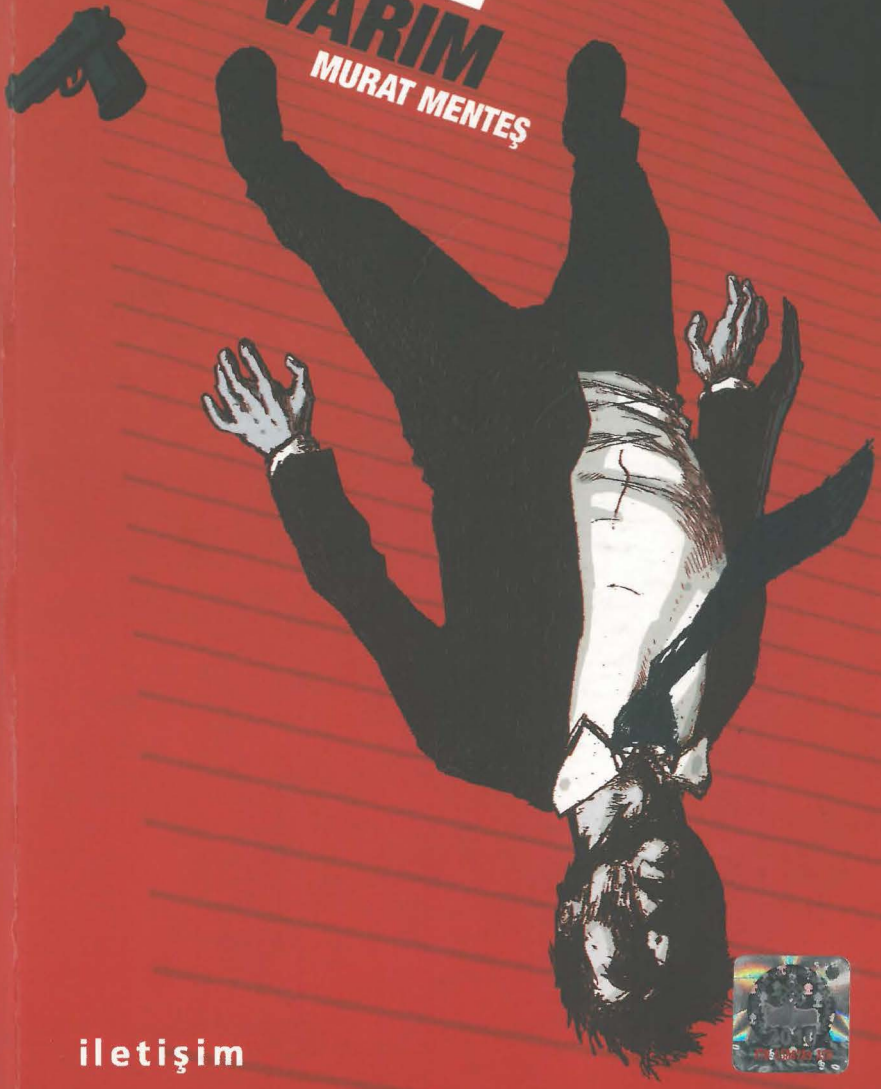
KORKMA BEN VARIM

MURAT MENTEŞ

iletişim

MURAT MENTEŞ İstanbul'da doğdu. Bisiklet tamiriyle uğraştı, ufak tefek sihirbazlık numaraları öğrendi ve amatör olarak boksla ilgilendi. Yediği yumruklar dayanılmaz bir raddeye gelince, ringlere veda edip şiir yazmaya koyuldu. Yayınevi, dergi, gazete, televizyon gibi yayın kuruluşlarında çalıştı. Metin yazarlığı yaptı. *Korkma Ben Varım*, yazarın *Dublörün Dilemması*'ndan (2005, İletişim Yayınları) sonra ikinci romanı.

İletişim Yayınları 1427 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 201
ISBN-13: 978-975-05-0714-4
© 2009 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1-4. BASKI 2009-2010, İstanbul
5. BASKI 2011, İstanbul
6. BASKI 2011, İstanbul

KAPAK VE ÇİZGİ ÖYKÜ Ersin Karabulut
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ D. Üzgün
BASKI ve CİLT Sena Ofset
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MURAT MENTEŞ

Korkma Ben Varım

Misafir Sanatçı
ERSİN KARABULUT

iletişim

Bu kitapta anlatılan olayların hepsi gerçektir,
fakat hiçbiri henüz cereyan etmemiştir.

İÇİNDEKİLER

İki yarayı birleştiren yara 13

FU 19
Tabut filosu 21
Telefonda nakavt 25
Ejderi boyamak 27
Yirmi yıl sonra doğan ikiz kardeş 31
Kayboluş seferi [Lalita Lal] 33
Adamın kılına zarar vermeden kellesini uçurmak 34
Kudurmuş yamyamların çiğköfte partisi 37
Ankara'yı yüzerek geçmek 40
Aptallar daima ömrünün baharındadır [Ezel Zelzele] 43
Kılıcını baston olarak kullanan Samuray 47
Senin emsallerin cennette gezer 50
Nafile fiilinta 52
Korkma ben varım 54
Kendini benim yerime kucakla 56
Ceninin uçan tekmeleri [Reyhan Horanta] 60
İçimdeki hayvan, içimdeki çocuğu yiyor 65
Canavar sakızı ağzımda 68

Çiy tanesine çakılan jet uçağı [Turgut Rulet] 69
Katiller cinayetten sonra derin bir uyku çeker 73
İnançlarım gereği, bazı şeyleri tadında bırakıyorum 76
Tam anlamıyla eh [Mr. Spock / Korkut Üneli] 79
1970'lerde Allah bizimleydi [Mr. Spock / Korkut Üneli] 81
Korkut'un Mübeccel'e faydası yok [Mr. Spock / Korkut Üneli] 86
Sana dün Kocatepe'den bir baktım Aziz İstanbul 92
Mortoları en iyi moruklar anlar 101
"Sensiz gecelerde hep tabancayla uyurum" 109

GICIRBEY 117
Siperdeki zürafa 119
II. Abdülhamid, Sherlock Holmes vartasını nasıl atlattı? [Huduni] 125
Sahibini omzuna konduran kuş [Huduni] 139
Erkeğin kalbine giden yola mayın döşemek [Kevser] 141
Ecelin paratonerliyle toprağa iletilen yıldırım aşkı [Huduni] 144
Onun etlerini kanına doğrayacağım! 147
Gökyüzündeki bir kuşu köşeye kıstıramazsın 152
Mezardan şartlı tahliye 155
Zorla denize sürüklenen kara kaplumbağası 158
Ben, Mehmet Ağa'yı sarı çizmesinden tanırım [Recai Gıcırbey] 163
İntikam ittifakı 168
Güzel kokmak sevaptır 174
Bütün bitkiler şifalıdır [Ruhiye Ruhan] 178
Arşimet Kanunu'nu yazsam yeniden 181
Dünya benden saklanabileceğin kadar büyük değil! 186
Herkes hak ettiği cezayı bulsa dünya altüst olur 190
Gözyaşı tabancası 196
Resmî romantizm 197
Zamanda yolculuğa ömür yetmez 198
Sevgilisini düşmanlarının arasından seçmek [Balkan Balkır] 201

Laboratuardan kaçan virüs 204
Sır yalansa daha hızlı yayılır 205
Ecelin uçurtması yükselliyor 210
Kaderin elindeki ustura 212
Peygamber'in kedisi [Nefertiti] 216
Kanla gargara [Abdülcabbar Turabi] 220
Gözlem yapıp tahmin yumurtlayan robot 225
Kafa kopunca tıraş biter 228

ŞİBUMİ 233
Uzay gemisi şeklindeki bulutların altında 235
Kupon karşılığı aşk 239
Kurşungeçirmez yorgan 242
Sen cennete gidince, cennet daha güzel bir yer olacak 247
Tuhaf adamlar, acayip koşullarda lazım olabilir 252
Korkma ben varım – II [Leyla Kalahari] 256
Öyle aptalca ki, kızların aklını başından alıyor 260
"Siz hiç sabunluyken ağladınız mı?" 263
Süpermen'le aynı berbere giden garsonlar 267
Kumruyla burun buruna gelen uskumru 269
Uyuşuklar yardımseverdir, asalaklar sıcakkanlı, dalkavuklar alıngan 273
Azrail'in karşısında sakız çiğnenmez 281
Her polisin içinde, tutuklaması gereken bir suçlu vardır [Şerif Şibumi] 288
Yeryüzüne serilen palto 293
EK: Müntekim Gıcırbey'in okunmamış mektuplarından birkaçı 294
Alevleri görmezden gelerek yangını söndüremeyiz 294
Aşktan kaçış varsa bile kurtuluş yoktur 297
Kalbin darmadağın olunca, kafan da karışır 299
Rüyanda başrolde değilsen, kabus görüyorsun demektir 301
Yalnızlık deliliğin hammaddesidir 303

TEHLİKE 305
Bu dünyaya yaşamaya gelmedim 307
Kainat kestirmelerle doludur 309
Kardanadam katliamı 315
Sen cehenneme gidince, cehennem daha kötü bir yer olacak 315
Uzayda her namlu tetiğin emrinde 321
Atom Karınca Duası [Atom Bombacıyan] 329
Damadın son yolculuğu 333
Kabus görürken hayal kuramazsın 334
Gaipten gelen ıvır zıvır 342
İncele incele iltifata dönüşen hakaretler 343
Aptal gibi görünmeyi göze alırsan, mucizeleri ucuz atlatırsın 346
Bütün günahlar para kaybettirir 349
Hayaletin kaza sonucu ölümü 351
Rodeo yapan terli cüce palyaço 356
Yalanlarla bir yerlere gidebilirsin fakat geri dönemezsin 359
Babam, havadaki uçurtmayı nasıl satın aldı? [Gerçek Tehlike] 362
Gökkuşağının üstünden geçen balon [Neptün Petunya] 366
Yılan ile oğlağın telefon konuşması 371
Bir şapkayı beğenince kafana çiviyle çakıyor musun? 376
Godzilla diyeti 379
İstikbal zamanın dışındadır 381
Hayvanat bahçesinde insan avı 384
Baharı müjdeleyen polis helikopteri 389
Fatiha ruhun gıdasıdır 393
Otuz yaşındaki bebek 396
Tamir edilirken buharlaşan gemi 404
Şampiyon Ninja'nın rekor denemesi 405
At, pirenin ayağına gitmez [Abidin Dandini] 411
İki sakızı birbirine değdirmeden çiğnemek 416
Kainatın derinliklerinde yankılanan silah sesleri 420

Katmerli zakkumların üzerine tükürdükten sonra...
[Eduardo Mendoza]

... katillere özgü kendini beğenmişlikle çekti silahını
[Daniel Pennac]

ve şarjörü boşaltıncaya kadar ateş etti.
[Amelie Nothomb]

İki yarayı birleştiren yara

Ölümden korkuyorduk, çünkü insandık.
[JERZY KOSINSKI, 1933-1991]

Bengal kaplanı, sevgilime yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Esneyen kaplana dublaj yapıyorum: "Voarg, güzelliğiniz dişlerimi kamaştırıyor küçük hanım."

Şebnem'in, gülümsediğinde 'U' harfine benzeyen ağzı, yanaklarında beliren parantezlerin içinde kalıyor.

Gökyüzünde dolunayı andıran, pudralı bir kış güneşi.

İki cihan aşkım Şebnem'in jelibon dudaklarının arasından çıkan buhar, bana hayatın özü, özeti gibi görünüyor. Nefesi, ancak rüyalarda işitilebilecek türde bir ninni. Parmaklarının muzlu gofret zarafeti beni mayıştırıyor. Gri, yeşil ve mavi karışımı, kestane irisi gözlerinde 'patlayan şeker' kıvılcımları. Soyulmuş elmadan yontulmuş bir yüz. Burnunun üstünden geçerek yanaklarını birleştiren çiçek tozu çiller, kanatları açık bir kelebek etkisi uyandırıyor. Saçları, gül şerbetiyle boyanmış kızıl ipek.

Aşk insanın sadece psikolojisini ve kimyasını değil; tari-

hini, müziğini, coğrafyasını, edebiyatını, fiziğini, beslenme çantasının içindekileri, hayat bilgisini de değiştiriyor.

Büyük dedem, zamanında, bir dilberin aşkından aklını kaçırmış, sonra da İstiklal Harbi'ne katılıp şehit olmuş. Şebnem'e bakınca, damarlarımdan bir çılgınlık akımının geçtiğini hissediyorum.

Kaplan departmanından akbaba kafeslerine yöneliyoruz.

Burası, şehir merkezinin uzağında, kocaman bir hayvanat bahçesi. Teleferikle tepeye çıkıyor, sonra aşağı doğru geze toza iniyorsunuz.

Ağaçlara yerleştirilmiş hoparlörlerden Loituma'mn *Ievan Polkka* şarkısı yayılıyor.

Kabanının cebindeki mücevher kutucuğunu yokluyorum. Evlenme teklif etmek amma zor iş. Teleferikte baş başayken, içimden binlerce kez "Evlen benimle Şebnem" deyip cebimdeki kutuyla oynadım. Boşuna. Kaplanın huzurunda da yeterince konsantre olamadım. Akbaba kafesinin önü, hayırlı bir iş teklifi için pek ideal bir yer sayılmaz, haksız mıyım? Rakunlar, develer, tavuslar, yaban domuzları, ayılar, goriller, tavşanlar, foklar, aslanlar, midilliler, tilkiler, flamingolar, gergedanlar, lamalar, zebralar, kurtlar, papağanlar, kangurular... Hiçbiri, tarihî bir an'a tanıklık etmeye hazır görünmüyordu. Hayvancağızlar zaten mahpusluktan akıllarını oynatmışlar, bana tezahürat yapacak mecalleri yok.

Yağmurun baskınına uğradık. Gürül gürül yağıyor. "Hemen bir gemi bulup hayvanları toplasam iyi olacak" diyorum.

Şebnem şakır şakır gülüyor. Bir sarayın tavanından sarkan ve pervane gibi fırıl fırıl dönen kristal avizeler düşünün.

Yağmur, etraftaki tek tük ziyaretçileri adeta siliyor; görevliler de dahil herkes kantine doğru koşarak kayboluyor. Hayvancıklar da kuytulara, köşelere sığınıyorlar.

Biz, alçacık bir duvardan dışarı sarkan salkımsöğüde yanaşıyoruz.

Duvarın öbür tarafında bir grup penguen, yarışma jürisi gibi toplanmış bize bakıyorlar.

Yolun üzerinden renkli bir yağ akıyor.

Hayal ile rüya arasındaki mahmur boşluktayız.

Hızlanan yağmurun şakırtısından güçlükle duyulan şarkı, kulağımdan içeri neşe sızdırıyor.

Cebimdeki kutudan yüzüğü alıp avucumda saklarken "Mikail, göğün soğuk su musluğunu gene sonuna kadar açtı" diye söyleniyorum. Şebnem'den şimşek güzelliğinde bir kahkaha.

Terk edilmiş bir okyanusta baş başa kalmış iki balık gibi sarhoşuz.

Tek taşlı pırlanta yüzüğü, özenle tutarak Şebnem'e uzatıyorum: "Sana sırılsıklam âşığım Şebnem, benimle evlenir misin?"

Müstakbel gelinimin yüzünde göz kamaştırıcı bir gülücük beliriyor. Şeffaf elini yavaşça kaldırıyor. Tam o anda, başparmağımla işaretparmağım arasındaki yüzüğün içinden bir mermi geçiyor! Vınnn!

Sırtından vurulan bir penguen, nar taneleri saçarak infilak ediyor! Bum!

Silahlı iki adam, yokuşun başından bize doğru koşuyor! Niyetleri ciddi, her hallerinden belli. Derhal, Şebnem'in bileğini kavrıyorum, var gücümüzle kaçıyoruz. Duvarın bitiminden sola dönüyoruz.

İnsan ile tabiat, gene ayrı dillerden konuşuyorlar: Mermiler, yağmurun içinde metalik ve yatay bir başka yağmur olup yağıyor. Tam anlamıyla nefes kesici...

Titreyen bir göledin kıyısında kıpırdamadan poz veren, gözü yaşlı Nil timsahının kuyruğundan bir kurşun sekiyor. Başını paçavra bulutlara gömmüş zürafa boynundan, yüksek kafesindeki tünekte pusmuş olan kaya kartalı göğsünden vuruluyor! Güzelim postunda siyah bir delik açılan İran leoparı yana devriliyor!

Dünyanın dört bir yanından getirilerek burada hapsedilmiş tüm hayvanlar feryat figan ediyor.

Havuzun üzerindeki ahşap köprüden geçerken, kırmızı gagalı siyah kuğular bize acıyarak bakıyorlar. "Burada kurda kuşa yem olacağız" diye düşünüyorum.

Sürüngen akvaryumlarının sağlı sollu sıralandığı ışıklı, sıcak bir tünelden geçiyoruz. Ardımızdaki maratoncu katiller, akvaryumlara kurşun delikleri açarak koşturuyorlar. İguanalar, bukalemunlar, çıngıraklıyılanlar... hiç istiflerini bozmuyorlar. Galiba hepsi sağır.

Tünelden fırlayıp yağmura daldığımız anda sağ omzumu sıyırıyor bir mermi ve gök gürlüyor.

Gövdeleri, yağmuru sünger gibi emen devekuşlarının saçaklı kirpikleriyle gıdıklanarak, kafesle duvar arasındaki daracık boşluğu aşıyoruz. Üstünde 'LÜTFEN SESSİZ OLUNUZ' yazılı bir tabela bulunan ahşap kapıdan içeri giriyoruz. Kare bir holde buluyoruz kendimizi. Şebnem de ben de soluk soluğayız. Karşımızda bir kapı daha. Açıyorum, bir Afrika belgeselinin ortasındayız. Önümüzdeki dikdörtgen levhaya takılıyor gözüm: 'CÜCE MAYMUNLAR GALERİSİ'. Müstakil tel kafesler, yüksek mi yüksek tavandaki koridorlarla birbirine bağlanıyor. Daha önce görmediğim türden, bildiğimiz ağaçlara hiç benzemeyen, kocaman bitkilerin kollarına atılıyoruz. Şemsiye büyüklüğündeki yaprakların arkasına saklanıyoruz. Maymunlar gözlerini bize dikiyorlar. Bazıları, tepedeki kanallardan geçerek, arkadaşlarını çağırıyorlar...

Berbat haldeydik. Hayvanat bahçesinde, ormandaki hiyerarşi de, sirkteki disiplin de yoktu. Cüce maymunların ocağına düşmüştük.

Şebnem, omzumdan akan kana parmak uçlarıyla hafifçe dokunuyor. Gözlerinden naylon ip gibi yaşlar iniyor. "Ben iyiyim, sadece sıyrık" deyip gülümsüyorum.

Galerinin kapısı, uğursuz bir gıcırtıyla aralanıyor. Maymunlarla birlikte ben de kapıdan giren tabancalı iki adama bakıyorum. Biri gözleriyle etrafı tararken, diğeri ona yerdeki ıslak ayak izlerimizi işaret ediyor. Maymunlar, vahşice bir işgüzarlıkla bizi gammazlıyorlar: Çığlık çığlığa zıplayıp, ellerini kafeslerden uzatarak, peşimizdekilere bulunduğumuz yeri gösteriyorlar.

Son sözlerimi söylememin vakti geçmek üzere. Şebnem'in otel sabunu gibi küçük kulağına, sessizce "Seni seviyorum" derken, pırlanta yüzüğü parmağına takıyorum.

Şebnem aşk coşkusu ve ölüm korkusuyla şoklanmış halde fısıldıyor: "Sevgilim, bu adamlar bizi öldürecek!"

Son sözlerime şerh düşüyorum: "KORKMA BEN VARIM!"

FU

Tabut filosu

Okyanus da nihayetinde balıkların çişi değil midir?
[WANG WEIHUI, 1655-1730, *Evrensel Vesvese*]

Eski bir Çin atasözü der ki "Kıyıya vuran ejderha, hamsilerin maskarası olur."

Ayaklarımı Hint Okyanusu'na uzatmış yatıyordum. Yaz tatili iznimi kışın kullanırım. Güney Afrika'da, Durban'ın Umtata bölgesinde, bir deniz canavarının tırnak izine benzeyen, minyatür bir koy'un ucundaydım. Kimsecikler yoktu. Kainatta çıt yoktu. Okyanus, bir evliya kabristanı kadar sessizdi. Şubat güneşi derimi, kemiklerimi kalaylıyordu. Ruhuma yayılan esenlik, gönlümü sarmalayan vecd, içimi kaplayan huşu, gözlerimi koruyan aynalı gözlük ve dizlerime inen bermuda şort ile; ense yaparak ıssızlığa mukayyet olan bir korkuluk; kurumaya bırakılmış, kilden bir heykel; ipini koparmış bir kukla gibiydim. Gezegenin kıyısına iliştirilmiş, göstermelik bir hayat belirtisi...

Vuvvvvvvv!!! Foşşşşşşş!!!

Deniz birdenbire volkanik bir buzdağı gibi patlıyor! Yattığım yerden, fil çiftesi yemiş gibi fırlıyorum. Açıklarda beliren dev dalgalar çığ gibi büyüyerek hızla kıyıya yaklaşıyor. Bu tsunami sahnesi karşısında donakalıyorum. Dalgalara teyellenmiş insanlar görünüyor. Sörf yapıyorlar. Tabii felaket ve spor, afet ve eğlence, tehlike ve beden terbiyesi... Biraz daha yakına geldiklerinde, sörfçülerin bizim Bakanlık Heyeti azaları olduğunu fark ediyorum. Sörf tahtası yerine tabutlara binmişler! Şoktayım. Bu cübbeli, sakallı ihtiyarların Hint Okyanusu'nda işi ne?

Dalgalar tuhaf bir biçimde yatışıyor. Çift kişilikli tabiat aniden durulup dinginleşiyor. Tabutların üzerinde dikilmiş pir-i faniler kıyıya çıkacakken, gümrük polisi ağzıyla homurdanıyorum: "Ne işiniz var burada?!"

"Sakin ol Fu" diyor Şazeliyye Şeyhi Oruç Bey, "bu bir rüya."

"Rüya mı?"

Her zamanki zinde sükunetleri, çalkantılı tebessümleri ve itimatlı kıpırtılarıyla tabutlardan inip koy'un etrafında sıralanıyorlar.

Nakşibendiyye Şeyhi Ulvi Efendi hatırımı soruyor: "Nasılsın Fu?"

"Elhamdülillah, sizleri sormalı?"

Bayramiyye Tarikatı'nın yeni lideri Şeyh Musa muzip bir gülümsemeyle "Sırlarını saklarsan, dileklerin çabuk gerçekleşir" diyerek olduğu yere oturuyor.

Koy'u toplantı masası gibi kullanıyor, çevresinde yerlerimizi alıyoruz. Benim tam karşımda, sudan masamızın öbür ucunda Eşrefiyye Şeyhi Allah Dostu Muhsin Efendi sandal ya da sandalye işlevi gören tabutuna bağdaş kurmuş.

"Rüyasında 22 aksakallı dedeyi birarada görmek de ilk bana nasip oldu herhalde" deyip toplantıyı açıyorum.

Bektaşi Şeyhi Siyami Bey, deminden beri çocuklar gibi fı-

sıldaşıp didiştiği Filozof Feridun Bey'e nedense "Sen ne diyorsun be Freud? Benim, denizin dibinde birçok balıktan daha çok zaman geçirmişliğim var!" diye çıkışıyor.

Kâdiriyye Tarikatı'nın Şeyhi Dalyan Efendi açılışı besmeleyle tazeliyor.

Saydam masamızın içinde rengarenk balıklar yüzüyor. Balıkların üzerinde pamuk topağı bulutlar. Arada albatroslar kayıyor.

"Bizi vurdular" diyor Şeyh Dalyan.

Afallıyorum: "Ne?"

Yeseviyye Şeyhi Mazhar Baba şahadet parmağıyla meclistekileri işaret ederek görünmez bir daire çiziyor: "Hepimiz öldük."

Aklım başımdan gidiyor: "Öldünüz mü?! Hepiniz mi?"

Başlarını "evet" anlamında hafifçe sallıyorlar.

"Nasıl?!"

Hafız Behzat Efendi: "İkindiden sonra oturmuş hoşbeş ediyorduk..."

Oruç Bey: "Yedi kişiydiler..."

Üstat Şair Selman Elma: "Çirkin maskeler takmışlardı. Ellerinde makinalı tüfeklerle toplantı salonuna daldılar!.."

Müfessir Enes Efendi: "En önde siyah takım elbiseli, öfkeden aklını kaçırmış bir adam vardı..."

Siyami Bey: "Avazı çıktığı kadar 'Bilmem n'aparım böyle aşkın ızdırabını!' diye bağırdı..."

Onlar böyle pingpong maçı yapar gibi parça parça konuştukça, ben de kafamı bir o yana bir bu yana çeviriyordum.

Melami Şeyhi Ruşen Ali Bey: "Mermiler dolu gibi yağmaya başladı!.."

Müderris İdris Efendi: "Hepimiz anında birer kan fıskiyesine döndük! Muz beyazı salona karpuz tozu püskürüyordu sanki."

Hac Rekortmeni Seyyah Sadık Bey: "Yahu ne muzu, ne

karpuzu? Kanımız tutkal gibi aktı! Halat olup kolumuzu bağladı, boynumuza dolandı, boğdu bizi!"

Alevî Dedesi Saz Âşığı Reşat Bey: "Azrail'in yönettiği bir tufan gibiydi. Fişekli poyrazın güttüğü katran, apardı canımızı..."

Mevlevi Yahya Efendi: "Kurşunlar gövdemize saplanırken güçbela, yarım yamalak şahadet getirdik. Bir avuç kurşun çenemi, alt dişlerimi, dilimi paramparça etti!.."

Bayılmak üzereyim. Böyle tafsilatlı dehşet, hangi rüyada görülmüş?!

Hatip Halilullah Efendi: "Ben tam sol gözümden vuruldum Fu. Korlaşmış bir demir topağı deldi geçti gözümü. Son gördüğüm şey, havai fişek gibi patlayan kıvılcımlı kanımdı!.."

İslam Tarihi Uzmanı İrfan Bey: "Yanlışınız var aziz dostum. Kurşunlar sol gözünüze değil sol kulağınıza doldu. Kan da kulaklarınızdan fışkırdı!"

Halilullah Efendi itiraz ediyor: "Yahu kurşunu nereme yediğimi bilmez miyim mirim? Gözüm patladı diyorum size, kulağı nereden çekip çıkardınız?"

İrfan Bey kendinden emin: "Ben sizden handiyse beş saniye sonra kurşunlandım. O arada zât-ı şahanenizi temaşa etmekteydim. Kulak diyorum, sol kulak. Muhtemeldir ki, muazzam beyninize değen kurşunlar sizi aldanışa sevk ediyor."

Halilullah Efendi "Göz, benim gözüm, sol gözüm!.." dedikçe, İrfan Bey "Kulak, kurşunlar sol kulaktan girdi, kan iki kulaktan birden şorladı."

İrfan Bey: "Sen ne biçim eşref-i mahlukatsın! İnatta ısrar ediyorsun?.."

Bakanlık Heyeti'nin konuşmalarını artık uğultu halinde duymaya başlamıştım. Masa olarak kullandığımız küçük koydaki berrak su kızılcık şerbeti gibi kırmızıya dönmüştü. Denizin dibinde, imparatorluk orduları birbirini kesip biçi-

yor ya da balinaları mızraklıyorlardı sanki. Hint Okyanusu vişne reçeli kazanı gibi kıpkırmızı kaynıyordu.

Derken, bizim ihtiyarlar işitemediğim, anlayamadığım birşeyler söyleye söyleye bir bir tabutlara girdiler!

Felç olmuştum. Ne kımıldayabiliyor ne de ses çıkarabiliyordum.

Rüya, karabasana dönüşmüştü. Bir türlü telaffuz edemediğim, ağzımın, kafamın, gövdemin içinde dönüp duran soru şuydu: "Bütün bunlar ne zaman oldu?! Bütün bunlar ne zaman oldu?! Bütün bunlar ne zaman oldu?!.."

İhtiyarların girdiği tabutlar kanlı denizde yavaş yavaş yüzmeye başlamıştı.

Ellerimi ağzımın kenarlarında birleştirdim ve nihayet haykırdım: "Bütün bunlar ne zaman olduuuuu?!"

Kıyıya en yakın tabutun kapağı açıldı, Şazeliyye Şeyhi Oruç Bey bana dönerek ayağa kalktı ve sesi yüzümde şimşek gibi şakladı: "YARIN!"

Telefonda nakavt

Elope Hotel'e kadar doping testinden kaçan bir at gibi koştum. Eski bir Çin atasözü "Nefsini terbiye etme kararındaysan, önce nefesini düzenle" der.

Lobide pusuya yatmış olan otel sahibi "Hint Zengini" Gamaka Moyi, bayramlık ağzını açıp düğünlük İngilizcesiyle sordu: "Teklifimi düşündünüz mü Bay Fu?"

"Derhal telefon etmeliyim Bay Moyi!"

Bakanlığın numarasını çevirdim. Basın müşavirliğinde kimse yok. Heyet üyelerine tahsis edilen salon cevap vermiyor. Ankara'yı uyarmalıydım. Bakanın cep telefonu kapsama alanının dışında. Sonunda, özel kalem müdürüne ulaştım.

"Ezel Bey?"

"Buyurun?"

"Ben, Fuat Atıf Tufa. Müdür Bey, çok mühim bir mesele için aradım sizi... Bakanlık Heyeti'ne saldırı düzenlenecek!"

"Saldırı mı, ne münasebet?"

"Evet. Yarın ikindiden sonra. Yani Türkiye saatiyle 15:00-16:00 sularında!"

"Neler söylüyorsunuz Fuat Bey?"

"Bakın, bu acil bir durum! Yarın heyet üyelerini güvenli bir yere nakletmeniz gerekiyor! Onları bakanlık binasından uzak tutmalısınız!"

Özel kalem müdürünün keyfi gıcırdı. Avami bir alaycılıkla öttü: "Siz şu anda Güney Afrika Cumhuriyeti'nde değil misiniz?"

"Evet efendim."

"Peki, Heyet'e saldırılacağını nereden çıkarıyorsunuz? Bir kabile büyücüsü mü söyledi?"

"Hayır... Ezel Bey, lütfen bana inanın. Heyetin yarın orada olmasını engellemelisiniz!

"Fuat Bey, söyler misiniz, Heyet'e kim saldıracak?"

"Kim olduklarını bilmiyorum, fakat yedi kişiler."

"Yedi kişi mi?"

"Evet, n'olur bana inanın Ezel Bey!"

"Yarın gerçekleşeceğini söylediğiniz saldırıyı nasıl haber aldınız?"

"Bunu izah etmem biraz zor, fakat yanılıyor olsam bile tedbir almaya değmez mi sizce?"

"Olabilir tabii... Yine de açıklamayı deneseniz Fuat Bey? Yani bu komployu, biz burada dururken size, Güney Afrika'ya kim ihbar etti?"

"Bakanlık Heyeti."

"Onların haberi var mı yani?"

"Sanmıyorum."

"Şaka mı yapıyorsunuz?"

"Hayır, Ezel Bey... Rüyamda gördüm..."

"Rüyanızda mı gördünüz?"

"Biliyorum, anlaması, inanması zor; fakat rica ederim Bakanlık Heyeti'ni koruyun, güvenli bir yerde tutun, lütfen."

"Meraklanmayın. Emniyet güçleri yarın da iş başında olacak."

"Yo, anlamıyorsunuz..."

"Öyle mi? Sizin rüyanıza göre program yapmamızı istiyorsunuz. Yanlış mı anlamışım, Sayın Tufa?"

"Ezel Bey, yalvarırım bu tedbiri alın. En azından Heyet'e durumu açıklayın..."

"Tamam, sakin olun, sanırım Afrika'nın sıcağı sizi biraz etkilemiş. Kabus görmüşsünüz..."

"Ezel Bey anlatamadım..."

Özel Kalem Müdürü'nün sesinden ezelî rakibini nakavt eden bir boksörün zafer narasındaki haz yansıyordu: "Anladığımdan emin olabilirsiniz Fuat Bey. Şimdi kapatmalıyım..."

[Dıt dıt dıt dııııt - dıt dıt dıt dııııt - dıt dıt dıt dııııt - dıt dıt dıt dııııt - dıt dıt dıt dııııt...]

Eskinin eskisi bir Çin atasözü "İktidarsızların vicdanı, iradesizlerin şuuru yoktur" buyurur.

Ejderi boyamak

Ben can derdindeydim, Bay Moyi et derdinde.

Bir hafta önce, Elope Hotel'e yerleştiğim gün beni gözüne kestirdi. Türk olduğumu duyunca çok sevindi. Onyedi yaşındaki kızı Nanda için beyaz tenli ve Müslüman bir damat arıyordu. Ona göre, kader beni buralara kadar boş yere sürüklemiş olamazdı. Nanda ile evlenerek hayat maceramı 'renklendirmeliydim'. "Nanda; Hindistan, Güney Afrika, İngiltere ve Hollanda'da rastlayabileceğin en güzel kızdır" di-

yerek bana elindeki fotoğrafı gösteriyordu: "İşte benim güzel Nanda'm. Ne dersiniz Bay Fu?" Plaj terliği gibi bir dil gerektiren Hint aksanıyla "Nanda" dedikçe, ağzından nal gibi, demirden 'D' harfleri dökülüyordu.

"Çok yüce gönüllüsünüz Bay Moyi. Evet, kızınız hakikaten pek şeker. Fakat ben... Nasıl desem... evlilik fikrinden çok uzağım."

"Hint Zengini," cepli kefen kostümüyle dolaşan arsız hayalet, koridorda karşıma çıkıp polis rozeti gibi yüzüme tutuyor Nanda'nın fotoğrafını: "Rica ederim ona dikkatli bakın!.."

Merdiven çıkarken birdenbire tepemde kahverengi kanatlarını açmış dev bir kumru: "Nanda ile Fu! Güney yarımkürenin en görkemli çifti..."

Restoranın eşiğinde Nanda'nın fotoğrafıyla göz göze geliyorum. Fonda, Bay Moyi'nin Hindi sesi: "İki Müslüman, iki genç, iki hayat arkadaşı..."

Kaç gündür rüyalarımda, gökten Nanda'nın fotoğrafları yağıyor. Yukarı bakıyorum: Bay Moyi bir helikopterde, şişko bulutları andıran çuvallardan fotoğraflar saçıyor!

Kolumda bir kıpırtı. Aman Allah'ım! Kıpkırmızı, duvağı açılmamış bir gelinlik içinde Nanda!..

Asansörün kapısı aralanıyor: "Kızım ve siz, uluslararası ilişkilerle gönül ilişkilerini harman edeceksiniz... Yâ Rabbim, ne romantik!.."

İşin doğrusu Nanda'yı hiç görmemiştim. Sadece o aşağıdan çekilmiş, çirkin ve esmer cimcimenin fotoğrafı. Muhtemelen beş sene öncesine aitti. Tabii, babasının söylediği gibi kız onyedi yaşındaysa.

Nanda'yla görüşmeden yola koyulacaktım. Odamda fazla oyalanmadım. Bay Moyi içeriye sızabilirdi. Bir Çin darbımeselidir: "Yerin kulağı varsa, kapıların da gözü vardır." Minyatür bir bavuldan ibaret olan yükümü kapıp çıktım. Odamın anahtarlarını resepsiyona teslim ettim, hesabı nakit ola-

rak ödedim. Civardakilere "Elveda!.." deyip el sallayarak kendimi dışarı attım.

Otelin bahçe kapısının karşısında dizilmiş, lunapark oyuncakları gibi cafcaflı taksilere yöneldim. Siyahi şoförler palmiye gölgelerine çömelmiş kara kara düşünüyorlardı.

Bindiğim taksi Güney Afrika Cumhuriyeti bayrağının renklerine boyanmıştı: Kırmızı, mavi, sarı, beyaz, siyah, yeşil. Şoför, arada bir tokatladığı direksiyonu tutmadan kullanıyor arabayı. Koltuğunda ahtapot gibi yüzüyor mübarek. Sualtı aksanıyla: "Ne tarafa bayım?"

"Havaalanına."

"Turist misiniz?"

"Yo, seyyahım."

"İkisi de aynı şey değil mi efendim?"

"Hayır dostum, değil."

"Hangi ülkedensiniz peki?"

"Türkiye."

"Yoksa siz... 'Oteldeki Türk' müsünüz?"

"Artık taksideyim, görüyorsunuz ya?"

"Bay Moyi'nin, kızı için seçtiği bir Türk'ten söz ediyor herkes, bir an sizi o sandım." Anlaşılan kaynatam olmak için can atan Bay Moyi, kamuyu da bilgilendirmişti.

Konuyu değiştirdim: "Biraz hızlı sürebilir misiniz?"

"Bu yolda hız limiti saatte 50 mil efendim. Üstelik, uçağınızın kalkmasına neredeyse üç saat var, değil mi?" Karşılık vermedim, sağdaki camdan dışarıyı seyre koyuldum. Şoför, arabasında sessizlik istemiyordu: "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Basın müşaviriyim."

"Ah, harika, nerede?"

"Bir bakanlıkta."

"Vay canına... Bay Moyi sizi boşuna beğenmemiş! Ne bakanlığı?"

Taksi bir sorgu odasına, şoför de üniformalı ve yedi baş-

lı bir ejderhaya dönüşmüştü. Bir tek kafadan ve ağızdan bu kadar çok soru art arda çıkamazdı.

Lafı yokuşa sürdüm: "Ne dediniz?"

"Hangi bakanlıkta çalıştığınızı sordum efendim?"

"Gönül İşleri Bakanlığı."

"Ne?!" Adam öyle bir güldü ki, az kalsın arabanın kaportası yamulacaktı: "Bir tür seks bakanlığı mı bu?"

"Bilmiyorum."

"Haydi, merak ettim. Ülkenizde nüfus mu fazla, AIDS mi yaygın, neden seks bakanlığı var?"

Arabadan atlamamak için kendimi zor tutuyordum: "Halkımız çok romantiktir. Bütün mesele duygularla ilgili. Aşka resmen destek veren bir bakanlık bizimki."

"Biraz kafam karıştı" dedi, fakat lavabo beyazı dişleri, kulakları arasına kolye gibi dizilmişti.

"Benim de. Kafa karışıklığı sık görülen bir şeydir."

"Bay Moyi'nin size Nanda'nın yanında vereceği hediyeleri romantiklikten mi reddettiniz?"

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum?" Aklım, Bakanlık Heyeti'ndeydi. Bizim ihtiyarlara bir şey olmasın diye içimden dua ediyordum: "Allah'ım rüyamda gördüklerim orada kalsın n'olur. Heyet'in katledilmesine izin verme. Ezel Zelzele'ye izan ihsan eyle..."

"Yapmayın lütfen, size iki villa ve bir düzine otomobil vereceğini, işitme engelli kraliçeler bile duydu?"

Konuyu iyi bildiğim bir alana çektim: "Eski bir Çin atasözü ne der ahbap, bilir misin?"

"Nerden bileyim?"

"Ejderi boyasan da derisini boyarsın, kemikleri aynı kalır."

Yirmi yıl sonra doğan ikiz kardeş

İyi seyyah, nereye gittiğini bilmeyendir;
mükemmel seyyah, nereden geldiğini bilmeyendir.
[LIN YUTANG]

Bir elimde kibrit kutusu kadar bavulum, diğerinde kibrit suyu gibi bir kahve. Ankara yolcularıyla dolu uçak havalanıyor. Arkalarından kahveyi döküyorum. Uçakta yer yokmuş, ilk Ankara seferi otuzaltı saat sonraymış! Halbuki otel resepsiyonunu aramış, görevli kızdan havaalanının telefonunu istemiştim. O da bana, adıma bir bilet ayırtabileceğini... Vay canına! Bu besbelli Bay Moyi'nin işiydi. Uçağa binmemi engellemek için belki de bütün biletleri satın almıştı?.. Hayır, böyle bir şey mümkün değildi. Bir-iki saat içinde vize alamazlardı. Adımı, yedek yolcu listesine kaydettirdim. Fakat işe yaramadı. İşte, demir kuş, karnında ikiyüzelli kişiyle Anadolu'ya doğru uçmaya başladı bile.

Hapishane hastanesinde ameliyata alınan bir idam mahkumu gibi dehşet içindeydim.

"Takma kafana ahbap, kartları kader karıştırır, sen de oynarsın" dedi bir ses. Dönüp baktım, partal bir kartal.

"Ne demek bu?"

"Eski bir Çin atasözü."

"Öyle mi? Hiç duymamıştım..."

Adam bana Tel-Aviv'e kadar bir kargo uçağıyla gitmek isteyip istemediğimi sordu. Derhal kabul ettim.

"Adım, Edgar Poe" deyip neşeyle elini uzattı. Benimle *bir daha asla* görüşmeyeceğini bildiği ve galiba cahilin teki olduğumu düşündüğü için, kendini ünlü yazarın adaşı ilan etmişti.

"Memnun oldum Allan, ben de Cemal Süreya."

Eğer yolcu uçağına binebilseydim, oniki saat sonra Ankara'ya varırdım. Saat 17:30 olmuştu. Hemen harekete

geçersek, Cuma namazını Kocatepe Camii'nde kılmam işten değildi.

Uçağı görünce fikrim değişti: Kocatepe Camii'nde cenaze namazım kılınabilirdi. Pilot göstergeleri yumrukluyordu! Tayyaremizin vidaları gevşemişti. Uçan halı üzerine inşa edilmiş bir köpek kulübesi, bir gecekonduydu sanki. Bir kargo uçağı için fazla küçüktü. Ne taşıyordu acaba? Cüceler için fincan mı? Bu kanatlı, ihtiyar katırı ürkütmesem iyi olacaktı...

Pilot, uçağın merdivenlerinden ağır ağır inip yanımıza geldi. Çenesini yargıç tokmağı gibi kaldırıp beni işaret ederek sordu: "Kim bu çocuk, Dick?"

Lafa karışıp "Fuat Atıf Tufa" dedim, "ülkemdeki herkes bana kısaca 'Fu' der."

"Fazla vaktimiz yok" deyip, sarılmak ister gibi kollarını açtı pilot.

Eski Çin'de bir söz vardır: "Yabancı topraklarda, taklit etmek özgünlüktür." Ben de kollarımı açtım.

Pilot birden üstümü aramaya başladı. İyi fikir. Bundan sonra ben de biriyle tanıştığım zaman ilk iş üstünü arayacağım.

Pilotun yaşı, tahminen ellibeşti. Havaalanında beni avlayan adam ise otuzbeşinde filandı. İkisi de maden işçilerini andırıyordu. Birbirlerine çok benziyorlardı. Pilot, Dick'in ihtiyar versiyonu, Dick de pilotun yirmi sene sonra doğmuş ikizi gibiydi.

Çantamı Dick didik didik aradı. 400 dolar istediler. 350 verdim. Öteki, komisyonunu alıp toz oldu.

Sonunda havalandık.

Uçakta, pilotun karısıyla yan yana oturuyordum. Pamuk şekeri ve pişmaniyeden yapılmış gibi saçaklı, pembe, beyaz, tonton bir kadındı. Yahudi'ymiş. Tel-Aviv'de akrabaları falan varmış. Elindeki işe ara verip bana açık yeşil bir içecek ikram ediyor.

İçiyorum, mayhoş. Yüzüm buruşuyor, dilim damağımda şaklıyor: "Nedir bu?"

"Çakal eriği likörü."

Yükümüzün postal olduğunu öğrenince biraz şaşırdım. İsrail ordusuna askerî bot taşımak, normal şartlarda asla bulaşmayacağım bir işti. Bu arada, pilotun karısı elinde şişler, örgü örüyordu. Çorapmış. Uçak böyle yavaş giderse, kadın, İsrail ordusundaki bütün askerlere çorap örebilirdi... Tamam, abartmayayım, çorap için kullanılan renkler, hiçbir ordunun kılık kıyafet nizamnamesine uymayacak çeşitlilikteydi. Besbelli çocuklar içindi. Yeğenler, belki torunların ayakları üşümesin... Ne de olsa güney yarımküreden kuzey yarımküreye uçuyorduk; önümüz kıştı...

Kayboluş seferi [Lalita Lal]

Turistler dünyayı ele geçirdi!
[KURUSH KUMAR, *Cinai Kinayeler*]

Bay Fu'nun başına bu çorabı Bay Moyi ördü...

Adım, Lalita Lal. Elope Hotel'in resepsiyonunda part-time çalışıyorum. Nişanlıma sorarsanız, o kadar güzelim ki, nereye gitsem orada yerçekimi ortadan kalkıyor. Eğer bu doğruysa, birkaç saat sonra Ankara sakinlerinin ayaklarını yerden keseceğim.

Patronum, Bay Fu'nun otelden her çıkışında, kendisine haber vermemizi emretmişti. Yüzmeye, gezmeye, alışverişe... nereye giderse gitsin, Bay Moyi'ye durumu bildiriyordum. Telefon edip "Bay Fu ülkesine dönüyor" dediğimde, bilet alıp almadığını sordu.

"Hayır" dedim "henüz değil."

Bir-iki saniye düşündü ve İngiliz pasaportu taşıyan tüm personeli ilk uçakla Ankara'ya tatile göndermeye karar ver-

di; derhal biletleri ayırtıp, bir an önce havaalanına gitmemizi buyurdu! Ankara'da bir-iki gün kalabilir ya da gider gitmez geri dönebilirdik. İstediği asıl şey, uçakta Bay Fu'ya yer bırakmamaktı. Uçağa binen elemanların her birine tam maaş ikramiye vaat etti. Garsonlar, temizlikçiler, barmenler, bellboylar, kuaförler, rehberler, bekçiler, aşçılar, bahçıvanlar, şarkıcılar, bodyguardlar, dansözler, şoförler, çalgıcılar, masörler... tam otuzüç kişi, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz Türkiye'nin, adını ilk defa duyduğumuz başkentine, kaybolmaya yollandık!

Şu anda uçaktayız, herkes beni hostes sanıyor.

Bay Fu ile Nanda biraraya hiç gelemediler. Çünkü, Nanda annesiyle birlikte Bombay'a, büyükannesini ziyarete gitmişti. Halbuki, inanın bana, Nanda harika bir kızdır. Nişanlımın benim için söylediği şu sözü, laf aramızda, belki Nanda daha çok hak ediyor: "O, Güney Afrika'nın Angelina Jolie'ye cevabıdır."

Biz Hintliler, bazen neşeyi aşk zannederiz. Nanda'nın Bay Fu'yu sırf beyaz tenli bir dindaşı olduğu için sevebileceğinden, Bay Moyi kadar emin değildim doğrusu. Yine de Bay Fu'nun gizlice birkaç fotoğrafını çektim. Nanda'nın da onun fotoğraflarını görmeye hakkı olduğunu düşündüm.

Adamın kılına zarar vermeden kellesini uçurmak

Aksilikler, tesadüflerin de takviyesiyle felaket katına yükseldi.

Filistin İntikam Tugayı'na mensup olduklarını söyleyen bir grup hava korsanının eline düştük. Onbeş saat süren yolculuktan sonra vardığımız Tel-Aviv'in dumanlı göğünde bizim külüstür tayyare irtifa kaybediyordu. Kontrol kulesin-

den gelen uyarılara rağmen, uçağımız öksürüklü bir akbaba gibi sarsılı sarsıla alçaldı ve yere çarpıp sürüklenerek Boeing 767'nin kanadının altına girdi.

Havaalanı, bir ameliyathane koridoru gibiydi.

Militanlar, İngiliz diplomatların bulunduğu uçağı zapt etmişlerdi.

Kapılar açıldığında, makineli tüfeklerin namlularıyla karşılaştık.

Bizi apartopar Boeing 767'ye, rehinelerin arasına naklettiler.

Şubat'ın 25'iydi.

Olanlara inanamıyordum. Önce İsrail askerlerine bot taşımıştım, şimdi de İngiliz diplomatlarla aynı saftaydım. Allah sonumu hayreylesindi.

Militanlardan üçü, herkesin tek tek üzerini arayıp cep telefonlarını, cüzdanları, tabancaları, el çantalarını, saatleri, kalemleri, çakmakları, sigaraları... toplayarak bez torbalara doldurdular. İlk karşılaşmada aranmaya alışmalıydım belki de? Bu aramalar sırasında, rehinelere hostesler gibi gülümseyerek tatlı sözler söylüyorlardı: "Sizinle, böyle tatsız bir vesileyle tanışmak istemezdik. Çok üzgünüz. Lütfen sakin olunuz. Her şey yoluna girecek. Maksadımız sizleri incitmek değil. Yardımcı olduğunuz için minnettarız. Çok naziksiniz. Sağolun. Teşekkürler..."

Öylesine kibardılar ki, yüzlerindeki kar maskeleri bir tebessüm kalıbı, ellerindeki otomatik silahlar iyilik perisinin sihirli değneği gibi görünüyordu gözüme.

Sonra uçağın pencerelerine Filistin bayrakları asıp pankartlar gerdiler: "Masum insanlarla dolu İsrail zindanları boşaltılsın!", "Bu uçak İsrail hapishanelerine benzesin istemiyoruz. Ya siz?"...

Beni Tel-Aviv'e getiren pilot ile Yahudi karısı hallerinden memnun görünüyorlardı. "Bu adamlar kellemizi uçursalar

bile, kılımıza zarar vermezler" düşüncesindeydiler sanırım. Kadın bir çift çorap örmüştü. Korsanlar, boşta kalan örgü şişlerini almışlardı. Stockholm sendromuna yakalanan Ören Bayan, göz nuru çorapları militanlardan birine hediye etti. Adam potinlerini çıkarıp çorapları oracıkta giyiverdi. Kime niyet, kime kısmet. Hayat harbiden tuhaftı.

Onbeş dakika içinde İsrail askerleri ile 'bizimkiler' arasında pazarlık başladı.

Soru: "Rehinelerin durumu nasıl?"

Cevap: "Hapsettiğiniz Filistinlilerden iyi durumdalar, şimdilik."

Rica: "Pankartları indirin lütfen."

Ret: "Ne yani, takvim yaprağını gün bitmeden mi koparalım? Unutun bunu."

Vaat: "Konuşarak halledebiliriz. İstediklerinizi alacaksınız. Kimsenin canı yanmayacak."

Nükte: "Bunu derhal bir bez afişe yazın, görelim. Herkes görsün. Çünkü kulaklarımıza inanamıyoruz."

Laf lafı açtı, hava korsanlarıyla İsrailli subaylar arasındaki atışma uzadıkça uzadı.

Uçağın 150 metre kadar ötesinde kurulan uzun barikatın arkasında siper alan muhabirler, objektiflerini bize doğrultmuşlardı.

Dört saatlik, çiçeği burnunda bir rehineydim. Öğlen olmuştu. Militanlardan biri sevecen bir jestle beni yanına çağırdı. Kalkıp gittim.

"Beyefendi, sizce sakıncası yoksa, kafanıza silah dayayabilir miyim?

Samuray, ecelin şifası olmadığını bilir. Cevap vermedim. Hayattan derin bir nefes çektim.

"Yanlış anlamayın" dedi, "sadece kameralara poz vermek için. Bizim iş defileden pek farklı değil."

Kar maskesinin ortasındaki mahcup gözlere baktım: "Kur-

şunları boşaltırsanız, neden olmasın?"

"Ah, elbette" derken belindeki tabancayı çekip şarjörü çıkardı.

Uçağın kapısını açtılar, eşikte durdum, adam arkadan bir eliyle boynumu kavrıyor, diğeriyle silahın namlusunu şakağıma sürtüyordu.

Flaşlar patladı.

Eleman, kulağıma eğilerekten "Bunu yaptığım için özür dilerim dostum. Bir keresinde benim de *başıma* gelmişti, pek hoş bir duygu değil, biliyorum."

Flaşlar patladı.

Zamanımın, gecikmeye ayırabileceğim kısmını kullanmıştım. Bir an önce harekete geçmeliydim. Arkamdaki centilmenden anında kurtulup aşağı atlayabilirdim. Yapmadım. Onun yerine "Estağfurullah. Boş bir kafa, boş bir silah, bari boş konuşmayalım" demekle yetindim.

Flaşlar patladı.

Ertesi gün fotoğrafım *Newsweek*'in kapağındaydı.

Olmaz olsundu.

Kudurmuş yamyamların çiğköfte partisi

Katliam, bir şehri boyamanın en kötü yöntemidir.
[ZHANG ZAI, 974-1079, *Ebediyetin Faydaları*]

Bir zamanlar Çin'de şöyle denirmiş: "Savaşta öldürülürseniz, cesedinizin düşmanın yüzüne bakmasına dikkat edin."

Saat 13:00 sularında Filistinli militanlar beni serbest bıraktılar. Müslüman olduğumu daha önce söylemediğim için sitem bile ettiler. "Hepimiz Osmanlı torunuyuz" filan deyip boynuma sarıldılar.

İsrail polisine laf anlatana kadar canım çıktı. Şeytanın kuaförü gibi, bitmeyen bir tıraşa başladılar. Türk hükümetinin

resmî görevlisi olduğuma inanmak istemiyorlardı. Sonunda, Ankara'daki İsrail Büyükelçiliği'nden gelen bir onay mesajı sayesinde yakamı kurtardım. Ber Havayolları'na ait kiralık bir uçakla göğe yükseldim...

* * *

Bakanlık binasının önü mahşer meydanı gibiydi. Polis arabalarının, ambulansların oluşturduğu çarpık koridorlardan sendeleyerek geçtim. Sirenler, telsiz cızırtıları, fren çığlıkları, bağrışmalar, koşuşturan görevlilerin ayak sesleri, helikopter patırtıları birbirine karışıyordu. Birkaç televizyon muhabiri arkamdan seslendi. Aldırmadım. Kapıdaki polislere kimliğimi gösterip içeri girdim. Koşarak toplantı salonuna vardım.

Eşikten içeri bakınca, göğsüme balyoz yemiş gibi sarsıldım. Bakanlık Heyeti'nin tüm azaları öldürülmüştü! O nur yüzlü, aksakallı ihtiyarlar kıpkızıl bir bataklığa fırlatılmıştı. Geç kalmıştım; kanımın damarlarımda pıhtılaştığını hissediyordum. Delik deşik cesetler hâlâ tazeydi. Ölümün buharı, cinayetin dumanıyla sarmalanarak yükseliyordu. Bağırsaklar dökülmüş, beyinler akmış, ciğerler kanlı püreler halinde dağılmıştı. Kudurmuş yamyamların çiğköfte partisi henüz sona ermiş gibiydi. Yerler vıcık vıcık, yapış yapıştı. Polisler bile ayakuçlarına basıyor, elleriyle ağızlarını, gözlerini kapatıyorlardı. Kurşun delikleriyle kalbura dönmüş beyaz duvarlarda, saçılmış ezik et kırıntıları ve milyonlarca kan lekesi parlıyordu.

Seyyah Sadık Bey, ruhunu Kabe'de teslim etmek istediğini söylerdi hep. Altmışüç yaşında, kırkıncı kez Hacca giderken çok ümitliydi. Onu son yolculuğuna uğurladığımız duygusuna kapılmış ve kendi cenaze merasimini özenle, samimiyetle tasarlayan Sadık Bey'in ardından gözyaşı dökmüştük. Sağ salim geri dönmesi enikonu sürpriz olmuştu... Mermiler çenesini, dilini, dişlerini paramparça etmişti. Sakalları kı-

zıla kesmişti. Boynunun sağ yarısı bir canavar tarafından ısırılmış gibi yırtıktı.

Ulvi Efendi'nin yüzünde, melekleri ağırlayan bir ermişin tebessümü. Her zaman selam veren, hal hatır soran, buyur eden, ikramda bulunan biriydi. Besbelli göğsünü yatay olarak biçen kurşunlara da "Safalar getirdiniz" anlamında gülümsemişti.

Siyami Bey'in alnında bordo bir delik. Hayrete düşmüş gibi bir hali var. Her şeye hayret ederdi. Dünyaya az önce gelmiş gibiydi hep. Feridun Bey ona sık sık "Sen ne biçim Bektaşi'sin arkadaş, feleğin çemberine sıkışıp kalmışsın?" derdi.

Feridun Bey'in elleri, yolunmuş kırmızı güller gibi. Üç-dört parmağı kopmuş. Anlaşılan suratını elleriyle korumaya çalışmış.

Hafız Behzat Efendi belinden vurulmuş olmalı. Karnında kocaman bir gedik vardı. Arkadan giren kurşunlar, önde kova ağzı büyüklüğünde bir delik açılmasına ve iç organların dağılmasına sebep olmuş. Çok feci.

Üstat Selman Elma'nın kalbinin üzerinde yumruk kadar, kanla dolu bir çukur.

Dalyan Efendi'nin başı, gövdesi, bacakları isabet almıştı. Uzun süre ayakta kalmış, düşmemişti demek. Giysisinde kızıl çizgiler oluşmuştu.

Oruç Bey toplantı masasına kapaklanmış, kolları iki yana açık. Mermi, başının arkasından saplanmış olmalı. Bembeyaz takkesi, artık vişneçürüğü. Yüzünün bir kitaba gömülü olduğunu fark edince doğrusu şaşırmadım. Etraftakilere belli etmeden, kanatlarından kan sızan kitabı usulca çekip paltomun içinden koltuğuma sıkıştırırken kapağa göz ucuyla baktım: İdris Shah - *Tales of Dervishes*.

Hatip Halilullah Efendi'nin gözleri açıktı, kapattım. Rüyamda sol gözünden vurulduğunu söylemişti, fakat yanılıyor-

du. İslam Tarihi Uzmanı İrfan Bey haklıydı: Kurşunlar, Halilullah Efendi'nin bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı.

Polisler, cesetlerin üzerini örtmekle meşguldü. Acil servis elemanları sedyelerle salona girdiler. Hazin vazife başlıyordu.

Örtülerden birinin altından görünen, işaretparmağı kalkık gevşek yumruk, sanırım Mazhar Baba'ya aitti...

Ankara'yı yüzerek geçmek

Herkesin üç kişiliği vardır: Ortaya çıkardığı, sahip olduğu ve sahip olduğunu sandığı.
[SHANG SHOU, 233-297]

Adrenalin sarhoşu olmuştum. Midem, tımarhane mutfağında pişmiş akrep zehiri reçeliyle doluydu sanki.

İkizini idam eden bir cellat gibi, şeytan görmüş bir keçi yavrusu gibi, kıyametten sağ kurtulmuş bir deli gibi ağlıyordum.

Dışarıda, çimento fabrikası bacasından çıkmış gibi pis bir gökyüzü. Dünden kalma bayat bir kar, kırıntılar halinde yağıyor. Kalabalık. Bakanlık binasının merdivenlerinden cehennemin bodrum katma iniyorum.

Gazeteciler, Gönül İşleri Bakanı Mithat Hattat'ı çembere almışlar.

Çıktığımı fark eden bir kadın muhabir, elinde mikro-teyple bana doğru koşuyor. Arkasında da fotoğrafçısı. Tabanları yağlıyorum. Bir polis helikopterinin etrafını dolanırken Ezel Zelzele'yle burun buruna geliyoruz. Zıpkın yemiş gibi birden duruyorum. Kafamın içinde dönen binlerce pervane duruyor.

Ezel Zelzele kalorifer kazanına kilitlenmiş bir bostan korkuluğu gibi dile geliyor: "Hepsi ölmüş mü?"

Ona, kendi dışkısını yiyen uyuz bir domuzun kusmuğuna nasıl bakılırsa öyle bakıyorum.

Sol elimin parmaklarını bükerek çenesinin altına kenetliyorum. Ayaklarını yerden kesecek şekilde kaldırdıktan sonra sağ avucumun bileğimle birleşen kısmıyla göğsüne sert bir darbe indiriyorum! Bakanlığımızın özel kalem müdürü havalanıyor ve ertesi günkü *Hürriyet* gazetesinin manşetine konuyor.

* * *

Günlerdir otoparkta bekleyen sarı Vosvos'uma atlayıp gaza bastım.

Radyonun düğmesini çevirdim. Besbelli, hayatının şampanya dönemini çoktan geride bırakıp ıhlamur evresine ulaşmış bir kadının sesi beni uyarıyor: "Sürücülerin zincir, takoz ve çekme halatı bulundurmaları istendi..." Bakanlık Heyeti'ni katleden yedi kişiyi *zincir*le döve döve öldürüp, cesetlerini *takoz*la ezdikten sonra *çekme halatı*yla bağlayarak bir dağın tepesinden çığ gibi yuvarlamak iyi olurdu.

Fî tarihinde, Çinli bilgeler "Nehrin kıyısında sabırla beklersen, tüm düşmanlarının cesetlerinin yüzdüğünü görürsün" dermiş.

Nehre indiğim anda sabrım taşmış, nehri de taşırmıştı.

Sarı Vosvos'umla Ankara'yı bir uçtan bir uca yüzerek geçtim.... Bu şehir, köpekbalığı kaynıyor.

Gençliğimin üç senesini Tibet'teki bir manastıra bağışlamıştım. Buna karşılık Rahip Moju Ming'den Javaca-Do felsefesini ve dövüş sanatı tahsil etmiştim. Hesabıma göre, artık sakinleşmiş, uslanmış, durulmuş olmam gerekirdi. Ayakta durmayı, oturmayı, nefes almayı, susmayı, gülümsemeyi, yürümeyi, dinlenmeyi... silbaştan öğrenmiştim. Konsantre olmayı, gökyüzünün hareketlerini tartmayı, rüzgarın uğultusuna kulak vermeyi, bir bambu ağacı gibi, bir güvercin gi-

bi tabiatla uyum içinde kendi hayatımı çekip çevirmeyi beklediğimi sanıyordum...

Gönül İşleri Bakanlığı, yedi ay önce kurulmuştu. Bakanlık Heyeti ise yirmidört haftadır faaliyet gösteriyordu. Bu kısacık sürede, Bakanlık Heyeti'nden feyiz almıştım. Dalyan Efendi, "kaderi duyumsamak"tan söz ediyordu. Kader hem zamana [tarihe ve an'a] ve mekana [uzaya ve vücudumuza] yayılan; hem de bizzat bizim ruhumuza, nefsimize, zihnimize, gönlümüze, vicdanımıza, bilincimize yani varlığımızı teşkil eden yoğunluk bölgesine odaklanan gerilimin adıydı. İyi ile kötü, günah ile sevap, helal ile haram, doğru ile yanlış, ümit ile korku, ödül ile ceza, Cennet ile Cehennem arasındaydık. İnanmak, insanın en ince ve en keskin ayrımları temsil eden sınırda hareket etmesi demekti. Buna mukabil, teslimiyette, iradenin forsunu aşan bir imkan vardı ki, onu ancak terbiyeden sonra gelen olgunluk sayesinde kavrayabilirdik...

İnsan, kendi samimiyetinin altını çizmeye kalkıştı mı, ister istemez üstünü de çiziyor. Samimiyet, mahremiyetle mukayyet olsa gerek.

Tibet'te Moju Ming'in dizi dibindeyken de, Ankara'da Bakanlık Heyeti ile birlikteyken de, kalbimi bir sırlar mezarlığı olarak düzenlememe imkan verecek işaretleri keşfetme yolunda yürüdüm.

Samimiyetimizin fark edilmesinin bir mükafat niteliği taşıdığı aşikar. Fakat bu öyle bir mükafat ki, 'namahrem' bir elden alındığı takdirde, lanete dönüşmesi işten değil.

Moju Ming "Ebediyet, eylemlerimizin anlamını tehlikeye sokar" derdi...

Üç husus, zihnimde yer etmişti:

1- Tasavvuf bir savunma sanatıdır.

2- Hakikat, savunma sanatlarının kalbinde gizlidir.

3- Hakikat akılla değil, cesaretle bulunur.

Bana sorarsanız... tam bilemiyorum, fakat galiba hayatları-

mızın biçimlenmesinde formüller kadar sırların da etkisi var. Kader mekanizmasını çözmek imkansız. An geliyor, fanilik fikri, evreni bir karambol kumkuması [çanağı], insanı bir fiyasko figüranı, hayatı bir skandal silsilesi gibi algılamamıza neden oluyor. Ya da içimizi derin bir şükran duygusu ve yaşama sevinci kaplıyor... Çok acayip. Siz bana bakmayın. Artık bütün tembihleri unutmuş, kapılarını teselliye kapatmış, basireti kördüğüm olmuş biriyim. Beni uygar kılan koşumları kemiriyorum. Program, prosedür, protokol umurumda değil. Göğsümde barut macunu gibi bir öfke kabarıyor.

Tom Waits, arka koltukta mikrofona eğilmiş *Black Wings* şarkısını söylüyor. Radyonun sesini açıyorum, Tom Waits'in ağzı kulağıma yaklaşıyor:

Göze göz alacaksın, dişe diş
Tam da Kitap'ta yazdığı gibi
Takipten asla cayma
Ve sakın ha unutma
Masadaki hiçbir herifin tipini...

Kar ön camı kapatıyor, silecekler açıyor. Ön cam, göz gibi açılıp kapanıyor. Bakanlıktan çıkarken Halilullah Efendi'nin gözlerini açık unutmuşum gibi bir hisse kapılıyorum.

Aptallar daima ömrünün baharındadır [Ezel Zelzele]

Bu satırları yazarken bir elimde tabanca,
diğerinde kılıç tutuyorum.
[HONG HUA HUI, 1899-1951, *Dokuz Canlı Bitki*]

Elinizdeki kitabı okumaya devam etmeyin. Atın gitsin. Çok ciddiyim. Değerli vaktinizi daha fazla boşa harcamayın. Yazıktır. Fu denilen bu uğursuz zibidinin anlattıkları baştan sona zırva.

Herif o derece şomağızlı ki, dünyanın öbür ucundan telefon edip, kara haberi, olay gerçekleşmeden veriyor! Yakarı değirmeni gibi, lafı hep aynı yere getirmişti: "Ezel Bey, n'olursunuz Bakanlık Heyeti'ni koruyun..." Dalga geçtiğini düşündüm. Çünkü kibirli; kendini sadrazamın sol t.şağı sanıyor! Yeryüzünün fethini yeni tamamlamış kumandan gibi dolaşıyor bakanlıkta. Gezegenimizin onsuz da dönebileceğine inanmıyor. Burnu öyle havada ki, her hapşırışında şapkası başından uçuyor.

Ted Bundy [*ABD'li seri katil, 1989'da idam edildi.*] gibi, bizim Ninja tosbağa da sarı Volkswagen kullanıyor: Hurda bir tost makinası. Araba, tekerleğin icadından önce üretilmiş sanki; onu hareket ettirmek, parktaki at heykelini dört nala sürmekten daha zor. Dağılması an meselesi.

Fu Bey, bekarlığının yirmidokuzuncu yılında. Sanatoryum kaçkını gibi. İçinde bir karga iskeleti taşıyor. Feci şekilde sıska. Çöl Tarzan'ı. Vejetaryenmiş. Otluyor. Suratı mantar ağacı, dili ceviz yaprağı. Babaannesinin gardırobundan giyiniyor: Yanmış mukavvadan bir ceket; soğan kabuğu gömlek; kravatı, boğazına dayanmış paslı bir bıçak...

Başbakanın kartvizitiyle dişlerini karıştırıyor. Sizi temin ederim, onu evinizin bahçe kapısında görmek istemezsiniz. Sözlerine niye inanasınız? Kitabın son sayfasında olduğunuzu varsayamaz mısınız? Ha?

SON

Hâlâ okuyorsunuz demek. Sizin namınıza üzüldüm. Benden günah gitti. Zaten birkaç paragraf sonra işim bitecek...

PAP, yani Performans ve Azim Partisi. Bir siyasi parti. Ondokuz ay önce kuruldu. Ben kurucu üyelerdenim. Son genel

seçimlerde tek başına iktidara geldik. Özellikle gençlerin oy kullanmaları ve bizi desteklemeleri için yoğun çaba sarf ettik. Başkanımız Bekir G. Çekirge, meydanlarda ve medyada "İktidara gelince Gönül İşleri Bakanlığı kuracağız" vaadinde bulundu. Şöyle diyordu: "Her şeyin başı aşk. Siyaset, eğitim, sağlık, ekonomi, sanat... ancak aşkla işler. Yuvalarımız gibi, devletimizi de güçlendirecek olan aşktır..." Ve seçmen aşka geldi, biz de meclise girdik.

Gönül İşleri Bakanlığı'nda görevlendirilmeyi ummuyordum. Tarım Ve Köy İşleri ya da Orman Bakanlığı'nı gözüme kestirmiştim. Ne de olsa ziraat mühendisiyim. Her neyse.

Sonra, Mithat Hattat bakan oldu. Beyninin kayışı sıkışmış bir hödük. Bakışlarında, yuvasına şofben takılmış bir leyleğin şaşkınlığı var. Ondaki siyaset yeteneğini görmek için mikroskop gerek. Sayın bakan ellibeş yaşında, fakat bilirsiniz, aptallar zinde olur, daima ömrünün baharındadır. İşte bu kahvaltı çayına tost banan angut bakan olunca, yirmiiki kişilik bir heyet tayin etti. Tarikat liderlerini, ilahiyatçıları, dervişleri, meczupları, hacıları, hocaları bakanlığın başına sardı. Din işleri, devlet işleri, gönül işleri hep birbirine karıştı. Tam bir skandal.

Şeyhülislamlık görünümlü Gönül İşleri Bakanlığı yedi aydır faaliyet gösteriyordu. Diyelim siz birine âşık oldunuz. Bakanlığın hazırladığı matbu bir form doldurarak kimlik bilgilerinizi, iletişim bilgilerinizi, sevdiğiniz kişinin adını beyan ediyor, üzerine de vesikalık fotoğrafınızı yapıştırıyorsunuz. Sıranız gelince mülakata çağrılıyorsunuz. Bakanlık Heyeti'nden seçtiğiniz bir üye ile görüşüyorsunuz. Sonra da adresinize sarı bir zarf postalanıyor. İçinden *"Bakanlığımız aşkınızı maalesef onaylamamıştır"* yazılı bir kağıt çıkıyor. Ya da *"Allah mübarek etsin, hayırla tamamına erdirsin. İki cihanda yüzünüz gülsün"* notu. Aşkınız resmen tasdik edildiği takdirde zarfta plastik bir dijital kart buluyorsunuz: AŞ-

Kart. Bu kartla, ankesörlü telefonları bedava kullanabiliyorsunuz. Toplu taşıma araçlarına; belediye otobüslerine, trenlere, vapurlara, tramvaylara, metroya para ödemeden binebiliyorsunuz. Devlet tiyatrolarına, devlete ait müzelere, sinemalara, hayvanat bahçelerine önceden rezervasyon yaptırarak ücretsiz gidebiliyorsunuz. Devlet orkestrasının konserleri için de aynı şey geçerli. Ayrıca birçok özel kuruluş, AŞ-Kart sahiplerine dikkate değer indirimler, avantajlar sunuyor. Dahası, eğer sevdiğiniz kişi sizi seçer ve onun aşkı da bakanlıkça onaylanırsa, uçak yolculukları, Millî Eğitim Bakanlığı ve Kültür Bakanlığı Yayınları'ndan kitap setleri, millî maçlara bilet gibi bonuslar kazanıyorsunuz. Bitmiyor. Her ikisi de AŞKart'lı çiftlere faizsiz konut, otomobil, yatırım ve tüketim kredileri veriliyor; düğün masraflarının önemli bir kısmı peşin olarak karşılanıyor; belli tatil beldelerinde geçirebilecekleri bir balayı finanse ediliyor...

AŞKart'ınızı her üç yılda yenilemeniz gerekiyor. Demek ki bakanlık üyeleri de aşkın sonsuza dek süreceğine pek ihtimal vermiyor.

Aşk prosedürlerle, formalitelerle, kuyruklarla bağdaşır mı? Asla.

Ne acıdır ki, genci, yaşlısı milyonlarca insan, bakanlığa müracaat etti. Bakanlık binası önünde kuyrukluyıldız büyüklüğünde kuyruklar oluştu. Bu kitaptaki harf sayısı kadar insan toplandı. İzdihamdan da öte bir şeydi. Kalp krizi geçirenler, bayılanlar, kavgaya tutuşanlar, kuyrukta tanışıp âşık olanlar... Seyyar satıcılar, polisler, televizyon muhabirleri, sokak şarkıcıları, yankesiciler, dilenciler... Tavşan hızıyla çoğalan insanlara hizmet veren yirmiiki kişilik Bakanlık Heyeti, aysberge tırmanmaya çalışan kaplumbağalar kadar yavaştı. Yüzbinlerce form doldurulmuştu fakat günde beş-on kişi mülakata alınıyor, değerlendirme daha da ağır yapılıyordu. Heyettekiler doktor olsalar, hamile kadınlara doğum

için onbir ay sonrasına gün verilecekti yani. Böyle giderse, AŞKart'la sevgililer ancak beleş mezara gireceklerdi.

Bu arada, yerli ve yabancı basında sürekli bizim bakanlıktan bahsediliyordu. İtalyanlar sokağa dökülmüş, "Biz de gönül işleri bakanlığı istiyoruz" diye haykırıyorlardı. Başbakan Çekirge ve Bakan Hattat başta olmak üzere, kabine üyelerinin de AŞKart alıp al[a]mayacakları tartışılıyordu...

Fu, bakanlığın basın müşaviri. Basın bildirileri ve bakanın konuşmalarını yazıyor. Bir de aylık bülten hazırlıyor: *İlan-ı Aşk*. Aşkı bakanlık tarafından onaylananların birer fotoğraflarının, kimlik bilgilerinin ve aşka dair mesajlarının yer aldığı dandik bir mecmua. İçinde birtakım romantik metinler, şiirler filan da bulunuyor. Dayanılır gibi değil.

Artık herşey sona erdi. Bakanlık Heyeti'ndeki kaplumbağalar ters çevrildi.

Kılıcını baston olarak kullanan Samuray

Kılıcını baston olarak kullanan bir Samuray kadar bitkindim.

Koskoca Sokak'taki küçücük daireme varınca, ilk iş sigaraya başladım. Artık başıma iyi veya kötü hiçbir şey gelmez duygusundaydım. Matemin, kederden başka hiçbir şey yetişmeyen uyuşuk karanlığına gömülmüştüm. Alınyazım silikleşmişti. Ufuk çepellenmişti.

Kadim Çinli savaşçılara göre, "İntikam şarabı, yaraları ham olanlara şifa verir."

Düşman muğlak olunca, savaş da muallakta kalıyor. Bakanlık Heyeti'ni katletmek kimin işine yarardı ki? Heyet'ten, öldüresiye nefret edenler kimlerdi? Siyasi rakipler mi? Hayır. PAP muhalifleri arasında Heyet'i kurşuna dizmeye kalkışacak kadar gözüdönmüş birileri olamazdı. Zaten her gün gazetelerde, televizyonlarda Heyet'e ateş püskürülüyordu.

Politikacılar, yazarlar, akademisyenler, bürokratlar... Heyet lağvedilsin diye gırtlak patlatıyorlardı.

Yabancı bir gizli servisin işi miydi? Hiç sanmam.

Komünist bir gerilla grubu? Daha neler.

Katliam, besbelli kişisel bir hıncın sonucuydu. Güney Afrika'da gördüğüm rüyada, Bektaşi Şeyhi Siyami Bey, katillerin liderinin "S.kerim böyle aşkın ızdırabım!" diye bağırdığını söylemişti. Muhtemelen, aşkı bakanlık tarafından onaylanmamış biri... kiralık katiller tutup Heyet'in üstüne salmıştı. Ya da... aşkına resmiyet kazandıramayan kimse, bizzat profesyonel katildi...

Bilgisayardan, bakanlığın arşiv dosyalarına girip, aşkı teyit edilmeyenlerin listesini inceledim. Sadece ikiyüzyetmişbir kişi. Mülakata alındıkları halde, AŞKart'a layık görülmeyenler. "Deli gibi seviyorum" diyen, "Pek değil" cevabı alınca avucunu yalayan ve belki de nevri dönenler...

Şüphelendiğim adamların sayısı dokuzdu: Ekrem Eşkinli, Tahir Fettah Çalapala, Volkan Revan, Menderes Kıya, Şahin Dehşet, Hikmet Mete Tetik, Barbaros Boratav, Hayati Tehlike ve Neşet Şemi Neşter.

Bu vatandaşlar, kirli işlere bulaşmış tiplerdi. Hemen hepsinin poliste kaydı vardı. Cüzdanları şişkindi. AŞKart'ın sağlayacağı maddi kolaylıklara hiç de muhtaç değillerdi. O halde neden bakanlığın onayını almak istemişlerdi? Herhalde sevdiklerini etkilemek için. Gangsterler de aşk bayırından yuvarlanıyordu ve her yuvarlanışta olduğu gibi onların da canı acıyor, üstü başı dağılıyordu.

Haydutların, ekrandaki yüzlerine uzun uzadıya bakıyorum. Elli yaşın üstündeki Şahin Dehşet, Hikmet Mete Tetik, Tahir Fettah Çalapala ve Barbaros Boratav'ı yedeğe alıyorum. Bir insanın ellisinden sonra galeyana gelip cinnet getireceğine ihtimal vermiyorum. Ardından, fikir değiştiriyorum. İhtiyarlık hakkındaki hüsnü kuruntum beni hataya sü-

rüklememeli. Hiperaktif moruklar, gagasında hançer, kanadında piştov taşıyan akbabalar yok mu? Var.

Derken, alelacele bir suçlu uydurup gebertmekten başka birşey düşünmediğimi fark ediyorum. Kalbimde kaynayan kezzap kazanından yükselen duman beynimi sarmış anlaşılan. Neyim ben, dedektif mi? Dokuz ismin yer aldığı listem aslında bir iftira taslağı, çalakalem kara çalma vesikası.

Rahip Moju Ming bir keresinde "Köpeğin ağzında fildişi bulamazsın" demişti. Galiba yanlış yerde sondaj yapıyordum...

Olay yeri tetkikinde bulunan delilleri polisten temin edebilirim... Otopsi raporlarından da bazı ipuçları yakalanabilir... Tabii ya! Güvenlik kameraları herşeyi kaydetmiştir!..

Sigarayı söndürüp ayaklanıyorum. Bakanlığa gidip durumu öğrenmeliyim. Portmantodan pardösümü alıp sırtıma geçiriyorum. Kapıyı açıyorum. Ve donup kalıyorum. Burnuma bir Smith&Wesson yapışıyor! Namlunun diğer ucunda vampir maskesi takmış bir adam. Bir adım atıyor, ellerimi kaldırarak hafiften geri çekiliyorum, evin içindeyiz. Meraktan çatlayacağım. Acaba silahlı bir hırsız mı, yoksa Bakanlık Heyeti'ni katleden gruptan mı? İkinci şıkkı tercih ederim.

Açıkça soruyorum: "İhtiyarlardan sonra sıra bende demek?"

Hırçın bir hortlak hırıltısıyla "Keppe gegeni!" Hoppala, bu Öztürk Serengil [1930-1999] şivesi de neyin nesi?

"Tamam, pekala, sakin olalım..." Herifin acelesi var, beni zımbalayıp başkalarına yetişecek belli ki.

Kahince fısıldıyor: "Geberreceksin geri zekkeliy!"

İltifat ediyorum: "Çok içten konuşuyorsun."

"Sözlerine dikket et, ben bir ketilim!" Holdeyiz. Salon kapısının iki kanadı da açık. Silahlı vampir, temkinlice gerileyip etrafa bakışlar fırlatıyor. Ani bir kararla, salondaki tek kişilik su yatağına ateş edince, birdenbire bahar gelen evimin ortasından bir dere akmaya başlıyor.

Aldırışsızca emrediyor: "Erkeni dön."

Ayaklarım sabit, gövdemi yavaşça sağa döndürürken, bileğini yakalayıp, namluyu tutarak yukarı çeviriyorum. Bir saniye içinde sol elle üstten kavradığım kolunu sağ bileğimle önden geriye büküyorum. Kıracakmış gibi bastırıyorum. Sağ ayağımla çelme takınca sırtüstü düşüyor. Tabancayı bırakmadan suratına alelade bir yumruk indiriyorum. Buna bayılıyor. Maskeyi avuçlayıp bir hamlede suratından ayırıyorum. Vampirden geriye bir akvaryum yılanı kalıyor.

Senin emsallerin cennette gezer

Sağır-dilsizler kongresi açılışındaki saygı duruşunun sessizliğine ihtiyacım var. Bu sayfayı sükunet harcıyla sıvamak istiyorum. Bir yolunu bulup harf denilen şu lekeleri biteviye çoğaltsam, münasip bir karanlık üretebilirim belki?..

Müntekim Gıcırbey'i anlatmak için kelimeler yerine narkoz buharı kullanabilseydim isabet olurdu. Size onu tanıtmakta geciktim. Çünkü bunu nasıl yapabileceğimden emin değilim.

AŞKart almaya hak kazananlar arasında Gıcırbey'in adına rastlayınca şaşakalmıştım. Şebnem Şibumi adında bir kıza yakmış abayı. Kafasını devletin duvarlarına vurmuş. Mülakat için de, Alevi Dedesi Saz Âşığı Reşat Bey'i seçmiş bizim Gıcırbey.

Reşat Bey'in kucağında dile gelmiş bir ceviz ağacına benzeyen divan sazı. Müzikal mülakat başlıyor.

Yârin bahçesine bir haydut girmiş
Geri dur hey şeker dilber geri dur!
Gülünü koklarken dalını kırmış
Kurutur şeker dilberi kurutur!

Hangi dinden isen ona tapayım
Yarın mahşer günü sana koşayım
Eğil bir yol ak boynundan öpeyim
Beri dur hey şeker dilber beri dur.

Bu meydana serilidir postumuz
Çok şükür Allah'a gördük yarimiz
Birgün kara toprak bürür üstümüz
Çürütür ya şeker dilber çürütür.

Sevdanın karası alnımda yazar
Hilal kaşına Hak eylemiş nazar
Senin emsallerin cennette gezer
Huridir be şeker dilber huridir.

Reşat Bey, Gıcırbey'e "Türkünün devamını sen söyle bakalım?" anlamında bir jest yapıyor. Gıcırbey mırıldanıyor:

Müntekim Gıcırbey, kesilse başlar
Şebnem'i sever de gerisin boşlar
Bir Şebnem'den bin kovana bal işler
Pir'im anlarsın ya, gönlüm delidir.

İşin aslı, Reşat Bey, şairin [türkünün son kıtasının ilk mısraında geçen] adını soruyor. Gıcırbey ise, Pir Sultan Abdal yerine kendi adını söylüyor, son mısrada da hem Pir Sultan'a hem de Reşat Bey'e özür beyanında bulunuyor. Reşat Bey de başka sual etmeden uğurluyor Gıcırbey'i.

Tuhaf olan şu ki, "*Yârin bahçesine bir haydut*" girecekti.

Gıcırbey, Şebnem Şibumi "*Hangi dinden ise ona*" tapacaktı.

Postu meydana serip, yâri görmek için ecelle çekişecek ve kelleler yuvarlanacaktı...

Nafile filinta

Her şeyini paylaşıyor, dağıtıyor. Tebessümünü kimseden esirgemiyor. Ne var ki fikirleri tehlikeli.
[*The Message* – *Çağrı* filminden]

Gıcırbey'le lisede aynı sınıftaydık. Vay canına, onbeş sene, su gibi akıp buharlaşmış. En arka sırada oturuyordu. Simsiyah, havalı saçlar; irice, baygın gözler; ipince, kraker gibi kemikler; yağlı ahşap sarısı bir deri. Sanki adı konulmamış bir virüsle boğuşuyordu. Benden bile daha çelimsizdi. İlk beş-altı hafta varlığını dahi fark etmemiştim. Matematik sınavı sonuçları açıklanırken, hoca "Müntekim Gıcırbey, 10" deyince, herkesle birlikte ben de dönüp baktım. Bu, onu ilk görüşümdü.

Kimseyle konuşmuyordu. Derslerle ilgilenmiyordu. Garip bir biçimde hocalar da ona ilişmiyorlardı.

Buna karşılık, her dersten tam not alıyordu. Adı sanki "Müntekim Gıcırbeyon"du.

O zamanlar ürkütücü derecede ciddi görünen tavırları, şimdi düşününce çok sempatik, hattâ komik geliyor...

"Tebrik ederim, fizikten de 10 aldın" diyerek elimi uzatıyorum.

Gözlerime, elime, tekrar gözlerime bakıyor. Bakışlarında hiçbir mânâ, en ufak bir ima bile yok. Benimle ağır çekimde tokalaşırken başını hafifçe eğerek selam veriyor.

"Adım Fuat, arkadaşlar Fu der."

Neredeyse heceleyerek "Biliyorum" diyor. Herhangi bir neşe kırıntısı, heyecan zerresi, merak kıymığı yok. Ruhunun bir kısmını teslim etmiş, geri kalanıyla vaziyeti idare ediyor sanki.

"Müntekim, değil mi?"

Bu basit, mutedil sorularım onu yoruyor, çok bitkin görünüyor. Ağzı aralık, kafasını öne doğru sallıyor. Derin bir nefes alıyor. Fakat hareketleri çok doğal. Şikayetçi değil. Peri-

şan değil. Çekingen değil. Ne peki? Çözemiyorum...

Zamanla işler değişti. Birgün, Gıcırbey'e bir numara çektik. Yedi kişilik gizli bir çetenin üyesiydim: 'Afili Filintalar'. Lider, Nuh Tufan adında yetim bir albinoydu. Gıcırbey'e çengel atma fikri ondan çıktı.

İmanımızı gevreten, hepimize illallah dedirten bir felsefe hocası vardı: Piton. Soruları kazık, notu kıttı. Piton yazılı sınav sonuçlarını okuyordu: "Nuh Tufan, 5... İbrahim Kurban, 7... Samet Samsa ["Forvet"], 5... Mithat Mitos ["Kazulet"], 6... Sultan Yegah ["Vampir"], 5... Muzaffer Firuze ["Uzi"], 4... Fuat Atıf Tufa, 5..."

Biz, sınıftaki kırk kişinin hemen hepsini ayarlamıştık. Gıcırbey'in sırası yaklaştığında kollarımızı havaya kaldırdık. Gözlerini not defterinden ayırmayan Piton tısladı: "Müntekim Gıcırbeyon!"

Büyük bir alkış koptu! O zaman bir ilk daha gerçekleşti. Gıcırbey gülümsedi...

Devrisi gün bir pusula göndererek Afili Filintalar'a katılmasını önerdik, kabul etmedi. Başlangıçta, "Belki de tırsıyordur, ne de olsa o da bir insan" diye düşünmüştük. Çünkü biz hocalara ültimatom çekiyor, kimilerini tartaklıyor, otoriteyi feci sarsıyorduk. Fakat sonra bizden bağımsız eylemler de yapıldı. Öğretmenler odasındaki dolaplarda bulunan ve skandala sebep olan porno dergileri, belki de Gıcırbey'in koleksiyonuna aitti. Yaşlı başlı hocalar birbirlerine sapıkça bir üslupla yazılmış aşk mektupları postalıyorlardı. Muhtemelen bu iş de Gıcırbey'in marifetiydi. Coğrafya derslerimize giren yağ tulumu; otomobiline tapan, kadınsı tavırları olan, pembe bıyıklı bir vatandaştı. Okulun bahçesindeki Renault'suna atlayıp geri geri gittiğinde, arabanın altına saklanmış bir şişme kadın ortaya çıkıp karşısına dikiliverdi! Paniğe kapılmıştı. Hemen arabadan inerek, aniden hayatına giren edepsiz kadını zapt etmeye çalıştı. Onunla boğuşuyor-

du. Biri bu dehşetengiz sahneyi gizlice fotoğraflamış ve basına sızdırmıştı. *"Okullarda neler oluyordu? Öğretmenler delirmiş miydi? Böyle rezalet dünyanın neresinde görülmüştü?.."* Bence bu komplo da Gıcırbey'in eseriydi...

Nuh Tufan, Gıcırbey'den "Nafile Filinta" diye bahsediyordu. Boş tüfek. Çinli bir şairin de dediği gibi: "İnsan boş bir tüfektir ama bakarsın birgün patlar."

Korkma ben varım

Bir insanın yetişme tarzına en iyi ışık tutan şey,
kavga ederken sergilediği davranışlardır.
[GOU GENG, 979-1019, *Görünmez Dünyaların Resimli Kitabı*]

Bizi gübre hoşafına çevirecek dört çift yumruk etrafımızı sarıverdi. Yumrukların ardında, kasap vitrinindeki kanlı çengeller gibi parlayan suratlar...

Asya Maya'yı *In the Name of the Father* [Babam İçin] filmine götürmüştüm. Mask-Ot'ta haşhaşlı börek yiyip kivi suyu içmiştik... Dünyada, Cennet'te veya Cehennem'de görebileceğiniz en derin mavi, onun gözlerindedir. Sınıfın ortasında tüten bir menekşe meşalesi.

"Asya Maya, eğer benimle çıkarsan, gördüğüm ilk ejderhayı senin için öldürürüm" diyorum.

"Hayır, daha yüksek sesle, iddialı, çapkınca söylemelisin" diyor Gıcırbey.

"Nasıl yani?"

"İnleme Fu, kükre."

Gıcırbey'le yaptığımız provalar işe yaramadı. Asya Maya'ya açılamadım. Kuş kafesine tıkılmış köpek gibi hayıflanıyordum.

Bir akşam, okul çıkışı bayrak töreninde yanımda duran Asya Maya kulağıma fısıldadı: "Beni beğeniyor musun?"

"Öyle harikasın ki Asya Maya, bence, bugüne kadar yapılan bütün güzellik yarışmaları geçersiz sayılmalı" dedim.

Elimi tuttu.

İçim vatan, millet, insanlık sevgisiyle doldu. İstiklal Marşı'nı kıvançla haykırarak söyledim: *"Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!.."*

Fakat şu anda yüreğim ağzımda. Gıcırbey'de durum ne, bilmiyorum.

Tırpan Ertan ve yumrukları kaşınan üç eleman bizi harcamak üzereler. Asya Maya'yla beraber geçirdiğim saatleri, burnumdan getirecekler. Ertan Taner okuldaki en irikıyım çocuk. Tepenize dikildiği zaman, kaslı gövdesi güneş tutulmasına sebep olur. Eğiliyor: "Nasıl ölmek istersin?" Sesinde iflah olmaz bir kudurukluk titremesi var.

Yutkunuyorum: "Yaşlanarak."

Gıcırbey ağzının kenarıyla mırıldanıyor: "KORKMA BEN VARIM."

Hafifçe Gıcırbey'e dönüyorum. Göz kırpıyor. Tırpan, bakışlarını Gıcırbey'e saplıyor. Gıcırbey, Tırpan'ın elmacık kemiğine bir kroşe çakıyor. Toparlanmasına izin vermeden karnına tekmeyi yapıştırıyor. Tırpan iki büklüm. Gıcırbey, kaburgalarına, suratına, baldırlarına çalışıyor. Diğerleri bana girişiyorlar. Biri kollarımı arkadan sımsıkı kilitliyor. Biri perçemimden tutup mideme vuruyor. Diğeri bocalıyor. Foklar gibi soluyoruz. Tırpan, göğsüne bir diz yiyor ve düşerek gölgesiyle kucaklaşıyor. Gıcırbey, burnunu topuğuyla kırıyor. Afallıyorum, pataklandığını unutuyorum. Tırpan'ın yüzünden kıpkızıl, yuvarlak bir ayna sızıyor. Kollarının kilidini kırıyorum. Önümdeki serseriye kafa atıyorum. Çocuklar kaçmaya davranıyor. Uçarak, önümdekinin gırtlağı-

na asılıyorum. Yuvarlanıyoruz. Bir kulağını avuçlayıp kafasına art arda sert darbeler indiriyorum. Çocuklardan ikisi toz oluyor. Gıcırbey gömleğimin yakasından tutup çekiyor. "Tamam, bu kadar yeter, sıvışalım."

Kendini benim yerime kucakla

Başınıza yalnızca harika şeyler gelmişse,
cesur olamazsınız.
[CHEN CHENG, 1933-1988, *Ejder Jokeyi*]

Eğer heykeltıraş olsaydım, Gıcırbey'in heykelini dikerdim. Belinde bir tabanca. Başkentin resmî güneşi altında bronzlaşırdı. Gelene geçene göz kırpar, el sallar, laf atar, gerektiğinde ateş ederdi...

"En büyük eksiğimiz ne, biliyor musun?"

Gıcırbey'e dönüp baktım. Sigarasının dumanını, ağır aksak havalanan bir karabatağın ardından üfledi.

"Cesaret" dedi "C, E, S, A... neyse, gerisini biliyorsun."

Okulu kırıp soluğu Sarıyer sahilinde almıştık. Beyin şeklindeki kayalıklarda oturuyorduk. Boğaz'da demirlemiş şileplere dalmıştık.

"Evvelki gün Ertan Taner'le kapıştın, hâlâ kendini ödlek mi sayıyorsun?"

"Cesaretin binden fazla türü var. Dövüşten kaçmamak tek başına hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"İlle de rakibinin omurgasını ağzından çıkarman filan mı gerekir?"

"Hayır... Belki de korkak olduğumun anlaşılmasından korktuğum için, adım korkağa çıkmasın diye kavgadan kaçmıyorum?"

"Yani kimin gözüpek, kimin tabansız olduğunu çözmek mümkün değil, öyle mi?"

"Cesaret, hem bir soru, hem de bir muammadır. Yalın haliyle bir mânâ taşımaz. Cesurca bir davranış, ancak metanet, ihtimam, basiret gibi dayanaklar sayesinde gerçekleşebilir."

"Fal bakar gibi konuşuyorsun."

Gıcırbey, bana karşılık vermektense, önemsediği bir düşüncesini açıklıyor: "İnsan, kalbiyle düşünür Fu."

"Hımmm? Başka sırların da var mı?"

"Ellerimdeki çizgiler günden güne çoğalıyor."

Bazen, Müntekim Gıcırbey'le aramızda dörtyüz ışık yılı olduğunu düşünürdüm... Bu da onu iyi bir dert ortağı yapıyordu.

Yaya hayaletler gibi, bir zombi biganeliği, bir denizanası dalgınlığı içinde yürüyoruz. Aramızdan, allı pullu bir denizkızı geçiyor. Gıcırbey, ağırbaşlı bir hovarda edasıyla soruyor: "Kızın gözlerini gördün mü?"

"Evet, iki taneydi."

"Aklın fikrin Asya Maya'da değil mi?"

Cebimden dört tane telefon jetonu çıkarıp gösteriyorum: "Sence eve varmış mıdır?"

"Bildiğim bir şey varsa, telefonun dibinde pusuya yatmış, çalmasını bekliyordur." Gıcırbey bunu söylerken öyle ciddi ki, Asya Maya'yı o vaziyette daha fazla bekletmemek için depar atarak birkaç yüz metre ötedeki telefon kulübesine dalıyorum. Numarayı tuşluyorum. Çalıyor.

"Evet?"

"Asya Maya?"

"Merhaba Fu." Sesi, şekerli ılık süt olup ahizeden lıkır lıkır akıyor kulağıma.

"Nasılsın?"

"İyiyim sevgilim." Bana *sevgilim* dedi! "Telefonunu bekliyordum. Bugün okula neden gelmedin?"

"Meşguldüm."

"Ne?"

"Bir düzine transatlantiği havaya uçurdum."

"Vay vay vay? Niye ki?"

"Senin için Marmara'daki bütün balıkları tutmaya çalışıyorum da."

"Hep böyle ince misindir Fu?"

"Hayır, bu ilk günüm."

"Yarın n'apacaksın canım? Sinemaya gidelim mi?"

"Çok isterim Asya Maya, fakat yarın..."

"Yapma lütfen. Bak, bende para var."

"Mesele para değil."

"Ne peki?"

Gıcırbey'e bakıyorum. Denize taş atıyor. "Yarın babamı ziyaret edeceğim."

Asya Maya safça soruyor: "Baban nerede ki, çok mu uzakta?"

"Aslında evet, Zincirlikuyu Mezarlığı'nda."

"A? Bunu bilmiyordum, özür dilerim birtanem. Baban..."

"Önemi yok. Öldüğünde ben beş yaşındaydım... Seni gene ararım, tamam mı?"

"Kendini benim yerime kucakla aşkım."

"Sen de bir ayna öp... Hoşçakal, Asya Maya."

Ahizeyi yerine bırakıp döndüğümde, bana doğru hamle yapan Gıcırbey'le burun buruna geldik: "Soru sormazsan ben de yalan söylemem."

Gıcırbey alnını kırıştırıyor: "Hangi konuda?"

Cevap vermiyorum. Yürüyüp kıyıya iniyorum. Çarşaf gibi denizi bir ucundan tutarak salyamı, sümüğümü, gözyaşımı siliyorum. Gıcırbey sağımda dikiliyor; gölgesi kayaların arasına sıkışmış: "Benim de ağlamamı ister misin?"

Bir insanın yanında gözyaşı döküyorsanız, ona sözlü ya da yazılı bir açıklamada bulunmanız gerekir. "Annem" diyorum, "yarın evleniyor." Ceketimin iç cebinden bir düğün davetiyesi çıkarıp Gıcırbey'e uzatıyorum: "*Reyhan Tufa ile*

Orhan Horanta'nın düğün törenlerinde..."

Gıcırbey, yetim olduğumu öğrenince üzüldü. Afili Filintalar'ın başındaki Nuh Tufan'ın anasız babasız büyüdüğünü cümle alem biliyordu, fakat ben okulun gizli yetimiydim. Şimdi de üvey baba belası baş gösteriyordu.

Gıcırbey, beni teselli etmekle kalmadı, aklıma enteresan fikirler düşürdü: Annem on yıl neden beklemişti? Çünkü beni seviyordu; babama, Arif Tufa'ya âşıktı. Gençliğini bana adamıştı. Ebeveynlikten istifa etmiyordu ki. Sadece, yuvasının yıkılan kısmını onarıyordu. Buna hakkı vardı. Bir kadın olarak mutsuz olursa, anneliğin üstesinden gelebilir miydi? Onun evlenmesini desteklemek, benim mukaddes vazifemdi. Nankörce bir bencillikle validemi mahcup etmemeliydim. On sene tehirli gelen sevinci ona haram edemezdim. Böğrümde kalan elimi vicdanıma koymalıydım. Nikahlanacaktı. Babamın ahiret yurduna göçmesi, annemin dünyaevine girmesini engellememeliydi. Ağıt ve matemde aşırıya kaçmak, ölüme müzikal bir defileyle karşılık vermek demekti. Yas, sezonluk bir duyguydu. Namuslu ve canlı bir insan, sonsuza dek bekar kalmayı seçebilirdi, gelgelelim dulluk bir an önce kurtulmak gereken bir belaydı. Anneciğimi tebrik etmeli, üvey pederimle dostluk kurmaya bakmalıydım. İkinci kez gelin olmak da her dula nasip olmazdı. Kız tarafı naz tarafıydı, ama naz da sitem gibi sevgiden doğmalıydı. Kader kaderi kapsar, kader paso halkalanırdı. Ecelden kaçış yoktu. Aşktan kurtuluş yoktu. Derhal, Asya Maya'yı telefonla arayıp düğüne çağırmalıydım. Gıcırbey de gösteriyi kaçırmak istemiyordu. Çünkü bir fıstığa çıkma teklifinde bulunabileceğin en iyi yer, başkasının düğünüydü. Zira her düğünde yaşlısı genci bütün kadınlar gelinin yerinde olmak isterdi. Cenazelerde durum tersiydi, kimse tabuta alıcı gözüyle bakmazdı. Musalla taşına en uzak nesne beşik değil, nikah masasıydı...

Galiba, Gıcırbey haklıydı. Nitekim, Sidarta'nın teyzesi Mahaprajapati der ki "Gereğinden uzun süre çocuk kalırsan, insanlıktan çıkarsın." Hayat, hassas dengeler üzerine kuruluydu. Ertesi gece, Düşeş Düğün Salonu'nda Asya Maya'yla mışıl mışıl dans ettik. Sevinçten, yunuslar gibi kikirdiyordum. Asya Maya'nın ütülü patiska yüzünde meyve izi gibi bir gülücük. Fonda sıcak çikolata tadında bir müzik.

Gıcırbey, kollarında, alev almış çiçeklerle dolu bir Çin vazosunu andıran çekik gözlü bir kız, habanera ve vals karışımı bir performans sergiliyor. Bir ara, yanımızdan geçerlerken, kıza "Seks konusunda asla şaka yapmam" dediğini duyuyorum.

Düşünceler, kafamın içinde uçuşan bumeranglar gibiydi. Anne sevgisi, kazık olup kalbime çakılmıştı. Babamın muhtemelen Cennet'te tanışma imkanı bulduğu Çinliler, "Bilmek iyidir, lakin sevmek kadar değil" derdi. Ben de şimdi şuracıkta ölsem, babamın yanına varsam, bana dünyada olan biteni sorsa, Çince konuşmaya başlasam:

"父亲，知识是好的，但不如爱"

["Bilmek iyidir baba, lakin sevmek kadar değil."]

Annem, yeni adıyla Reyhan Horanta, düğün pastasının üstüne mum gibi eğiliyor. Elinde parlak bir bıçak. Gözlerinde bıçağın suyu gibi birikmiş yaşlar.

Ceninin uçan tekmeleri [Reyhan Horanta]

Uzaklar hiç bu kadar yakından saldırmamıştı.
[CESAR VALLEJO, 1892-1998]

Fu'ya hamileydim. Canım oğlum, daha karnımdayken dövüş sanatlarına meraklıydı. Nasıl uçan tekmeler atıyordu bilseniz şaşarsınız. Aylarca, içimdeki bebekten dayak yedim.

Bebekler, yetişkinlerin anlayacağı dili bulana kadar çeşitli diller konuşurlar. Fu da öyle yaptı. Söylediği ilk Türkçe kelime "Baba"ydı.

Arif, olağanüstü bir adamdı. Güçlü, merhametli, espritüel, samimi, çalışkan, kibar, dayanıklı ve çok zekiydi. Bazen abartırdı, fakat aşırılık nedir bilmezdi. Onun sevgisini kazanmak, hayatımda aldığım en büyük mükafattı. Canıma can katmıştı.

Kadıköy Koşuyolu'ndaki Cezayir Eczanesi'nde staj yapıyordum. Göğüs Kalp ve Damar Hastalıkları Hastanesi'nin tam karşısında.

Hiç unutmuyorum, 24 Nisan günüydü. Öğle vakti. Kapıdan, orta boylu; kısa kesilmiş kestane rengi saçları kızıla çalan; temiz yüzlü bir genç adam girdi: Müstakbel kocam. Elindeki reçeteyi cam tezgahın üzerine bıraktı: "*Accuizide* [tablet], *Vastarel* 20, *Lasix* [tablet]"

Kalp hastası olan Fethiye Tufa adına düzenlenmiş bir reçete. Oğluyla evlendiğimde, Fethiye Tufa çoktan ölmüş olacaktı...

İlaçları güzelce paketleyip küçücük bir poşete koydum. Parayı aldım. Üstünü uzatırken alçak sesle konuştum: "Allah şifa versin."

Gözlerime dikkatle baktı: "Amin."

Ertesi gün, ikindi vakti çıkageldi. Yüksek sesle: "Basur ilacı istiyorum. Fitil. Aaa, neydi... Hah, *Proctolog*!" dedi.

Silik ve hafif eczacı tebessümüyle raftan bir kutu basur fitili aldım. Ben fiyat etiketine bakarken, o etrafa göz gezdirerek konuştu: "Sarmanıza gerek yok..."

Elinde basur fitiliyle mi dolaşacaktı ortalıkta? Yo, siyah deri çantasına attı kutuyu.

Her gün uğruyor, abuk sabuk ilaçlar, sıhhi mamuller satın alıyordu:

"Mayasıl ilacı istiyorum, *Ketoral* krem." Kendinden emin.

Vücudundaki su toplamış lezyonlarla, egzamalarıyla adeta gurur duyuyor.

"Buyurun, beyefendi."

Kremi kaptığı gibi toz oluyor...

Sadık müşterimiz, dükkanın ufkunda gene beliriyor: "Göğüs pompası var mı, hani kadınların kendilerini sağmak için kullandıkları şu alengirli cihaz? *Vee* marka olsun." Kesin konuşuyor. Ne aradığını bilen, şamata istemeyen biri.

"Elbette." Acaba sağılacak bayan kim? Bilemiyorum. Bizimki, pompayı alır almaz uçuşa geçiyor.

Dünya, kendi ekseni etrafındaki standart dönüşünü tamamlıyor. Kaybedecek vakti olmayan adamımız, uygun adım yaklaşıyor: "Uyuz losyonu, çok acil! *Kwellada*'dan şaşmam asla. En etkilisidir; siz daha iyi bilirsiniz gerçi."

"Nereden bileyim?"

Ertesi akşam, tam ümidi kesiyorum, çıkageliyor: "Makattaki çıbanla uğraşıyoruz da. Çok feci. *Sanset 750* ve *Furacin* pomat lütfen."

"İşte."

Vazgeçmiyordu. Eczaneye sırf beni görmek için geldiğini seziyordum. Dahası, bundan neredeyse emindim. Fakat sadece ilaçları alıp kayboluyordu. Oyalanmıyor, soru sormuyor, havadan sudan konuşmayı filan denemiyordu. Neden hep insanların isterken utandığı türden ilaçlar satın alıyordu? Tuhaf bir espri anlayışı mı var? Beni kıçı çıbanlı, uyuz bir herif pozu vererek büyüleyebileceğini mi sanıyor? Yoksa bütün bu ilaçlar gerçek hastalar için miydi? Bir tımarhanede ya da hapishanede çalışıyordu belki de?.. Bazı günler takım elbise giyse de, çoğunlukla blucin, kazak ve kadife spor ceketliydi. Artık eczaneyi şereflendirmesini bekler olmuştum. Onu görünce sevindiğimi gizlemiyor, ayan beyan neşeleniyordum. Fakat o benimle ilgilenmiyormuş gibi yapıyordu. Ya da daha kötüsü, hakikaten ilgilenmiyordu.

Yüzünde kuşkulu bir ifadeyle kapı aralığından süzülüyor: "Kıl dönmesi genetik olabilir mi?" Cevap verinemi beklemeden ekliyor: "*Bactropan*, lütfen."

"Tabii ki."

Dörtnala uzaklaşıyor.

Sonraki gün gene başlıyoruz: "Mevsim dönümünden mi nedir, balgam sel oldu taştı. *Muconex* var mı?"

"Olmaz mı? Var."

Kopuyor.

Sabah vakti sürpriz yapıyor. Sallantılı bir ciddiyetle: "Şu kabızlık illetinin patlayıcı şifası *Gliserin-Kansuk* rica edebilir miyim?" Fitili aldığı anda kaçarak beni fitil ediyor.

Fare zehiri, bademcik iltihabı için gargara, benekli prezervatif, "Yellenememek ne büyük dert! *Meteospazmyl* kapsülleri olmasa halimiz duman!", koltukaltı kıl köklerindeki irin için krem...

Evet, *Fucidin* satın aldığı gün, 11 Mayıs'ta harikulade bir yağmur yağıyordu. Yağmurun ortasında sırılsıklam bir güneş.

"Biliyor musunuz, dışarıda gıcır gıcır bir ebemkuşağı var. Böylesini görmemiştim."

"Ne?"

"Ebemkuşağı, yani eleğimsağma, yani kavs-i kuzah, yani alâimisema, yani gökkuşağı!"

Afallamıştım, gökkuşağı çıkmasına değil, cerahatsiz, apsesiz, kaşıntısız bir konu açmasına. İlaç almıştı fakat bu defa kaçmamıştı. Beraber kapıya çıktık. Hakikaten gökkuşağı fevkaladeydi. Yağmur, şeker çizgileri halinde yağıyordu. Ben ağzım açık, meleklerin büküp doğuya sapladığı renkli, oval boruya bakarken "Reyhan, sen dünyadaki bütün eczanelerden alınabilecek en şifalı kapsül, en tatlı tablet, en kıvamlı şurupsun" dedi.

"Hı?" Adımı nereden biliyordu?

"Bu akşam beraber Allahüekber Dağları'na çıkalım mı?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun-uz?" Gıcıklık etme sırası bendeydi. Gözlerimi kısıp burnumu kırıştırdım.

Yüzüne abartılı, donuk bir ifade yerleşti. "Evet..."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şakaysa, şu ebemkuşağı ebeme girsin!"

Ona inandım.

* * *

Arif'in ölümünden sonra, hayatın kısalığı üzerine uzun uzun düşündüm. Şimdi ellidört yaşındayım. Aşk, imkansızlaşınca daha da şiddetleniyor. Orhan'la ondört senedir evliyiz. Çocuğumuz olmadı. Evet, hayat arkadaşıyız... Fakat Arif'i hiçbir zaman unutamadım.

Arif Tufa cumhuriyet savcısıydı. Birtakım yeraltı örgütlerinin, çetelerin peşine takılmıştı. Gangsterler ondan nefret ediyordu. Uyuşturucu kaçakçılarının, kalpazanların, adam kaçırıp fidye isteyenlerin, kiralık katillerin... hepsi onu harcamak için can atıyordu.

Ünlü mafya babası Atom Bombacıyan'ın suç dosyasını hazırlamıştı. Dava açmak üzereydi. Mecidiyeköy civarında, çevre yolunda seyrederken otomobilin kontrolünü kaybederek küçük bir köprüden uçup aşağıdaki yola düşmüş. Birdenbire hurdaya dönen araba yanmaya başlamış ve infilak etmiş!.. Arif'i teşhis etmek için morga çağrıldım. Yağlı kömüre kesmiş yüzünü gördüğüm anda kalbim kömürleşti. Allah'ım, dişleri bile yanmıştı...

Bir keresinde, dişleri bembeyazken, muzipçe gülerek söylediği sözler hâlâ kulaklarımda: "Öylesine arsız bir herifim ki, toprağa gömsen, aynımdan bir tane daha çıkar!"

İçimdeki hayvan, içimdeki çocuğu yiyor

Cehennem uyruklu misafirime getto tokadı atıyorum. Yani ne bulursam fırlatıyorum. Yerden avuçladığım suyu suratına çarpınca iyice ayılıyor. Banyoda bulduğum mor çamaşır ipiyle ellerini bileklerden iskemlenin kolluklarına, ayaklarını önden birbirine, boğazını da arkalığa bağlamıştım. Buna müstahaktı. Su yatağımı patlatıp salonumda gerçek bir havuz problemi doğurmuştu. Ayrıca, sanık sandalyeleri ergonomik değildir...

"Cinayet kurbanlarının çoğu kendi silahlarıyla öldürülürler" deyip Smith&Wesson'la alnına nişan alıyorum.

"Kendiy evinde edem mi vüreceksin?" Maskesizken sesi, korlaşmış çeliğe dökülen sirke gibi cızırtılı.

"Son soru'n bu mu?"

"Yya senin?" Ağzında rulo halinde duran meşin dilini oynatmakta zorlanıyor sanki. Gıcık telaffuzu, esprilerin üzerine anında sünger çekiyor.

"Yanlış anlama ama, ne biçim bir aksanın var senin?"

"Eaa, İstikleal Harbiy sırasında, bizim köyde feciy kitlik olmuş. Herkes, doküz ay boyunca, gece gündüz sedece limon yemiş. Eksanımız o yüzden birez meyhoş yani."

"Kaç yaşındasın?"

"Yarım seat sönra kıyrk ölacağım."

"Fazla ümitlenme de..."

Yatağımdan akan su, evde bir akarsu yatağı oluşturmuştu. Dereyi görmüştük. Hattâ, derenin içindeydik. Çömelip limon gazisi konuğumun paçalarını dizlerinden yukarıya kadar sıvadım. Tabancanın kabzasıyla diz kapaklarına vurdum. Matrak sohbetimiz, tek yönlü bir eziyet seansına dönüştü. Bağırırsa, suratına çalışacağımı söyledim. Terliyordu; sanki ayak bileklerindeki su, kafasına doğru saydam çizgiler halinde yükseliyordu. İlk defa birine işkence ediyordum.

Fakat o bunu bilmiyordu. Acıdan dişlerini gıcırdatıyordu.

Bir an önce, elmalarla armutları toplayacak kıvama gelmesini umuyordum.

Su çeken ayakkabılarımı çıkardım. Mahmur bir neşeyle sırıttım: "Benim nazarımda, kuduz bir maymunun ağzındaki köpük kadar bile değerin yok!"

Ikınma, böğürtü ve çığlık karışımı bir karşılık verdi. Islak çoraplarımı ayaklarımdan sıyırıp ağzına tıktım.

Emekliliği yaklaşmış bir celladın aldırışsız havasına bürünmüştüm. Sandalyeye ben bağlı olsam, işittiğimde aklımı kaçırabileceğim türden tehditler sıralıyordum:

"Dört dakika sonra, bacaklarının derisini yüzeceğim." Gözleri yuvalarından dışarı uğradı.

"Her iki el başparmağını ta dibinden kessem iyi olacak. Böylece asla silah kullanamazsın" diyerek tabancayı gösterdim.

"Lobotomi nedir bilir misin? Ha?" Dehşete düşmesi için, lobotomiden çakması gerekmiyordu sanırım.

"Bak, hiç kullanılmamış bir kuyumcu matkabım var. Onunla kafatasında bir delik açacağım. Sonra da minik bir huniyle beynine o delikten kezzap akıtacağım." Bir yandan bu psikopat repliklerini okurken, öbür yandan tabancayla dizkapaklarını eziyordum.

"Seni öyle pataklayacağım ki, geberip Cehennem'e gittiğinde rahat bir nefes alacaksın!" diye bağırdıktan sonra çorap yumağını ağzından çektim, onun yerine namluyu soktum. "Şimdi istediğin aksanla konuşabilirsin tıynetsiz hödük!

"Aouuü! Aouuü!" diye öterek ağlıyordu.

Silahla dolu ağzını boşalttım. Soluk soluğaydı: "Abidin Dandini... yo, Hayati Tehlike."

Tabancayla çenesini dürttüm: "Söyle!"

"Dedim ya... Hayati Tehlike... Beni, Hayati Tehlike yolladı..."

Meğerse hayırsız, uğursuz bir iş için kapıma gelen bu hırt, Turgut Rulet adlı bir kiralık katilmiş. Bir çeteye filan mensup değilmiş. Yalnız çalışırmış. İş üstündeyken, Öztürk Serengil taklidi yaparmış, bu onun alamet-i farikasıymış. Gönül İşleri Bakanlığı'nın, Bakanlık Heyeti'nin benimle ilgisinden haberi yokmuş. Ona adresimi vermişler ve o da soru sormamış. Patronu da Hayati Tehlike diye, ensesi kalın, bileği sert, gençten bir gangstermiş. Hayati Tehlike... Hani şu Gönül İşleri Bakanlığı'na müracaat edip de aşkı onaylanmayan karanlık tiplerden biri. Besbelli, Bakanlık Heyeti'ni katleden manganın başındaki adam da bu Hayati Tehlike'ydi. Görünüşe bakılırsa, ortada polisiye bir bilmece yoktu. Hayati Tehlike'yi ve ekürisini nallayacaktım ve... Ne olacaktı? Eğer, Oruç Bey'in rüyamda söylediği gibi, katiller 7 kişiyse, 22'ye karşı 7 can alınacaktı. Kanın çoğu yerde kalacaktı. İntikam, her bakımdan bir teselli armağanından, amortiden öte anlam taşımayacaktı. Adalet terazisinin bir kefesine Bakanlık Heyeti'nin cesetlerini koyduktan sonra diğer kefeye ne koyarsam koyayım, dengeyi sağlamam imkansızdı...

Çaresizlikten, öfkeden, kahırdan vahşileşmiştim. Sandalyeye bağlı yırtıcı kuşun iplerini kopardım. Ayağa kalktı. Tabancasını iade ettim. Ateş etmeye kalkışınca "Çat!" bileğini kırdım. Tam üç sene emek verdiğim Javaca-Do'yu bir anda unutup, Turgut Rulet'e çılgınca bir hücum doğaçladım. Bön suratına kanlı bir somurtuş yerleşti. Kafasını gözünü patlattım, ağzını burnunu kırdım, kaburgalarının önden ve alttan birleştiği yere asırlık bir yumruk attım. Kırılan kaburgalardan biri kalbine saplandı ve sırtüstü düştüğü sulak yerde, çırpınarak can çekişmeye başladı.

Onu öylece bırakıp dışarı çıktım. Asla yaşlanmayacaktı.

Bir Tibet nasihati şöyle başlar: "Hepimizin içinde bir çocuk, bir de hayvan vardır..."

İçimdeki hayvan, çocuğu yemişti.

Bakanlık binasının çevresinde polisler nöbet tutuyor. Üniformalı, silahlı, matruş kardanadamlar.

Katliamı araştıran komiser yardımcısından ayaküstü bilgi alıyorum. Çayını karıştırırken, kahvaltı haberlerini sunan gamlı bir spiker havasında konuşuyor. Caniler işinin ehliymiş. İçeri girerken yüzleri maskeliymiş. Güzergahlarındaki güvenlik kameralarını patlatmışlar. Kaç kişi oldukları belli değilmiş. Üç de olabilirmiş, yirmi de. Saldırıyı, Alman yapımı MP5 Navy'lerle gerçekleştirmişler. SWAT timlerinin de kullandığı, esaslı bir makinalı tüfekmiş. Olay yeri inceleme ekibi de bir ipucu bulamamış: "Herifçioğulları sanki dalgıç kostümüyle gelmişler. Ne bir saç teli, ne parmak izi, ne bir giysi parçası... Şişme kadından olma plastik veled-i zinalar!"

Üstüne ölü toprağı, mezar tozu serpilmiş, hükmen harabeleşmiş metruk binanın dördüncü katındaki odama çıktım. Metal çekmecelerde Hayati Tehlike'nin dosyasını aradım. Bilgisayara aktarılmamış kayıtlarda kim bilir neler yazıyordu. Pembe klasörü buldum. Hayati Tehlike'nin vesikalık fotoğrafını inceledim: Kahverengi, jöleli, geriye taralı saçlar. Kalbi kadar temiz, boş bir sayfayı andıran alnında, virgül şeklinde bir perçem. Mavi gözler. Ricardo Rafsancani stilinde tıraşlanmış bir kelle. Yani bir çift minyatür çizme gibi favoriler ve kalın puntolu bir bıyık. Meslek hanesine "serbest" yazmış. Doğum tarihi: 1977. İstanbul'da oturuyor. Âşık olduğu kişi: Şebnem Şibumi. Bu bizim Gıcırbey'in yârî değil mi? Ta kendisi!

Dosyayı araklayıp tüydüm.

Hayati Tehlike'nin Gıcırbey'i de çivileyeceğini anlamak için kahin olmam gerekmiyordu. Duruma bakılırsa, vazifem belliydi: Liseden beri hiç görüşmediğim arkadaşımın karşısına dikilip "Hayati Tehlike'nin menzilindesin" diyecektim.

Canavar sakızı ağzımdaydı. Bir kez daha, iflastan sonra işler açılıyordu. Zaman ve mekan, kaosa gebeydi.

Çiy tanesine çakılan jet uçağı [Turgut Rulet]

Hayat, yalnızca ölülerin cevaplayabileceği bilmecelerle doludur.
[DON VITO CASCIO FERRO, 1862-1943]

Son nefesimi yarım saat önce verdim. Kırk yaşıma girmemle canımın çıkması bir oldu iyi mi. Fu denen rafadan lavuk, doğum günümde, beni doğduğuma pişman etti. Artık öldüğüme, gözlerimi yumduğuma göre, ağzımı açabilirim. Tuhaf, öldüğün zaman her şeyi daha net görüyorsun.

Abidin Dandini, epeydir beni çağırıyordu. Ben ki, Atom Bombacıyan zamanında bile tayfaya katılmamıştım, Dandini'nin ahırına mı girecektim? İkide bir yolladığı takım elbiseli leş kuşlarının gagasında hep aynı nakarat: "Patron 'Turgut Rulet'siz olmaz' diyor."

Dandini'nin has adamı Hayati Tehlike, otuz yaşında bir gangster. Bence asıl reis namzedi o. 1997'ye kadar, yamyam takımından yani alelade bir bitirimdi. Niko'yu kafalamıştı. Siyam ikizi gibi yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu. Niko, Atom Bombacıyan'ın öz çocuğu muydu, evlatlığı mı, bunu kendileri de bilmiyordu. Her yerde Niko ile Hayati, yanlarında üç-dört fedai, limuzin sefaları, 5 yıldızlı otellerde kokainman fahişelerle gönül eğlendirmeler, oluk oluk viski ve sabaha kadar poker. Bütün bunları biliyorum, çünkü, Niko'nun fedailerinden biri de yeğenim Cengiz Cingöz'dü. Cevriye ablamın büyük oğlu.

1999'un bir güz gecesi, Lefkoşe'de Grand Grave Oteli'nin kumarhanesinde pokere sardırmışlar. Kumar masasındaki buluşma, uluslararası kriminal bir pikniği andırıyormuş. Üç New Yorklu, iki Kahireli, bir Sicilyalı ve iki Bernli'nin otur-

duğu masada, iki de Yakuza varmış. Lüks bir sorgu odası, hijyenik bir infaz ünitesi. Tavana kök salmış, bodur ağaçlara benzeyen avizelere güçbela tutunan ekşi elmalar misali şişko ampullerin ışığı reçine gibi damlıyor. İçeride kesif bir puro dumanı. O dumanın etrafını saran balmumundan korumalar, trapezci kostümü giymiş sahte sarışınlar. Yakuzalar nefes almıyor. Dumandan gocunuyorlar.

Niko'nun şansı yaver gidiyormuş. Kerize kesilen Yakuzaları tiye almış: "Sizin adınız, zaten kağıt oyununda kaybettiğiniz için Yakuza değil mi? Neydi, 'Hanafunda' mıydı şu Japon iskambili? Hani en kötü sayının 20 olduğu oyun? Ya-Ku-Za da 'sekiz, dokuz, üç'ün Japonca'sı. Toplamı 20 eden, en terso üçlü kombinasyon. Ha?"

Niko mazotu çekip mideyi ateşlemiş, deveye binmiş, papaz uçurmuş. Tam zom yani. Amerikalılar mum gibi yamulmuş, baygın baygın gülüyorlar, sönmek üzereler. İsviçreliler çakı gibi fakat diyelim kapalı çakı. Mısırlı sinirli, sayıklıyor; küfür mü ediyor, şarkı mı mırıldanıyor, orası muamma. Japonlar ise bir çift beton çivisi.

Bir ara, Niko, tüm vücutları dövmeli Yakuzaların ellerinin üstünü işaret ediyor: "Ben de koluma dövme yaptıracağım, sinek valesi şeklinde."

Japonlar bu lafa fena bozuluyorlar. Niko susmuyor, Hayati'ye dönüp Türkçe "Arkadaşlar g.tten doğdukları için enayi vergisi ödemeye gelmişler" deyip kahkahayı basıyor.

Tilt olup poyraza dönen Yakuzalar için, sözlerini sarhoş İngilizcesine şöyle çeviriyor: "Diyorum ki, bizim çekik gözlü horozlar acaba 'Yubitsume' yapacaklar mı? Siz hani bazen izzetinefsi yeniden şahlandırmak için serçe parmağı üst boğumundan kırpıyorsunuz ya... Bak bunları bana bit pazarında niyet çektiren bir şırfıntı anlattı. O da Yakuzaymış! Niho haha zuho haha puha hahha..."

Niko ile Hayati, eşzamanlı os.rup geğirerek düet yapıyorlar.

Tahammülü sıfırlanan, sabrı taşan Yakuzalar galeyana gelip bizimkileri öldüresiye dövüyorlar. Tabancalar vestiyere bırakıldığı için, meyve bıçağıyla Niko'nun karnını deşip, Hayati'nin yanağına çatal saplıyorlar. Korumalar birbirine giriyor. Kumarda canını da kaybetmek istemeyen kodamanlar yerlerde debeleniyor. Kızlar ciyak ciyak kaçışıyor. Bu sert, çok sert kapışmada sanki Kızılırmak'ın buzları kırılıyor. Sandalyeler fırlıyor, masalar devriliyor, kemikler eziliyor, parçalanmış şişeler gövdelere kakılıyor... Niko, bir Yakuza tarafından pencereden şutlanıyor! Pervaza tutunuyor. Tam düşecekken, Hayati, Niko'nun elini yakalıyor. İki sarhoş, dokuzuncu kattan böyle sarkarken, otel güvenliği içeriye dalıyor. Uyarı niyetine ateş edildiği anda Niko ile Hayati camdan uçuyorlar! İkisi de havada, üst başlarından geceye kan tozları saçarak düşüyor! Cumburlop! Bahçedeki '8' biçimli havuzun içine!

Velhasılıkelam, Niko, hastaneye kaldırıldıktan dört gün sonra ölüyor. Hayati Tehlike, hayati tehlikeyi atlatıp taburcu oluyor. Bu arada Yakuza çifti, meçhul canilerce mortlatılarak tahtalı köyde koalisyon kuruyorlar...

Artık öldüğüme göre, Yakuzaları öldüren "meçhul caniler" diye bir şey olmadığını, onların künyesini bizzat kendi ellerimle kazıdığımı söyleyebilirim.

Atom Bombacıyan'ın sağ kolu Abidin Dandini, Keçi Yumruğu denilen meyhaneye geldi. İki 'Yılan Kanı' istedik: Taylandlı barmenin spesiyal kokteyli. İlk yudumla ikincisi arasında sordum: "Güvercin kim?"

"Ha?"

"Kimi öldüreceğim?"

Yakuzalarm fotoğraflarını masaya bıraktı: "Şiga Noguşi ve Kenji Ozu. Japon konsolosluğunun misafirhanesindeler."

Dolunaylı bir yaz gecesiydi. Konsolosluğun duvarından arka bahçeye atladım. Silahlı garsonlar, bahçedeki çardak-

ta tavla ile satranç karışımı bir oyuna dalmışlardı. Tarzan kılığındaki Örümcek Adam gibi, misafirhanenin duvarındaki sarmaşığa tırmandım. Yakuzalardan biri, çıplak yatıyordu. Üzerinde sadece şort vardı. Elimdeki fotoğrafa baktım. Bu Japonlar hep birbirine benziyor. Fakat işte adamın tüm vücudunda dövmeler vardı. Ya Noguşi ya da Ozu'ydu. Susturuculu tabancamı çektim, herifin tam kalbinin üzerine denk gelen, dragonun burnundan saçılan aleve ateş ettim. Ardından, yandaki odada uyuyan diğer çekik gözlünün çanına ot tıkadım. Onun açık ağzına sıktım kurşunu. Herşey, akvaryumdaki Japon balıklarını avlamak kadar kolay olmuştu.

Sonrasında, Atom Bombacıyan, Hayati Tehlike'yi evladından kalan bir miras gibi benimsedi. Bombacıyan'm beyni arızalanınca, dizginler Dandini'nin eline geçti. Hayati Tehlike, eroin yüklü kamyonlar, kalp dolar basan matbaalar ve biri bitip diğeri başlayan villa sitesi şantiyelerinden müteşekkil bir orkestraya şef oldu.

Galiba, Yakuzaların defterini origami stilinde dürenin ben olduğumdan haberdardı. O yüzden bir nevi minnet duygusuyla bana ihtiram gösteriyordu. Yalan. Güçlülerde içtenlik aramayın. Hayati Tehlike'nin hürmeti, selamları, nezaketi, 3 liralık banknot kadar sahteydi. Biz, adam öldürerek kendini yenileyen insanlarız. İktidarın sağlaması cesetlerle yapılır. Abidin Dandini de, yöresinde müstakil insanlar istemiyordu. Ben, onun şapkasının astarındaki dikendim. Benimle bir mafya mukavelesi imzalamak niyetindeydi. Demem o ki, böyleleri dostluğunuzla yetinmezler. Arkadaşlık, ahbaplık, onlara göre zayıflık alametidir. İtaatkarlık içermeyen her davranıştan işkillenirler.

Doğrusu, Fuat Atıf Tufa'yı mortlatmak Hayati'nin mi, Dandini'nin mi fikriydi emin değilim.

Uzatmayayım, Gönül İşleri Bakanlığı'ndaki morukları hal-

ledecek takıma katılmayı reddetmedim. Aldık makinaları, daldık içeri, bastık küfürü, piri fanileri biçtik.

Eee, ne oldu? Burada bıçak olup yüreğime saplanmış kaburgamla yatıyorum. Herşey bitti. Öldüm. Jet uçağı, çiy tanesine çakılıp infilak etti. Bir hayır sahibi beni gömse bari. Son dileğim, mezarıma papatya koymasınlar, papatyaya alerjim var.

Katiller cinayetten sonra derin bir uyku çeker

İnsan, kaderinde olmayan şeylerden kaçınmalı.
[ŞEYH ABDÜLLATİF TUFEYLİ, 1777-1844, *Şiddetli Diriliş*]

Katiller, cinayetten sonra derin bir uyku çekermiş. Bense bir katili öldürmüştüm. Ve evet, o, tartışmasız derinlikte bir uykudaydı artık.

Gece, cesedi sırtlayıp arabaya bindirdim. Kötü hikayelerle dolu bir antolojiye benzeyen şehirde turladık. Canını aldığım ilk insan olan Turgut Rulet'e son görevimi, onu bir yeraltı çarşısının merdivenlerinden aşağı yuvarlayarak ifa ettim.

Eve yollandım. Şazeliyye Şeyhi Oruç Bey'in kurşunlanmış başına yastık olan kitabı *Tales of Dervishes*'i okumaya başladım. İdris Shah'ın 20 Eylül 1991 Sah günü Londra'da "Ramazan Oruç Tutam'a kardeşlik duygularıyla" imzaladığı; yazarın mürekkebine okurun kanının karıştığı kitapta, bir karine bulabileceğimi sezinliyordum. Ve onuncu sayfada, daha önce, Oruç Bey anlattığında beni sarsan şu hikayeyle karşılaştım:

Adamın biri, devesini kaybetmiş. Deveyi ararken yüksek düzeyde anlayış yeteneğine sahip üç dervişe rast gelmiş. "Devemi kaybettim" demiş dervişlere "Onu gördünüz mü?" Dervişlerin ilki "Bir gözü kör müydü devenin?" diye sormuş. Adam sevinçle "Evet" diyerek cevaplamış soruyu. İkinci dervi-

şin "Ön dişlerinden biri eksik miydi?" sorusu karşısında, devesini kaybeden adam heyecanlanarak "Evet, evet" demiş. Dervişlerden üçüncüsü "Bir ayağı topal mıydı?" diye sorar sormaz, adam "Evet, evet, evet!" cevabını yapıştırmış. "O halde" diye konuşmuş dervişler, "sen deveni bizim geçtiğimiz güzergah üzerinde ararsan iyi edersin, onu bu yolda bulma ümidi vardır." Kayıp devesinin peşine düşen adam bu üç dervişin kendi devesini görmüş olduklarına kanaat getirmiş ve alelacele dervişlerin geldiği istikamete koşturmuş.

Bulamamış adam aradığı yerlerde devesini ve ne yapması gerektiğini yine dervişlerden öğrenmek isteğiyle bu kez dervişlerin peşi sıra gitmiş. Anlayış sahibi üç ermişe akşamüzeri istirahat menzilinde yetişmiş. Yitiğini bulamadığını söyleyince, dervişler yine sorulara başlamış: "Devenin bir yanında bal, öbür yanında mısır mı yüklüydü?" demiş birincisi, adam "Evet" demiş. "Hamile bir kadın mı biniyor senin devene?" demiş ikincisi, yine "Evet" demiş adam. "Biz senin devenin nerede olduğunu bilmiyoruz" demiş üçüncü derviş. Bunun üzerine deveci, kaybettiği deveyi bu üç kişinin çaldıklarına kanaat getirmiş ve onları kadı karşısına çıkarıp başından geçenleri anlatarak dervişleri hırsızlıkla suçlamış. Kadı, devecinin ifadesini yerinde bularak üç ermişi, deveyi gasp etme suçundan hapse atmış.

Kısa bir süre sonra adam devesini arazide başıboş dolaşırken bulmuş ve dervişlerin salıverilmelerini temin maksadıyla mahkemeye başvurmuş. Daha önce dervişlerin kendi durumlarını izah etmeleri için bir fırsat tanımayı hiç aklına getirmemiş olan kadı, onlardan nasıl olup da deveyi hiç görmedikleri halde deve hakkında bu kadar çok şey biliyor olduklarını açıklamalarını istemiş. Dervişler, yolda devenin ayak izlerini gördüklerini, izlerden birisinin silik oluşunun devenin bir bacağının topal oluşuna delalet ettiğini; yolun yalnızca bir yakasından ot yenmiş olmasının tek gözünün körlüğüne delil olabileceğini; ısırdığı yaprakları yırttığına göre ön dişlerinden birinin eksik olduğunun anlaşıldığını söylemişler.

"Arılar ve karıncalar yolun iki kenarında birşeylere üşüşmüşlerdi. Bunların bal ve mısır olduğunu gördük. Bir konaklama yerinde çalılara takılmış uzun insan saçı gördük, devenin üstündeki kadındı. Yerde el ayası izi vardı, ancak doğumu yakın hamile bir kadın elini yere dayayıp otururdu."

"Bütün bunları hırsızlıkla suçlandığınız zaman kendinizi temize çıkarmak için neden söylemediniz?"

"Çünkü devecinin devesini aramaktan vazgeçmeyeceğini ve onu çabucak bulabileceğini göz önüne aldık. Keşfettiği gerçeği ahlaki bir olgunlukla perçinleyecekti. Bizim salıverilmemiz için harekete geçerek gönül yüceliğinin, sorumluluk hissine sahip olmanın zevkini tadacaktı. Hadisenin göründüğünden farklı cereyan ettiğini gören kadı ise gözünde mantık yollarına güvenerek kestirmeden hükme varmanın değerinin düştüğünü görecek ve bir arayışa koyulmayı takdir etmede daha üstün bir konum sahibi olacaktı. Kadı doğru hükme varmanın tevazuyla arayışa neler borçlu olduğunu görecekti. Kendinde yargılamaya yetecek donatım olduğu zehabına kapılmanın gönül kırıklığını tadacak, birini suçlamadan veya bir iddiaya sahip çıkmadan önce kendi ölçülerini tartmanın kaçınılmazlığını kabul edecekti."

"Bizim geçirdiğimiz deneyler şunu gösterdi ki insan hakikati ararken bir gücü, bir yargılama gücünü kendinde hıfzettiği zehabına kapılmamalı. Herkes kendi kaybettiğini kendi arasın. Bu arayışta diğerleri sadece arayanın neyi kaybettiğini hatırlatabilirler. Bunu nimet bilmeli. Senin noksanını tasvir edenler, senden birşey gasp etmiş olmaz..."

Bazı kayıplarımız, bizden başka şeyler de alır götürür. Terk edilince umudunun bir kısmı da yiter mesela. Mağlubiyet; özgüven ve azimden pay kapar. Başarı ve ödül, tevazuyu tırtıklar... Babamı kaybedince, birden yoksul düşmüştük. Eşyalarımız hızla eskiyordu. Fukaralık, çürüyerek büyüyen bir sarmaşık gibi her yanımızı sarıyordu. Evimize yıllara yayılan bir güz musallat olmuştu sanki.

Bir eczanede çalışan annemin kazancı ev kirasını ve diğer masrafları karşılamaya yetmiyordu. Liseye giderken rahmetli babamın ceketini, paltosunu giyiyordum. Yağmurda karda, eski ayakkabılarım su çekiyordu. Ayakkabıları çıkararak girilen hiçbir yere gidemiyordum. Birgün postacı benim adıma gönderilmiş bir paket getirdi. Açtım, 41 numara kışlık botlar. Postalayanın adı yazılmamıştı. Zengin akra-

balardan biridir diye düşündük, fakat kim? O zamanki aklımla, gizli 'hayranımın' kimliğini pek umursamadım. Bu leziz üzüm kimin bağındandır diye ince eleyip sık dokuyacak halde değildim. Botları giydim, çok da yakıştı. Derken, her sezon bana postadan ayakkabı çıkar oldu. Artık postacıları ayakkabıcı gibi algılıyor ve ziyadesiyle seviyordum. Annemin bu gizemli hediyelerden ötürü hafif ve basit bir hoşnutlukla birlikte ağır ve karmaşık bir keder duyduğunu fark edemiyordum.

Yıllar sonra, Kadıköy'de rastlaştığım ortak arkadaşımız, Nuh Tufan, bana Gıcırbey'in babasının kundura mağazından söz etti. Meğer, Nuh'a da aynı yöntemle ayakkabı gönderiliyormuş ve o Gıcırbey'den şüphelenmiş. Ben söz konusu ayakkabı dükkanından habersizdim. Gıcırbey ailesinden hiç söz etmezdi. Nuh'a, bana da yıllarca ayakkabı postalandığını söylemedim. Gayriihtiyari gözlerim dolmuştu. Nuh ise onun hikayesinden etkilendiğimi düşünüp işi şakaya vurmuştu: "O sağlam ayakkabılar hatırına, Gıcırbey kimi isterse tekmelerim." Şimdi, bu şakayı fiiliyata dökmek bana düşüyordu.

İnançlarım gereği, bazı şeyleri tadında bırakıyorum

Kaderin penaltı düdüğü çalmıştı. Uygarlığın ceza sahasındaydım. Fırtınanın ortasındaki sprey gibi hükümsüzleşmiş hissediyordum. Vahşetimin mazeretini takviye etmeliydim. Yangına yelpazeyle gidiyordum.

Hafta sonu, tatilin doğası gereği verimsiz geçmişti. Ne bir saldırı, ne tehdit, ne meydan okuma, ne de bir hesaplaşma. Yine de tetikteydim.

Hayati Tehlike'yi bulmak için İstanbul'a yollanacağım.

Acele etmedim, çünkü Turgut Rulet'ten haber alamayınca yeni bir katil gönderir, belki bizzat kendisi gelir diye düşündüm. Ondan da önemlisi, pazartesi, yani bugün Bakanlık Heyeti'nin toplu cenaze namazı kılınacaktı.

Kadınlı erkekli, uhrevi bir kalabalık, Kocatepe Camii'ne çıkan yokuşları arşınlıyor. Karda envai çeşit ayak izleri, tekerlek izleri birbirine karışmış, dokuz düğüm olmuş. Gelinliği parçalanmış kambur gelinler gibi arabalar sağlı sollu sıralanmış. Gözümde siyah gözlük, başımda beyaz takke, ağır ağır tırmanıyorum. Kimse konuşmuyor. Soğuğun tıkadığı ağızlardan, konuşma balonu gibi buharlar yükseliyor. Yo, arkamdan gelen gruptaki adamlar birşeyler geveliyor. Kulak kabartıyorum. Çatlak sesli bir amca sızlanıyor: "Senin aklına uyup geldik, ulan cenaze namazından da zerre çakozlamam."

Boğuk sesli bir başkası: "Bak şimdi, namaz boyunca toplam dört kere tekbir getiriliyor, fakat sadece ilk tekbirde eller kaldırılıyor. Önce, Sübhaneke'yi okuyorsun. 'Ve celle senaüke' demeyi unutma. Tekrar tekbir alınıyor. Salli - Bârik salavatları okunuyor. Üçüncü tekbirden sonra cenaze duası. Bilmiyorsan, 'Rabbenâ, âtina'yı okursun, o da olur. Dördüncü tekbirin ardından sağa ve sola selam veriliyor. Bu kadar basit."

Çatlak sesli: "Toto oynama, tiki. İşittin mi Kızılmaske, lavuk bize pestil sallıyor!" Kızılmaske mi? Sağ omzumun üstünden bakıyorum. Beş kişiler. İki de kadın. Nerden baksanız altmış-altmışbeş civarındalar. Kadınlardan biri, kırçıl sakallı bir adamın kolunda. Çin'de sık duyduğum bir vecize: "Yaşlılar asla göründüğü gibi değildir."

Kızılmaske cevap veriyor: "Bakarız, herkes ne yapıyorsa biz de onu yaparız."

Cırtlak bir ses: "Annem öleli dört ay oluyor. Fakat cenaze namazını kılmadım ben. Kenarda durmuştum..."

Boğuk ses: "Bak söz verdin Tom Braks, namazı kılacağız, mızıkçılık yapma şimdi." Tom Braks ha? Sağdaki kaldırıma geçip yavaşlıyorum. Yan yana yürüyoruz şimdi.

Tom Braks: "Tamam. Sözüm söz. Kılacağız dedik kılacağız. Sen de os.ruktan nem kapma be Mister Spock."

Boğuk sesli Mister Spock arkasına dönüyor ve şişmanlıktan güçlükle yürüyebilen, arkadaşlarına ayak uyduramayıp geride kalan dazlak ihtiyara soruyor: "Tarzan, sen biliyorsun değil mi, cenaze namazı kılmayı?" Ne bu Allah aşkına? Huzurevi kaçkını tipler, birbirlerine neden Tarzan, Tom Braks, Mister Spock, Kızılmaske diye hitap ediyorlar?

Tarzan öyle şişman ki, ağzını açtığında opera söyleyecek sandım: "Sen Dracula'ya anlatırken öğrendim sayılır. Toplam dört kere tekbir getireceğiz değil mi?"

"Evet, sadece dört kere."

"Yalnız, duaların hiçbirini bilmiyorum, ona göre."

"Biz ne olacağız?" diyor kadınlardan biri.

Mister Spock, kolundaki kadını işaret ederek "Uçan Kız'la sen bir kenarda bekleyeceksiniz. Dua edersiniz artık. Herkesin abdesti var, değil mi?"

En başta konuşan çatlak sesli, yani Dracula keyifleniyor: "Nah var!"

Mister Spock: "Olsun, ezan daha okunmadı, şadırvanda alırız abdesti."

Tarzan safça soruyor: "Senin de mi abdestin yok Spock?"

"Var, ama size eşlik edeyim ki bir arıza çıkmasın."

Tom Braks: "Hay Allah razı olsun senden Mister Spock. Abdestsiz namaz kılıp çarpılacaktık valla."

Kızılmaske: "Yahu Spock, sen maşallah abdest namaz işlerini bayağı bellemişsin. Çok takdir ettim, helal olsun."

Dracula: "Karambolden cennete dalacak, köfte piyaz! Ellisinden sonra şahlandı dişsiz papu! Ulan yoksa hurileri manita tutup yatak sporu mu yapacaksın, cücük?"

Mister Spock, Dracula'yı duymazlıktan geliyor. Alnını kırıştırıp camiye doğru bakıyor. Uçan Kız lafa karışıyor: "Niye susuyorsun Korkut?" Hayda, hani Mister Spock'tı? "Bu vampirin sivri dilinden bana bile fenalık geldi. Versene ağzının payını şuna?"

Mister Spock ya da yeni adıyla Korkut Bey, derin bir nefes alıyor: "İnançlarım gereği, bazı şeyleri tadında bırakıyorum."

Tam anlamıyla eh [Mr. Spock / Korkut Üneli]

En yavaş yaşlanma yaşlılarda görülür.
[JEAN ROSTAND, 1894-1977]

Apaçi Apartmanı 13 numara. Burası bizim sığınağımız.

Eşikteyim. Dokununca, kapı kendiliğinden açılıyor. Herkes gelmiş, eh benim yolum uzun. Masanın etrafına dizili, kurda kuşa yem olmuş bu korkuluklar benim ahretliklerim. Dracula, elindeki günü geçmiş gazeteyi bükerek, beni diliyle tokatlıyor: "N'aber lan Mister Spock?"

"Tam anlamıyla eh."

"Vay, g.t contası, geç otur."

Kızılmaske, aralık dudaklarını oynatmadan soruyor: "Nerde kaldın?"

"Anca gelebildim. Pazar günü vasıta bulmak bir dert."

Dracula'dan enseme bir ısırık daha: "Zekat keçisi gibisin mübarek, hayalifenere dönmüşsün!"

Tarzan, bir Samsun yakıyor, bana da uzatıyor: "Bırakmadın değil mi?"

"Eyvallah" deyip alıyorum.

"Ayol bize de bir cigara ver, dostluğumuz pekişsin!" diyor Kedi Kadın.

Tarzan alelacele paketi Kedi Kadın'a tutuyor: "Kusura bakma, yak buyur."

Camdan dışarıyı seyreden Tom Braks elini yavaşça sağa sola sallıyor: "İçmeyin şu mereti yahu."

"Bırak tüttürsünler, can onların, ciğer onların" Dracula her zamanki hoyrat neşesiyle geveliyor.

Tom Braks, söylene söylene kalkıp tuvalete yollanıyor.

Dracula başını geriye atıp alnını kırıştırarak, prostatitli kovboya sesleniyor: "Sifonu çekerken takma dişlerine mukayyet ol!"

Uçan Kız'ı arıyor gözlerim. Mutfakta olmalı. Çay tepsisiyle gelir birazdan.

"Oha!" Hepimiz Dracula'ya dönüyoruz. "Şu Gönül İşleri Bakanlığı vardı ya?.."

"Eee, n'olmuş ona?" diye temkinlice soruyorum.

"O yobaz katırların kıçını mühürlemişler!"

"Ne? Ne zaman? Kim?"

Dracula'nın keyfi gıcır: "Bakın bakın" diyerek gazetenin birinci sayfasına işaretparmağıyla vuruyor "Vallahi de muşmulaları kaynatmışlar, al kendin oku!"

Gazeteyi alıyorum ve mırıldanarak okuyorum: "*Gönül İşleri Bakanlığı'na bağlı Heyet'in 22 üyesi, dün, kimliği belirlenemeyen kişilerce katledildi. Başbakan Bekir G. Çekirge,* 'Bu vahşetin sorumluları cezasız kalmayacak' *derken, Gönül İşleri Bakanı Mithat Hattat* 'Acımız büyük' *şeklinde konuştu. Polis, saat 16:00 sularında meydana gelen olayla ilgili tahkikatı sürdürüyor. Heyet üyelerinin naaşları, pazartesi günü, ikindi namazını müteakip Cebeci Asrî Mezarlığı'nda toprağa verilecek. Yeni bir heyet teşkil edilecek mi, bakanlığın dağıttığı* AŞKart'*lar geçerliliğini koruyacak mı, gibi soruların cevapları merak ediliyor...*" Ağzım açık kalakalıyorum. "Hass.ktir..."

Dracula, sosyal demokrattır. PAP'tan hiç hazzetmiyor. Kalaya başlıyor: "Gönül İşleri Bakanlığı zaten kaşkarikonun daniskasıydı. O hortikler ne çakar aşktan, gönülden?! Hiç! Hafız düdüğüyle racon kesersen, nah böyle derisini tuzlar-

lar adamın! N'oldu? İşte, y.raklara yan bastılar! Hepsi imamın kayığına bindi! Zinhar g.tünden büyük os.rmayacaksın aga. Tonla dallama da yelkenlendi; devlet kapısında alayının kuyruğu düğüm oldu!.."

"Yeteeeeeeerrrr!" Paltomun cebindeki AŞKart'ı çıkarıp şak diye masaya vuruyorum.

Çayları getiren Uçan Kız'ın elinden tepsi düşüyor. Şangır şungur kırılıyor bardaklar. Uçan Kız, Dracula, Tarzan, Kızılmaske, Kedi Kadın, Tom Braks apışıp kalıyor; bir bana, bir masadaki karta bakıyorlar.

Dracula geri adım atıyor: "Ağır olun! Dünya benim kıçımdan çıkmadı!"

1970'lerde Allah bizimleydi [Mr. Spock / Korkut Ünell]

Mazi ile bugünü birbirine karıştırma.
[ELMORE LEONARD, *Beş Gölgeden Kaçış*]

Otuz sene evvel otuz yaşındaydım. Yaşlandığınızda, otuz yıl önceki olaylar, bugünkülerden daha gerçek görünür. 1970'ler... 20. yüzyılın en güzel yılları. Henüz tam uygarlaşmamışız. Değirmenlerle savaşta yenilmemişiz daha. Yedi kat yalnızlığa gömülmemişiz.

İnanın bana, o zamanlar aşklar ömür boyu sürerdi. Bir kız, camdan el salladı mı, havalara uçardık. Bir gülücük, mahcup, kaçamak bir bakış, bir merhaba... yavru kuşlar gibi heyecanlanırdık. En büyük hazine kalbimizdeydi. Nasıl utangaçtık; gönül verdiğimiz kişiyi incitmekten de, onun karşısında küçük düşmekten de ödümüz kopardı. Karşılıksız aşklar, ebediyen saklanan sırlara dönüşürdü. Uzaktan sevmek diye de bir şey vardı. Yoksulduk. Canımıza yapışan, kemiğimizi çürüten fukaralığın üstüne kat kat, gıcır gıcır gu-

rur kostümleri giyerdik. Fakir, ama onurluyduk. Çünkü tarihimiz bize kudretten, zenginlikten bahsediyordu. Edebiyat, bütün hücrelerimize azim aşılıyordu. Şarkılarda daima, taptaze bir umut çınlıyordu. Felekle kapışıyor, çaresizliğe meydan okuyor, yer sofralarında yürekten şükrediyorduk.

1970'lerde, Allalı bizimleydi.

Seyrettiğimiz filmlerdeki yetim çocukların, yoksul kızların, bahtsız annelerin, mazlum delikanlıların, yorgun babaların hallerine hüngür hüngür ağlardık.

Haysiyet, namus, vicdan gibi kelimeler tedavülden kalkmamıştı. Komşuluk ölmemişti. Komşular sağdı.

Zayıftık, fakat güçsüz değildik.

Uzun yakalı dar gömlekler, İspanyol paça pantolonlar giyiyorduk. Saçlar kabarık, favoriler uzundu. Kocaman güneş gözlükleri takardık. Fotoğraflar silme siyah-beyazdı.

Solcuyduk. Sovyetler Birliği dağılmamış, dimdik ayaktaydı. Sendikalar, grevler, 1 Mayıslar, boykotlar, kıran kırana kavgalar... Alınteri mukaddesti. Haklıydık, kazanacaktık. Faşizm kahrolsundu.

Stres yoktu. Nostalji yoktu. Depresyon yoktu.

Elvis, Yılmaz Güney, Marlon Brando, Orhan Gencebay, Baretta [Robert Blake], Kemal Tahir, Pink Floyd, Âşık Mahzuni, Bruce Lee, Tanju Okan, Charles Bronson, Bob Dylan, İsmet Özel, Muhammed Ali, Neşet Ertaş, Federico Fellini, Attilâ İlhan, Clint Eastwood, Oğuz Atay, John Lennon, Cüneyt Arkın... Hayat çok hızlıydı.

Ve hepimiz Müjde Ar'ı düşlerdik...

Leon Davidoviç Bronşteyn Troçki [1879-1940] "Yaşlanmak, bir insanın başına gelebilecek en beklenmedik olaydır" demişti, duymuştuk da inanmamıştık.

Ekmeğimi tiyatrodan kazanıyordum. Sahneden stüdyoya, dublaja koşuyordum. Seslendirmeden de harçlık mesabesinde birşeyler kalıyordu. Ferit Ferik adında, sevip say-

dığınız gazeteci bir ağabeyimiz vardı. *Fenomen* gazetesinde sinema, tiyatro, kitap eleştirileri yazıyordu. İki senaryosu filme çekilmişti. Bir akşam, Beşiktaş sahilindeki Birdirbir Birahanesi'nde oturuyoruz. Behiye Aksoy'un meşhur *Yalan Dünya* şarkısı çalıyor: *"Bir garip yolcuyum hayat Yolunda / Yolunu kaybetmiş, perişanım ben / Mecnun misali gurbet ellerde / Ümitsiz sevginin kurbanıyım ben / Yalan dünya, herşey bomboş / Hanı sarhoş, yolcu sarhoş..."* Müziğin sihirli mancınığı, beni hayal âlemine fırlatıyor...

Perihan Pirana'ya meftundum. Hem de nasıl. Allah'ım, onu ne zaman görsem, kalbim kanlı bir yumruk olup göğsümü dövüyor! Bal rengi saçları, muz kabuğu gibi pürüzsüz yanaklarından süzülüyor. Gözleri yıkanmış üzüm parlaklığında. Akikten bir kız. Yarı saydam. Mehtapta yüzen beyaz bir gonca. Kayısı hamurundan, bayram şekerinden, ceylan sütünden yoğrulmuş, mücevher gibi bir dilber... Karşısında tek kelime edemiyorum. Hart diye dilime bir asma kilit geçirip çenemin altından kilitliyorlar sanki. Damarlarımda, fokur fokur kaynar katran dolaşıyor. Hafızam, zekam, bilincim sıfırlanıyor. Adımı sorsa, verecek cevabım yok!.. Halbuki çevresine yeşil sinekler gibi üşüşen heriflere, elma şekeri gibi gülücükler dağıtıyor... Piranalar, Karun kadar zengindi; yani Perihan'ın tuzu kuruydu. Benimse işim yaştı. Sakaldan kesip bıyığa ekleyerek, kıt kanaat geçiniyordum. Perihan'ı kıyıdan köşeden, Mike Hammer merakı ve Hz. Eyyub sabrıyla izliyordum. Yani avucumu yalayıp sigara içiyordum. Aşktan nasibim bu kadardı. Efkarlıydım. İçimde kamyon lastikleri yakılıyordu. Bir of çeksem ağzımdan simsiyah, zehirli dumanlar yükselecek. Şarkılar, kocaman vidalar gibi gırç gırç döne döne batıyordu kalbime: *"Bir gün gibi sanki geçti seneler / Ümidim kayboldu, perişanım ben / Alın yazımmış, hayat yolunda / Ümitsiz sevginin kurbanıyım ben..."*

Ben böyle kendi yağımda kavrulup yanarken, Ferit Ağabey pattadak "Filmde oynar mısın Korkut?" deyiverdi.

"Sahi mi söylüyorsun Ferit Ağabey?"

Kalın kenarlı, kalın camlı gözlüğünü düzeltti. Çakırkeyif, eğri büğrü gülerek omzuma vurdu: "Sahi ya, ne sandın?"

Uzay Yolu [Star Trek] dizisinin sinema versiyonunu yazmış. Bana da Mister Spock rolünü öneriyor. Yönetmen, 'Dabıl Yu' lakaplı Yunus Yumak.

"İyi de, Dabıl Yu beni beğenecek mi dersin?"

"Sen 'He' de, gerisini bana bırak. Zaten televizyondaki dizide Mister Spock'ı sen seslendirmiyor musun?"

"Evet ama, o iş başka bu başka?"

"E oyuncusun da?"

"Doğru diyorsun da, ne bileyim Ferit Ağabey?.."

"Adamı hasta etme. Tipin de müsait hem. Saça iki makas vurup, kulaklara sakız yapıştırdık mı, Mister Spock'ın kralı olursun alimallah!"

Yunus Yumak beni kadroya hakikaten dahil etti. *Uzay Yolu - Marslıların Bedduası* filminde Mister Spock oldum. Film tuttu. Devamı da çekildi: *Astronot Niyazi Uzay Yolu'nda.* Elime üç kuruş para geçti. Gazetelerde benden Mister Spock diye bahsediliyordu. Sağolsun, Ferit Ağabey benle röportaj bile yaptı. Laf aramızda, saçma sapan bir röportajdı: "Mister Spock'ı uzayda bulduk, bize içini döktü..." gibisinden sulu zırtlak laflarla sunulmuştu.

1970'li yıllarda böyle bir yığın, çerden çöpten fantastik film çekildi Türkiye'de. *Kızılmaske – Şeytanın Tekerlemesi, Dracula – Korkmak Bazen Günahtır, Tarzan – Gorilin Kariyeri, Uçan Kız – Kavalyem Azrail, Tom Braks – Kiralık Kefen, Kedi Kadın – Derdini Ecele Aç...* gibi tonla film. Saymakla bitmez. Sinema salonları dolup taşıyordu. Fiyakamız yerindeydi. Bir anda şöhrete kavuşmuştuk. Cebimiz para görmüştü. Gerisi, çocuk oyuncağıydı...

Hiç de öyle değildi. Çocuk oyuncağı, kafamızda paralandı. Çok fena çuvalladık. Yıldızımız saman alevi gibi parladı ve söndü. Filmlerimiz çok çabuk unutuldu. Yüzlerimiz, kumsaldaki yazılar misali siliniverdi. Süper kahramanlıktan, çulsuzluğa kesin dönüş yaptık. Yine ekmek derdine düştük.

Neden böyle oldu? Çünkü bu filmlerin tamamı, Hollywood yapımlarından aparılmıştı. Hepsi, kötü taklitlerdi. Acıklı karikatürler... Seyirci bir-iki seyretti, sonra alay etmeye başladı.

Ben ki, Bernard Shaw'un *Pygmalion*'unda Higgins'ı, Eugène Ionesco'nun *Gelinlik Kız*'ında Bay'ı, Harold Pinter'in *Gitgel Dolap*'ında Gus'ı, Max Frisch'in *Philipp Hotz'un Büyük Öfkesi*'nde Philipp Hotz'u oynamıştım. Ve en önemlisi, Shakespeare'in *Hamlet*'inde Horatio'yu: *"Bu bahsi kaybedeceksiniz efendimiz!"*

Sinema bahsini kaybettik. Bir daha da belimizi doğrultamadık. 1980'deki askerî darbeden sonra, kaybetmekle kalmadık, kendimiz de büsbütün kaybolduk.

O dönemin en büyük yapımcısı merhum Bahri Buhara, vasiyetinde bizden bahsetmiş. Mecidiyeköy'deki Apaçi Apartmanı'nın 13 numaralı dairesini, vaktiyle fantastik filmlerde rol alıp da sonradan 'düşen' kimi pabucu yarımlara yani bize bırakmış. Biz aslında onüç kişiydik. Dördü rahmetli oldu, nur içinde yatsınlar: Örümcek Adam [Pertev Paker], Yarasa Adam [Mikail Mika], Mandrake [Vecdi Cıva] ve Süper Kız [Rana Anar]. Diğer ikisi, İstanbul'da oturmuyor. Şimşek Hafiye [Hanifi Nahif] Almanya'daki kızının yanına, Münih'e gitmiş. Kaptan Amerika [Kerem Kerempe] ise Artvin'deki köyüne yerleşmiş. Allah selamet versin.

Her pazar burada toplanırız. Morukladık artık. Çay içer, muhabbet ederiz. Birbirimizle gerçekten dost muyuz; birbirimizi sahiden anlıyor muyuz; hakikatte kimiz; neden otuz sene evvel oynadığımız, unutulmuş filmlerdeki isimlerimiz-

le hitap ediyoruz birbirimize?.. Oraları kurcalamayız. Gelgelelim, artık süper kahraman değiliz. Fî tarihinde giydiğimiz parlak pelerinler, şimdi kefenimizin astarı oldu.

Korkut'un Mübeccel'e faydası yok [Mr. Spock / Korkut Üneli]

Geçmiş, gelecekten daha çok istikbal vaat ediyor.
[PAl PU, 1909-1997]

Perihan Pirana, Yunanlı bir şairle evlendi. Kahroldum. Ağlaya ağlaya Atina'yı bir Türk gölü haline getirsem, belki biraz açılırdım. Suç bendeydi. Aşkımı Perihan'dan gizlemiştim. O da, dilimizi bilmeyen bir adama yâr olmuştu. Benim ketumluğum yüzünden.

Yazgımın eğri çizgisini izlerken karşıma Venüs çıktı. Kumral bir muhasebeci. Tiyatro lobisindeki masalardan birinde oturmuş laflıyorduk, oradan bir pastane masasına geçip havadan sudan konuştuk, çalıştığı şirketteki masasında çene çaldık, derken kendimi nikah masasında buldum: "Sayın Korkut Üneli, Venüs Lüler'i eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet" dedim ve bir alkış koptu.

Feleğin sert bir sillesiyle dünyaevine girmiştim. Davul benim boynumda, tokmak Venüs'un elindeydi. Karımın neşesi, tüylerimi ürpertiyordu. Sessiz sedasız aklımı oynatıyordum galiba. Perihan Pirana'yı çoktan unutmuştum. Vahim olan, kendimi unutmamdı. Neredeyim, n'apıyorum, saat kaç, günlerden ne, hangi yıldayız... bilemiyordum. Aynaya bakınca "Sen de kimsin?" diyordum. Kayışı koparmak üzereydim.

Birgün, mutfakta sofrayı hazırlayan Venüs'e yeşil zirkon bir kolye hediye ettim: "Eğer beğenmezsen intihar ederim, ona göre."

Venüs, sekiz köşe oldu: "Korkut, bu harikulade!" deyip bana bir öpücük verdi.

Karımın benimle ilgilenmesini sağlamak istiyordum. Gece, öpücüğü kondurduğu yere bir Osmanlı tokadı çakarak uyandırdı beni! Sersemlemiştim. Evliliğimizde yeni bir dönem başlıyordu. Yüzümü uzun uzun inceledi ve muslukları açtı. Şırıl şırıl gözyaşı döküyor: "Kim bu Perihan?!" Uykuda, Perihan'ın adını sayıklıyormuşum! Venüs, gece lambasının pembe ışığında beni tartakladı. Nikah akdimiz, bir dövüş yeminine; yatağımız ringe dönüşmüştü. Uykuya daldığım anda, Venüs'ün parlamasına sebep olacak sözler söylüyordum. 'Aşk Tanrıçası' karım, dayak lordu Jackie Chan yumruklarıyla gözümü morartıyor, kaşımı açıyor, dudağımı patlatıyordu: "Kime 'sevgilim' diyorsun sen ha?!", "Alçak herif!", "Boyun devrilsin, adi zampara!"...

Evlilikte olur böyle şeyler, aynı tapınağın Budist rahipleri bile zaman zaman tartışır. Fakat maalesef daha sıvası kurumadan tapınağımıza yıldırım düşmüştü.

Yağmurda ıslanmamı engelleyen birtakım haplar alıyordum. Beynim karınca yuvalarıyla dolmuş; kalbim, haşlanmış bir pancar şekline girmişti; midemde barbar cüceler ateş yakmış tepiniyordu.

Sahneye kebap gibi bir suratla çıkıyordum. Repliklerimi hatırlayamıyor, bocalıyordum. 'Meslekte yetersizlik' gerekçesiyle, tiyatrodan atıldım. Mahvolmuştum.

Bir sabah uyandım, Venüs yok. 'Sabah yıldızı' kayıplara karışmış! Bir daha da geri dönmedi. Galaksi çatırdıyor!.. Kendimi, doğduğum günkü kadar çaresiz hissediyordum. Benliğimi saran aptallığın laneti, ruhumu kısırlaştırmıştı. Hunisini kaybetmiş deli gibi aranıyordum. Ne oluyor demeye kalmadan askerî darbe geldi. Birçok arkadaşımın aksine ben hapishane yerine tımarhaneye tıkıldım. Onlar ayvayı yerken, ben hapı yutuyordum. Tam iki sene, yemeği dev-

le hitap ediyoruz birbirimize?.. Oraları kurcalamayız. Gelgelelim, artık süper kahraman değiliz. Fî tarihinde giydiğimiz parlak pelerinler, şimdi kefenimizin astarı oldu.

Korkut'un Mübeccel'e faydası yok [Mr. Spock / Korkut Üneli]

Geçmiş, gelecekten daha çok istikbal vaat ediyor.
[PAI PU, 1909-1997]

Perihan Pirana, Yunanlı bir şairle evlendi. Kahroldum. Ağlaya ağlaya Atina'yı bir Türk gölü haline getirsem, belki biraz açılırdım. Suç bendeydi. Aşkımı Perihan'dan gizlemiştim. O da, dilimizi bilmeyen bir adama yâr olmuştu. Benim ketumluğum yüzünden.

Yazgımın eğri çizgisini izlerken karşıma Venüs çıktı. Kumral bir muhasebeci. Tiyatro lobisindeki masalardan birinde oturmuş laflıyorduk, oradan bir pastane masasına geçip havadan sudan konuştuk, çalıştığı şirketteki masasında çene çaldık, derken kendimi nikah masasında buldum: "Sayın Korkut Üneli, Venüs Lüfer'i eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet" dedim ve bir alkış koptu.

Feleğin sert bir sillesiyle dünyaevine girmiştim. Davul benim boynumda, tokmak Venüs'un elindeydi. Karımın neşesi, tüylerimi ürpertiyordu. Sessiz sedasız aklımı oynatıyordum galiba. Perihan Pirana'yı çoktan unutmuştum. Vahim olan, kendimi unutmamdı. Neredeyim, n'apıyorum, saat kaç, günlerden ne, hangi yıldayız... bilemiyordum. Aynaya bakınca "Sen de kimsin?" diyordum. Kayışı koparmak üzereydim.

Birgün, mutfakta sofrayı hazırlayan Venüs'e yeşil zirkon bir kolye hediye ettim: "Eğer beğenmezsen intihar ederim, ona göre."

Venüs, sekiz köşe oldu: "Korkut, bu harikulade!" deyip bana bir öpücük verdi.

Karımın benimle ilgilenmesini sağlamak istiyordum. Gece, öpücüğü kondurduğu yere bir Osmanlı tokadı çakarak uyandırdı beni! Sersemlemiştim. Evliliğimizde yeni bir dönem başlıyordu. Yüzümü uzun uzun inceledi ve muslukları açtı. Şırıl şırıl gözyaşı döküyor: "Kim bu Perihan?!" Uykuda, Perihan'ın adını sayıklıyormuşum! Venüs, gece lambasının pembe ışığında beni tartakladı. Nikah akdimiz, bir dövüş yeminine; yatağımız ringe dönüşmüştü. Uykuya daldığım anda, Venüs'ün parlamasına sebep olacak sözler söylüyordum. 'Aşk Tanrıçası' karım, dayak lordu Jackie Chan yumruklarıyla gözümü morartıyor, kaşımı açıyor, dudağımı patlatıyordu: "Kime 'sevgilim' diyorsun sen ha?!", "Alçak herif!", "Boyun devrilsin, adi zampara!"...

Evlilikte olur böyle şeyler, aynı tapınağın Budist rahipleri bile zaman zaman tartışır. Fakat maalesef daha sıvası kurumadan tapınağımıza yıldırım düşmüştü.

Yağmurda ıslanmamı engelleyen birtakım haplar alıyordum. Beynim karınca yuvalarıyla dolmuş; kalbim, haşlanmış bir pancar şekline girmişti; midemde barbar cüceler ateş yakmış tepiniyordu.

Sahneye kebap gibi bir suratla çıkıyordum. Repliklerimi hatırlayamıyor, bocalıyordum. 'Meslekte yetersizlik' gerekçesiyle, tiyatrodan atıldım. Mahvolmuştum.

Bir sabah uyandım, Venüs yok. 'Sabah yıldızı' kayıplara karışmış! Bir daha da geri dönmedi. Galaksi çatırdıyor!.. Kendimi, doğduğum günkü kadar çaresiz hissediyordum. Benliğimi saran aptallığın laneti, ruhumu kısırlaştırmıştı. Hunisini kaybetmiş deli gibi aranıyordum. Ne oluyor demeye kalmadan askerî darbe geldi. Birçok arkadaşımın aksine ben hapishane yerine tımarhaneye tıkıldım. Onlar ayvayı yerken, ben hapı yutuyordum. Tam iki sene, yemeği dev-

let ısmarladı. Bilen bilir, en yumuşak yataklar, akıl hastanelerindedir. Deliksiz, dümdüz, tahta suratlı doktor, profesyonel bir dalkavuk edasıyla bana kelime masajı yapıyordu. Elimde yetki olsa, bütün doktorların siyah giymelerini emrederim.

Taburcu edildikten sonra, baba ocağına döndüm. Samatya'da köhne bir binanın giriş katı. Peder bey, her sabah erkenden dükkanın yolunu tutuyordu. Tuhafiyeciydi. Tabut kadar bir yerde, orlon yumakları, fermuarlar, düğmeler, çengelli iğneler arasında ölümü bekliyordu. Yaşlı anacığımla baş başaydık. Akşama kadar evde pijamayla oturuyor, radyo dinliyordum. Bedenim bir hapishaneye dönüşmüştü: Etten duvarlar, kemikten parmaklıkların ortasında büzülüp kalmış, anahtarı da yutmuştum.

Bazen bakkala gidip ekmek filan alıyordum. Mahalledeki bacaksızlar etrafımda dönerek "Mister Spock! / Sivri kulak! / İşi gücü / Işınlanmak!" diye coşuyorlardı. Çoluk çocuğun maskarası olmuştum. Ben de onlara dizideki gibi "İyi ama bu mantıklı değil" diyordum. Kahkahalar patlıyordu.

Validem sürekli namaz kılıyor, tespih çekiyor, dua ediyordu. Babam da namaza başlamıştı. Evdeki 'İnanç Dünyası' atmosferi bana iyi geldi. Ramazan ayında, siyah beyaz televizyonda yayınlanan duayı ezberledim. *"Allah'ım! Senin rızan için oruç tuttum. Sana inandım, sana sığındım. Senin rızkınla orucumu açtım. Hamdolsun verdiğin nimetlere, sağlık ve afiyete. Ey bağışlaması bol Rabbim! Beni, annemi, babamı, ailemi, milletimi, devletimi ve inananları koru. Rahmetini, yardımını esirgeme ülkemizden. Bizlere yaşama sevinci ver. Her türlü güçlüğe karşı dayanma gücü ver. Senin her şeye gücün yeter. Amin."*

Ramazan'ın sonlarına doğru bir akşam, anneme "Teğmen Uhura, kaldır beni sahura" dedim.

Kırkıma merdiven dayamıştım. Genç değildim belki, fakat

ihtiyar da sayılmazdım. Bir yaz günü, camiye gidip imamla görüştüm. Sapsarı, ince, uzun, benden beş-altı yaş küçük bir adamdı. Clint Eastwood'un başındaki kovboy şapkasını çıkarın, yerine beyaz, işlemeli bir takke takın, işte bizim İmam İlyas. Namaz kılınayı öğrenmek istediğimi söyledim. Suratıma dikkatle baktı: "Siz, Mister Spock'sınız, değil mi?"

"Evet imam hazretleri, beni cehennemden uzak, güvenli bir yere ışınlamanızı rica ediyorum."

"İnşallah."

Şaka maka ibadetti, duaydı, tövbeydi, şükürdü derken, enikonu softa bir tipe dönüşmüştüm. İlyas Hoca bana bir ilmihal kitabı vermişti, fakat adamcağızın kafasını ütülemekten geri durmuyordum: "Kadınla el sıkışsam abdestim bozulur mu?"

"Hayır."

"Emin misin İlyas Hoca?"

Suratıma yorgun argın bakıyor, emin galiba.

Sorularım bitmek tükenmek bilmiyordu: "Bir kadının ağzını öpsem, oruç gider mi?", "Parkta bir fıstığa uzun uzun baktım, o da bana baktı, haram mı?", "Arkadaşım olan bir kıza, hoş geldin, merhaba diye sarılsam, günah yazılır mı?", "Kadınlar niye gelmiyor bizim camiye?", "Karım beni terk etmişti ya, bu yüzden cehennemde yanar mı?"...

'Camideki Uzaylı'ya çıkmıştı adım. Ölü os.ruğu gibi solgundum. Dikensiz bir kaktüsün bitkisel yalnızlığı içindeydim. İmam İlyas da biraz bunalımlıydı galiba. Ve ben onunla karı-kız muhabbeti yapmanın yollarını arıyordum. Fıkıh, tefsir derken, lafı hatunlara getirsem, biraz dalgamızı geçsek... Caminin bahçesinde, akşamsefalarının, kelebeklerin, güvercinlerin yani baharın şakrak kuşatması altında, geviş getiren kederli bir çift manda gibiydik.

Zamanla toparlandım. Cumaya babamla beraber gidiyorduk, ben bazen dükkana bakıyordum, babam elini omzuma

koyuyor "Aslan oğlum, seninle gurur duyuyorum" deyip alnımı öpüyordu. Hem seviniyor hem utanıyordum, gözyaşı fıçıcıklarım taşıyordu. Ağlamaya devam ettim, çünkü babam öldü. Dükkan bana kaldı. Köpek kulübesi genişliğinde, telefon kulübesi yüksekliğinde bir yer. Dükkanın bir adı yoktu. Koydum: ACAYİP TUHAFİYE. Burası, uzay gemisinden ayrılan kapsül gibiydi. Dört bir yanda irili ufaklı düğmeler. Yanlış düğmeye basarsam, her şey berbat olabilirdi. Yo yo, delirmeyeceğim. Burası kapsül mapsül değil, dükkandayız, ekmeğimizi iğnenin deliğinden geçireceğiz... İşler yolundaydı. Gün boyu türlü türlü kadınlar geliyordu: Balkabağı azmanı kocakarılar, *Selvi Boylu Al Yazmalı* gelinler, bonzai boylu al kimonolu kız kuruları, lolitalar, cadalozlar, fettanlar, kara çarşaflılar, defile kuğuları, allı pullu matruşkalar, yoksulluktan süs biberi gibi kızaran eksik etekler... Hepsi de dünya ahret bacım; Allah şahit, bir tekine bile yan gözle bakmadım...

Yıllar, yıldırım hızıyla geçiyor. Laf aramızda, hâlâ, ibadet ederken, özellikle de namazdan sonra duada kendi kendime şaşıp kalıyorum. "Ben n'apıyorum böyle? Sosyalist bir tiyatrocuyken, nereden esti de her gün beş vakit kıbleye dönüp secdelere kapanıyorum?" Sanki her şey bir anda olmuş, sahneden camiye 'dızzzt' ışınlanmışım gibi bir şok yaşıyorum. Sakalım bir saniyede uzamış, saçım şak diye ağarmış, Karl Marx'la ayaküstü helalleşip farza duran cemaate yetişmişim gibi...

On senedir, Apaçi Apartmanı'ndaki dairede arkadaşlarla buluşuyoruz. Gönlüm, Uçan Kız'a kaydı: Mübeccel Ecel. Elmalı kurabiye gibi bir hatun. Elinden her iş gelir. Çenesi düşük değil. Gençken, makiniste treni durdurtacak kadar güzeldi. Bence hâlâ harikulade. Hemşireydi. Mutlu bir aile hayatı istiyordu. Diyabetik bir yapımcı tarafından hastanede keşfedildi. Erken yaşta, bir banka müdürüyle evlen-

mişti. Beyaz perdede dikiş tutturup üne kavuştuktan sonra bebek doğuracaktı. Ne yazık ki ilk kocası, ilk kalp krizini atlatamadı. Sonra, kendinden yaşça küçük bir adama gönlünü kaptırdı. Müzikallerde rol alan, sesi mi, oyunculuğu mu daha kötü karar veremediğim bir züppe. Nikahlandılar. O da dansçı kızlarla aşna fişne yapıyormuş. Boşandılar. Mübeccel, büyük şöhret ve mutlu yuva ümitleri çözüldükçe, alkol ve uyuşturucuya sardırdı. *Uçan Kız*'ı canlandırırken kafası iyiydi yani. İçkici kartaloz bir senaristle yakınlaştı. Onun Nişantaşı'ndaki dairesine taşındı. Ayyaş ile keşin ittifakı. Derken, Mübeccel hamile kaldı. Bebeğin dünyaya nikotinman, alkolik ve eroinman olarak gelmesi için uğraşıyordu sanki. Bebek, senaristin evini temizleyen köylü kadının eline doğmuş. Müjdeyi vermek için aradıkları babanın, çalışma odasında cesedini bulmuşlar: Moruk, şakağına kurşun sıkarak intihar etmiş. Çocuk daha kulağına ezan okunmadan, adı konmadan kayboldu. Minnacık bebek, kaçırıldı mı, öldü mü, n'oldu? Logusa bir keş olan Mübeccel büsbütün perişan haldeydi. Polis de bebeğin izini bulamadı. Hiç unutmuyorum, genç bir memur "Bu kadının anne olmadığını bebek de anlamış" diye söyleniyordu. Senaristin vârisleri, Mübeccel'i sokağa atıp daireyi sattılar. Üstelik bina yıkılıp yerine yenisi yapıldı. Mübeccel'in hayatı kaşla göz arasında kayıplara karışmıştı: Erkeği, evi, bebeği... hepsi elinden alınmıştı. Aylarca tedavi gördü. Taburcu edildiğinde bambaşka birine dönüşmüştü. Sigara hariç bütün kötü alışkanlıklarını terk etmişti. Garip ama hamileliğini, bebeğini, senaristi, Nişantaşı'ndaki daireyi unutmuştu. Daha da garibi, ortada bunlara dair hiçbir ipucu yoktu.

Uçan Kız'a bir türlü açılamıyordum. Karşımda oturuyordu işte, bisküvi elleri, kar suyuyla demlenmiş çay gibi bulanık yüzünde. Ela gözlerinde kor zerrecikleri. Tam sırasıy-

dı, pencerede beliren Juliet'e seslenen Romeo gibi şakıyabilirdim:

Gökyüzünde fezanın içersinden gözleri
Öyle parlak bir ışık yağmuru serpiyor ki
Kuşlar ötüyor, gece sona erdi sanarak
Yanağını eline ne güzel dayamış, bak!
Ne olur o yanağa değebilmek için ben
Elinin üzerinde olsaydım bir eldiven.

Ağzımın içinde bir eşekarısı yuvası vardı da, dudaklarımdaki mührü sökerek bir faciaya sebep olmak istemiyordum sanki. Hayat boyu kabızlık çekmiş bir ölü gibi bakınıyordum. Hödüklüğün Everest zirvesindeydim. Yâ Rabbim, neden böyle zincirlenmiş bir ördeğe döndüm ben? Ürkek atın korkak süvarisiydim. Fakat korkunun ecele, Korkut'un Mübeccel'e faydası yoktu.

Sana dün Kocatepe'den bir baktım Aziz İstanbul

Kocatepe Camii'nin avlusu öyle kalabalıktı ki, bir tek kar tanesi bile yere düşmüyordu. Cumhurbaşkanı, hükümet üyeleri, milletvekilleri, subaylar, bürokratlar, polisler; ünlü şarkıcılar, sinemacılar, yazarlar, gazeteciler ve tabii sivil halk... Namaz kılındı. Dua edildi. Minareler sordu: "Nasıl bilirdiniz?" Kubbeler haykırdı: "İyi bilirdik!" Minareler: "Hakkınızı helal ediyor musunuz?" Kubbeler: "Helal olsun!"

Mister Spock, Dracula ve diğerlerini gözden kaybetmiştim. Peşlerine düşmedim. İz sürecek durumda değildim. Cenaze namazı sırasında, yazar Aziz İstanbul'la yan yana, omuz omuzaydık.

Aziz İstanbul'un yaşı elli küsur, fakat uzun saçları hâlâ simsiyah. Her sabah, saç boyasını ekmeğe sürüp yiyor sa-

nırsınız. On senedir, onun tüm hikayelerini okuyorum. Her cümlesi, her kelimesi, her harfi beni benden alıyor. En çok da *Dört Ayaklı Şahitler, Uzaylı Kıyması, Aptallar İçin Yarım Akıl* ve *Pişmiş Tavuğun Çiğ Gölgesi* adlı kitaplarını tutuyorum. Komşuyuz, yedi ay önce, evinin iki sokak arkasına taşındım. Günaşırı şereflendirdiği Kırat Kıraathanesi'ne, onu görmek için her fırsatta uğrarım. Cadı sidiği ve dedikodu kokan, bordo çuhalı masalarına iskambil papazlarının sırtüstü düştüğü, yamuk yumuk sandalyeleri kördüğüm olmuş bu salaş mekanda; Aziz İstanbul'un konuşması, kıble rüzgarı gibi gönlümün pasını pasağını siler, zihnimi dezenfekte eder, Hicaz güneşi gibi vicdanımı bronzlaştırır: "Sen Tibet'e gittin, işitmişsindir, eski bir Çin atasözü ne der? *Fısıltı, haykırıştan daha inandırıcıdır.*"

Bu, bana bir başka Çin atasözünü hatırlatıyor: *Kafan kesilse bile, savaş çığlığını yarım bırakma; zaferde, çığlıkların payı büyüktür.* Yine de hünerli yazarın sözünü bölmüyorum.

"Fakat atasözlerinin yarısı, diğer yarısını yalanlar. Çünkü aslında her biri yalnızca belli durumlarda geçerlidir. Edebiyat mırıltının ve naranın yerini tayin eder. Onlara ayar çeker. Eşya, kelimeler karşısında savunmasız, dirençsizdir. Zihnimizi edebiyat dekore eder. Kalbimiz ile beynimiz arasında işlek kanallar, tüneller, koridorlar açar. Ahlaki olgunluğun, vicdan hassasiyetinin, gönül ferahlığının imkanlarını; edebiyat sanatı sayesinde keşfederiz. Bir kumandanı, bir deliyi, anneyi, büyücüyü, talebeyi, avukatı, fahişeyi; korkağı, cömerdi, zavallıyı, kurnazı, dâhiyi, tembeli, salağı... kelimelerinden tanırız. Sağlam bir edebiyat donatımı, bize insanların ruhunu sezme, insanlığımıza hakim olma, sahip çıkma gücü verir. Birbirimizi hakikaten tanımamız, sahiden anlamamız, derinden kavramamız edebiyat sayesindedir. Cehaletten, zalimlikten, hoyratlıktan, çiğlikten, zayıflıktan başka nasıl sıyrılabiliriz? Edebiyat, terbiyenin namütenahi

hulasasıdır. Görgünün vitaminidir, bizi telef olmaktan kurtaran şifalı iksirdir: Bizi, elimizdekinden farklı bir sonsuzluğa sevk eder. Hem ağaçları, hem ormanı görmemizi sağlar. Yaprakların bakışlarını, meyvelerin soluğunu, gövdelerin çarpıntısını duyarız. Ardı arkası kesilmeyen ibret ve hikmet patlamalarının arasında yaşadığımızı fark ederiz. Harbin, sulhun, muhabbetin, dostluğun, aşkın, nefretin, emeğin, dikkatin, tedbirin, takdirin... mânâsını öğreniriz. Mânâ ile anlam arasındaki ayrıma temas ederiz. Anlam, bizdeki karşılıktır; mânâ ise hakikatin kendisidir. Böylece, benzer şeyler arasındaki farklar ile farklı şeyler arasındaki benzerlikleri kurcalarız. Gönlümüz neye elverir, vicdanımıza ne sığar, aklımız neye erer? Edebiyat bilmeyen, soru soramaz, cevap bulamaz, problem çözemez."

Pür dikkat dinliyordum: "İnsan değil, beşer olarak doğarız. İnsan yavrusu, fil ya da bit yavrusundan farklı olarak, korumaya ziyadesiyle muhtaçtır. Bebekler, kültürün garantileri nispetinde himaye edilir. İnsan olmak, bir nar gibi, üzüm, incir gibi zamanla olgunlaşarak varılan bir mertebedir. Bütün sanatlar, sanat eserleri, insanlığımızın hizmetindedir. İnsan kemâle erer mi? Bu mühim bir soru. Allah bize kitap gönderdi. Bir fotoğraf albümü, bir ezgi notası, bir melodi, bir yağlıboya tablo, bir sinema filmi değil. Harfler, canlı hücrelerdir. Cahil için her şey kötü güçler tarafından korunan sırlardır. Âlim için sırlar, hayatın mânâsını pekiştirir. Birbirimize söz veririz. Yeminler ederiz. Zira sonsuzlukta yolumuzu ancak ahitle bulabiliriz."

Sözlerini, artistik jestlerle biçimlendiriyordu: "Bir millet edebiyatıyla yaşar. Bir ülke, önce şiirlerle, hikayelerle, kıssalar, deyimlerle kurulur. Bütün çabamız, sevgi dolu, takdir, teşekkür ifadeleriyle örülü sözler işitmek içindir. Müjdelerin taşıyıcısı kelimelerdir. Kalp atışlarımızın, nabzının, nefesimizin tercümeleridir edebiyat. Muhabbeti yani sevgiyi biz

sohbet anlamında kullanırız. Kedilerin ağzında tek kelime: Miyav. Köpeklerin dilinde hav. Kuzular meler, tavuklar gıdaklar. Bu kelimeleri onlara biz insanlar öğrettik. Vahşi köpekler havlamazdı. Beden dili nasıl olur da dilimizden dökülen sözleri bastırır? Buna niye razı olalım? Niye şüpheli şahıs kalıbına girelim? Niye dilimiz dönmesin? Niye edebiyat varken, suçbilimcilerin şablonlarıyla yetinelim? Söyle bana Fu, biz aşkımızı kafamızı kaşıyarak, burnumuzu karıştırarak mı ifade edeceğiz? Şiirler ne olacak? Kelimeler, belki nimetler içinde en büyüğüdür. Yuvalar, devletler, hayatlar kurulur kelimelerle. Niyazi Mısri ne diyor? *'Burhan sorardım aslıma / Aslım bana burhan imiş.'* Biz yasakları çiğneyeceğiz. Sarayların bahçesine kınsız kılıçlarla dalacağız... Köroğlu, Yunus Emre, Karacaoğlan... Şairler, yazarlar bizim gerçek büyüklerimizdir..."

Cenaze arabaları, naaşları mezarlığa selametle ulaştırdı. Omuzlanan tabutlar, insan selinin üzerinde yalpalayarak ilerliyor. Bir ara Mister Spock'la aynı tabut altında buluşuyoruz. Gözleri, tokuşan bardaklar gibi taşmış, çatlak, çın çın ötüyor. Öndeki tabuta geçiyorum. Aziz İstanbul yanımda. Kısık sesle "Teslimiyette, iradenin forsunu aşan bir imkan vardır" diyor. İyi ama, bu, Kâdiriyye Şeyhi Dalyan Efendi'nin sözüydü? Yoksa, taşıdığımız ceset sandığında Dalyan Efendi mi var? Bana bir son dakika uyarısında mı bulunuyor?!

Aziz İstanbul'a dikkatle bakıyorum. Tabutun altından üzüntüyle bükülmüş ağzı görünüyor: "Ne dedin?"

"Hiç!"

"Fuat, bir şey mi söyledin?"

"Hayır, Aziz Ağabey, ben ağzımı bile açmadım?"

Kulağımı tabuta dayıyorum. Dalyan Efendi'nin eklemek istediği bir şey yok anlaşılan.

Mezarlığın veda mektubu gibi kısa patikalarından, ölümün özenle hazırlanmış tek kişilik yataklarına varıyoruz.

Bembeyaz ahiret pijamaları içindeki Heyet üyelerini usulca uzatıp, üzerlerine kat kat topraktan battaniyeler, yorganlar örtüyoruz.

Boş bir mezarın kıyısında duruyorum. Aşağıya bakınca başım dönüyor. Ölümün kör karanlığı gözümü alıyor. Kafamı kaldırınca Ezel Zelzele'yle bakışlarımız buluşuyor. Onun gırtlağına yapıştığımı, ölünceye kadar sıktığımı hayal ediyorum. Cesedini işte bu münasip çukura fırlatıyorum. Ezel Zelzele, aklımdan geçenleri okumuşçasına arkasını dönüp kalabalığa karışıyor...

Heyet'in katledilmesiyle, adeta hayatıma ara vermiştim. İşte cenaze merasimi bitmişti. Ayaklarımda mezar çamuru, arabama doğru ilerliyordum. Hayati Tehlike'ye bunu ödetmezsem, ruhum büsbütün çürüyecekti.

Kürek kemiğime bir el dokunuyor: "Başımız sağolsun Fuat."

"Eyvallah, Aziz Ağabey... Nasıl döneceksin, araban var mı?"

"Ben dokuz aylıkken yürümüşüm. O günden beri yürüyorum."

Aziz İstanbul'la benim Vosvos'a atlıyoruz. Bir sigara yakıyorum. Paketi ona uzatıyorum.

"Sen sigara içer miydin?" deyip bir tane alıyor. Ve başlıyor anlatmaya: "Bu mereti dörtyüz senedir tüttürüyoruz. Osmanlı'ya tütün 1606'da getirilmiş. I. Ahmed zamanında, İngiliz gemicileri limana yığmışlar balyaları. Nasıl ki okulda, mahallede kötü arkadaşlarımız bizi sigaraya alıştırıyor, Türk milletini de tütüne İngilizler ayartmış. Tütünü 'lüle' denilen bir yuvaya doldurup çubukla içiyorlarmış. Pipo gibi bir şey yani. Sigara kağıdı yok ortada daha. Tam ikiyüz sene öyle çubukla tüttürmüşler."

Arabayla kahverengi-beyaz, şekerli, kakaolu bir hamura benzeyen karlı toprak yollardan iniyoruz. Aziz İstanbul, kirli bir naylon olup çevremize tıkışan dumanın içinden

konuşmaya devam ediyor: "1600'lerin başlarında halkımız komple tütüne başlıyor. Tütün tiryakiliği, salgın gibi yayılıyor. Bir yandan alimler harıl harıl 'Helal mi, haram mı, nedir?' tartışıyorlar. İngilizler 'Bu tütün bir kısım hastalıklara şifadır' demişler. Hangi hastalıklar, ne şifası? Kahvehanelere bir tütün dumanı çöküyor ki, bugünkünden beter, göz gözü görmüyor. O devrin, tütün mamulleriyle savaşan gönüllüleri, kokudan şikayet ediyorlar. Bas bas bağırıyorlar, 'Mahalleler kokuyor, bıyıklar, cepkenler, sarıklar kokuyor leş gibi!' diye... İstanbul'da evler ahşap. Bugünkü sigara yüzünden çıkan orman yangınları gibi, sönmemiş tütünlerden mahalle yangınları patlak veriyor."

"Vay canına..." diyerek, Aziz Ağabey'in heyecanına efekt yapıyorum.

"I. Ahmed'den sonra I. Mustafa tahta çıkıyor ve iniyor. Minibüse binip az ötede iner gibi. Bir nevi indi-bindi yapıyor. Sonra, Genç Osman. Onun da hükümdarlığı üç-dört sene sürüyor. Ve 1623'te IV. Murad padişah oluyor. Daha çocuk. Oniki yaşında! Onsekizine gelip de devlet idaresini büsbütün eline aldığında, kanlı fırtınalar kopartıyor! Bütün kahvehaneleri kapattırıyor. Hattâ yıktırıyor. Onların yerine nalbant dükkanları, deri atölyeleri kurduruyor. Dikkat et, tütün içenlerin idam edileceğini duyuruyor. Devrin alimlerinden Kadızade Mehmet Efendi de tam bir tütünle mücadele militanı. Padişahla aralarında bu konuda ne konuştular bilemiyoruz. Derken, tütün içenlerin kelleleri etrafa izmarit gibi saçılmaya başlıyor. Hakikaten, bugün caddelerde, yerlerde gördüğün izmaritlerin, tütünkeş kelleleri olduğunu düşün. Her sabah, sokaklarda kırk-elli ceset! Kafaları kesilip koltuklarının altına bırakılmış, ağızlarına da tütün çubuğu konulmuş!"

Aziz İstanbul, sigarasından derin bir nefes çekip kaldığı yerden devam ediyor: "Her muhitte hafiyeler dolaşıyor.

Duman avcıları, dedektifler, gizli ajanlar! Bu manyaklar çatılara çıkıp bacaları filan kokluyorlar! Çünkü evinde gizli gizli tütün içenler, şömineye, ocağa yanaşıp, dumanı yanan odunun kömürün dumanına üflüyorlarmış! Tiryakiler her Allah'ın günü kayıp veriyor, özellikle İstanbul'da korkudan herkesin os.ruğu düğümlenmiş. Yine de tütünden büsbütün vazgeçmiyorlar! Tam bir çılgınlık nöbeti gibi, cellatların içinde koşuştuğu, hafiyelerin parmak uçlarında dolaştığı, kementlerin, palaların, yağlı urganların uçuştuğu bir tütün dumanı Osmanlı topraklarında yüzüyor! Belki de şu 'ateş olmayan yerden duman çıkmaz' lafı o zamandan kalmadır... Hattâ, IV. Murad, bizzat kendisi kılık değiştirip ahalinin arasına karışıyor, kelle avcısı bir dedektif padişah! Yasaklara uymayanları bizzat kendisi topuzuyla öldürüyor! İşin tuhafı, Sultan Murad, tütüne, afyona, içkiye düşkün bir adamdı. Onsekiz yaşında bir çocuk yani. Alkolik hükümdar, zaten yirmisekizinde sirozdan öldü. İçe içe karaciğeri çürütmüş! Şimdi biz 1635 senesinde olsaydık, sohbetimize tat katan bu duman bizi boğacaktı. Senden beş-altı yaş, benden yirmibeş yaş küçük bir arkadaşımız olan Murad Bey, çanımıza ot tıkacaktı."

"Ben içmezdim" diyorum.

"Öyle mi?"

"Öyle tabii Aziz Ağabey, deli miyim, IV. Murad'ın cinai hatırını kırmazdım yani. Sen içer miydin?"

"Kesinlikle evet... Sene 1638. IV. Murad önümüzde, Bağdat'ı fethe gidiyoruz."

"Nasıl?"

"Farz-ı muhal, senle ben de Üsküdar'dan yola çıkan ordudayız."

"Eyvallah, sonra?"

"Bazı arkadaşlarımız tenhalarda, molalarda, gizli saklı tütün içiyorlar."

"Kim ki onlar?"

"Ordunun yarısı! Üçpınar'a vardığımızda konaklıyoruz. Padişah kıyafet değiştirmiş, aramızda dolaşıyor. Ruhumuz bile duymuyor. On kişiyiz, makam mertebe sahibi, hürmet gören adamlarız. Padişah, şak diye hepimizi kestirip atıyor! Reha bölgesinde ondört kişi, Halep'te yirmi kişi! Yirmi yuvarlak sigara gibi, kırılıyor! Kol ve bacak kemikleri parçalanıyor! Savaşa giden bir ordu, böyle idam edile edile yol alıyor! Tütün yüzünden! İnsan, silah arkadaşlarını imha ettirir mi? Tarih bunları yazıyor Fu. Hani sigarayla savaşan derneklerin dergilerinde sık görülen bir fotoğraftır, adamın birinin kocaman açılmış ağzına yüzlerce sigara tıkılmıştır. Murad'ın katlettirdiği zavallıların ağzına da böyle tütünler, çubuklar, lüleler tıkılırdı. E askerlerin bir kısmı firar ediyor. Dumanlı dağlara, sisli ormanlara, buğulu ovalara doğru kaçıyorlar!"

Aziz İstanbul, sigarasını küllükte söndürüyor. Üflediği dumana, bir tarih kitabının silik sayfasına bakar gibi bakıyor, sanki oradan okuyor: "Birgün, Bağdat yollarında ilerleyen orduda, sahipsiz, muhteşem bir kırat bulundu. Şahane, işlemeli bir koşum takımı vardı. At, başıboş, tıngır mıngır geze dolaşa padişahın otağının önüne kadar gelmişti. Bu benzersiz kısrağın eyerinde, bir kese tütün ve çubuk gizlenmişti. Tellallar, bağıra çağıra kıratın sahibini aradılar, boşuna. Kimse 'Benimdir' demedi!.."

"Belki de atın binicisi zaten öldürülmüştü?"

"Muhtemeldir... 1640 senesinin 8 Şubat gecesi IV. Murad, muazzam heybetli, kuvveti dillere destan bir genç olduğu halde, lime lime bir karaciğerle ahirete intikal etti. Ne kadar içmiş olmalı ki, yirmisekiz yaşında vücudu içerden çökmüş. İşte o gecenin sabahı imparatorluk halkı tütün keselerini çıkardı, meydanlarda, merhum hükümdarın ardından tüttürmeye koyuldu. Kahvehaneler derhal faaliyete geçti. Entere-

san olan şu ki, tütün yasağı kaldırılmış değildi. Yine de millet, iştahla, fosur fosur çekiyordu. Osmanlı İmparatorluğu duman altı olmuştu! Korku ve keyif dumanı birbirine dolanmıştı. Tütün piyasası Yahudi tüccarların elindeydi. Bunların bir teşkilatı, loncası yoktu. Yahudi tütüncüler, fiyatı düşük tutabilmek için, herkes alsın, herkes kullansın diye, tütüne çınar veya incir yaprağı, armut kurusu katarlardı. Bal ve pekmezle ıslatıp aromalı bir tütün elde ederlerdi..."

Çak çuk, Aziz İstanbul bir sigara daha yakıyor: "Bilhassa İstanbul'da, yüz sene süren bir tereddüt yaşandı. Tam bir asır boyunca insanlar tütün içerken, katledilen dedelerini hatırladılar. Sonra tütüncüler loncası kuruldu..."

"Sana son bir hadise anlatayım. Bağdat seferine çıkan Murad'ın kumandanlarından Hüdavendigar, fetihten sonra firar ederek doludizgin Basra'ya, oradan Hint Okyanusu'na açılıp Sumatra'ya geçti. Çünkü dört dörtlük bir tütün müptelasıydı. IV. Murad'a çok yakındı ama yasaklar onu feci bunaltmıştı. Sumatra'da denizciliğe başladı. Birgün okyanusta müthiş bir fırtına koptu ve gemisi battı. Eski denizcilerden dinlediği bir hikayeyi hatırladı. Seccade olarak kullandığı posta bürünerek postu içerden dikti ve top gibi kendini açık denizlerin tekinsiz sularına bıraktı. Sahile ulaşma şansı yoktu. Efsane doğruysa, o postu hayvan sanan aç bir yırtıcı kuş onu karaya taşıyabilirdi. Ve sahiden de bir kartal Hüdavendigar'ı yakalayıp Tibet'in yalçın kayalıklarına kadar taşıdı! Tam gagasıyla postu parçalamaya çalışırken, Hüdavendigar bıçağını çekip kartalı öldürdü. Dokuz yıl sonra İran, Horasan, Isfahan üzerinden Anadolu'ya, ülkesine döndü. Yanında, Budist rahiplerden öğrendiği beş-on musiki makamı getirmişti. Mevlevi dervişlerinin bu makamlara göre bestelediği ilahileri bugün sen ben hepimiz çok iyi biliyor ve her mübarek günde gecede kandillerde söylüyoruz. Anadolu'ya geldiğinde, tütün yasağı devam ediyordu.

Karadeniz'de Sümela Manastırı, Zigana yakınlarında bir tepeye sığındı. Tepe vahşi hayvan ve canavarlarla doluydu. Karadeniz ormanlarının kıyısındaki bereketli toprakta tütün yetiştirilmeliydi. Tütünü ekti, fakat ateş yakarak canavarları korkutup kaçırmak mümkün değildi. Acayip bir metoda başvurdu: Özel bir frekansta çaldığı tiz sesli kemençeyle sabahlara kadar nöbet tutarak canavarları uzaklara sürdü. Trabzon'a gelen bir geminin deposunu fındık çuvalları ve tereyağı tulumlarının yanı sıra tütün balyalarıyla doldurmuştu... Tarihin şöhretli Karadeniz tütünüyle..."

Mortoları en iyi moruklar anlar

Elli yaşındaki bir adam kendini otuzunda hissediyorsa,
yirmi yılını boşa harcamış demektir.
[MUHAMMED ALI CLAY]

Saatleri gölgede bırakan gecenin tik-takları arasında, Ankara garının o yanık zeytinyağlı aydınlığına adım atıyorum. Çatlak kadranı kana bulanmış gar saatinde akrep yelkovanın sırtına atlıyor. Trenler, sönmüş eski kömür sobaları gibi istasyona devrilmişler. Makinaların, keskin çığlıklarla bölünen tilki uykusu...

Güney Afrika'da ve İsrail'de yaşadıklarımdan sonra, İstanbul'a uçakla yolculuk etmeyi göze alamazdım. Antika ile külüstür arasındaki ince çizgide duran Vosvos'umun da beni nereye götüreceği hiç belli olmazdı.

Tren on dakika sonra kalkacak... Havaya, adeta kasıtlı bir tenhalık hakim. Toz bezinden biçilmiş bir tulumun içinde, kavruk bir adam, yerleri paspaslıyor. Etrafta salkım salkım, fertleri birbirine baka baka kararmış aileler. Üzüm çöpü gibi kuru birkaç üniversiteli. Haki üniformalarıyla, yaprak sarmasına benzeyen askerler. Ve oval asma dallarından yapıl-

ma, kendi derisinden daha dar bir elbise giymiş, uzun saçlı, dişi bir Pinokyo, sivri topuklarının üstünde salınarak bana yaklaşıyor. Tam yanımdan geçerken, gülen gözbebekleriyle bana bakarak, kaynak makinası ışığı parlaklığındaki dişlerini gösteriyor.

O anda çatlak bir ses, pençe misali kulağını tırmalıyor: "Zamane kızları, memeleriyle göz kırpıyorlar!" Bakanlık Heyeti'nin cenazesine giderken rastladığım gruptaki Dracula bu.

Yedi ihtiyar, iki bank'a yayılmış; Dracula, kucağındaki paçavraya dönmüş gazetenin üzerinden etrafı seyrediyor. Şişme Tarzan uyukluyor. Sakallı Mister Spock'ın omzuna yaslanmış olan Uçan Kız da öyle.

Dracula; ağzı ve gözleri yarı açık, belirsiz bir noktaya dalıp gitmiş Mister Spock'ı dürtüyor: "Annen seni yavrularken sarhoş muymuş?"

Mister Spock dalgınlığına sahip çıkıyor, ifadesini bozmadan soruyor: "Ha?"

Tom Braks'tan Dracula'ya bir uyarı atışı: "Dişlerin döküldü ama dilin hâlâ sivri."

Buruşuk süper kahramanların önünden, gazete büfesine geçiyorum. Bir gazete, bir de *Normal* dergisi alıyorum. Dracula, bilet gişesine uğrayıp dönen kıza profesyonelce kaş çatarak konuşuyor: "Sen kendi derdine yan kovboy. Bu patentli çıtır çerez, kadavrayı gıdıklasa güldürür alimallah." Şaka maka, Morukula'nın sarımsak suyu salyası akıyor! Esmer şeker, elindeki bileti mendil gibi bana sallayarak geçince, Dracula ve Tom Braks jilet kırığı gözlerle beni kesiyor. Durumu anlamazlıktan geliyorum. Derginin kapağını inceliyorum.

Tavandaki hoparlörlerden gara lağım borusundan boşalırcasına dökülen anons, *Normal*'in kapağındaki Gönül İşleri Bakanlığı binasının duvarlarında da yankılanıyor: *"Sayın*

yolcularımız, Haydarpaşa'ya gidecek olan Başkent Ekspresi, on dakika sonra, 4. perondan hareket edecektir."

Bu arada Tom Braks ne dediyse, Dracula, sertçe cevap veriyor: "Peh! Ben senin güttüğün bufalolar kadar kovboy s.ktim!"

* * *

Vagonun ortasında, koridorun ayırdığı, bakışık dört çift koltuk var. Süper Yedili'nin arasına düştüğüme hiç şaşmıyorum. Sıradışı yol arkadaşlarına denk gelmekte üstüme yok. Ben koridor tarafındayım. Tam karşımda Mister Spock. Yüzüme bakmaya utanıyor mu nedir? Uçan Kız, Mister Spock'ın koluna koala gibi dört elle sarılmış, bırakmıyor. Valizini güçbela rafa yerleştiren tombul Tarzan, ağır vasıta mesabesindeki kıçını solumdaki koltuğa park ediyor. Dracula tam çaprazımda. Protez sırıtışından nasıl kurtulabilirim? Bitişiğinde, Tom Braks, iç kanama geçiriyormuş gibi bitkin görünüyor. Artık "on kaplan" değil de beş kedi gücünde olan Kızılmaske ise Kedi Kadın'la bölük pörçük bir şeyler konuşuyor.

Rulo yaptığım dergiyi açıp karıştırıyorum. Muhammed Ali'nin, nakavt ettiği Sonny Linston'ın tepesine dikilmiş haykırırken göründüğü fotoğrafın karşısındaki yazıyı okuyorum. Parkinson hastalığıyla pençeleşen şampiyonun durumu epey ağırmış. Kızı Leyla Ali, babasının artık konuşamadığını, soruları cevaplayamadığını söylemiş. Altmışaltı yaşındaki Muhammed Ali'yi ölüm döşeğinde titrerken düşünemiyorum... Siyah boks eldivenleriyle ecel, idman maçlarında, gölge boksunda asla rakip tanımıyor. Dünya, kanlı bir havlu atarak terk ettiğimiz, tuzaklı bir ring...

"A-ha, Muhammed Ali fıkrasını biliyor musun?" Muhammed Ali'nin akranı Tarzan, şişmanlara vergi bir neşeyle dergideki fotoğrafı işaret ediyor.

"Hayır" diyorum, "bilmiyorum."

Tarzan, şampiyonun can çekiştiğinden habersiz, fıkra anlatıyor: "Bir Müslüman'la bir ateist, Muhammed Ali'nin maçına gitmişler. Ali, maç başlamadan önce, ringin köşesinde ayağa kalkıp eldivenli ellerini açarak dua etmiş. Siz gençsiniz, belki hatırlamazsınız, Muhammed Ali sahiden de maçlardan önce dua ederdi. Ateist, yanındaki Müslüman'a sormuş: 'Ne yapıyor?' Beriki cevap vermiş: 'Allah'la konuşuyor. Maçı kazanmasına yardım etmesini istiyor O'ndan.' Öteki şaşırmış: 'İşe yarar mı dersin?' Bizimki şöyle demiş: 'Dövüşmezse hiçbir işe yaramaz.'"

Mr. Spock, "Bu bir fıkra değil, Tarzan" diyor, "bir anekdot ya da işte öyle bir hikayecik..."

"Neyse ne, benim çok hoşuma gidiyor" Tarzan sitemkar.

"Bence de gayet iyiydi... Tarzan Bey" diyerek beğenimi belirtiyorum.

Birdenbire, üniformaya sarılmış sıcak bir çaydanlığı andıran kondüktör tepemizde bitiveriyor: "İyi akşamlar efendim, biletleriniz lütfen."

Dracula biletleri veriyor. Ben de kendi biletimi uzatıyorum. Mister Spock ise cebinden AŞKart çıkarıyor. Hayretten donakalıyorum. Kondüktör, AŞKart'ı alıyor, evirip çeviriyor, küçük bir makbuz kesiyor, kartla beraber iade ederken Mister Spock'a eğilerek, resmiyetten uzak bir kederle iç geçiriyor: "Teşekkür ederim, başınız sağolsun."

Mister Spock'ın gözleri buğulanıyor: "Sizler sağolun."

Dracula, Mister Spock'a "Vays! G.tüyle balık yakalayan papazımız gene salladı marşal jokerini! Ne deliksiz kemikmiş be, böyle mangır kimyasına pes maşallah!"

Mister Spock, AŞKart'ını cebine koyuyor. 'Vampir ürür katar yürür' kayıtsızlığında.

Tarzan, Dracula'dan gıcık kapmama razı değil: "Aslında iyi adamdır, bakmayın böyle çatal dilli olduğuna."

"Müsaadenizle." Kalkıp restoran vagonuna yöneliyorum. Yolun başında bir kahve molası vereyim, zaten bu ihtiyarlar birazdan uykuya dalarlar.

Çinlilerin, çok eskiden Afrikalılardan öğrendiği bir atasözü der ki "Portakalın doğusu batısı yoktur." Sanırım, her an her şey olabilir anlamına geliyor bu söz. Vagon kapısından geçerken, irkıyım bir adamın peşimden geldiğini fark ettim. Çıkış kapılarının bulunduğu gürültülü, daracık boşlukta durdum. Bir sigara yaktım. Izbandut yanıma varır varmaz suratıma bir kama salladı. Kereste kalınlığındaki bileğini yakaladım. Sağ elmacık kemiğime, kafam kadar bir yumruk attı. Derin bir nefes çektiğim sigaramı, sağ gözkapağında söndürdüm. İnilti ve hırıltı karışımı bir ses çıkardı. Bilek kemiğine bastırdığım damarları yırtılırken, kamayı bıraktı fakat öncekinden de şiddetli bir sol çıkardı. Bu defa yumruğu bloke edip, kamanın sapıyla ön dişlerini kırdım. King Kong, ellerini, simsiyah kanayan ağzına götürünce de kamayı karnına saplayıp çevirdim. Kapıyı açtım. Ve canavar terbiyecisini, kabus dumanları tüten karanlığa fırlattım. Herkes bilir ki raylar hiçbir zaman rahat uyunabilecek bir yatak olmamıştır. Yaralılar ya da ölüler için bile.

Yerdeki kan lekelerini temizlemeliydim. Fakat nasıl? Vagon kapısı açılınca, arkamı dönüp burnuma avucumun içiyle hafif bir darbe indirdim. Başımı çevirdiğimde kondüktörle burun buruna geldik: "İyi misiniz beyefendi?"

"Evet, sadece burnum kanıyor..."

Kibar kondüktör, demiryolları arması işlenmiş mendilini sunuyor. Mendili, yüzümün ortasına örtüyorum.

"Bir isteğiniz olursa..."

"Hayır" anlamında elimi kaldırıp başımı geriye atıyorum. Kondüktörün kavanoz dibi gözlüklerinin ardında kahve çekirdekleri gibi duran gözlerine bakıyorum: "Teşekkür ederim, restoranda bir kahve içersem kendime gelirim."

"Pekala, geçmiş olsun" deyip demir alıyor.

Javaca-Do felsefesine göre, intikam alındı mı, kainatın peçesi kalkar. Fakat bir düşman uyuduğunda da, bir başkası uyanır.

Az önce, hiç tanımadığım bir adamı geberttim. İki gün evvel de kendi evimde, adının Turgut Rulet olduğunu söyleyen birinin canına kıymıştım. Şimdi ise, İstanbul'a, daha önce hiç görmediğim Hayati Tehlike'yi parçalamaya gidiyorum... Doğrusu, planım bu değildi; düello kesinliğinde, kısas denklemini tamamlayacak çarpışmalar umuyordum...

Trenin tekerlekli lokantasına geçerken, iştahım kaçmıştı. Ağzımın içine akan tuzlu kan da dahil, hiçbir şey tatmak istemiyordum. Boş masalardan birine çöktüm. Kan lekeleri trajik bir konfor sağlıyor; garsonun, ticari motiflerden tamamiyle arınmış gülümsemesinden, dişlerindeki "Majestelerinin bir emri var mı?" yazısını okuyabiliyorum.

Kızıl bir maske gibi yüzüme tuttuğum mendili bırakmadan işaretparmağımı kaldırıyorum: "Bir kahve."

Kahve acı. Olsun. Daha iyisini hak etmiyorum belki de. Sırasıyla bir esniyorum, bir iç çekiyorum. Pişmanlık, şu fincanın dibindeki telve gibi birikiyor, porselen vicdanımın dibinde. Sonuçta, müdafaayı nefs söz konusu. İşi gevşek tutsaydım, şu anda rayların üzerinde tren bekleyen ceset benimki olacaktı...

"Saat kaç?" Tarzan, sandalyeleri ileri geri oynatarak, gövdesini sığdırabileceği bir yer açıyor.

"Oniki."

Oturuyor: "Tam zamanında sormuşum... Yüzüne ne oldu?"

"Burnum kanadı... Size niçin Tarzan diyorlar?"

"Çünkü ben ormanların kralıyım!" Kafası, UFO inmiş tarlalar kadar kıraçtı.

"Tahmin etmeliydim."

"Tarzan, Jane'e ne demiş?"

"Bilmem?"

"*Üşüyorsun, külotumu al*... Adım, Ozan Taraz evlat. Zamboni operatörüyüm." Koca göbeğini eliyle ovuyor: "Bu da benim yumuşak karnım."

"Ben de Fuat, çok memnun oldum." Masanın üstünden el sıkışıyoruz. "Ne operatörüyüm demiştiniz?"

"Zamboni. Buz pateni pistini düzleyen makina. Forklift ile silindir arası birşey. 1993'e kadar on sene Moskova'da çalıştım. Memlekete döndükten sonra yediğim her şey yaradı. ShahShops alışveriş merkezini bilirsin, şimdi de oradaki pisti kaymaklıyorum."

Umutları sönmüş, nezleli bir kurbağaya benziyor. Onu öpecek prensese, ancak virüs bulaştırabilir.

Bira kutularıyla dolu arka masadan kırklı yaşlarda bir kadın kalkıp bize yaklaşıyor. Ozan Taraz'a yapay tatlandırıcılı bir çekingenlikle soruyor: "Pardon, arkadaşlarımla iddiaya girdik de, siz *Gorilin Kariyeri*'ndeki Tarzan mısınız?"

Ozan Bey ayaklanıp geri dönüyor: "Neredeler?"

Kadın: "Şurada."

"Tarzan olduğumu düşünen kim?"

"Benim, beyefendi."

Ozan Taraz, iki elini ağzının kenarlarına götürüp, kadının arkadaşlarına doğru bağırıyor: "Aaaaaaa-a-aaaaaaaaa-aaa-aaaaaaa!"

Nasıl ki Tarzan haykırınca ormandaki bütün hayvanlar; filler, timsahlar, aslanlar... iki elleri kanda olsa yardıma koşarlar, bizim Zamboni operatörü Ozan Taraz'ın çığlığını duyan kondüktörler ve civardaki tren ahalisi de sökün ediyor. Yanlış alarm.

Orman filozofu, kendisiyle içtenlikle dalga geçiyor: "İhtiyarladığında, herkes senin daha akıllı olduğunu düşünür, halbuki o eski aptalsındır."

Tarzan'ın arkadaşları da bize katılıyor. Mister Spock ve Uçan Kız hariç. Tek tek tanışıyoruz:

"Sabri Tomruk, arkadaşlarım Tom Braks der. Mezar kazıyorum... Yakında o çukurlardan birinde kendimi bulacağım."

"Durali Kuloğlu, nam-ı diğer Dracula; bir 'miki' sinemasında yer göstericiyim... Abazanları, salyalarını akıtacakları koltuklara yerleştiriyorum."

"Hediye Hüthüt. Kedi Kadın diyorlar bana. Rahmetli kocamdan kalan emekli maaşıyla emekliyorum."

"Onat Kaplan. Kızılmaske. *Mirage* ayna fabrikasında gece bekçisiyim. Kazara o kadar çok ayna kırdım ki, uğursuzluk canıma yapıştı. Pişmiş tavuktaki kılçık kadar şans var bende."

"Fuat. Gönül İşleri Bakanlığı'nda basın müşaviriyim."

Tom Braks, takma isimlerin sırrını açıklıyor. Meğerse, 1970'lerde oynadıkları fantastik Türk filmlerindeki rollerinden ötürü kullanıyorlarmış bu adları. Süper kahraman olmuşlar, fakat üne kavuşamamışlar. Tam tersine, yoksullaşmış, yaşlanmış, yapışık yedizleşmişler.

"Hah, dağ gibi adamla taş gibi kız da geldi!" diyor Dracula.

Yüzlerindeki, tilki uykusunun mahmurluk lekeleriyle sevimlileşmiş Mister Spock ve Uçan Kız'a beni işaret ediyor Tom Braks: "Bu genç adam Gönül İşleri Bakanlığı'nda çalışıyormuş."

Mister Spock'ın, Sahra Çölü'nde su satamamış, Uçan Kız'ın ise Grönland'da dondurma işine girip iflas etmiş gibi bir hali var.

İhtiyarların sohbeti, beni buruk bir neşeye sürüklüyor. Şeytanın, idam fermanımı imzalamak üzere peşimde dolanan anonim sekreterlerini kökten unutuyorum.

Dracula, boynunu büküp otobur horultularla uyuyan Tarzan'ın dazlak kafasında geleceği görmeye çalışıyor. "Bak Mübeccel, bu Mister Spock namlı negatif iyon, seni Pamuk Prenseslikten Kül Kediliğine transfer edecek!"

"İnşallah. İlelebet karadul mu kalalım?"

Mister Spock, yani Korkut Üneli, Dracula'nın bu keramet kehanetlerine kulak asmıyor. Bana, Bakanlık Heyeti hakkında yarım ağız sorular soruyor. Şaşkın, mahcup bir adamcağız. Sanki, onüç yaşındayken birden altmışa zıplamış, ihtiyarlık aniden bastırmış, onu hazırlıksız yakalamış...

Ağızdan ağza, Mister Spock'ın AŞKart macerasını anlatıyorlar. Meğer, Mister Spock, Uçan Kız'a meftun imiş. Lakin dili bağlı. "Seni seviyorum Mübeccel" diyemiyor. Onun yerine, Gönül İşleri Bakanlığı'na müracaat ederek, gizli aşkını, devlet sırrına dönüştürüyor. Mülakat sırasında, Üstat Selman Elma'dan, "Eğer bu aşkı lütfedip geçerli sayarsanız, ne olur bültende adım, fotoğrafım yayınlanmasın, olmaz mı?" diye ricada bulunuyor. İşte bu nedenle ben Korkut Üneli adını bilmiyorum. Dedim ya, devlet sırrı. Sonra her nasılsa Mister Spock AŞKart'ı ibraz ediyor. Ardından da Uçan Kız'a "kesik" olduğunu itiraf ediyor. Bakanlık Heyeti'nin acı haberini duyunca da, Mister Spock'ın ısrarı ve hatırı dolayısıyla, hep beraber Ankara'ya bir nevi matem, taziye seyahatine çıkıyorlar. "Eee, mortoların halinden en iyi moruklar anlar" diyerek izahta bulunuyor Dracula.

"Sensiz gecelerde hep tabancayla uyurum"

Servet soygundur. Tahrip etmek, kreatif bir işlemdir. Paylaşmak propagandadır. Delilik özgünlüktür. Dünya fanidir. Sistem, ölümcül riyakarlığını zorbalığıyla örtbas eder. Yumurtadan çıkan, yumurta çıkarır. Geceleyin, lunaparklar da yarasalarındır.

Karaköy'de vapurdan inince, ihtiyar süper kahramanlardan ayrıldım. Bana, Mecidiyeköy'deki bir apartman dairesinin adresini verdiler. Her pazar orada buluşuyorlarmış.

Şöyle bir durup İstanbul'a, kışın yaşını gösteren bu muhteşem şehre baktım.

Bir taksiye atladım. Sıraselviler'de İlkyardım Hastanesi'-nin aşağısındaki Eczane Zen'in önünde indim. Annem henüz dükkanı açmamış. Karşı köşedeki loş kafeteryaya girdim. Karışık tost ve sade kahve söyledim. Kahvaltımın ortasında, genç bir kız bizim dükkanın kilitlerini açtı, kepenkleri kaldırdı, ışıkları yaktı. Camdan onu seyre daldım. Mantosunu çıkarıp kazağın üstüne beyaz önlük giydi. Paspası ayağıyla iterek girişe yerleştirdi. 'Park yapılmaz' levhasını yerine taşıdı. Yazarkasanın kontağını çevirdi. Böyle rutin birkaç işlemden sonra dükkanın içindeki kapıdan girdi. Sanırım ellerini yıkadı. Sonra dışarı çıkıp bana doğru yürümeye başladı. Zarif, uzun, kestane saçlı, gözlüklü bir dilber. Kafeteryanın eşiğinden, peynirli poğaça ve portakal suyu çağrısında bulundu. Bir an göz göze geldik; bakışları ilaç gibiydi. Oyalanmadan gerisingeri yollandı.

Yan masada istiflenmiş gazetelerden birini çekip karıştırmaya başladım.

İkinci sayfada kendi fotoğrafıma rastlayınca afalladım. Hapisten kaçınışım!

Haber metninde firari mahkumun adının Luis Oscar Pichinan olduğu belirtiliyor. Arjantin'in güneyindeki Puerto Madyrn Cezaevi'nden tüymüş. Şöyle ki, haftalarca hiçbir şey yememiş; incelmiş, kurumuş ve demir parmaklıkların arasından süzülüp pırlamış! İnanılır şey değil. Yani hem parmaklıklardan geçebilecek kadar sıskalaşması, hem de bana bu kadar benzemesi.

Şu fotoğrafı kesip aile albümüne eklesem, annem bile farkı anlamaz; bir fotoğrafımı Puerto Madyrn Cezaevi'ne postalasam, Arjantin polisi "Pichinan ülkenizde" diyerek derhal Türk hükümetinden yardım ister.

Kadim bir Çin deyişi: "Herkesin ikizi vardır." Demek benimki Arjantinli bir suçluymuş...

Annem köşeden belirince ben de yavaş yavaş toparlanıyorum. Tahliye edilen bir sabıkalı edasıyla, cezasını çekmiş bir Luis Oscar Pichinan gibi temkinli adımlarla terk ediyorum kafeteryayı. Eczanenin eşiğinde dikiliyorum. Anneciğim, cam tezgahın üzerindeki gazeteyle meşgul. Kız da naylon bir dosyaya dalmış, birtakım kağıtları inceliyor.

Annem, kendiliğinden açılan ağzını eliyle kapatıyor: "Yelda, şu fotoğraftaki adam oğluma çok benziyor! Tıpatıp aynısı!"

Yelda, idmanlı bir itfaiyeci çevikliğiyle yardıma koşuyor. "Şu mu?" diyerek sol elinin işaretparmağıyla gazeteye dokunuyor.

Bu dalgın ve şaşkın ikiliye varlığımı hissettirmek için son çare, öksürüyorum. Annem sevinçle ayağa fırlıyor. Sarılıyoruz. Kız, bir gazeteye, Luis Oscar Pichinan'ın fotoğrafına, bir bana bakıyor.

Tel Aviv'de rehin alınmam ve Bakanlık Heyeti'nin katledilmesi, annemi korkutmuş, üzmüş, telaşlandırmıştı. Hafta sonu telefonda sular seller gibi ağlamasına engel olamamıştım.

İlaç raflarının camından gördüğüm, tavana monte edilmiş televizyonda Shivaree'nin solisti Ambrosia Parsley o büyüleyici sesiyle *Goodnight Moon*'u söylüyor: "...And I always sleep with my guns / When you're gone..." Babamın ölümünden sonraki on sene boyunca annemin yastığının altında tabancayla uyuduğu kafama dank ediyor.

Annenizle ne konuşursanız konuşun, laf eninde sonunda yemeğe gelir. Bana sofra kurmakta kararlı, zira "Bekar bir adam asla pişirmesi yemesinden uzun süren bir yemek hazırlamaz"mış.

Bir an önce Gıcırbey'i bulmam gerekiyordu. Fakat beni doğuran gurme kraliçeye boyun eğdim. Beraber, bitişikteki marketten alışveriş yaptık. Spagetti, soya eti, roka, mantar, Meksika usulü soslar...

Eczanenin mutfağındaki spagetti operasyonu sırasında anneme asistanlık yaptım. Yelda da arada bir yanımıza uğruyordu. Bu hijyen santralinde kız, cücelerini gömmüş bir Pamuk Prenses'e benziyordu. İlk izlenim için tek şansın vardır. Ve ben kızın gözünde Arjantinli kaçak Luis Oscar Pichinan'ın ikiziydim. Pabuç reyonundaki trikoydum. Bazı ihtimaller, ihtimal olarak kalmaya mahkumdur...

Manastır laboratuarında astronot yemeği pişiriyorduk.

Validem "Soya etini verir misin?" diyor.

Belime kadar, kocaman market poşetinin içine dalıyorum. Soya etinin karton kutusunu, ocağın yanına bırakıyorum. O da ne? Ambalajın içinde bir broşür. Naylonu kesip, katlı kağıdı içeri koymuş ve kesiği şeffaf bantla yapıştırmışlar. Enteresan. Ambalajı açıp broşürü alıyorum. Nikah davetiyesine benzeyen fakat süssüz iki yapraktan ibaret ve sadece iç sağ sayfasında kısa not bulunan ince bir kağıt parçası bu. Küçük, dikdörtgen masaya ilişip sessizce okuyorum:

"RİSKİ BİZ ÜSTLENELİM, SİZ İNTİKAMINIZI ALIN.

Salı öğleden sonra saat 15:00'da, Beşiktaş'taki Üsküdar vapur iskelesinin karşısındaki telefon kulübelerinden, caddeye en yakın olanına buyurun, ayrıntıları konuşalım."

Soya eti kutusunda böyle bir mesajın işi ne? Üretici firma tarafından yazılmadığı aşikar olan notu cebe atıyorum.

* * *

İçimde esrarengiz bir umut belirmişti. Annemle vedalaştıktan sonra markete uğrayıp diğer ürünlerin ambalajlarında da intikam vaat eden broşürler var mı yok mu kontrol ettim. Şampuanları, ton balıklarını, peçeteleri, DVD'leri, margarinleri, konserveleri, kalem setlerini... elden geçirdim. Bir mısır gevreği paketinde de benzer bir not buldum. Bu defa randevu cuma akşamı 19:00'da, Kadıköy Postanesi'nin dış kapısının yanındaki telefon kulübesindeydi.

Anlaşılan o ki, müşterilerine ya da müvekkillerine kendini tanıtmadan hizmet sunmayı tercih eden biri[leri]yle karşı karşıyayız. Ayrıca bu mesajları bırakan kimse[ler], özel birine ulaşmaya çalışmıyor belli ki. Markete yolu düşmüş herhangi birini muhatap kabul edebiliyor. Ve ona intikam alma konusunda yardım teklif ediyor. Nedir bu? İşbirliği mi? Alışveriş mi? Suç ortaklığı mı?.. Verilecek hizmet karşılığında ne isteniyor? Dahası, bu adam ya da adamlar kimin nesi?

Eski Çinli tacirler "Yarım vaat, yarım tehdit sayılır" derlermiş...

Saat 14:35. Gıcırbey'in, bakanlığın müracaat formuna yazdığı telefon numarasını çeviriyorum, boşuna, kimse cevap vermiyor. Elimdeki kayıtlara göre, Ortaköy'de oturuyor.

Beşiktaş'ta dolmuştan indim. Vapur iskelesine doğru yürüdüm. İşte, yarım düzine telefon kulübesi. Etrafa göz attım. *Phone Booth* [Telefon Kulübesi] diye bir film vardı. Orada, katil bir sniper [keskin nişancı], telefon kulübesindeki adamı kıskaca alıyordu. Belki de bir tuzağın eşiğindeydim. Kulübeden içeri girdim. Merak, beni savunmasız bırakmıştı. Ahizeyi tuttum. Ankesörlü telefon anında çaldı, az kalsın derimden dışarıya fırlayacaktım.

Dönüp arkama baktım. Kar yağıyor. İnsanlar koşuşuyordu. Birkaç okul çocuğu, meydanda kartopu oynuyordu.

Telefon ikinci kez çalınca ahizeyi kaldırdım.

"Ne için, kimden intikam almak istiyorsunuz?" Robot aksanıyla konuşan bir adam, fakat tonlaması, bir kuruyemişçi çırağınınki kadar doğal.

Hologram boksu başlamıştı.

"Size ilk ağızda sırlarımı söylememi beklemeyin. Mesajda 'Riski biz üstlenelim' yazmışsınız. Fakat hiç görmediğim birine düşmanlarından söz etmekle asıl riske ben girmiş olmaz mıyım?" deyiverdim.

tında, küresel ısınmaya sebep olabilecek bir doğal afet. Bir sigara yakıp peşinden caddeye kadar yürüdüm. Sünger sarısı, ıslak bir taksi durdurup, yarasa pislikleriyle dolu arka koltuğa oturdum.

GICIRBEY

Siperdeki zürafa

Beyin harika bir organ; sabah kalktığınız anda çalışmaya başlıyor ve ofise gidinceye kadar da durmuyor!

[ROBERT FROST, 1874-1963]

Hayata atılır atılmaz bahtım karardı, talihim köreldi; feleğin sillesini, kaderin tekmesini yedim.

Tarantulalar ikibuçuk yıl yiyeceksiz yaşayabilirler. Bildiğim bir şey varsa, tarantula değildim.

Hafızasını kaybetmiş bir Mecnun gibi metropolün çöllerinde yaz kış iş aradıktan sonra, nihayet Girift-Ar adlı araştırma şirketine kabul edildim.

İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ndeyken, iş görüşmelerinde beden dilinin önemini vurgulayan bir derse devam etmiştim. Sizi işe alma yetkisine sahip kişinin görüşme esnasında esnemesi, burnunu kaşıması, sağa ya da sola bakması, boynunu kütürdetmesi, alnını kırıştırması, dudaklarını yalaması, kaşlarını kaldırması, kulağını karıştırması, yakasındaki hayalî tozları silkmesi, başını yana eğerek dinlemesi, ellerini

ensesinde kenetleyerek geriye yaslanması, dirseği sizi gösterecek şekilde kolunu bükmesi, ayakuçlarının size ya da başka bir yere dönük olması... hepsinin bir anlamı var. Her kımıltı, her nefes, her mırıltı tıka basa dolu bir mesaj fıçıcığı... Bütün bu zırvalar yüzünden diyaloglar düelloya dönüşüyor. Beden dili, ilkelliğin daniskası. Mağara dönemine dönüş yolunda atılmış bir kulaç. Fakat ne yapalım ki, iktisat teorilerinin, finans bilmecelerinin, borsa büyülerinin geçerli hale gelmesini mümkün kılan bataklık jimnastiğinden kaçış yok.

Ayrıca, dönemin güzellik telakkisine uygun tiplerin işe alınma ihtimali daha yüksek. Nicole Kidman'a ya da Tom Cruise'a tıpatıp benzemek mesela, kayda değer bir avantaj. Ayakkabıyla şapka arasındaki boşluğu, boyası cilası yerinde, üzerinde özenle çalışılmış, yağsız bir bedenle doldurmak gerekiyor.

Statü göstergesi aksesuarlarla averaj sağlamak mümkün. Saat, çanta, cep telefonu... Ünlü markalar, sihirli sözcüklerin yerini tutar.

Yani mülakatta dalkavuk dakikliği, soytarı enerjisi, cariye hassasiyeti türünden meziyetlere sahip olduğunuzu açığa vurmanız lazım. Ancak o zaman banknotların kağıt gemisinde forslu forsalar safına katılabilirsiniz.

Bir de, karşınızdaki kişinin üzerindeki renklerde giyinmek, otomatik bir duygusal sıcaklık doğurur.

Tabii ki kural haline getirilmiş hilelere bağlı kalınarak oynanan oyunda da mızıkçılık yapılabiliyor.

Her neyse, Girift-Ar'a özgeçmişimi postaladıktan dört gün sonra, bana mülakat için randevu verildi.

Girift-Ar'ın personel müdürü Selçuk Lulu'nun, şirketin internet sitesindeki fotoğrafını inceledim; zevksizlik nişanı, sarı puanlı, siyah bir kravatı vardı. Aynısından bir tane satın aldım. Risk, kokusuz bir gazdır: Söz konusu kravat, Selçuk Lulu'ya, otoriter kaynanası tarafından hediye edilmiş olabi-

lirdi. Adamın, gözüne girmemi sağlamasını umduğum iple beni boğmaya kalkmayacağının garantisi yoktu...

Görüşme günü beyaz çizgili açık mavi kravat takmış olan Selçuk Lulu, son yıllarda duyduğum en güzel cümleyi kurdu: "Pazartesi gel başla." Beni koridorun sonundaki merdivenin başına kadar yolcu etti. El sıkıştık: "Kravatın, çok güzelmiş?"

"Sadece bir kravat işte."

"Aynısından bende de var, Roma'dan almıştım."

"Ben de Fellini'nin *8,5* filminde Marcello Mastroianni'nin boynunda görmüştüm..."

"Ciddi misin?"

"Evet, ama film siyah-beyazdı."

Pazar gecesi çok acayip bir rüya gördüm. Rüyalar, alınyazımızın ayrılmaz parçalarıdır: Kafam kopmuştu ve kadın-erkek, yaşlı-genç karışık iki takım, kafamla top oynuyorlardı. Bense, beni aralarına aldıkları için onlara minnettardım. Oyuncuların yüzünü tam seçemiyordum, fakat Selçuk Lulu'yu netlikle görebildim, çünkü bana kafa atarken göz göze geldik ve ona gülümsedim. Topuklu kırmızı ayakkabılar, terlikler, kramponlar, çizmeler, takunyalar, iskarpinler, sandaletler... tarafından tekmelendikçe sevinçten havalara uçuyordum...

Pazartesi, sabahın köründe kalkıp ışık hızıyla hazırlanırken, rüyamı düşündüm. Aslında yirmiiki çift ayakkabı görmüştüm ve bunun sebebi de herhalde, babamın kunduracı olmasıydı. Belki de benim için kariyerin sembolü ayakkabıydı... Elimde çanta, dörtnala, Girift-Ar'a vardığımda şoke oldum. Şirket binası olan tripleks villa, kibrit çöplerinden yapılmış bir ev maketi gibi yanıyordu! İstikbalim kundaklanmıştı. Siperdeki zürafa kadar savunmasızdım. İtfaiyeciler, ağzından alevler saçarak can çekişen bir ejderhanın son arzusunu yerine getirmekle görevliydiler sanki. Yıldırımla iki-

ye bölünmüş yanan bir çınarı beyhude sulayan depresif bahçıvanlar...

Etrafta telaşlı, şaşkın, ağlamaklı bir kalabalık. Beyaz bir Peugeot'dan fırlayan patron Gaffar Girift, önce elleriyle yüzünü sıvazlıyor, sonra fırtınaya tutulmuş bir kaptan gibi gırtlağını yırtıyor. Yangın seyircilerinden kimileri, çalan cep telefonlarını açıyorlar. Onları işitemiyorum, fakat "Şu anda konuşamam, ben seni sonra arayayım, hayır banyoda değilim..." filan dediklerini tahmin ediyorum. Simsiyah duman, katrana bulanmış bir pelerin gibi dalgalanarak yükseliyor. Yangının derinliklerinden gelen patlama sesleri, çatırtılar, gürültüler... çevredekileri derinden etkiliyor.

Uzaktan uzağa, Selçuk Lulu'yla göz teması kuruyorum. Bakışları, iri puntolarla dizilmiş bir ölüm ilanı kadar okunaklı.

Orman fazla vahşileşince, yangın kaçınılmaz olur. Girift-Ar'daki yangın, muhtemelen bir sabotajdı. Genel seçimleri Performans Ve Azim Partisi'nin açık ara kazanacağını duyurduklarında, medyada alay konusu olmuşlardı. PAP'ın galibiyeti, Girift-Ar'ın da zaferiydi. PAP iktidarda olduğu halde, Girift-Ar'a diş bileyenler hücuma geçebilir miydi? Bilmek zor. Belki de sadece elektrik kontağından kaynaklanıyordu yangın?

Beş parasızdım. Handiyse, cehennemde işbaşı yapmaya razıydım, gelgelelim alevler beni gerisingeri sokağa püskürtmüştü.

Kendine acımaya başlamanın getirdiği rehavet içinde sürtüyordum. Bir çocuk parkında, çürük bir bank'a iliştim. Yanıma, tozlanmış çalı sakalıyla bir ihtiyar oturdu: "Neyin var evlat? Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Demek somurtuyordum. "Yooo, ben iyiyim efendim." Aslında evet, atlamayı umduğum gemi yanmıştı, biletim yanmıştı fakat dert yanmaya niyetim yoktu.

İhtiyarla biraz lafladık. Bana enteresan bir hikaye anlattı: "Dervişin biri, işine bir göl kıyısından geçerek gider gelirmiş. Minik bir balık, her gün dervişe ağlayarak yalvarıyormuş: 'Hey, adamım! Bana suyun dışında yaşamayı öğret. Gölde çok sıkılıyorum. Görüyorum ki karada hayat çok daha güzel, yap bir babalık!' Derviş 'Güzel kardeşim, göl küçük olabilir, ama hiç de fena bir yer değil, haline şükretsen a?' dese de, balığa dinletememiş. Balıkçık, iki gözü iki çeşme, dervişe dil döküyormuş. Nihayetinde derviş, balığın ısrarlarına dayanamamış. Önce birkaç saniye, sonra birkaç dakika, derken saatlerce suyun dışında durmaya alıştırmış onu. Zamanla, balık, dervişin evinin bahçesinde rutubetli bir yerde, çiçek tarhında ikamet eder olmuş. Ne vakit ağzını açsa gülerek 'Oh be, dünya varmış' diyormuş. Birgün, büyük bir sağanak bastırmış, bahçeyi sel almış ve balıkcağız boğulmuş."

Parkta ihtiyarla birer çay içtik. Karnım zil çalıyordu fakat iştahım yoktu. Boğulan balık hikayesi ve çay için ihtiyara teşekkür edip ayaklandım. Ellerim ceplerimde, birkaç blok yürüdükten sonra, karşıdan karşıya geçerken kırmızı bir araba olanca hızıyla bana çarptı! Güm! Fiyyuuuv! Havalanıp çimlerle kaplı bir yere düştüm. Hâlâ İstanbul'da mıyım diye etrafa bakındım. Sol baldırım ezilmişti, böğrümde böğürtücü bir sancı vardı. Her şeyi sanki bir duş perdesinin ardından görüyordum. Hızla uzaklaşan kırmızı otomobili zar-zor seçebildim. Ağır ağır doğruldum. Bir düzine araba, çantamın üstünden geçti. Egzoz dumanına batmış bir akasya fidanına tutunarak ayağa kalktım. Elimde kendi kanım desenler oluşturmuştu. Yutkununca bir dişim mideme yuvarlandı. Pantolonumun sol paçasında derin bir yırtmaç. Kanlı elimle arabalara 'dur' işareti yaparak çantamı asfalttan söktüm.

Sürüne sendeleye evin yolunu tuttum. *Çetenin Son Nefe-*

si filminde başrolü kapmıştım. İnsanlar beni görünce irkilerek geriye çekiliyorlardı; bir bankanın vitrin camında kendime bakınca onlara hak verdim. Savaştan yeni çıkmış yaralı, terli, aç bir ata benziyordum. Dairemin merdivenlerini dört ayak üstünde tırmandım. Anahtarı deliğe denk getirene kadar epey uğraştım. Son gücümle kapıyı açtım ve eşikten içeriye yığıldım. Gördüğüm manzara, gerçekten bayıltıcıydı: İki gün önce satın aldığım eşyaların yerinde yeller esiyordu. Soyulmuştum. Tavandaki demir kancadan sarkan ipin ucuna bağlı kafesteki papağanım Huduni sersem sepelek bakınıyordu ve komşumuz Ruhiye Hanım'ın torunu Kevser'in boğazı kesilmiş cesedi holde kanlar içinde yatıyordu. Bir de boş, metal bir yemek tabağı...

Parktaki ihtiyarın sözünü ettiği balık misali, alınyazımın kızıl mürekkebinde boğuluyordum.

100 yıl önce...

II. Abdülhamid, Sherlock Holmes vartasını nasıl atlattı? [Huduni]

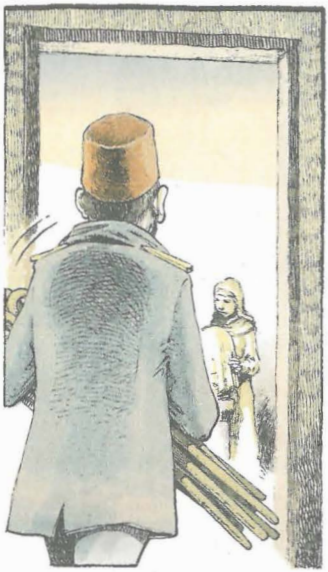

...MARANGOZUN BACISI CEMİLE SULTAN, YUMURTADAN ÇIKTIĞIM GÜNDEN BERİ, BANA BU CÜMLEYİ EZBERLETMEYE ÇALIŞMIŞTI...BEN "SULTAN ABDÜLHAMİD HÂN-I SÂNÎ GELİYOR" DER DEMEZ, BİR AVUÇ KABAK ÇEKİRDEĞİ KONUYORDU ÖNÜME. O ZAMANKİ AKLIMLA, BU LAKIRDIYI, KABAK ÇEKİRDEĞİ ISMARLAMANIN YOLU SANIYORDUM...

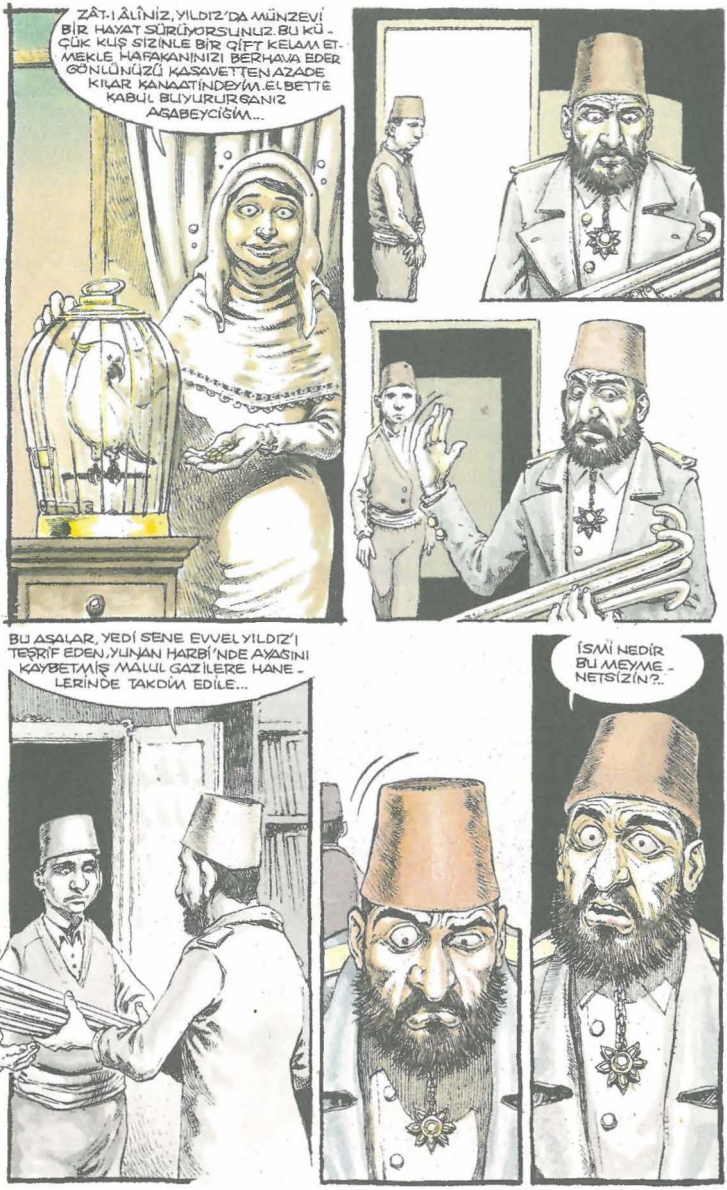

HENÜZ ONBİR AYLIK, UFARAK BİR PAPAĞAN İDİM... CEMİLE SULTAN, NURHAYAT HANIM VE İSİMLERİNİ BİLMEDİĞİM MÜSELLAH İKİ ADAMLA BİRLİKTE ALEMDAĞ'DAKİ KÂŞANEDEN FAYTONLA ÜSKÜDAR RIHTIMINA, ORADAN KAYIKLA BEŞİKTAŞ'A, ORADAN DAYİNE FAYTONLA TARABYA'DAKİ ÇİFTLİĞE GİTTİYDİK...

SAFALAR GETİRDİNİZ HEMŞİRE HANIM!..
CEMİLE SULTAN TEPEM-DEKİ ÖRTÜYÜ SIYIRINCA AVUCUNDAKİ KABAK ÇE-KİRDEKLERİNİN ŞEREFİNE SEVİNGİLE HAYKIRDIYDIM..
SULTAN ABDÜLHAMİD HÂN-I SÂNÎ GELİYOR!!!
1904 SENESİNİN İLKBAHA-RIYDI. AYLARDAN RAMAZAN. BEN HARİÇ, PADİŞAH DAHİL HİÇ KİMSE GÜN BOYU BİR ŞEYCİK YEMİYOR, İÇMİYORDU.
DESTUR!.. BU KUŞ DA NEDİR HEMŞİRE?..

ZÂT-I ÂLÎNİZ, YILDIZ'DA MÜNZEVİ BİR HAYAT SÜRÜYORSUNUZ. BU KÜÇÜK KUŞ SİZİNLE BİR ÇİFT KELAM ETMEKLE HAFAKANINIZI BERHAVA EDER GÖNLÜNÜZÜ KASAVETTEN AZADE KILAR KANAATİNDEYİM. ELBETTE KABUL BUYURURSANIZ ASABEYCİĞİM...
BU ASALAR, YEDİ SENE EVVEL YILDIZ'I TEŞRİF EDEN, YUNAN HARBİ'NDE AYAĞINI KAYBETMİŞ MALUL GAZİLERE HANELERİNDE TAKDİM EDİLE...
İSMİ NEDİR BU MEYMENETSİZİN?..

-HAŞMETMEAB, FAKİRE MÜNASİP BİR İSİM BAHŞEDER DİYE DÜŞÜNMÜŞTÜK.?

-MADEM ÖYLE, HUDUNİ OLSUN ADI. LÂKİN BENİM KUŞLARLA BAŞIM HOŞ DEGİLDİR HEMŞİRE. HELE Kİ BU GİBİ MÜTECESSİS, TEPESİNDE ŞEYTAN TÜYÜ, GAGASINDA LAF TAŞIYAN KUŞLARDAN HASSATEN İCTİNAB EDERİM...

-AŞKOLSUN AGABEY, ZAVALLININ ÇAŞITLIK EDECEK HALİ YOK A?. HEMARTIK ONUN İSİM BABASISINIZ. HUDUDİ PEK LATİF, PEK ALA.!..

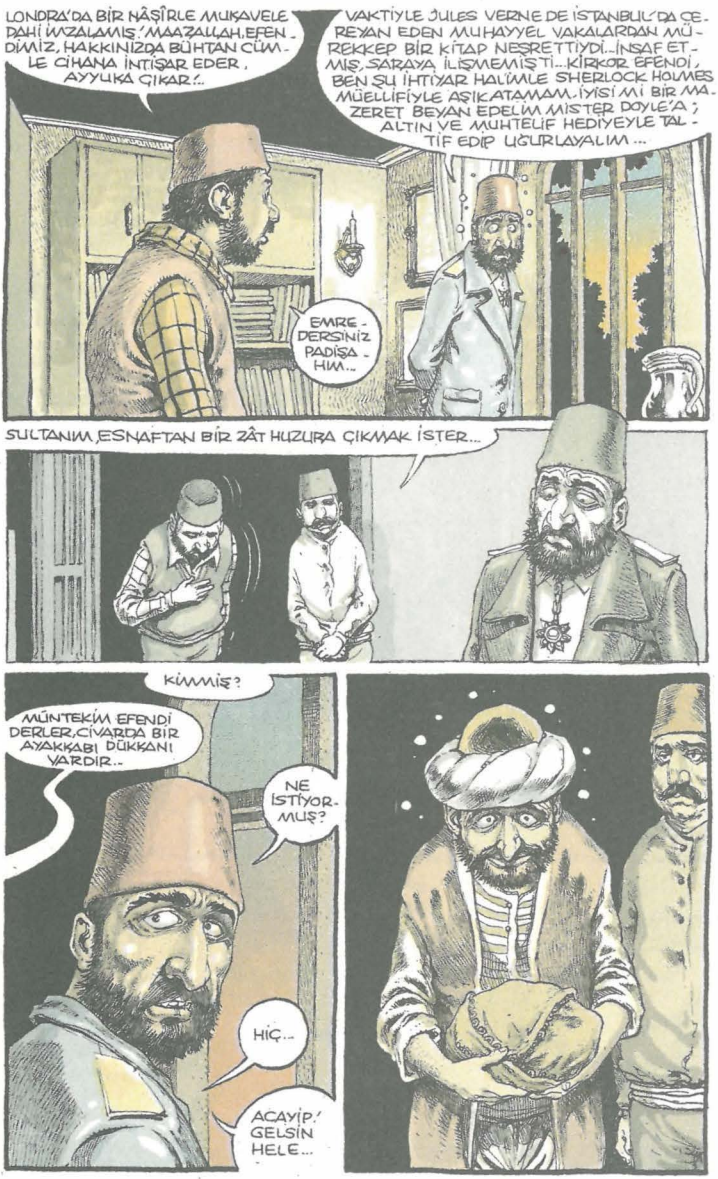

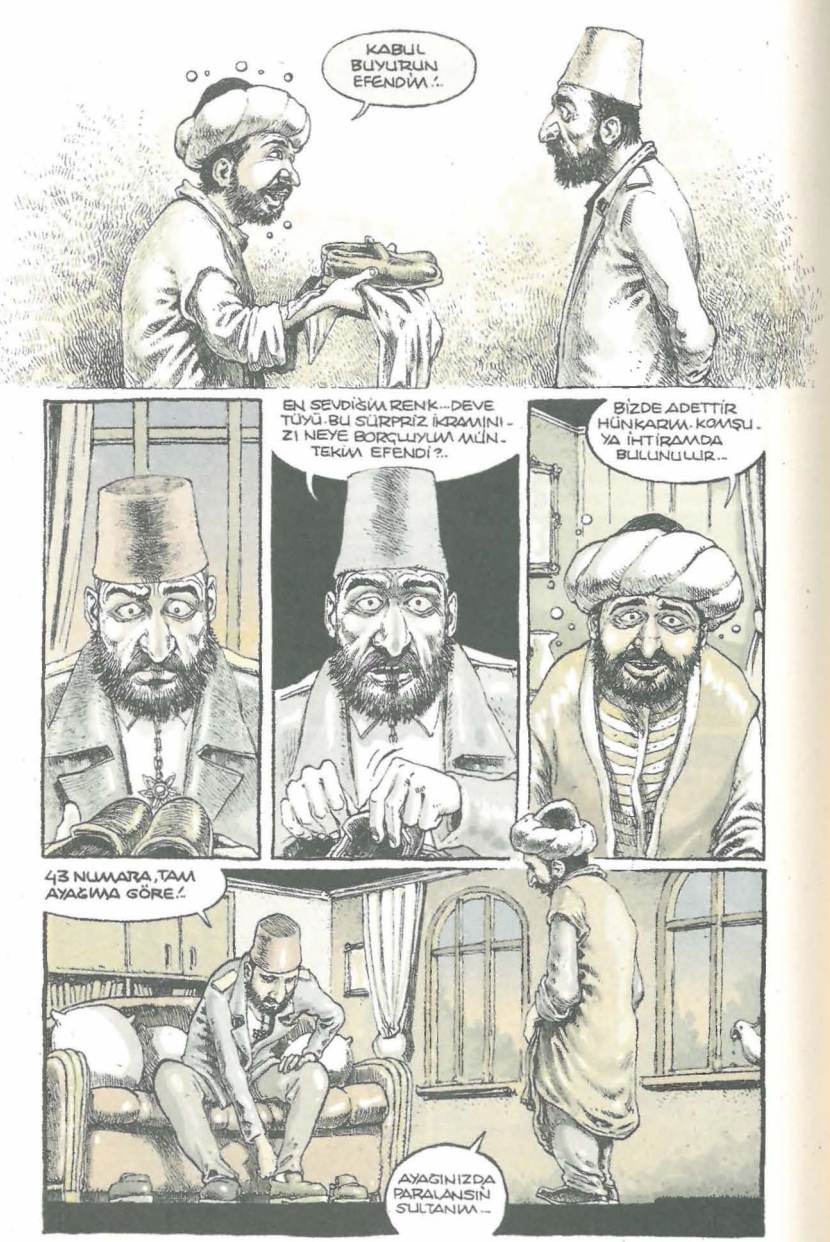

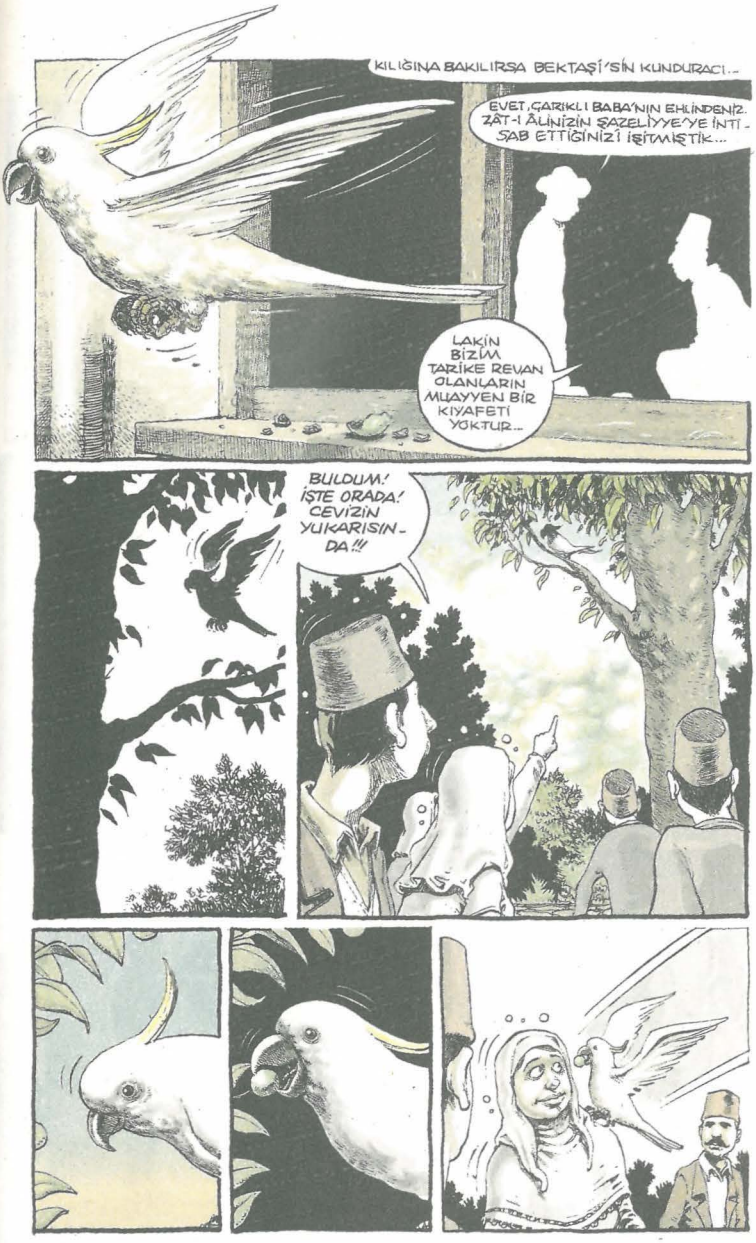

PIRRRRRRRRRR...

KOPARDIĞIM CEVİZİ AĞIZ TADIYLA YİYE-BİLMEK İÇİN HAVALANIP EVİN GENİŞ PER-VAZLI PENCERELERİNDEN BİRİNE İNDİM...
HÜNKA-RIM...
TİP
BİR YANDAN CEVİZİMİ YERKEN BİR YANDAN DA İÇERİDE, MA-RANGOZLARIN SULTANI ABDUL-HAMİD'LE FARFARA BİR ADAM ARASINDAKİ KONUŞMAYA KULAK KABARTTIM...
--MİSAFİRİNİZ SİR ARTHUR CONAN DOYLE'UN MAKSADI AŞİKAR.. SARAYI TEDKİK, ZÂT-I ŞAHA-NENİZİ TAHLİL EDİP OSMANLI SARAYINDA CEREYAN EDEN BİR SHERLOCK HOLMES SERGÜZEŞTİ KALEME ALACAK.
NELER SÖYLÜYOR-SUN KİRKOR EFENDİ?.. MİSTER DOYLE HANEMİZDE ESRA-RENGİZ CİNAYET-LER TAHAYYÜL EDİYOR ÖYLE Mİ?!
AYNEN ÖYLE.. ÜÇ İHTİMAL VAR.. DEVLET-Lİ PADİŞAHIMIZI YA KÂTİL, YA DA MAKTUL VEYAHUT MAZNUN OLARAK TASVİR EDECEK MUHAK-KAK...
...DEHŞETLİ GÜZEL YAZIYOR KAFİR...

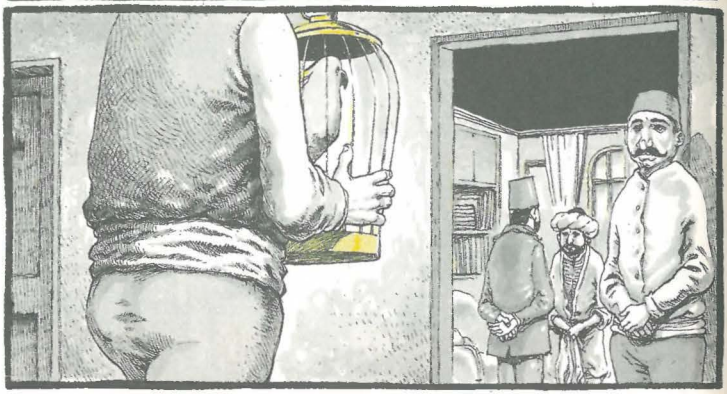

LONDRA'DA BİR NÂŞİRLE MUKAVELE DAHİ İMZALAMIŞ! MAAZALLAH, EFENDİMİZ, HAKKINIZDA BÜHTAN CÜMLE CİHANA İNTİŞAR EDER, AYYUKA ÇIKAR!..
VAKTİYLE JULES VERNE DE İSTANBUL'DA ÇEREYAN EDEN MUHAYYEL VAKALARDAN MÜREKKEP BİR KİTAP NEŞRETTİYDİ.. İNSAF ETMİŞ, SARAYA İLİŞMEMİŞTİ.. KİRKOR EFENDİ, BEN ŞU İHTİYAR HALİMLE SHERLOCK HOLMES MÜELLİFİYLE AŞIK ATAMAM. İYİSİ Mİ BİR MAZERET BEYAN EDELİM MİSTER DOYLE'A; ALTIN VE MUHTELİF HEDİYEYLE TALTİF EDİP UĞURLAYALIM...
EMREDERSİNİZ PADİŞAHIM..
SULTANIM, ESNAFTAN BİR ZÂT HUZURA ÇIKMAK İSTER...
KİMMİŞ?
MÜNTEKİM EFENDİ DERLER, CİVARDA BİR AYAKKABI DÜKKANI VARDIR..
NE İSTİYORMUŞ?
HİÇ..
ACAYİP! GELSİN HELE...

KABUL BUYURUN EFENDİM..
EN SEVDİĞİM RENK...DEVE TÜYÜ. BU SÜRPRİZ İKRAMINIZI NEYE BORÇLUYUM MÜNTEKİM EFENDİ?..
BİZDE ADETTİR HÜNKARIM. KOMŞU. YA İHTİRAMDA BULUNULUR..
43 NUMARA, TAM AYAĞIMA GÖRE..
AYAĞINIZDA PARALANSIN SULTANIM..

KILIĞINA BAKILIRSA BEKTAŞİ'SİN KUNDURACI...
EVET, ÇARIKLI BABA'NIN EHLİNDENİZ. ZÂT-I ÂLİNİZİN ŞAZELİYYE'YE İNTİSAB ETTİĞİNİZİ İŞİTMİŞTİK...
LÂKİN BİZİM TARİKE REVAN OLANLARIN MUAYYEN BİR KIYAFETİ YOKTUR...
BULDUM! İŞTE ORADA! CEVİZİN YUKARISINDA!!!

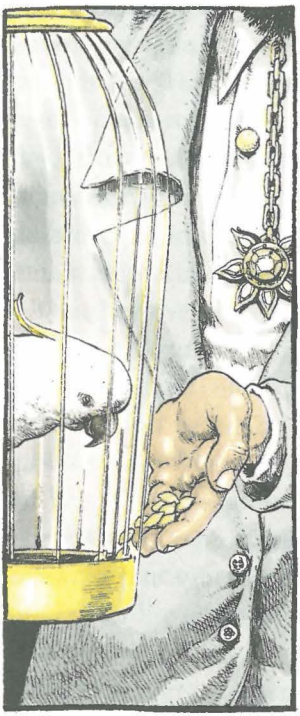

PADİŞAHIMIZ EFENDİMİZ
KUŞU HUZURA İSTİYOR...

SULTAN ABDÜLHAMİD HÂN-I SÂNÎ GELİYOR!..

AL BAKALIM KUNDURACI BİRADERİM...
BU DİLBAZ KUŞ ARTIK SANA EMANET...

Sahibini omzuna konduran kuş [Huduni]

Müntekim Efendi'nin torununun oğlu ve de adaşı Müntekim Gıcırbey, bana hizmette kusur etmiyor. Ne de olsa, Gıcırbey ailesine padişahın yadigarıyım.

Ben bir *semsiye kakaduyum* [cacatua alba]. Gıcırbey bana yeni, kocaman bir kafes satın aldı. İçinde ayna ve yedi halkalı bir çıngırak var. Kafesimi sık sık temizler. Fındık, ceviz, fıstık, yulaf, buğday, darı, dilimlemiş elma - armut, kıvırcık, ayçekirdeği, kabak çekirdeği, haşlanmış tavuk, kızarmış balık, az etli pirzola... ve en sevdiğim içecek olan suyla besler beni. Bazen çocuk mamasına peksimet doğrar, üzerine yumurta kırıp karıştırdıktan sonra servis yapar; ben de keyifle yerim. Taze dallara, bilhassa çam dalına bayıldığımı bilir. Son günlerde, pişmiş sebze de yiyorum: Nefis. Yemek kabımı her gün yıkayıp temizler. Arada bir, içtiğim suya vitamin katar. Hapşıracak olsam, hemen odayı ısıtır. Beni düzenli olarak veterinere götürür; uzayan kanat tüylerimi, tırnaklarımı kestirir, gagamı törpülettirir. Senede iki kere yuttuğum koyu kırmızı birtakım haplar beni ferahlatır... Haftada bir, gündüz vakti, Gıcırbey'in yardımıyla yıkanırım. Kanatlarımın altına erkek deodorantı püskürtür...

Gıcırbey eve gelir gelmez beni salıverir. Mobilyaları kemirmeme bozulur. Artık yaşlandım, eşyaları yiyecek gücüm kalmadı zaten. Dile kolay, yüz yaşındayım. Bir ayağım çukurda... Gıcırbey daha dünkü çocuk... Bazen de, şarkıdaki gibi ben onu *"fındık ile, fıstık ile, badem ile beslerim."* Kabuğu kırıp, içini gagamın ucuyla ağzına atıveririm. O da beni omuzlarında taşır. Keşke ben de onu sırtımda taşıyabilsem, masal kuşları gibi uçarak Anadolu'da şehir şehir gezdirsem, oradan da hiç görmediğim anavatanıma, Endonezya'ya vınlasak!..

Sürekli konuşur benimle. Ara sıra yüksek sesle gazete

okur, dünyada olup biteni öğrenirim: "Bak, Huduni, *Churchill'in papağanı hâlâ Hitler'e küfrediyormuş! İngiltere'nin eski başbakanı Winston Churchill'in [1874-1965] papağanlarından biri olan ve bu yıl 104'üncü yaşını kutlayan Charlie, sahibinin kendisine öğrettiği gibi hâlâ Adolf Hitler ve Nazilere küfrediyor...* Daily Mirror *gazetesindeki haberde, Charlie'nin İngiltere'de yaşayan en yaşlı papağan olduğu belirtiliyor. II. Dünya Savaşı'nın kahramanlarından biri olarak kabul edilen Charlie, Hitler ve Nazilere, Churchill'in karakteristik ses tonuyla sövüyor. Eski başbakanın 1965'te ölümünden sonra, deney hayvanları yetiştirilen bir laboratuarın sahibi Peter Oram tarafından satın alınan Charlie hakkında, Churchill uzmanlarından James Humes, "Belki Churchill artık bizimle değil, ama Charlie sayesinde fikirleri hâlâ aramızda" ifadesini kullandı. Churchill, Charlie'yi 1937'de satın almıştı..."*

* * *

Gıcırbey kahvaltıdan sonra tıraş oldu, duş aldı, tiril tiril giyindi, kravatını taktı, çantasını hazırladı, beni kafese koyup tüydü. Üzerime rehavet çökmüştü, uyukluyordum. Kapının sesiyle uyandım. Dört tane leş kargası içeri daldı. Üzerlerinde, 'Nanay Nakliyat' yazılı turuncu işçi tulumları, başlarında şapkalar vardı. Evi kolaçan ettikten sonra ağızlarının suyu akarak eşyaları incelediler.

"Radar, sen Kösele'yle birlikte oturma grubunu taşı, Şapırt'la ben de buzdolabını indirelim."

"Tamamdır."

"Jilet, bari birşeyler yeseydik, ben dün geceden beri açım."

"Kafamı bozma Şapırt, önce iş, sonra yemek. Gebermedin ya it!"

Şapırt dedikleri şişko patates bana doğru yaklaştı "Ben en iyisi şu papağanı beş dakkada kızartıp yiyeyim."

Jilet: "Uyuz çakal, bela mısın ulan sen? Burada işimiz bitince patlayana kadar yersin, laf anlamıyor musun?"

Radar ve Kösele üç kişilik koltuğu iki ucundan kavradılar. Esmer Kösele: "Patron, kuşu da götürecek miyiz?"

Jilet: "Baksana, beş para etmez, neredeyse dedem yaşında..."

Şapırt, cebinde bulduğu bir kabak çekirdeğini çitledi. Kendimi tutamadım: "Sultan Abdülhamid Hân-ı Sânî geliyor!"

Mutfağa yönelen Jilet, üçlü koltuğu yüklenmiş Radar, Kösele ve tabii Şapırt, donakaldılar. Dördü de bana bakıyordu. Tam o anda kapı vuruldu: "Tak tak!" Hırsızlar iyice aptallaştılar. Kıpırdamıyorlar.

Bu sesi tanıyorum, gelen kesinlikle Kevser. İncecik parmaklarıyla, kapıya kıyamıyormuş gibi tıklatıyor. Gene yemek getirmiş olmalı. Gıcırbey, Kevser'in yemeklerini yemiyor, hep bana veriyor. Ben, Kevser'e de, onun sebze yemeklerine de bayılıyorum. Onu görünce, nedendir bilmem, ihtiyar kalbim pır pır ediyor...

Hırsızların gözleri sağa sola kayıyor, Jilet'e bakıyorlar, Jilet de onlara bakıyor, ağızlar açık, nefes almıyorlar. Dakikalar süren saniyeler boyunca, hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

Erkeğin kalbine giden yola mayın döşemek [Kevser]

Babaannem duysa, beni öldürür. O, yemeği Kenan'a götürmemi tembihlemişti. Ben ne yapıyorum? Müntekim'e getiriyorum. Neden? Allah biliyor, gönlüm Müntekim'de. Babaannemin hesabı belli: Kenan bu büyülü yemekleri yiyip bana vurulacak, sonra da benimle evlenecek. Böylece ben de şu sakat halimle bir yuva kurabileceğim.

Annemle babam, ben daha bebekken, söylemesi ayıp, şofben zehirlenmesinden ölmüşler. Babaannemle baş başa kalmışız.

Babaannemi, Cinci Ruhiye dediniz mi herkes tanır. Her türlü hastalığa şifalı terkipler hazırlar. Bin çeşit kocakarı ilacı bilir. Habis cinleri kovar, fal bakar, büyü bozar... İnsaflı kadındır. Kimseyi felakete sürükleyecek büyüler yapmaz.

Müthiş bilgilidir. Eskiden sık sık aktarlara giderdi. Eve torbalar dolusu ot, envai çeşit baharat, birtakım şuruplar, yağlar taşırdı. Şimdi ihtiyacı olan malzemeyi bana ısmarlıyor. Babaannemin yarasa tırnağı, kurbağa gözü, at yağından yapılmış sabun gibi temin edilmesi zor siparişlerini bulup getiriyorum.

Ondokuz yaşındayım. Liseden sonra okumadım. Onbir aylık bebekken felç geçirmişim. Sol bacağım çok zayıf. Babaannemin ilaçları olmasaydı, belki yatalak olacaktım. Polio sekeli dedikleri bedensel arızayla yaşamaya alıştım. Koşamıyorum. Yürürken aksıyorum. Fakat çok şükür, koltuk değneğine ihtiyacım yok.

Babaannem, yemeğe gizlice yılan yağı, ıhlamur tozu ve dulavratotu katıp çok eski bir dua okuyor, fakat benden kaçmaz. Niyeti, dedim ya, Kenan'ın midesinden kalbine giden yola mayın döşemek. Kenan'ın annesi Güllü Abla hasta, göğüs kanseri. Nasıl desem, sol memesini kesip aldılar geçenlerde. Kalender kadındır, bir keresinde ona "Ah Güllü Abla, vallahi çok üzüldüm" demiştim de, bana gülümseyerek "Dert etme güzel kızım, bizim sülalede âdettir, bütün kadınlar tabuta tek memeyle girer" demişti. Kenan'ın babası, kırkından sonra, gencecik bir kızla kaçmış. Bir daha da haber çıkmamış heriften. Kenan, cips fabrikasında şoför. Bakkallara, marketlere minibüsle cips dağıtıyor. Annesi ameliyat olunca izin aldı.

Babaannem "Kız Kevser, bir tabak semizotu da Güllügillere götür, yazıktır, o çocukcağız yemek de pişiremez, komşuluğumuzu bilelim" diyor. Yemekleri ben pişiriyorum, komşuya ikram edilecek tabağı kaşla göz arasında babaannem hazırlıyor. "Kevser, bir tabak bamya ayırdım, tezgahın üzerinde, Güllügillere...", "Kevser, enginar Güllügillere...", "Kevser, Kenan'a türlü...", "Kevser, o büyük kâsedeki aşureyi de Kenan'a..." Bilse ki hepsini Müntekim'e taşıdım, beni karafatmaya çevirir!

Pizzacı, dönerci, pideci... ulakları akşama kadar motosikletle Kenan'ın siparişlerini naklediyorlar. Annesi sönmüş mum gibi yatarken, zaten besili ve [Allah günah yazmasın] bastırabacak olan Kenan günden güne kilo alıp şişiyor...

Müntekim tek başına. Besbelli az yiyor. Görseniz, çöp gibi ince. "Tek çizgili pijama giyiyor" dedikleri türden. İş de bulamadı, yazık. Fakat bence çok yakışıklı. Yemeklerimi yedikçe bana muhabbeti arttı.

Tak tak."Pırasa sever misiniz?"

"Ne demek, pırasa sevilmez mi?"...

Tok tok: "Karnabahar pişirdim, bir tabak da size getireyim dedim."

"Çok naziksiniz Kevser Hanım, zahmet etmeseydiniz."..

Tik tik: "Bakla?"

"Harikulade!"...

Tık tık: "Kapuska?"

"Sevinçten ölebilirim!"...

Tak tuka: "Merhaba..."

"Tahmin edeyim, karalahana?!"

"Nereden bildiniz?"

"Burnum çok iyi koku alır."...

Tiki tikitak: "Peynirli kabak dolması?"

"Gerçek bir mucitsiniz Kevser Hanım! Bu yemek... devrim niteliğinde!"

Her defasında ayaküstü laflıyoruz. Konuşurken gözlerimin içine bakıyor. Bir-iki kere merdivenlerde karşılaştık, bana prensesmişim gibi eğilerek selam verdi. Bir defasında alışverişten dönüyordum, poşetleri taşımama yardım etti. Tam bir centilmen. O, benim şövalyem. Gerçi, isterim ki, bu hileli aşlara hiç lüzum kalmasın. Müntekim, benim onu aç karnına sevdiğim gibi sevsin beni. Midesi aşkla kasılacağına, kalbi aşkla çarpsın. Fakat ne çare... Aşk yalnızca sağlam vücutlu ve tok karınlıların mı tekelinde? Yalvarırım "Hayır" deyin!..

Mercimekli pazı topları pişirdim bugün. Müntekim bayram edecek. Onu sevinirken görmek, içimi eritiyor.

Babaannem rahat rahat aşk tabağı hazırlayabilsin diye mutfağa yaklaşmıyorum. Banyo aynasında saçımı düzeltiyorum. Biraz sonra geliyor: "Kevser'im, yemek çok leziz görünüyor, haydi, Kenan'a götür bir tabak, sevaptır."

"Peki babaanneciğim" deyip mutfak masasının üzerindeki tabağı kaptığım gibi *koşarcasına* alt kata, Müntekim'in dairesinin eşiğine varıyorum.

Kapıyı her zamanki gibi iki kere tıklatıyorum. Acaba benim geldiğimi anlıyor mudur?

Ecelin paratoneriyle toprağa iletilen yıldırım aşkı [Huduni]

Hırsızlar, kapıyı dinliyorlar. Sürpriz misafirin gitmesini umuyorlar. Ben de öyle umuyorum. Kevser epey bekledikten sonra tekrar tıklatıyor. Kim bilir kızın aklından ne geçiyor? Galiba, Gıcırbey'in evde olduğundan emin, tuvalettedir, banyodadır, çıkar birazdan sanıyor. Uzun bir sessizlik daha. Vazgeçti zannettiğim bir anda yeniden çalınıyor kapı.

Kevser'in bu yılanların eline düşmesine izin veremem. Var gücümle ötmeye başlıyorum: "Uzaklaş! Gelme! Geri dön! Kaç! Haydi! Çabuk ol!"

Zamane kızları meraklı ve ısrarcı oluyorlar: "Müntekim Bey, benim, Kevser! Yemek getirdim! Acele etmeyin, beklerim ben!"

Bu sözleri duyan Jilet, başıyla Radar'a kapıyı açmasını işaret etti. Radar ve Kösele, üçlü koltuğu yavaşça yere bıraktılar. Kevserciğim hâlâ "Bekliyorum" diyor.

Radar, belinden kocaman bir bıçak çıkardı, bir çırpıda kapıyı açıp güzelim Kevser'i içeri çekti. Elini kızın boynuna

doladı! O esnada Şapırt, yemek tabağını dökmeden alıverdi kızın elinden. Zavallı Kevser neye uğradığını anlayamadan, Allah'ın belası Radar, kızcağızın boğazını kesti! Güzelim Kevser'in cansız bedeni, kanlar içinde holün ortasına yığıldı. Yüz yaşındayım, savaş gördüm, kıtlık gördüm, deprem gördüm fakat hiçbiri beni böyle sarsmamıştı. Gözlerimden, gözüm büyüklüğünde yaşlar süzüldü.

Şapırt, mutfaktaki çekmeceden bir koşu kaşık alıp yemeği çarçabuk yiyiverdi. Cellat Radar, banyoda ellerini ve bıçağını yıkadı.

Jilet: "Az daha açlıktan zıbarıyordun ha, yemek ayağına geldi!"

Şapırt, ağzındaki son lokmayı çiğneyerek "Ne yemeği olduğunu anlamadım ama harbiden nefismiş. Yazık oldu, hamarat kızmış."

Kösele: "Patron, kız ne olacak?"

Jilet: "Cennete gider herhalde?"

Radar: "Sabah sabah elimizi kana buladık. Tüysek mi Jilet?"

Jilet: "Gevezeliği bırakın da işimize bakalım artık."

Şapırt, Kevser'i ayak bileklerinden tutup duvarın dibine sürükledi: "Ya, bu kızın bir ayağı sakatmış... Çok da güzel kızmış, vah vah."

Namussuzlar, Gıcırbey'in yepyeni eşyalarını katır gibi hızla taşıdılar. Oturma grubunu, buzdolabını, bilgisayarı, halıları, masayı, kitaplıkları, kitapları... Öteberiyi mukavva kutulara doldurarak taşıyorlardı. Gören, onları sahiden ev taşıyorlar sanırdı.

Şapırt, her defasında Kevser'e bakıyor, iç geçiriyordu. "Radar, oğlum sen ne kuduruk, ne taharetsiz çakalmışsın!"

Radar: "Kes ulan püsküllü kancık. Andavallı Köyü'nün delisi gibi ötme, yavşak!"

Jilet: "Didişmeyin ulan, ikiniz de Kösele'nin gübre dolu tırnağı etmezsiniz."

Eşyalar nakledildikçe Şapırt'ın harareti artıyor, Radar'a sataşıyordu. "Radar, söylemedi deme, bu cinayetin hesabını vereceksin!"

Radar: "Jilet, ne diyor bu i.ne?" Sonra Şapırt'a dönüp "Osuruk arkeoloğu gibi ne eşiniyorsun? Seni de kesip kızın yanına yetiştireyim mi dallama?"

Jilet: "Çabuk olun, şimdi kızın peşine gelecekler, o zaman göreceksiniz ebenizinkini!"

Bir tur daha, Şapırt gene Radar'a çatıyor: "Yok yok, sen insan değilsin şiloz puşt! Nasıl kıydın ulan gencecik kıza?"

Bu defa Şapırt Radar'a yakalanıyor. Radar, Şapırt'ı yakasından tuttuğu gibi duvara mıhlıyor ve bıçağı gırtlağına dayıyor: "Senin o korkak kelleni ödlek bedeninden ayıracağım!"

Kösele Radar'ı belinden kavrayıp geri savuruyor. Jilet Şapırt'ın çenesine okkalı bir yumruk çakıyor: "S.ktir git arabada bekle!"

Şapırt, ağlaya ağlaya olduğu yere, Kevser'in başucuna çömeliyor. Hüngürdeyerek Kevser'in saçlarını okşuyor: "Adın ne güzel kız, söyle bana. O hayvan sana kıydı mı birtanem... Ühü ühü, aaagh, neden daha önce rastlaşmadık ki... Seni evimin kadını yapardım... Bana o yemeklerden pişirirdin..."

Radar, Kevser'in yanına uzanan Şapırt'ın beline bir tekme sallıyor: "Ulan it, evli barklı adamsın, şimdi de ölülere mi sarkıyorsun, pisboğaz pezevenk!"

Kösele'yle birlikte masayı taşıyan Jilet: "Sana arabaya git demedim mi Dürzü?!" deyip kapıdan çıkıyor. Radar onların ardından kapıyı örtüyor ve Şapırt'ın yanına geri dönüyor: "Cesede âşık mı oldun ulan yoksa s.kik öküz?"

"Sus or.spu çocuğu! Sen aşkı ne bilirsin, ruh hastası g.tveren!"

Radar, bu sözlere sert bir tekmeyle cevap veriyor. Şapırt birdenbire ayağa fırlayıp Radar'a girişiyor. Kuduz gibi enerjik. Tombul yumruklarla Radar'ın kafasına çalışıyor. Ra-

dar sendeleyip düşüyor. Şapırt, Radar'ın karnına oturup çenesine, burnuna, dişlerine saydırıyor. Koşarak gelen Jilet, Şapırt'ı gırtlağından yakalayıp duvara çarpıyor. Suratı kana bulanmış olan Radar yattığı yerde inliyor. Dişlerinin arasından sızan kanı köpürterek "Sen bittin Şapırt ibn.si!" diyor.

Son eşyaları da sırtlayıp götürüyorlar. Şapırt ağlıyor, Radar inliyor, Jilet sövüyor. Kösele'den ses yok.

Ev boşalınca sesim duvarlarda yankılanıyor: "Keeev-seeeeeeerrr!"

Beş dakika sonra Gıcırbey, Radar'dan beter halde eşikten içeri yuvarlanıyor.

Onun etlerini kanına doğrayacağım!

"Sayın seyirciler, ünlü işadamı Namık Mıknatıs, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde tedavi altına alındı. Uluslararası Teknoloji Fuarı'nda yaptığı açılış konuşması sırasında aniden rahatsızlanan Namık Mıknatıs'ın ardına büyük bir psikolojik bunalım yaşadığı açıklandı..."

Televizyonu kapattım. Bildiğim bir şey varsa, spiker "aniden rahatsızlanmak" derken, aslında Bay Mıknatıs'ın, kırkyedi ülkeden gelmiş prestijli misafirlerin ve yüzlerce kameranın önünde, gürültülü bir biçimde altına kaçırışını kastediyordu. Şu anda, tüm dünyanın elektronik devleri, Namık Bey'in kürsüyü klozet olarak kullanışını konuşuyor. Ellilerinde bir patron, reklam yıldızı, özel üniversite sahibi ve amatör politikacı olan Namık Mıknatıs; kendi patlayan dışkısıyla sonsuza dek lanetlenmiş vaziyette. Adını ve estetik operasyonla yüzünü değiştirmek için fazla ünlü. Yeryüzünün neresine giderse gitsin, o reytingi yüksek kıçı paparazziler tarafından kuşatılacak. Kamerası olan herkes, Namık Mıknatıs'ın ardına geçip kayda başlayacak. Arkası, yüzün-

den daha çok tanınacak. Medya tarihine, kapitalizm tarihine adını b.klu harflerle yazdırmış durumda. Olayın farklı açılardan çekilmiş görüntüleri internet ve uydu aracılığıyla buzullara, bozkırlara, balta girmemiş ormanlara iletilmiş bulunuyor. 35 bin kişiye bir tek bilgisayarın düştüğü Afrika kasabalarında bile, Namık Mıknatıs'ın, teknoloji fuarında kıçıyla yaptığı unutulmaz açılış konuşmasından söz ediliyor. Trilyonlar ödese, böyle bir kampanya organize edemezdi. Tüm zamanların en çok reklamı yapılan 'paket'i etrafında insanlık kenetlenmişti. Gezegen çapında şoka sebep olan, akıllara durgunluk veren bir yellenme ve dışkılama olayı. Kahramanımızı küresel bir star konumuna yükselten gübre fırtınası. Yerinde ve zamanında yapıldığında, b.ka basmak, aya ayak basmaktan daha büyük bir haber olabiliyormuş, anladık. Artık, alnı kakayla lekelenmişti; yüzüne bakanlar ilkin o lekeyi görüyordu. Heykelinin yapımında dışkı harcı kullanılacaktı. Televizyon kanallarındaki tartışma programlarında söz alan uzmanlar, boş yere Namık Mıknatıs'ı teselli etmeye çalışıyordu. Olaydan "kaza", "talihsizlik", "hastalanma" gibi kelimelerle bahsediyorlardı. Evet, işin doğrusu şifayı kapmış, mabadını fena üşütmüştü. Uzun yıllar gözü gibi baktığı, besleyip büyüttüğü kaba eti ona çok acıklı bir oyun oynamıştı. Hakkında fıkralar, deyimler, hikayeler uydurulan efsanevi poposu, nereye giderse gitsin peşindeydi. Ondan kurtuluş yoktu. Açıkçası, Namık Mıknatıs, kelimenin tam anlamıyla g.t olmuştu...

İşte benim aşk hikayem böyle başlıyor.

Her şey, Bay Mıknatıs vakasıyla yeterince uzaktan da olsa sıkı sıkıya alakalı.

Şebnem Şibumi, Namık Mıknatıs'ın topluca işten attığı 1100 kişiden biriydi. Şebnem, tarih okumuştu. Nedense, staja başlamak yerine, Namık Mıknatıs'ın televizyon fabrikasına sözleşmeli işçi olarak girmişti. Bir yıllık sözleşme süre-

si dolmuştu. Başlangıçta "Merak etmeyin, yıl sonunda sözleşmeniz yenilenecek" diyenler, şimdi "paydos" diyordu. İşçilerin protestoları medyaya hemen hiç yansımıyordu, çünkü, Namık Mıknatıs televizyon kanallarına, gazetelere sık sık reklam veren 'hatırlı' bir müşteriydi...

Her zamanki gibi doğrudan konuya girdim: "Kimden, ne için intikam almak istiyorsunuz?"

Telefon kulübesinde, akvaryumdaki çiçek gibi duran Şebnem: "Namık Mıknatıs'tan... Beni işten attı..." Hatta, orman yangınının ortasında kalmış ağlamaklı bir ceylan var.

"Bazı gazeteler sizden '1100 kişi' diye söz ediyor."

"Evet... Gerçekten ona ulaşabilir misiniz?"

Beyaz çikolatadan yapılmış kulağıyla külüstür ahize tam bir tezat oluşturuyordu: "Bundan kuşkunuz olmasın, güzel bayan."

Şebnem Şibumi kabinin içinde dönüp dışarı bakındı. "Beni görüyor musunuz?"

"Şanslı biriyimdir."

Bam diye telefonu suratıma kapatıp kulübeden fırladı. İkinci sınıf bir aptal gibi davranmıştım. İnanın, normalde hiç kimseyle böyle konuşmam. Galiba bu kıza vurulmuştum. Galibası fazla. Bildiğim bir şey varsa o da erkeklere yıldırım çarpma oranının, kadınlara göre altı kat daha fazla olduğudur.

Üsküdar rıhtımındaydık. 29 Mayıs'tı. Bireysel bayramım. Kurtuluş günüm. Stendhal sendromuna yakalandığım, kalbimin etrafında ışık hızıyla dönerek hacı olduğum gün.

Sistemi, kuralları, prensipleri bir anda unuttum. Kızın ardından seğirttim. Telefon konuşması sırasında kullandığım elektronik süzgeç sesimi değiştiriyordu. Dolayısıyla, onun karşısına telefondaki 'intikam işçisi' olarak çıkmayabilirdim... Kolumdaki saati çıkarıp cebime koydum. Gömleğimden birkaç düğme çözdüm. Kollarımı geriye doğru açtım,

gövdemi eğdim, bacaklarımı çarpıttım. Aksıyor, sendeliyor, yalpalıyordum...

Omzuna dokundum. Durdu. Çöle düşen ilk yağmur damlasını duymanın heyecanı içindeyim. Dönüyor. Baharı fetheden ordunun sancağı gibi dalgalanan elbisesi karşısında hazırola geçiyorum. Gözleri, zamanın başlangıç gecesi kadar derin. Artık kainatın hiçbir yerinde emniyette değilim. Kirpikleri kıpırdıyor. Tabutu baltayla parçalanınca ayağa fırlayan bir şehit gibi tetikteyim. Yine de bozuntuya vermiyorum. Kasılmış sağ elimin işaretparmağıyla sol bileğimin üstüne vurup yüzümü gözümü eğip bükerek saati sorarken başımı rastgele sallıyordum: "Heebe, hiyye sea uhevua?"

Sertçe koparılan bir gelincik gibi irkilmişti.

Sorumu tekrarladım: "Heebe, hiyye sea uhevua?"

Gözleri korkuyla irileşmişti, derin bir nefes aldı: "Saati mi soruyorsunuz?"

Evet anlamında "Ehuvva, huvaa" dedim ve sorumu bir daha tekrarladım: "Heebe, hiyye sea uhevua?"

Bildiğim bir şey varsa, kaderimin en keskin virajına girdiğim sırada "Saat 3'ü 20 geçiyor"du.

Toparlandım: "Teşekkür ederim" deyip sırıttım.

Şebnem Şibumi ani bir kararla sağ yanağıma bir tokat patlattı.

Kibarlığı ve pişkinliği harmanladım: "Sol tarafa vuracağınızı düşünmüştüm" dememle sol yanağıma da şamarın inmesi bir oldu.

Darbelerin etkisiyle tam bir centilmen olmuştum: "Hanımefendi, sarınım telefonda ben biraz..."

"Evet!"

"Galiba hödükçe..."

"Kesinlikle!"

"Belki yeniden konuşmamız..."

"Asla!"

"Yani şimdi ben git..."

"Iyi olur!"

"Bakın bu konuyu tekrar..."

"Hayır!"

"Benim adım Münt..."

"Benimki de Defol!"

Zirveye yeni yağmış kar kadar güzeldi ve bana karşı çığ gibi büyüyen bir öfkeden başka bir şey hissetmiyordu. Bildiğim bir şey varsa bir çığın ortalama hızı saatte 380 kilometrenin üzerindedir. Beni boğarcasına kefenledikten sonra dolmuş durağına doğru yürümeye koyuldu. Cesedi yörüngeye oturmuş bir astronotun ümitsizliğiyle seslendim: "Namık Mıknatıs'ı öyle tekmeleyeceğim ki aşırı hızdan tutuklanacak!"

İşe yaramadı. Normaldir. Sazı hemen bırakmadım: "Kollarını koparıp onlarla döveceğim!"

Şebnem uzaklaştıkça sesimi yükseltiyordum: "Onu kendi bağırsağıyla boğacağım!"

Tehditlerimin birbiriyle çelişmesine aldırmıyordum: "Diri diri yakıp küllerini lağıma saçacağım!"

Bağırıyordum ve herhalde sözlerimi işiten tek kişi Şebnem değildi: "Kendisi de dahil hiçbir canlı onun yerinde olmak istemeyecek!"

Kız durağa yaklaşıyordu, ben kıza: "Geri kalan ömrü boyunca can çekişecek!.."

Coşmuştum: "Gözkapaklarını kesip, gözlerinde sigara söndüreceğim!"

Hem de ne biçim: "Kalbini söküp boğazına tıkacağım!"

Kükrüyordum: "Boynuzlarını kırıp gözlerine saplayacağım!"

Sınır tanımıyordum: "Onun etlerini kanına doğrayacağım!"

Kızarmıştım: "Kemiklerini öğütüp helva pişireceğim!"

Sesim çatlıyordu: "Kafatasını kül tablası yapacağım!"

Cidden abartıyordum: "Beyniyle senin bahçe duvarını boyayacağım!"

"Kıpırdama! Ellerini başının arkasında birleştir!" Yarım düzine polis, tabancalarını bana doğrultmuştu. Kopardığım yaygaraya uzmanların kesin cevabı.

Bir insana değer vermenin bedeli ağırdır.

Zaptiyenin buyruğuna uydum.

Caddenin kenarında iki devriye arabası duruyordu.

Polisler kollarımı tutup başımı yere eğerek beni öndeki otomobile tıktılar. Tanınmış bir işadamı hakkında uluorta, ileri geri konuşmam ilgilerini çekmişti anlaşılan. İçlerinden biri sakince sordu: "Namık Mıknatıs'ı öldüreceksin demek?"

"Bunu da nereden çıkardınız, memur bey?"

Şoför koltuğundaki aynasız, kontağı çevirdi.

"Durun!.. Bu adam benimle birlikte." Az önce iki şaplakla beni akort eden kıza, polis amcalar da ben de, ceylan tarafından ısırılan aslanlar gibi bakıyoruz.

Kız, kanun adamlarına kimliğini verirken "Ben, Şerif Şibumi'nin kızıyım" diyor, "arkadaşım şaka yapıyordu..."

Böylece kolluk kuvvetlerinin emin ellerinden sıvışıyorum ve koruyucu meleğimle birlikte, kanun adamlarının üniforma düğmesi gibi donuk bakışlarının menzilinden çıkıp, kana susamış tuzu kuru kalabalığa karışıyoruz.

Gökyüzündeki bir kuşu köşeye kıstıramazsın

Şebnem Şibumi'nin babası Şerif Şibumi, Üsküdar'ın efsanevi emniyet müdürüymüş. Aynı zamanda, polis teşkilatının bir nevi ruhani lideri. Meslek aşkıyla destanlar yazmış, tarihe geçmiş, gönüllere taht kurmuş. On sene önce emekli olmasına rağmen, adı ve maceraları dilden dile dolaşmaktaymış...

Denizin kıyısında, duvarları mavi boyalı büyük bir kafeteryada oturuyoruz. Masalarda tek başına pinekleyen efkarlı insanlar. Baygın iki garsondan başka, onları birbirine bağlayan hiçbir şey yok.

Önümüzde bir çift boş bardak. "Bir limonata daha ister misin Şebnem?" deyip kalkıyorum. Şebnem gülümseyerek evet anlamında başını sallıyor. Salonun öbür ucundan elimde bardaklarla dönerken gözümü Şebnem'den ayırmıyorum.

Ayten Alpman, çeyrek yüzyıl öncesinden sesleniyor. Şebnem dalgın, sessizce dudaklarını kıpırdatarak şarkıya eşlik ediyor. Buradan bakınca, şarkıyı sanki Şebnem söylüyor: *"Ayrılmam istersen hiç yanından / Çağırsan gelirim çok uzaklardan / Eskiden korkardım yalnızlıktan / Korkmam artık sen varsın..."*

Krallığa terfi eden soytarı kadar sevinçliydim... Aşka inanıyorsanız, kadere de inanmalısınız. Her şey kontrolümden çıkmıştı. Dizginler de kırbaç da bende değildi artık. İki yıldır intikam işindeydim ve ilk defa bir müşteriyle tanışıp görüşüyordum.

Şebnem'in dili, ağzına vidalanmış renkli bir lokum kadar tatlıydı: "Müntekim gerçek adın mı?"

"Hayır, sahne adım." Peygamber sofrasındaki pişmiş kelle gibi sırıtıyorum.

"Namık Mıknatıs'ın etlerini kanına doğrayacağını söylerken ciddi miydin?"

İlkesel olarak hiç kimseyi öldürmüyordum, fakat Şebnem isterse kendimi bile vurabilirdim: "Elbette. Dilersen onun etlerini kıyma yapıp kemiklerini öğüttükten sonra derisine doldurup dikebilirim..."

"Pekala... Kaç para ödemem gerekecek?"

Sersemliğin zirvesinden Şebnem'in kudretten parlak dudaklarına bakıyordum. Karıncaların sürüklediği yaralı bir çekirge gibi hissediyordum. Hayatımda ilk kez aklım ka-

rışıyordu... Sakın beni alımlı kızların karşısında apışıp kalan şapşallardan sanmayın. Tam tersine, panayır şeytanlıklarında üstüme yoktur. Gelgelelim, Şebnem yapma çiçeklerin arasındaki sahici gül'dü...

"Namık Mıknatıs'ın canı bedeninden kaça çıkacak?"

Tecrübe dosyaların komple silinmişti. Aşk, bütün hücrelerimi şiddetle işgal ediyordu. Alev alınam an meselesiydi: "Bilmem?" diyebildim, "gönlünden ne koparsa?" İşte, bir kölenin kafasıyla düşünmeye, dilenci ağzıyla konuşmaya başlamıştım.

Bildiğim bir şey varsa, gökyüzündeki bir kuşu köşeye sıkıştıramazsın.

Bildiğim bir şey varsa, balığın etini yiyip kılçığını göle salamazsın.

Bildiğim bir şey varsa, güneşle çölün arasına giremezsin.

Bildiğim bir şey varsa, bildiğim bir şey yoktu: Beynim, kalbim, dilim tutukluk yapmıştı. Şebnem'e tutulmuştum. İşim bitikti. Vücudumdaki tüm kimyasallar çalkalanıyordu. Bir sigara yaktım. "İzninle, ellerimi yıkayıp hemen döneceğim, tamam mı?" deyip erkekler tuvaletine yollandım. Lekeli aynaya bakarken musluğu açtım, avucumdan taşan suyu yüzüme çarpınca ağzımdaki sigara ıslak elimle yanağımın arasında sıkışarak "cosss" diye söndü.

Kalbimden yükselen çığlıklara kulaklarımı tıkamalıydım. Nefesimi tuttum. Pattadak Şebnem'in yanına vardım: "Bir ölü ne yapamaz?"

"Ne?"

"Konuşamaz, gülemez, insan içine çıkamaz."

"Eee?"

"Namık Mıknatıs da öyle olacak. Fakat bir farkla?"

"Neymiş?"

"Ölmeyecek."

Mezardan şartlı tahliye

Ruhunuzla yazı tura atmayın.
[WILL FERGUSON]

İki sene önce, işyerimin yandığı, evimin soyulduğu, trafik kazası geçirdiğim ve komşu kızı Kevser'in cinayete kurban gittiği gün ılımlı bir dangalaklıkla çarpılmıştım. Kıpırdamaya korkuyordum. Tozutınama ramak kalmıştı. Huduni, intiharı andıran bir taşkınlıkla "Kevser! Kevser'im!" diye inleye inleye öldü...

Geceleyin bomboş salonun pencere camındaki yansımam, melankolik bir kadavrayı andırıyordu. Çoğu cesetten daha fazla benziyordum ölüye: Mezar küreğiyle dövülmüş, paslı yağ tenekesi gibi bir suratta; alelusul montajlanmış kan bilyesi gözler, kararmış tuvalet musluğu gibi damlayan bir burun ve ceviz gibi buruşuk bir çene... Kendi kendime mırıltıyla iyi dileklerimi sundum: "Huzur içinde yat"...

Öğle vakti, evimin girişinde leşim seriliyken, okuldan dönen çocukların çığlıkları ["Anneeeeeee!!!"] eşliğinde ayıldım. Huduni de tekdüze bir hırıltıyla Kevser'in adını sayıklıyordu. Güçbela doğrulup apartman boşluğunun taş zeminine oturdum. Dünyayla arama buzlucamdan bir set çekilmişti, her şey boz bulanıktı. Kadınlar etrafımı sardı. İçlerinden bir soprano "Yetiş Ruhiye Abla! Kevser ölmüş!" diye öyle bir öttü ki, dişlerim baştanbaşa bıçakla çizildi sanki.

Merdivenlerde ayak sesleri dinmek bilmiyordu.

İnsanlar bacaklarıma basıyorlar, omuzlarının üstünden geçerek evime giriyorlardı. O hengamede birileri ağlıyor, cıyaklıyor, körük gibi soluyordu. Tecavüzcüler gibi terleyen apartman görevlisi Melikşah Sultan, toynaklaşmış elleriyle kollarımı kavrayıp beni sarsıyordu: "Ne oldu Müntekim Bey?!" Bir daha, bir daha...

Şişmiş dilimi ağzımın içinde güçlükle oynatıyorum: "Bil-

diğim bir şey varsa, felaketler, zamanın akışını etkiliyor." Melikşah Sultan benden randıman alamayınca dörtnala uzaklaşıyor.

Fırından yeni çıkmış bayat ekmeği andıran bir kadın, yüzüme eğiliyor. Makyajı, gecenin ortasında ışıklar saçarak öten, akordeona dönmüş bir ambulans etkisi uyandırıyor.

Çocuklar ceset görme telaşında; bazıları, benim ölü olmadığımı anlayınca fena bozuluyorlar...

Polisler zuhur ediyor. Kendini günah keçileriyle dolu bir ahırda bulan, kasaplık eğitimi almış çobanların kontrollü heyecanıyla deviniyorlar. Etrafı sarı-siyah naylon şeritlerle kuşatıyorlar. Suç mahallini, boynumdaki Marcello Mastroianni kravatını çekip uzatarak çevirdikleri duygusuna kapılıyorum.

Eğer bu evin sahibi olsaydım ve cehennemde de bir dairem olsaydı, burayı kiraya verip cehennemde otururdum, kesin.

Tebeşirle zavallı Kevser'in çevresini dolanarak holün kanlı ahşap döşemesine siluetini çiziyorlar. Bu maktul şablonu bana hep cesedin kendisinden daha ilginç gelmiştir. Filmlerde görürdüm, fakat birgün gerçeğine rastlayacağımı hiç ummazdım. Üstelik evimin içinde! O anda, böylesine basit bir şekli çizmek için ille de bir kurbana ihtiyaç olmadığını düşündüm. Yerde yatanın ölü ya da diri olması, çizimin biçimini etkilemezdi ki... Cinai bir kaosun ortasında, zihnim saçma sapan şeylerle meşguldü.

Kafamın içinde kara bir bulut peyda olmuştu. Yongalarla dolu çürük bir çuval gibi dağılıyordum. Kemiklerimin içerisinde zehirli karıncalar yürüyordu.

Neden sonra, biri burnuma bir avuç kokulu toz tuttu. Ruhiye Hanım. Tozun 'kakule' olduğunu bilahare öğrenecektim. Dünyayla aramdaki buzlucam eriyiverdi. Başım, bütün pencereleri açılarak temiz havayla dolan bir odaydı artık.

Gülümsedim ve flaşlar patladı. Bir grup foto muhabiri merdivene dizilmişti.

Ambulansla hastaneye kaldırıldım. Akranım olan bir doktor tarafından muayene edildim. Her ihtimale karşı kavalkemiğimin filmi çekildi. Elimde reçeteyle polis arabasına bindim. Karakolda ifade verdim. Nöbetçi eczaneye uğrayıp *Reparil* jel ve bir kutu *Dolorex* aldıktan sonra evime yollandım. Büyük ihtimalle morg çekmecesinde bulunan talihsiz Kevser'in, yere beyaz tebeşirle çizilmiş polisiye suretine basmamaya özen gösteriyordum. Huduni, benim ihtiyar can yoldaşım, kısılmış, hırıltılı bir sesle Kevser'i sayıklarken kafesin kapısını açtım. Son bir gayretle kanat çırparak Kevser'in siluetine kondu ve oracıkta ruhunu teslim etti... Yeni sille tekniklerini üzerimde deneyen felek, balyozuyla enseme, göğsüme, suratıma çalışıyordu. Takdir-i ilahi tesisatının nakavt mekanizması. Mahvolmuştum. Anne-babama telefon edebilirdim. Fakat telaşlanmak ve üzülmek dışında ne yapabilirlerdi ki?

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Geceleyin, dünyanın en boş evinde, kıyamet sonrası yorgunluğuyla donakalmıştım. Bir sigara yaktım. Ortalık o kadar sessizdi ki, sigaramdan yükselen dumanın gürültüsünü duyabiliyordum...

* * *

İkindi güneşinin turuncu ışığında, Kevser'in tabutunun ardından yürüyordum. Bir ıstırap tatbikatının ortasındayım. Portakal tozu gibi bir yağmur çiseliyor. Toprak, yulaflı kek misali nemli, pütürlü ve hoş kokulu. Ondokuz yaşında, gencecik bir kızı gömüyoruz. Kırk kişi varız. Hepimiz de defnetmekte olduğumuz maktul kızdan yaşça büyüğüz. Kevser'in belki de katıldığı ilk cenaze merasimi bu; kendisininki. Konu komşu, önümüzdeki elli-altmış sene boyunca peyderpey birbirimizi toprağa vereceğiz. Mahallece tahtalı köye taşına-

cağız. Ölümün yörüngesindeyiz. Mezarlık, dünyanın maketi. Varoluşsal kaos bizi ele geçiriyor. Suça ortak olmadığımız halde, dehşeti üstleniyoruz. Çaresizliğimiz, üzüntümüzü kat be kat aşıyor. Kıdemli bir mevta topraktan başını uzatsa da bize bir akıl verse. Ne gezer. Gözümüzün yaşına baktıkları yok.

Hoca, merhumeye talkın veriyor. Dualar okunuyor. Mezar sulanıyor. El Fatiha.

"Başınız sağolsun Ruhiye Abla."

"Dostlar sağolsun evladım."

Dönüş yolunun ikinci adımında ölüm düşüncesi, taziye nezaketi, ahiret tefekkürü yerini gıybet matinesine bırakıyor. Cenaze dedikodularının vızıltısı, peşimden ayrılmayan bir sinek bulutu. Hakikat güneşinin altında, hakkımdaki çerden çöpten şüphelerin üzerine mercek tutarak bir iftira yangını çıkarmak istiyorlar. Gıyabımda beni ayaküstü ameliyata başlıyorlar; kalbimi, beynimi, ciğerlerimi Kevser'e naklediyorlar. Kör bıçakla çürük bir meyveyi deşip soyar gibi derimi, kaslarımı sıyırarak beni Sigarayla Savaşanlar Derneği'nin meşhur afişindeki iskelete çeviriyorlar. Bir tek sigaram eksik. Çıkarıp yakıyorum. Mezardan şartlı tahliyeyle serbest bırakılmışım gibi hissediyorum.

Zorla denize sürüklenen kara kaplumbağası

Hayat zannettiğimizden de kolay; sadece imkansızı kabullenmeli, kaçınılmaz olandan korunmalı ve dayanılmaza katlanmalıyız.
[FRANCO FALCONE]

Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmayan acı gerçekler nevrimi döndürmüştü. Yumruklarım ceplerimde, kaldırımları arşınlıyordum. Bir dolmuşa atlayıp Kadıköy'e indim.

Nesli tükenmekte olan peçeli baykuş [tyto alba], kulaklı toygar [eremophila alpestris], zağanos [bubo bubo], kızıl sırtlı örümcekkuşu [lanius collurio], bıyıklı sumru [chlidonias hybrida], rahip akbaba [aegypius monachus], malikü'lhazin [botaurus stellaris], yahbur [otis tarda], kılkuyruk bağırtlak [pterocles alchata] gibi talihsiz kuşları kurtarmak için düzenlenen bir kampanyaya imza verdim. Halbuki evimin ortasında bir papağan cesedi yatıyordu.

Konservatuar binasının yanındaki telefon kulübelerinden birine girdim ve babamın dükkanının numarasını tuşladım.

"Milan Kundura?"

"Babacığım, benim, Müntekim."

"Neredesin be oğlum? Sesini duyan hacı, yüzünü gören cennetlik. İyi misin?"

Babama, gökten inen canavar sürüsüne karşı beni korumasını söylemeliyim: "Çok teşekkürler babacığım, her şey yolunda... Dükkanda işler nasıl?"

"Elhamdülillah, iki ayağımız bir pabuçta. Vaktin varsa gelsen ya? Bak, sana yemek ısmarlarım?"

Birden, acıkmış olduğumu fark ettim: "Yemek mi?"

"Çok sıskasın Müntekim, yemeğimizi yer, baba-oğul birkaç kilo alırız." Babam, nüktedanlığı bir fazilet alameti sayar.

Kulübede, bacağı kırılmış bir at gibi soluyordum: Yalan söylerken nefesi kesilenlerdenim: "Az önce gırtlağıma kadar tıkındım. Hafta sonu uğrarım sana baba, olmaz mı?"

"Sen, beş yaşındayken daha dürüsttün evlat. Anlat bana, bir derdin mi var? Harçlığın mı bitti, biri canını mı sıktı, kız meselesi mi?"

"Hayır baba, amma yaptın, sadece bir selam vermek için aradım."

"Ne yani, bana hiçbir şey söylememek için mi telefon ettin?"

"Senin şefkat dolu şüpheciliğini özlemişim." Şu cümlenin, uğursuzluk raddesindeki yapmacıklığıma bakar mısınız! Bil-

diğim bir şey varsa, bir erkek, babasıyla nasıl konuşacağını ölünceye kadar öğrenemez. Hangisi ölünceye kadar? İşte onu bilmiyorum. Henüz.

Telefonda, bir merhamet geleneğine mensup olan babamla, nesli tükenmekte olan iki kuş gibi ötüşüyoruz: "Cik cik?" ["Müşteri bekliyor, gene ara, annene de bir 'alo' de, tamam mı?"]

"Gak guk." ["Peki... İnşallah evdedirler... Denerim..."]

Düşüncelerim küller gibi uçuşuyordu. Yeni açılmış bir lokantada devekuşu bifteği yedim. Kadıköy'ün gedikli sahafı Sakallı Lütfü'nün dükkanına uğradım, ayaküstü çay içtik. Roman bahsinde, Lütfü Seymen şaşırtıcı bir şey söyledi: "Ben, belli şartlarda bir insanı öldürebileceğimi biliyorum. 'Ne olursa olsun kimsenin canına kıyamam' diyemem yani. O yüzden, çileden çıkan, artık burasına gelen ve kesin çözüme başvuran kimselerin anlatıldığı romanlar beni çekiyor. Ölümden beter bir olayı durdurmak için öldürüyorsun. Herkes katil olabilir. *Katherina Blum'un Çiğnenen Onuru*'nu yeniden okudum dün..."

Kırk lirayı ateşleyip Ferruh Arsunar'ın *Köroğlu* adlı kitabını satın aldım. "Hayırlı işler Lütfü Ağabey." Başıyla selam verirken sakalı silkeleniyor: "Sağol canım." Geciken bir idamın homurdanan seyircilerini andıran kalabalığa karışıyorum. Evimi soyanlar, işyerimi yakanlar, arabayla bana çarpıp kaçanlar ve diğerlerinin arasındayım. İçimde bir kabir azabı provasıdır gidiyor. İnsanın kellesini pişiren bir temmuz ikindisi; şeytan bile bu sıcağa dayanamaz.

O gün anladım ki, avarelik büyük bir konsantrasyon gerektiriyor... Teknolojik uygarlık, emniyeti dışlıyor. Her birimiz, suikaste layık olmadığımızı ispatlama gayretindeyiz. Yabana atılmak da istemiyoruz. Sıradanlığın garantilerinin peşindeyiz. Mezbahaya giden yolda güdülürken bize gösterilen iyi muameleye fitiz. Bayağılık ile dostluk arasındaki zıt-

lığın hakkını veremiyoruz. İzimizi süren cellat ile cankurtaranın yarışında, cellat üzerine bahse giriyoruz. Başkalarının felaketinde eğlence, kendi mahvımızda avuntu buluyoruz. Varlığımız, metropolde güncellenen dehşete bir katkı payı anlamı taşıyor. Korkunun tüm o klişelerini, terörün sürprizleri örtbas ediyor. Aşırılıklar, dengesizliğimizi kamufle ediyor. Mezarına geri dönmek için 'can atan' fakat yolunu kaybetmiş zombileriz. Kaosun dalkavuklarıyız!

Bildiğim bir şey varsa, şom ağızlılık daima itibar görmüştür.

Akşam güneşine markaj yapan suratsız binaların arasında, derisi yüzülmüş bir maymun gerginliğiyle turluyorum. Çaresizliğin promosyonu olan bir dirayetsizlik ve endişeyle dopdoluyum. Süslü püslü bir dükkanın vitrinini kaplayan dev oyuncak pandayla göz göze geliyoruz; mutsuz görünüyor: Uykusuz gözlerimle ben de onun yavrusuna benziyorum... Ilık ve yumuşak porselenden yapılmış genç kızlarda, şehvet hezeyanları çınlıyor. Maaşı ancak yoksulluğunu sürdürmeye yeten üçüncü lig bekarları, kravatlarını gevşetmiş. Dişinden tırnağından artırıp dişçiye giden, manikür yaptıran plaza amazonları umutsuz bir kibirle yalpalıyorlar. Emekli memurlar rüşvet ve iltimasla dolu yılların lağım şelalesinden tamtakır bir cehalet referansıyla buz gibi bir hüzne terfi etmişler. Altın dişleriyle demir leblebi yiyen sentetik kabadayılar, cinayet pozları veriyor.

Kalabalık, intikam alamadığı için suça yönelen ilkel bir yaratık. Muğlak bir töhmet altında kalmak pahasına, şu karmaşık dünyada basit bir yaşama razı. Reklamlarla fişteklenen yığınların tek bildiği, örümcek ile sinek arasında pazarlık olmayacağı. Kitleleri etkileyen her söz yalan.

Peki ya ben? Bu alçak tavanlı şehirde, kazasız belasız ne kadar yükseğe sıçrayabilirdim? Denize tohum atsam, baltayla nakış işlesem, cehennemde yelpaze satsam... Kişisel bahtsızlığımızı da kapsayacak majör felaketlerin arefesinde, gün-

delik hayatın kronik monotonluğu her nasılsa nihayete ermiyor. Kredi kartı faizi, işsizlik veya yoksulluğa bağlı intiharların tırmanışı, erdemli şiddete duyulan hasreti ifade etmekten başka işe yaramıyor. Modern medeniyetin çarkları neşeli bestelerle terennüm edilen tehditler, uzmanlarca onaylanmış hurafeler ve muhkem bir taviz prosedürü sayesinde dönüyor.

Her yıl, yaklaşık 22 bin ila 27 bin kuş, savaş uçaklarıyla çarpışıyor. Bilumum hava kuvvetleri, toplamda 700-800 milyon dolarlık zarara uğruyor, mamafih kuşlar da infilak ediyor. F-16 motorlarında fır dönen kuş gözleri, ön camlara yapışmış kanlı tüy yumakları, ses duvarına saplanıp çatlayan gagalar... Vietnamlılar, işgalci Amerikan ordusunun alçakta seyreden F-111 gözetleme uçaklarını, toplarla canlı tavuk fırlatarak düşürürlermiş. Bugünse tayyarelerin güvenlik testlerinde ölü tavuklar kullanılıyor. Yukarı bakıyorum. Boş: Kuşlar göğü terk etmiş. Onlar da bizim gibi canlarını kurtarmak için kafeslere sığınmış olmalılar.

Cebimdeki son kuruşlarla taksiye bindim. Para suyunu çekince lüks ve konfor karşısında savunmasızlaşıyorum. Taksimetre, avucumdaki paranın miktarını yazınca, namüsait bir yerde indim. Şoföre bahşiş niyetine sırıttım. Zorla denize sürüklenen bir kara kaplumbağası gibi gönülsüzce evime yürüdüm. Tozlu bir minibüsün arka camına "Beni yıka" yazmak için mola verdim. Bu düpedüz bir intihar notudur. Ölürün ağzından yazılmış eciş bücüş bir cümle bozuntusu: "Beni yıka!" Apartman merdiveninin basamaklarını saydım: Otuzdokuz. Evime girip pencereden kendimi atmak bana iyi gelecekti. Anahtarı deliğe sokmak üzereydim ki kapı açılıverdi: Babam.

Ben, Mehmet Ağa'yı sarı çizmesinden tanırım [Recai Gıcırbey]

Ancak, en üzgün çocuğun kadar mutlu olabilirsin.
(HARLAN COBEN, *Başka Şansın Yok*)

Bir bebek doğdu mu, bir baba da doğar. Babalık, bitmeyen bir acemilik. Bir hayat kurtarmak için bir ömür harcarsınız. Öte yandan, baba olmak, tekrarlana tekrarlana görenek haline gelen hataları üstlenmek gibi bir şey.

Müntekim telefonda biraz ketumdu, fakat eminim ki bir müşkülatı vardı. Nereden mi anladım? Ayakkabı, çorabın deliğini bilir. Kerata bana açılamıyor. Bende de kabahat var. Çocuklarımı nasıl şımartacağımı bilemiyorum. Fakat bu yaştan sonra, saygı görmekten sıkıldığını evlatlarıma nasıl izah ederim? Racona ters.

Ben bekarlık tahtından çabuk indim. Daha doğrusu indirildim. Askerden yeni gelmiştim. Bütün genç kızların emir ve görüşlerine hazırdım. Annem, milyonlarca gelin namzedi arasından Gülizar'ı buldu: "Recai, bu kız tam sana göre, pırlanta gibi maşallah." Gülizar, gerçekten de göz kamaştırıcıydı. Kaşla göz arasında baş göz edildik. Önce Müntekim, sonra Cevher doğdu... İnsan çoluk çocuğa karışınca, bilen bilir, canına can katılıyor. Ben mesela, şu anda üç canlıyım.

Hayatın bu dükkanın içinde geçti. Rahmetli pederim de, dedem de ayakkabıcıydı. Bir filmde Şarlo, açlıktan ayakkabısını yiyordu. Biz de o hesap, köseleyi lokmamıza katık ettik. Daha gıcık bir laf edeyim: Ekmeğimizi ayakkabıdan çıkardık.

Hakiki bir ayakkabıcı, her yerde ayakkabıyı müşahede eder. Çarıklardan fal bakar. Patiklerde geleceği görür. Çoraptan karakter tahlili yapar. Böyledir. Tarih, spor, dans, edebiyat, savaş, coğrafya, tıp, seyahat, aşk, ekonomi, iklim, suç, felsefe... herşey ama her şey benim için ayakkabılarda

mahfuzdur. Faraza siz bir karate filminde dövüşçünün attığı tekmeye dikkat edersiniz, ben ayakkabısına. Kralın tacı, gelinin duvağı, askerin tüfeği... bence pabuçlarından sonra gelir. Derim ki, olay ayaklarda biter: Heykeller çizmelerini giymişler mi? Fotoğrafta kunduralar görünüyor mu? Ressam, sandaletleri ne renge boyamış, cilalamış mı?

Şimdi her yerde ayakkabı mağazaları var. Bin şükür. İstiklal Harbi sırasında yoktu. Askerlerimizin ayağı çıplaktı. Potin bulunamıyordu. Bir çift ayakkabı öyle kolay ele geçmez: Deri lâzım, ağaç, boya, kumaş, metal lâzım. Sayacı, yüzü hazırlayacak; saraç dikecek; deriyi regaptacı kesecek, kalfa birleştirecek, foracı tabana iliştirecek; frezeci taban kenarlarındaki pürüzleri alacak; finişajcı son temizliği, boyayı yapacak, cila çekecek... Zor. Gavurlar ordumuzun mahrumiyetini öğrenmesin diye, Meclis'te askerin kılık kıyafet ve hassaten potin noksanı gizli celselerde konuşuluyordu. Ayakkabısızlık, millet ile devletin ortak sırrı idi. Anadolulu kızlar, dul gelinler, çeyizlerindeki çorapları, çarıkları orduya hibe ediyorlardı. Kederden tırnaklarını, açlıktan yabani otları yiyen yoksul halkımız, 1921-1922 kışında düşmanın üstüne çıplak ayakla yürüdü. Orduya katılacak gençler, Anadolu'dan yalınayak gelip, şehre girerken giyiyordu ayakkabısını. Niye? Büsbütün eskimesin diye efendim. Dedem, 1921'de Mustafa Kemal Paşa'nın yayınladığı Tekalif-i Milliye Emirleri uyarınca, 350 çift potin 'satmıştı' ordumuza. Bilahare, 1926'da, dedeciğim, İstanbul'da bir ayakkabı sergisinde Gazi'ye de bir çift potin hediye etmiştir.

Ne diyordum? Hah, misal, *Casablanca* filminde Humphrey Bogart, Ingrid Bergman'ın boyuna erişebilmek için özel topuklu ayakkabılar giymişti.

Çin Seddi, Milattan Önce 200'lü yıllarda Hun Türklerin saldırılarını yatıştırmak için yapıldı. Değil mi? Evet, öyle. Peki, Hunların Çinlileri kahreden mahareti neydi? Dolu-

dizgin giden atın üstünde geriye dönüp ok atmak. Bunu nasıl beceriyorlardı? Topuklu çizmeleri sayesinde arkadaş. Topuk, ayağın üzengide sağlam durmasını temin ediyordu. Demek ki Çin Seddi, çizmemizin topuğuna mukavemet namına inşa edildi.

Sizi lafa tutuyorum, mazur görün. Fakat esnaf dediğin, mamulünü keman gibi çalmalı, klarnet gibi öttürmeli. Bir sanatkarın kuvveti, ustalığı buradan belli olur. Yoksa, çekiver kuyruğunu. Ne anladım ben o esnaflıktan. Meçhul asker olur, ama esnaf olmaz. Nitekim, ismi cismi bilinmeyen birinden bahsederken "Sarı Çizmeli Mehmet Ağa" deriz ya, işte o laf da askerle alakalıdır. Efendim, Osmanlı'da asker, nizamname gereği, sarı deriden çizme giyerdi. Yaaa, işte böyle.

Erzincan türküsüdür: *Kundurama kum doldu / Atmaya kürek gerek / Nazlı yârin yanında / Yatmaya yürek gerek...*

Urfalıya sorsan, sana *Ayağında Kundura*'yı söyler: *Ayağında kundura / Yâr gelir dura dura / Genç ömrümü çürüttüm / Göğsüme vura vura...*

Bayburt'a kulak verelim: *Geydim çarıklarımı / Gel bağla bağlarını / Terk ettim gidiyorum / Bayburt'un dağlarını...*

Bunlar gibi yüzlerce türkü mevcut.

"Sapık" nedir? İzninizle ben söyleyeyim: Sapık, kısa çizmeye denir. "Kaltak" denince aklınıza ne geliyor kim bilir; halbuki kaltak eskimiş ayakkabıdır. "Tanga" bir nevi kadın ayakkabısı anlamına gelir. "Şıllık" bir terlik çeşididir. Şunu da bilin ki "kalleş" gelin ayakkabısıdır!

Ömer Seyfettin'in *Yüksek Ökçeler* hikayesi malumunuzdur. Hatice Hanım, genç yaşta dul kalmış zengin, hoşor bir kadındır hani. Ne var ki boycağızı kısadır. Yüksek topuklu ayakkabılar giyer, ahşap merdivenlerde takır takır iner çıkar... Gel zaman, git zaman, Hatice Hanım'a bir baş dönmesi musallat olur. Hekim, hastasını yüksek topuklu pabuçtan men eder. Hanımefendi'ye reçete kabilinden "pamuklu,

yumuşak, rahat terlikler" yazar. Hatice Hanım'ın baş dönmesi sona erer, lâkin ruh sağlığı kötüler. Zira, dokuz senelik hizmetkarlarının ahlakı iki günde bozulmuştur. Konakta hırsızlıklar, hileler, fingirdeşmeler girla gitmektedir. Hanım, her odayı kilit altına alır. Birgün, personelin sızlanmalarına kulak misafiri olur: "Ah o terlikler! Hanımın geldiği hiç duyulmuyor. Ne yapsak yakalanıyoruz. Eskiden ne iyiydi. Yüksek ökçelerin takırtısından evin en üst katında kımıldadığını duyardık..." Hatice Hanım derhal bütün hizmetkarlarını kovar. Yeniler de aynıdır. Hepsi hırsız, arsız, edepsiz, yüzsüz, namussuz takımındandır. Nihayetinde yüksek ökçeli iskarpinlerini yeniden giyer. Böylelikle, hizmetkarların kusurları görünmez olur. Gene başı dönmeye başlamıştır, fakat hiç değilse yüreği ferahtır...

Tam yetmişüç sene Fransa tahtında oturan XIV. Louis de tıpkı Ömer Seyfettin'in hikayesindeki Hatice Hanım gibi kısa boylu idi ve yüksek ökçeli ayakkabılar giyerdi. Saray çevresindeki zevat da, saygıdan, krala uyup yüksek ökçeye sardırdı. Kral boy farkını kapatmaya çabalıyor, gelgelelim etraftakilerin hürmet telakkisi işi bozuyordu...

Avrupa'da kalın taban ve yüksek topuk, esasen, yollardaki insan ve hayvan dışkılarına basmamak için tercih ediliyordu.

Görüyorsunuz, kendimi zapt edemiyorum. Bendenize "Bırak bu ayakları" demeyiniz. Kabul ediniz ki Ahmet Muhip Dıranas'ın *Hatıra* şiirindeki şu mısralarını sevmek için ayakkabı ustası olmak icap etmez: *Ayakları kumda bırakmadan iz / Yanıma geldiği hep gecelerdi; / Sanki bir lahitten kalkar ve sessiz / Uzak bir maziye dönüp giderdi.*

Ya Yahya Kemal? *Nev-bahâr-ı vuslatın bassun deyü ilk âyına / Büseden pâpûş giydirdim o nermin pâyına* diyor. Yani "Kavuşmanın baharı bassın diye ilk ayına / Öpücükten pabuç giydirdim [yârin] o yumuşak ayağına"

Laf lafı açtı, ipin ucu kaçtı... Aklınızda bulunsun, bilinen en eski ayakkabı, M.Ö. 2000'li yıllara ait; arkeologlar Mısır'da bir mezardan çıkarmışlar. Bir sandalet. Aynı dönemde, Orta Asya'da çizme giyildiğini iddia edenler var. M.Ö. 1600'lerde, Babil ahalisi mokasenle geziyormuş. Romalılar ve Yunanlılar da yalınayak değillermiş...

Ben, Recai Gıcırbey, dükkanımı teşrif eden müşterilerime işte böyle düzayak lakırdılar ederim. Ayaküstü bir demli çay içeriz, sonra o ince belli bardaklar boşalır, Cinderella'nın cam pabucu gibi kalıverir elimizde...

Müntekim'in telefonundan sonra hanımı aradım: "Gülizar, hazırlan kız, seni kaçıracağım" dedim.

"Ne oldu deli adam? Başka işin yok mu senin?"

"Yahu hatun, gidip şu bizim oğlana bir bakalım, var bir derdi fakat söylemedi hergele..."

Atladık geldik ki ev tamtakır. Dede yadigarı papağanımız da ölmüş yatıyor; hem de salonun ortasına tebeşirle çizilmiş bir insan siluetinin içinde! Anlaşılan evden bir cenaze kalkmış! Hanıma çaktırmadım. Müntekim bana birbuçuk saat önce telefon etmişti... Allah muhafaza buyursun?.. Gülizar bir ağlama tutturdu, fırsat bu fırsat, ben de açtım vanaları. Karı koca bir müddet hüngürdedik. Neden sonra harekete geçtim. Papağanı en yakın çocuk parkındaki kaydırağın dibine, dualarla defnettim. Döndüğümde, apartmanda spor ayakkabılı, tıknaz, güdük bir gence rastlayınca, kendi kendime "İşte" dedim, "zamanda yolculuk yapan bir cüce!" Adı, Kenan'mış. Anlattı, "Dün, Müntekim'in dairesi soyuldu; hırsızlar, Kevser adında bir kızı öldürdüler; bir de Müntekim'e araba çarpmış... Siz nesi oluyorsunuz?" dedi. Olaylardan bihaber Gülizar, banyodan küçük bir leğen, eski bir bez uydurup deterjanlı suyla etrafı temizledi, camları parlattı, holdeki maktul siluetini sildi. Ben de cadde üstündeki iki mağazadan çekyat, halı, masa, kitaplık, ocak, küçüğünden bir buz-

dolabı falan satın aldım. Adamlar getirdiler eşyaları eve yerleştirdiler. Müntekim inşallah beğenir. Bir anahtarcı çağırdım, kapının kilidini değiştirdim, iç tarafa da zincirli sürgü taktırdım. Gülizar yemek pişirdi. Yorulmuşum. Kanepeye iliştim. Şaka maka, şu daracık dairede, daha akşam olmadan tarih yazdık.

İntikam ittifakı

Bildiğim bir şey varsa, talih ve talihsizlik, aynı kuyudaki iki kovadır. Babamı karşımda gördüğüm anda, hayatının en kötü dönemini geride bıraktığımı anladım. Annem Arnavut ciğeri ve pilav pişirmişti. Salata da caba. Ben de çay demledim. Peder bey, hırsızların anaforladığı yeni eşyalarının yerine daha iyilerini koymuştu. Evine polis arabasıyla bırakılan ilkokul çocuğu gibi mutluydum. Huduni'yi sordum, "O güzide emaneti, asil ruhunun cennete zahmetsizce kanatlanabileceği nezih bir makama defnettim" dedi.

Validem, ağzında biriken, zoraki tebessümüyle zapt etmeye çalıştığı soruları art arda sordu: "Evin ne zaman soyuldu?"

Peder tetikteydi, hemen cevap yetiştirdi: "Söyledim ya, dün mü evvelki gün mü ne."

"Polise gittin mi?" Babam, annemin bana sorduğu tüm soruları, sempatik bir işgüzarlıkla anında yanıtlıyordu: "Tabii ki gitti, şu anda tüm teşkilat alarmda."

"Huduni nasıl öldü?"

"Çok yaşlıydı, belki de kalp krizidir."

"Alnına ne oldu, yaralanmışsın?" Annem, derisi soyulmuş sol omzumla mora kesmiş bacağını görmeliydi asıl.

Babam: "Ehemmiyetsiz bir sıyrık hatun, ne yaralanması? Harpte miyiz Allah aşkına?"

Anlaşılan anneciğim, Kevser'den, yerinde yeller esen polisiye figürün manasından habersizdi: "Müntekim, canım, kimseyle kavgalı değilsin ya?"

"Gülizar, oğlunu tanımıyor musun? Geçimsiz bir çocuk mu? Hırsızlar eve dadanmış işte, Allah beterinden saklasın."

"Neden bize haber vermedin evladım? Niye 'Evim soyuldu' deyip yardım istemedin?"

Babama baktım, o da bu sorunun cevabını merak ediyor ve bekliyordu. Fakat ben duraksayınca yine araya girdi: "Yahu artık koskoca adam oldu, böyle ufak tefek işlere bizi karıştırmak istemiyor demek ki, he mi Müntekim?"

"Evet, öyle."

Valide hanım sofrayı kaldırırken, peder bey yanıma sokulup fısıltılı sorguya başladı: "Neler oluyor, anlat bakalım."

Sessizce "Evi soydular, komşunun kızını vurdular, Huduni de öldü, her şeyi biliyorsun" dedim. Mutfakla salon arasında gidip gelen anneme sesleniyorum: "Sen zahmet etme anneciğim, masayı ben toplarım."

"Uzun sürmez oğlum, sana da bulaşık çıkardık zaten..."

Peder, mabetteymişiz gibi fiskosa devam etti: "Öldürülen kız kim?"

"Dedim ya, komşumuzun kızı, üst katta oturuyordu..."

"Kızla sevgili miydiniz?"

"Hayır?"

"Senin evinde ne işi vardı?"

"Bana yemek getiriyordu bazen?"

"Ne yemeği?"

"Sebze."

"Sana ne demeye yemek getiriyordu?"

"Nereden bileyim baba?.. Komşuyuz diye herhalde."

"Ona âşık mıydın?"

"Benden on yaş küçüktü ve... aksaktı."

"Yani?"

"Ne?"

"Tipin değildi demek?"

"Onu kastetmedim... Holde tebeşirle çizilmiş bir..."

"Hamarat annen icabına baktı... Başın belada mı?"

"Sanmıyorum. Her şey bitti, daha ne olabilir ki?"

"Alnındaki çürük neyin nesi?"

"Araba çarptı."

"Ne zaman?"

"Pazartesi."

"Vücudunda başka yara var mı? Kemiklerinde kırık, çatlak filan?"

"Omzumla bacağım hafiften ezildi. Hepsi bu."

"Doktora gitmedim deme sakın."

"Röntgen filmi çektiler. Şimdi merhem ve ağrı kesici kullanıyorum."

"Annene birşey belli etme, derdi başından aşkın biçarenin."

"Biliyorum."

Mutfaktan gelen seslere bakılırsa annem bulaşıkları yıkıyordu. Babam elini omzuma koydu: "Mağaza sahiplerini tembihledim, eşyalardan beğenmediklerini değiştirebilirsin."

"Lüzum yok, hepsi şahane. Sağol baba."

Ebeveynim, bay ve bayan sade vatandaş, hayatımı çabucak tamir edip gittiler. İşte benim süper kahramanlarım. Problemi, örümcek hisleriyle anladılar. Mandrake gibi [Hokus pokus! Abrakadabra! Karamba karambina!] yuvarını donattılar. Süpermen'in pabucunu dama attılar.

* * *

Duş alırken dans edip George Baker'ın *Little Gren Bag*'ini söyledim. Her defasında bu şarkıyı söylemesem temizlenmeyeceğim sanki. Hırsızların gözden kaçırdığı uğurlu kadife bornozumu sırtıma geçirdim. Salonun penceresinden bana

gülümseyen toleranslı dolunayın karşısında bir sigara yaktım. Benden çok daha akıllı ve bilgili bir adamın başedilmez vecizesini hatırladım: "Hayat insanlar güldüğünde ciddiyetinden kaybetmediği gibi, insanlar öldüğünde de gülünçlüğünden kaybetmiyor."

Bir tıkırtı mı duydum, yoksa bana mı öyle geldi? Şşşşş... Evet, kapı vuruluyor: Bornozumu çıkarırken "Hemen geliyorum" diyerek çırılçıplak yatak odama koşuyorum. Yerden topladığım şortu, eşofmanı çekiyorum, fanilaya geçirdiğim elimi kapının koluna uzatıyorum: "Ruhiye Abla?"

İri, ceviz yeşili gözler. Buruşuk penyeden bir yüz. Simli eşarbını çenesinin altından düğümlemiş. Burnu, avcı bıçağı sivriliğinde. Ağzında dudak yok: "Misafir kabul ediyor musun?"

"Buyurun, rica ederim, elbette." Yapacak başka bir şey kalmamış gibi esnedim. Bu ziyaretin, hayatımı radikal bir biçimde değiştireceğini bilmiyordum tabii. Salona süzüldük. "Ne içersiniz, kahve?"

Evvelki gün biricik torununu kaybeden 'acılı' kocakarı bana ne dese beğenirsiniz: "Otur." Emir almaktan hiç hoşlanmam. Oturmadım. Esrarengiz konuğum ise başköşeye yerleşiverdi. Filin tepesindeki mihrace pozundaydı. Ofsayda düşmüştüm. Gören olsa, beni patroniçesinden utana sıkıla zam talep eden sendikasız bir işçi sanırdı. Varsın olsun. Torununun yasını tutan bir nineyle inatlaşmak bana yakışmaz. Rötarlı da olsa, buyruğa riayet ettim, oturdum.

"Kevser'in vefatına inanın çok üzüldüm... Ruhiye Abla." Çivit mavi koltuklar, atmosferdeki matemi emiyor sanki.

Kadın, sağ gözünü kısmış, yüzümü inceliyordu. Bülbülü hipnotize eden yılan bakışı. Dünya dışı bir bitkiyi sulama tekniği. Anıtmezar bekçisi sfenksin göz kırpışı. Bu tarz bir sessizliğin üstüne Arapça konuşmaya başlayabilirdik: "Bana bir daha abla deme. Babaannene abla mı diyorsun?"

"Bağışlayın lütfen. İki büyükannem de sizlere ömür..."

"Mühim değil evladım. Sadede geleyim: Yardımına ihtiyacım var."

"Memnuniyetle. Sizin için ne yapabilirim?"

"Kevser'in katillerini buldum."

Afallamıştım: "Nasıl?"

Cevap yerine "Ciğerparemi kesen mendeburların kim olduklarını biliyorum" dedi. Taş gibi mutsuz görünüyordu.

"Emin misiniz?"

"Bana bunak muamelesi çekme!"

Tavırları, ifadesi, sesi her dakika değişiyor, bu da beni şaşırtıyordu. "Estağfurullah, ama... Polis mi söyledi size?.."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Ne münasebet... Kimlermiş Kevser'e kıyanlar?"

"Onları cezalandıracağız, var mısın?"

"Vuracak mıyız?" Sağ elimi tabanca şekline sokmuştum. Yaşlılarla ve turistlerle konuşurken sürekli el kol hareketleri yapılır ya nedense.

"Yo, onlara cehennem azabı yaşatacağız!" Zavallı kadıncağızın beyninde gram fosfor kalmamıştı.

"Pekala. Nasıl isterseniz" dedim.

Rüzgar çıktı. Perdeler, gönderinden kurtulmaya çalışan bayraklar gibi dalgalanıyordu.

"Yaraların nasıl?"

Hayret? Yaralı olduğumu nereden biliyordu? "Yaraların mı?"

"Pazartesi günü seni damgalayıp kaçan kırmızı Peugeot'dan hiç iz kalmadı mı?"

"Şey... Araba, Peugeot muymuş?"

"Al şunu" deyip bana haki bir tozla dolu bir torbacık uzattı. "İçindeki toz, yumurta akıyla karıştırılınca merhem haline gelir, yatmadan önce omzuna, bacağına sürersin, sabaha bir şeyciğin kalmaz Allah'ın izniyle."

"Ne ki bu?"

"Arpa külü."

Malzemeyi aldım. "Gerçi doktor bana ilaç vermişti..."

"Uzatma genç adam. Cuma günü Sahrayıcedit Camii'nin karşısındaki Ninja Kıraathanesi'ne gideceksin. Orada, evini soyan ve Kevser'in boğazını kesen dört namerdin üzerine bunu püskürteceksin." Elime metal ve camdan mamul bir şırınga tutuşturdu. "Sonrasına karışma."

"Tamam da, bu... nasıl olur? Yani siz nereden biliyorsunuz? Adamlar kimdir? Niye oraya gidecekler? Hem ben onları nasıl tanıyacağım?"

"Kolay. Bunlar birbirlerine lakaplarıyla hitap ediyorlar. Biri şişman. 'Şapırt' diyorlar. Bıyığı, sakalı yoktur. Asıl adı Şadi. İnce, uzun, kumral, bıyıklı olanı 'Radar' Haydar; keskin bakışlı. Kevser'in katili işte bu Haydar. Jilet, çetenin elebaşı, gerçek ismi Atilla. Orta boylu, kirli sakalla çenesindeki oyuğu örtüyor. Kösele dedikleri iriyarı, kalın bıyıklı. Suspus olan da İskender. Kocaman, siyah, obsidiyen bir yüzük takıyor sağ eline."

"Müsaadenizle" diyerek paketten bir sigara çektim. O da şeker külahı benzeri, küçük, koni biçiminde bir kağıt ambalajın içinden, yeşil, minnacık, tuhaf bir sigara çıkardı. Uzanıp yaktım. Bulunmaz Hint sigarasıymış. Dumanı odayı doldurdu. Dedektif kocakarıya, anlattığı ipe sapa gelmez hikayeyi bu duman ilham etmiş olmalıydı. Külyutmaz tavırları, kafayı tütsülemesiyle alakalıydı. Ninja Kıraathanesi'ndeki böcekleri ilaçlayacakmışım! Ruhiye Hanım; gündüz gözüyle hırsızlık yapan, gözünü kırpmadan cinayet işleyen pervasız suçluların adresini saptamıştı. Geriye sadece benim sprey sıkınam kalmıştı. Kaçıklara vergi bir özgüven ve buyurganlıkla, sigarasını tüttürüyordu.

"Bana itimat etmiyorsun, kendi kendine 'Bitli kokana kafayı üşütmüş' diyorsun değil mi?" Yaş tahtaya küflü peynirle çizilmiş bir gülücük.

"Takdir edersiniz ki, söylediklerinize inanmak kolay değil pek..."

"Senden bana inanmanı istemiyorum ki. Buraya kanaatlerini değiştirmeye gelmedim. *X Files* dizisini seyrediyor musun?"

"Evet?"

"Fox Mulder, Dana Scully'i ikna edebiliyor mu?" Ruhiye Teyze'nin *X Files* izleyicisi olması enteresandı.

"Yani?"

"Gene de beraber hareket ediyorlar, değil mi? Sen, Scully'den daha mı inatçısın?"

"Aslında ben de Mulder'dan yanayım..."

"Öyleyse dediğimi yap."

Güzel kokmak sevaptır

Siz bir adam öldürmüştünüz de onunla ilgili olarak çekişip duruyordunuz. Oysa ki Allah, sizin sakladıklarınızı ortaya çıkaracaktı.

[*KUR'AN*, BAKARA SURESİ, 72. AYET]

Cuma namazından çıkıp Ninja Kıraathanesi'ne girdim. Sırtımdaki fıstık yeşili orlon hırkanın içinde, Temmuz güneşinin kısık ateşiyle yavaş yavaş pişmiştim. Gözümde kalın çerçeveli, 7 numara gözlükler. Başımda lacivert kadife bir takke. Bacağımda şalvar bolluğunda bir pantolon. Ayağımda evladiyelik Sümerbank ayakkabıları. Yeni Müslüman olmuş, hidayet heyecanıyla ne yapacağını şaşırmış Şarlo gibiydim. Ruhiye Teyze'nin üzerimde gerçekleştirdiği kılık kıyafet devrimi sonrasında, çağımın gerisine ışınlanmıştım. Bir elimde camekanlı esans çantası, diğerinde portatif tezgah, mırıldıyordum: "Gülsuyu, misk, amber, hacıyağı..."

Kör kuyularda yaşayan masal devleri için tasarlanmış göz-

lüğümün üzerinden etrafı seyrediyordum. Bordo çuhalı masalarda iskambil hışırtıları, okey şakırtıları, tavla tıkırtıları. Birbirine düğümlenmiş demir sandalyelerde oturan her yaştan, on kamyon dolusu adam. Solgun duvar kağıdına benzeyen, kapkalın bir sigara dumanının içinde namütenahi bir avuntu seferine çıkmışlar. Bıçkın, defolu gülüşlerinde, korsan sırıtışlarında binlerce çürük diş. Kırış kırış, suyu çıkmış spor gazeteleri, at yarışı bültenleri elden ele dolaşıyor. Sırık gibi bir simitçi, kararmış yamuk tepsisinden, paslı demir görünümünde fakat pekmeze banılmış pamuk yumuşaklığında simitler dağıtıyor. Simitler ısırılıyor, zar atar gibi şeker atılan koyu çaylar karıştırılıyor. Turfanda domates şişmanlığında temiz yüzlü bir adam çiğköfte tablasıyla tura çıkıyor. Kıvırcığa, yufkaya sardığı köfteleri limonla servis yapıyor. Minyatür bir gemi gibi ışıklı askısından masalara çay, kola, gazoz bırakan yeniyetme garsonla göz göze geliyoruz. Ocakla kasa arasında dikilen kısa boylu, tıknaz, kırçıl bıyıklı adam da bakışlarıyla beni sorguluyor. "Esanslarım var. Güzel kokmak sevaptır. Itır, tefarik, defne, meşe yosunu..." Galiba, bu kokuşmuş kahvehaneye ayak basan ilk esans satıcısı bendim.

Yürümeyi yeni öğrenen bebek adımlarıyla kıyıdan köşeden geçerek kurbanlarımı aradım. Boş bir sandalyeye elimdekileri bırakıp, gözlerimi zonklatan gözlüğü çıkardım ve hırkamın ucuyla silmeye başladım. Ruhiye Teyze'nin, eşkalini verdiği adamları saptamaya çalışıyordum. Zor olmadı. Zira kumral bir adam, fakülteden mezun olduğum gün babamın hediye ettiği dolmakalemle loto kuponu dolduruyordu. Masada dört kişiydiler. Şişko, önündeki simitleri neredeyse bütün bütün yutuyor ve su bardağından çay içiyordu. Top sakallının bir şeyler fısıldadığı çam yarması, record tuşuna basılmış robot gibi dinlerken yüzüğüyle oyuyordu.

Gözlüğü taktım. Bir esnaf çırağı gevelemesi tutturdum: "Zencefil kökü, bergamut, limet..." Avlarımın üzerine yü-

rürken, içimden, ünlü parfüm markalarının reklam sloganlarını uyarlıyordum: "Ölümcül cazibeye adanmış parfüm!", "Azrail sizi saplantı haline getirecek!", "Cehennem ateşinde tütsülenin!", "Son nefesin kokusu!", "Cesedinin yakışıklı olmasıyla yetinme!"...

Çakallara sokuldum. Şırınganın namlusunu, Kevser'in katili, son loto kuponunu dolduran Radar Haydar'ın ensesine doğrulttum ve sıvıyı itinayla püskürttüm. Sinek konmuş gibi elini ensesinde şaklattı ve bir an avucunu inceleyip kokladıktan sonra küçük kumarına geri döndü. Şapırt Şadi, dolu gagasını açarak suratıma baktı. "Siz de ister misiniz?" diyerek sıvı kurşunları göbeğine yolladım. Sırıttı. Jilet Atilla sırtına sıktığım sıvıdan etkilenmemiş gibiydi. Kösele İskender'in sağ omzuna çalıştım. Şapırt iştahlı, neşeli bir havada beni izliyordu. Kösele yarım göz kırpıp kafasını iki yana sallayarak, Şapırt'a "Ne iş?" hareketi yaptı. Şapırt, çenesiyle beni işaret ederken kaşlarını kaldırdı. Kösele bana döndü. Elimde saldırı silahıyla dikiliyordum. Kösele'nin nefret dolu standart yüz ifadesi birden kayboldu ve herif gülümseyen bir mezarlık ağacına dönüştü. Tak diye elimdeki makinayı kaptı ve kendine doğrultup göğsüne fısfısladı. Şapırt aptalı yeni bir simidin çemberini kopardı. Kösele, Şapırt'ın burnuna serpti. İlk kez bir fablda rol alan acemi sırtlanlar gibi kesik kesik gülüyorlardı. Radar'ın loto kuponu ıslandı. Jilet ellerini kaldırarak "Ulan başlatma şimdi çarkına!" deyince, Kösele bütün sıvıyı Jilet'in karnına boşalttı. Beni umursadıkları yoktu. Çelimsiz çocukların elinden oyuncağını kapıp coşan ilkokul çeteleri gibiydiler. Çevredekilerden bazıları da onların neşesine uzaktan uzağa ortak oluyordu. Radar Haydar, boş şırıngayı alıp Şapırt'ın koluna vurdu. Ayaklanıp kavgaya tutuştular. Pılı pırtımı toplayıp kahvehaneyi hızla terk ettim. Görevi başarıyla tamamlamıştım.

İki gün sonra gazeteler, "suç tarihinde benzeri görülme-

miş bir olay"dan bahsediyordu. Dört hırsız, bilinmeyen bir sebeple aralarında münakaşa edip feci şekilde birbirlerini yaralamış, yakalanıp polis merkezine götürüldüklerinde de, işledikleri suçları bağıra çağıra sayıp dökmüşlerdi. Mahkeme salonunda, şaşkınlıklarıyla dikkat çeken sanıklar, polise verdikleri ifadeleri inkar etmişler, fakat iki yıldır yaptıkları soygunlar ve işledikleri cinayetlere ilişkin kanıtlar yeterli bulunarak suçları sabit görülmüştü. İkisi müebbet, biri otuzüç yıl, diğeri ise yirmiyedi yıl hapse mahkum edilmişti. Dörtlü, son olarak Göztepe'de bir evi soyarak, ondokuz yaşındaki bir kızı öldürmüştü.

Bildiğim bir şey varsa, Fox Mulder yerden göğe haklıydı.

Elimde gazeteyle Ruhiye Teyze'nin dairesine koştum. Kapıyı, kucağında siyah bir kediyle açtı. Haberi okudum. Kedi de o da gözlerini yumup hoşnutlukla dinledi. Bir gölün kıyısında duran iki geyik, duvardaki halıdan dikkatle bakıyordu. Sanki ben başka tarafa döndüğümde onlar su içiyor, başımı çevirdiğim anda kafalarını kaldırıyorlardı. Ruhiye Teyze'ye neler olup bittiğini sordum. Hırsızlar, katiller yakalanmış, hak yerini bulmuştu. Fakat nasıl? Kediye eğilip "Nefertiti, kızım, haydi sen git biraz oyna" dedi. Kedi sözden anlıyordu, tıpış tıpış yürüyüp bizi yalnız bıraktı. Ruhiye Teyze bana sırrını açıkladı: "Jajha" dedi, "bana Jajha söyledi."

"Ah tabii ya, Jajha. Bunu nasıl da düşünemedim. Başka ne olacaktı? Şu bizim Jajha yok mu, hiç değişmeyecek. Eee, ne demişler, can çıkar, huy çıkmaz. Yahu, Jajha da neyin nesi?!" diyecek oldum, fakat susup sözün devamını bekledim.

"Jajha benim cinim."

"Cininiz mi?"

"Evet."

Çok inandırıcıydı. Umulmadık bir heyecana kapıldım: "Şu anda burada mı?!"

"Değil. Çağırmadan gelmez."

"Vay canına... Yani, suçluların kim olduğunu bilebiliyor?.."

"Cin kısmı geçmişten haber vermeye muktedirdir. Geleceği yalnızca Allah bilir."

"Peki ya o esans numarası?"

"Benim gözyaşım, yarasa kanı, Narcisse Noir parfümü ve doğru sıralanmış birkaç kelime."

"Fakat bu söylediklerinizi... mümkün değil?!"

"Mantığın zehri, aklını uyuşturmasın oğlum."

Bütün bitkiler şifalıdır [Ruhiye Ruhan]

Obscurum per obscurius, ignotum per ignotus.
[Karanlığı karanlıkla, bilinmeyeni bilinmeyenle açıklayın.]

Bu yıl çok yaşlandım.

1833 senesinin baharı. Devletin resmî yayını olan *Takvim-i Vekâyi* gazetesinin 69. nüshasında neşredilen bir haberin başlığı, yeminle söylüyorum, şöyleydi: "TIRNOVA'DA HORTLAK TÜREDİ!"

Sağa sola hücum eden bir zombi, yöre halkının ödünü koparmıştı. İflahı kesilen iki mahalle ahalisi, evi barkı bırakıp kaçmıştı. İslimye kasabasından getirilen meşhur hayalet avcısı Kovalsky'ye, sıkı bir pazarlığın ardından 800 kuruş ücret ödendi. Mezarlıkta yapılan bir tahkikat sonrasında, hortlağın, Ali Alemdar adında bir yeniçeri olduğu anlaşıldı. Muazzam bir kalabalık, Ali Alemdar'ın kabri başında toplandı. Mezar kazıldı. Dağlara taşlara. Ceset iki misli büyümüştü. Tırnakları parmaklarından uzundu. Kılları da yosun gibi kalınlaşmış, keçeleşmiş, tüm vücudunu kaplamıştı. Cılk yaralarla dolu etleri kapkara ve mosmordu. Şiş gözlerini kan bürümüştü... Kovalsky'nin talimatıyla, hortlağın karnına kazık çakıldı. Yetmedi, kalbi kaynar suda haşlandı. Lakin kafir bana mısın demedi. Nihayet, kadıdan müsaade alınarak,

ceset cayır cayır yakıldı da, Tırnovalılar kötü ruhun şerrinden kurtuldu...

Ali Alemdar, benim dedemin dedesiydi.

Mezarına sığmayan, kefenini yırtıp topraktan fırlayan gudubet bir mahlukun soyundanım.

Tırnovalı hemşerilerimiz, ailemize 'gulyabani tohumu' yaftası yapıştırmışlar. Onlar da İstanbul'a göç etmiş. Üsküdar'ın hamamlarında kırklanmışlar. Tekkelerle mescitler arasında mekik dokumuşlar.

Rahmetli hafız babam, aktar idi. "Bütün bitkiler şifalıdır" derdi. Hakiki ilaçlar, doğa'nın kucağındaydı.

Gelgelelim insanoğlu her yaştan ağacı keserek, zehirleyerek, yakarak öldürdü. Tabiatın ağır yaralarına beton döktü. Rüzgarı makasladı, yağmuru kelepçeledi, güneşe çuval geçirdi. Karpuzu, domatesi, portakalı... murdar etti. Ne çare ki soframıza sahte patatesler, naylon biberler, sentetik soğanlar koyuyoruz. Allah'la kul arasına girdiler. İncirle, zeytinle, üzümle Allah'ın arasına girdiler. Eriği, mandalinayı köleleştirdiler. Bitkilerin kokusunu, şifasını, ruhunu gasp ettiler...

Buyurun size, bin sene evvel büyük bilgin İbn-i Sina'dan aldığımız feyizden bir cüz takdim edeyim:

Elma zihin açar, kalbi kuvvetlendirir.

Dişotu, çarpıntıyı izale eder.

Adasoğanı; nefes darlığına birebirdir.

Bal, bütün devaların şahıdır. Peygamber Efendimiz'in [s.a.v.] "Bal henüz vücudunda iken ruhunu teslim eden kişiye cehennem ateşi uğramaz" dediği rivayet olunur.

İğde, ishali keser.

Adamotu koklamak; baş ağrısını giderir, dinlendirici bir uyku getirir.

Keçiboynuzu, çekirdekleriyle birlikte yendiğinde, fıtık belasını def eder.

Patlıcan, terin kötü kokmasını önler.

Muz, öksürüğe ve göğüs ağrılarına iyi gelir.

Hazenbel, basuru tedavi eder, prostat hastalığından kurtarır.

Sarımsak; eklem ağrıları ve siyatiğe karşı eşsiz bir ilaçtır.

Acıbadem yağı, böbrekteki kumları döker.

Kına, tereyağı ile birlikte merhem yapılır, uyuz veya egzama üzerine tatbik edilirse ondurur.

Böğürtleni kaynatın, suyuyla ayaklarınızı yıkayın. İhtiyarlamayı geciktirir, ölene dek saçınız ağarmaz.

Pazı, hardalla beraber yenirse dalak hastalığını iyileştirir.

Havuç, bacak ağrılarını def eder.

Eğreltiotunun suyundan bir küçük fincan içilirse, vücut parazitlerden temizlenir.

Haşhaş, kişniş suyu ile ıslatılıp lapa yapılarak şirpençe veyahut çıbana sürülürse, şifa verir.

Şekersiz içilen kahve hem uykuyu kaçırır, hem de şehveti önler.

Zencefil, havlıcan ve şamfıstığı, bal ile macun yapılarak yenirse romatizmayı kökünden keser.

Hurma, aç karnına yenirse, felci iyileştirir. Hurmanın çekirdeği, sürme gibi göze sürülürse kirpikleri uzatır.

Kuru üzümün çekirdeklerini çıkarıp içine karabiber dök ve öylece ye. Böbreğindeki taşlar düşsün...

Tamam, kabul, ben bir ayağı çukurda bir kocakarıyım. Haklısınız, boyumdan büyük laflar ediyorum. Genetik mühendislerini, bilim adamlarını, botanikçileri eleştirmek bana düşmez. Madem öyle, o laboratuar sürüngenleri de hadlerini bilsinler. Görgüsüz, edepsiz, tımarhanelik patronların gözüne girmek için nebatata hormonlarla tecavüz etmesinler. Tabiatı önce hapishaneye çevirdiler, sonra da içindeki canlıları katlettiler. Para için.

Ahlaksız bilim olur mu? Hikmetsiz, irfansız, insafsız bilim; bize binbir türlü aşırılıkla mermiler, bombalar, teh-

ditler, ölümler yağdırıyor. Eskiden illetten kurtaran, mikroplardan koruyan bir bilim vardı. Şimdi, virüslere üniforma giydirip üstünüze salıyorlar: Biyolojik silah. Çocuklar bir kuzuyu kucaklamadan, kelebeğin peşinden koşamadan, tavşanla bakışamadan büyüyor. Gençler, bir ağacı, üzerinde meyve yoksa tanıyamıyor. Sincap, leylek, ceylan, keklik... anca ekranda görülebiliyor artık. Sıhhatin, emniyetin ve hakkaniyetin mânâsından kopmuş bilim benden uzak olsun. Irak'ta 1 milyon insan öldürüldü. Hâlâ Amerikan hapishanelerinde yüzbinlerce masum işkence görüyor, iğfal ediliyor. Bilim adamlarından çıt yok. Niye? Silah şirketlerinin, ilaç şirketlerinin, türlü çeşitli şirketlerin hizmetinde çalışıyorlar da ondan. Vahşetin, cinayetin, deliliğin emrindeler!

Dedemin dedesi, Ali Alemdar zalim bir adamdı. Ben diyeyim elli, siz deyin yüz cana kıymıştı. Kabirde bile uslu durmadı. Hortlayıp terör estirdi. Fakat şeytanlıkta zamane uzmanlarıyla boy ölçüşemezdi. O, basit bir mezar kaçkınıydı. Alelade bir katil. Hiç değilse, kendini insanlığa adadığını iddia etmiyordu.

Arşimet Kanunu'nu yazsam yeniden

Bir gangster falcıya gitmiş. Falcı, kendinden emin bir şekilde "Yakında çok paran olacak" demiş. Gangster tabancasını çekip falcının önce beynini uçurmuş, sonra da şatoyu soymuş. Böylece kehanet gerçekleşmiş. Haydut, harbiden de çuvalla para kaldırmış.

Sihirbaza, medyuma, büyücüye inanmam. Bir sürü şarlatan. Takırdayan sararmış takma dişleriyle, kendine hayrı olmayan moruklar, önlerine gelene "Sana büyü yapmışlar" der. Yatak odandaki halıyı yakınanı öğütlerler. Sizi ancak ilkbahar ekinoksunun şafağında yapılan tören kurtaracaktır,

fakat sakın bayılmayasınızdır. Kızıl sakalını kemerine tutturan nobran bir dangalak, kılıç koleksiyonuyla övünür. Homoseksüel Satanistler, bakire fotoğraflarına iguana tırnağıyla çarpı işareti çizer. Medyumların tek gerçek hüneri, gözlerini pörtletmektir; ah bir de ıkınmak. Kendini peygamber ilan eden ve müritlerini soyup soğana çevirdikten sonra ellerine bir mısır koçanı tutuşturanlar var hâlâ. Sırtındaki kıllı et benini mistik bir mühür diye yutturanlar... Dizginsiz kaçıklıkla harcıalem kurnazlığın dozunda karışımı. Nedense, 21. yüzyılda psişik dalaverelere rağbet arttı. 1600'lerde yazılmış büyü kitaplarının ikinci baskıları yapılıyor. Kurukafa ve mumlar, kristal küre ve sihirli değnek, pelerin ve hançer. Erkekseniz saçı sakalı sonuna kadar uzatın, kadınsanız ön dişlerinizden birini altın kaplatın, her halükarda atkestanesi büyüklüğünde yüzükler takın, bir de mıknatıslı âsa buldunuz mu, geriye yalnızca fısıldamak kalıyor.

Ruhiye Teyze'ye ne demeli? Onun olayı farklıydı. Her nasılsa bir cine tasmayı takmıştı. "Otur, Jajha!", "Terliklerimi getir!", "Gazete, Jajha!" Sadece fikir yürütüyorum. Zira ben cinleri masallardan, çizgi filmlerden tanıyorum. Ruhiye Teyze de Jajha ile arasındaki ilişkinin detaylarına girmedi. Işık hızıyla hareket eden cin polisin bu işten çıkarı neydi? Jajha bir amatör müydü? Öyle ya da böyle, suçluları yakalamıştı. Ruhiye Teyze ise, katil hırsızların bülbül gibi ötmelerini sağlamıştı. Ben de aracılık etmiştim... Dairemin üst katında çok acayip şeyler oluyordu.

Ruhiye Teyze'yle epey lafladık. Anlattığına göre cin evreninde zaman bizimkinden hızlı akıyormuş. Bir insanla görüşmek, cine çok pahalıya patlıyormuş. Sadece birkaç saat sonra kendi kozmosuna döndüğünde, bir cin haftası geçmiş oluyormuş. Jajha bin küsur yaşındaymış, cin takvimine göre. İnsan ömrüyle hesaplanırsa, 144'ünde sayılırmış. Jajha, düpedüz eski toprakmış. Ha, bir de Nefertiti kelimesi 'güzel

kedi' demekmiş. Nefertiti lakabıyla meşhur Mısır kraliçesinin asıl adı Tadukhepa'ymış [M.Ö. 14. yy.].

Daireme iner inmez banyoya girdim. Suyu açtım, küvete uzandım. Bildiğim bir şey varsa, hayatta en önemli şey henüz ölmemiş olmaktı.

Hidrostatiğin başlıca kurallarını ortaya koyan Yunanlı Bilgin Arşimet'in [M.Ö. 287-212] prensibi icabı *Herhangi bir sıvıya batırılan cisim, taşırdığı sıvı ağırlığına eşit bir kuvvetle kaldırılır.* Derler ki, Arşimet, Suyun Kaldırma Kanunu diye de bilinen olayı, hamamda yıkanırken akıl etmiştir ve çırılçıplak sokağa fırlayarak "Eureka! Eureka!" ["Buldum! Buldum!"] diye haykırmıştır.

Bence asıl Arşimet Kanunu şu: En parlak fikirler, yıkanırken akla gelir.

Madem işsizim, madem benzersiz karışımlar hazırlayabilen Ruhiye Teyze'nin emrine amade bir cini bile var ve cinler geçmişte olan biteni çözebiliyor, o halde kendi işimizi kurabilirdik! Kevser'in intikamını nasıl aldıysak, haksızlığa uğrayan başkalarına da hizmet götürebilirdik!

Ruhiye Teyze, önce ayak diredi. "Olmaz!" dedi. "Ben tüccar değilim. Altın, şeytanın oltasıdır!" Kadıncağız, süper güçlerini kullanmayı reddediyordu. Kara büyüye bulaşmaya ise hiç niyeti yoktu. Sadece, şifa arayan insanlara bir faydası dokunsun istiyordu. Yalnızca zenginlerden, makul miktarda para kabul ediyordu. Ender durumlarda ak büyü yaptığı oluyordu. Fakat hepsi bundan ibaretti. Felçli ayağını kökten iyileştiremediği biricik torununun katillerini adalete teslim etmesi, kesinlikle bir istisnaydı. Ayrıca, Jajha dindar bir cindi. Tıbbi konularda bazı mühim bilgiler veriyordu. Ademoğullarının kavgalarında araya girmeye zaten o da yanaşmazdı...

Ruhiye Teyze'ye dil döktüm: "İntikam sosyolojinin, mantığın, hukukun, kısacası medeniyetin sınırlarını 'insanlık

namına' ihlal etmektir. İntikamcı, kabadayıdan kesin çizgilerle ayrılır. Bir olgunluk imtihanıdır intikam. Haysiyetimizin kesinlik kazanmasıdır. Kindarlıkla değil, salihlikle [barışçılık]; sapkınlıkla değil, itidalle; toylukla değil, kemalle alakalı bir olgudur. Savunmasızlığın, biçareliğin ve kısırlığın püskürtülmesidir. Zorbalığın bozuk ağzına çakılan gümüş bir belagat çivisidir. Kalbin, ruhun ve vicdanın havzasında biriken meşruiyet tortusudur. Hakikatin muazzam cilvesidir. Merhametin mevcudiyetinin, nüfuzunun ve itibarının sağlamasıdır. Aşkla, bilgelikle, sanatla çelişmez... İntikamın kuru bir asabiyetten doğduğunu sananlar, utanmalı."

"Asıl sen utanmalısın delikanlı! Bin yaşındaki bir cini ve seksenbir yaşında bir kadını, hileli ticaretine ortak etmeye kalkışıyorsun!"

Bir koşu, *Köroğlu* kitabını getirdim. Rastgele bir sayfa açıp mısraları okudum:

Haber aldım ihvanından kulundan
Doyuk olduk akçasından pulundan
Hey ağalar akan kanın alından
Altımızda kır at kınalanmalı!

Ruhiye Teyze tınmadı iyi mi. Bir başka sayfa açtım:

Durman hey ağalar gelin meydana
Boyansın kılıçlar al kızıl kana
Bende mürüvvet yok kıyarım cana
İçerimden gamım gitmez neyleyim.

Arap at altımda durmaz savaşır
Kılıcı çekersem gözler kamaşır
Benim ilen şimdi devler uğraşır
Sizin ile işim bitmez neyleyim.

Köroğlu'nu dersen bir genç arslandır
Demirc'oğlu yanında bir kahramandır
Dizdar der ki döğüşecek zamandır
Beş yüz atlı bana yetmez neyleyim.

İşe yaradı! Yani, kocakarı bir nebze yumuşadı. Ona planımı anlattım. Nasıl ki yasal olmayan yollarla tedavi ediyorsa, yine kanun dışı imkanlar ve yöntemlerle adalet dağıtabileceğimizi söyledim. Jajha'nın sağlayacağı veriler sayesinde, masumlara zararımız dokunmayacaktı. Kimseyi öldürmeyecektik. Kimseyle yüzyüze görüşmeyecektik. Her şeyi ayarlamıştım. Marketlerdeki ürünlerin ambalajlarına küçük broşürler iliştirecektim. Müşterileri, telefon kulübelerine davet edecektik. Ücret, pazarlığa tâbi olacaktı. Parayı yatırmaları için bir hesap numarası verecektik. Bu kadar basitti.

Aslında paranın yatırılacağı hesap numarası için başkalarından yardım alacaktık. Konuyla ilgili ayrıntıları anlatıp Ruhiye Teyze'nin kafasını karıştırmak istemedim. Ayrı internet kafelere gidip, uzaktan tanıdığım orta gelirli yedi kişiye, uyduruk isimlerle aldığım e-posta adreslerinden mesajlar yollayacaktım: "Hiçbir zahmete girmeden her hafta 250 $ kazanmak istemez misiniz? Aşağıdaki kişisel bilgiler formunu doldurmanız ve mukaveleyi onaylamanız yeterli!" Müşteriden gelecek mesela 10 bin dolar, önce bu yedi kişiden birinin hesabına yatırılacaktı. O da kendi payı olan 250 doları çektikten sonra kalanı benim talimatımla bir diğerine iletecekti. Gerekirse araya, üçüncü, dördüncü kişiyi de katıp nihayetinde kalan kısmın yarısının kendi hesabıma diğer yarısının ise Ruhiye Teyze'nin hesabına yatırılmasını sağlayacaktım. Her defasında, yedi kişiden üç ya da dördünü farklı bir sırayla harekete geçirecektim. Bir kerede 10 bin dolar kazanmak yerine, her ay düzenli ve sürekli olarak 1000 dolar kazanmayı tercih edeceklerdi. Aksi takdirde onlardan pa-

ramı kendi yöntemlerimle kolayca tahsil edebilirdim. Ayrıca onların benimle gerçek bir hukuki sözleşme yaptıklarını sanmaları da kuvvetle muhtemeldi. Sonuç itibariyle, polisler ya da kimliğimi öğrenmeye çalışan birileri, müşteri kılığında karşıma çıkıp, sonra parayı yatırdıkları banka hesabının sahibini enseleseler bile bize ulaşamayacaklardı. Çünkü paranın izi dolambaçlı bir finansal güzergahta silinecekti.

Bir kocakarı, bir cin ve ben, devlet içinde devlet kurmuştuk. Ha, bir de Abdülcabbar.

Dünya benden saklanabileceğin kadar büyük değil!

Katiller, zannettiğimizin aksine temiz ruhlu ve gayet saftırlar.
[F.M. DOSTOYEVSKİ, *Karamazov Kardeşler*]

İntikam şirketimiz faaliyete geçeli henüz birkaç hafta olmuştu... Uzaktan, telefon kulübesine sığmayan, dışarıda durarak konuşan lenduhaya bakıyorum. Siyahi. Granit gibi kasları var. Dazlak. Parlak gömleğiyle bir limuzin şoförüne benziyor: Biriyle hesaplaşmak için hiç kimsenin desteğine ihtiyacı olmadığı o kadar belli ki.

Abdülcabbar, marketten aldığı bir makarna paketindeki broşürümüzü iş ilanı gibi algılamış. İntikam operasyonlarında bize yardımı dokunabileceğini düşünmüş. "Alo, benim adım Abdülcabbar. Patron siz misiniz?"

"Evet" diyorum "nedir mesele?"

Ahizeyi ısırıyor sanki: "Beni işe alın."

Abdülcabbar Turabi, Sudan'ın Habeşistan sınırındaki Kadarif şehrindenmiş. Tıp fakültesi mezunu. Göz ihtisası yapmak için İstanbul'a gelmiş. Parasız kalmış. İç savaştan kaçarak Türkiye'ye kapağı atan Sudanlılarla temasa geçmiş. Fakat onların da hali içler acısıymış. Bebek Camii'nde yatsı namazı kılmış. "Allah'ım, param bitti? Halifenin şehrinde çul-

suz kaldım..." diye dua ederek, Âlemlerin Rabbi'nden nakit istemiş. Elleri ceplerinde yürürken, bir Afrika barının önünde, sinirli sinirli puro içerek cep telefonuyla konuşan 'küçük adam'a rastlamış: Kamerun'un Duala kentinden, Um Bambuto adında biri...

Telefonu kapattım. Abdülcabbar'ın yanma gittim. "Beni patron yolladı" dedim "hikayenin devamını bana anlatacaksın."

Durumu hiç yadırgamadı. Ahizeyi bıraktı. Adımı bile sormadan, kaldığı yerden devam etti. Yürümeye koyulduk. Daha doğrusu o yürüyor, ben yetişebilmek için rahvan gidiyordum.

Um Bambuto, 1,35 m. boyunda, siyahi, kıvırcık bir cüceymiş. Yani tipik bir Pigme'ymiş. 2,5 metrelik Abdülcabbar'ı görür görmez telefonu cebine koymuş: "Selamünaleyküm brother?" Cüce, dev'e yaklaşıp başını yukarı kaldırmış ve "Burnunun içindeki kıllar, saçlarından fazla!" demiş, "Sen tam aradığım tipte birisin!" Um, bizimkine leziz yemek, geniş yatak, bol harçlık vermiş.

Durdum. Siyah dev, oklava büyüklüğündeki parmaklarını, pembe avuçlarını başımın üzerinde gezdirerek konuşmayı sürdürdü.

Abdülcabbar, gün içinde koltuğunun altında cep sözlüğü gibi ufacık kalan tıp kitaplarıyla Cerrahpaşa'ya gidiyor, akşamları ise Mpagga dilinde şakalaşan keş Pigmelerle ortamlarda şahlanıyormuş. Kısa zamanda, kimseye çaktırmadan namazı bırakmış, alkole başlamış ve Taylandlı bir striptizci kıza âşık olmuş: "Kör dedem, aile toplantılarında hep 'Kuyruğu samandan olan, ateşe yaklaşmasın' derdi..."

Vay canına.

Um, düz, birbirinden farklı renklerde tişörtler giyermiş, fakat hepsinde aynı Mpagga'ca cümle yazılıymış: "DÜNYA, BENDEN SAKLANABİLECEĞİN KADAR BÜYÜK DEĞİL SOKO!"

Meğer, Bambuto ailesi, Um'un onbir yaşındaki kardeşi Nzoli'nin, omza inen kamçılar ve ağza saplanan tahta iğnelerle yapılan bir törenle erkekliğe adım atacağı Kongo'ya gitmiş. İturi Ormanı'nın içinden bisikletlerle geçmişler. Akrabalarının köyüne varmışlar. Tören sırasında, Kongo Kurtuluş Hareketi'nden bir gerilla şefi Sese Soko ve adamlarının baskınına uğramışlar. Nzoli kaçırılmış. Soko ve diğer yamyamlar, Nzoli'yi çatır çutur yemişler. Kemiklerini de bez bir torbanın içine doldurup köyün girişine atmışlar. Um, intikam yemini etmiş. Lumumbaşi kazan, Um kepçe; samanlıkta iğne arar gibi Soko'yu aramış. Dört ay sonra, Soko'nun mülteci olarak Hollanda'ya gittiğini haber almış. Um da ailesiyle vedalaşmış. Zehirli okunu kuşanmış ve yamyamın leşini sermek üzere Avrupa'ya uçmuş. Soko geri zekalısı ve takımının, insan kaçakçıları tarafından kandırıldıklarını, Türkiye'nin güneyinde bir limana bırakıldıklarını öğrenmesi uzun sürmemiş. Amsterdam'dan Mersin'e geçmiş. Oranın altını üstüne getirdikten sonra, Soko'yu İstanbul'da bulabileceğini fark etmiş. Soluğu İstanbul'da almış. Bu arada, Kamerun'daki ailesine, intikam yolculuğu hakkında bir-iki mektup yazmış. İstanbul'a vardığında, kuzenleriyle karşılaşmış. Yardıma gelmişler. Bir yandan Soko'nun izini sürerken, bir yandan da kirli işlere bulaşmışlar. Eroin kuryeliği: Şehrin dört bir yanına 'çiçek tozu' dağıtan sempatik cüceler çetesi...

Um Bambuto, geceleri ağlayıp sayıklayarak uykuya dalıyormuş: "Kardeşimi yediler!.."

Soko'nun izine, tesadüfen Abdülcabbar rastlamış: Karagümrük'te bir viranede polisten saklandığı kulağına çalınmış.

Ertesi gece, Um ve kuzenler, ellerinde zehirli oklarla, Soko'nun evinin karşısında bir minibüste pusuya yatmışlar. Göğsünde ışık saçan bir madalyon sallanan Soko, yarım düzine adamıyla sokağa damlamış. Bir arabaya doluşmuşlar. Bi-

zimkiler takibe başlamış. Beşiktaş'ta bir şose yolda durmuşlar. Um yayını gerip Soko'nun ardından haykırmış. Soko ve şürekası neye uğradıklarını şaşırmış, tabanları yağlamışlar. Kongolular kaçıyor, Pigmeler kovalıyormuş. Zehirli oklar, dar ve uzun sokağın içinde kuyruklu yıldızlar gibi kayıyormuş. Birkaçının suratına, kasıklarına, bacaklarına saplanmış. Um'un oku, Soko'nun ensesinden girip gırtlağından çıkmış. Sokağın sonundaki köşelere saklanan fotojenik yamyamlar ateşe başlamışlar. Altın kaplamalı Glock tabancalar şimşek gibi, karanlığı çatırdatıyormuş. Pigme kuzenler de ilkel silahları atıp modern silahlara davranmışlar. Um tam kalbinden vurulmuş. Abdülcabbar bir-iki sıyrıkla kurtulmuş. Nzoli'nin kanı yerde kalmamış, fakat işte Um da canından olmuş. Pigmeler, Um'u ecnebi mezarlığına defnedip Kamerun'a dönmüşler.

Abdülcabbar ise göz ihtisasına devam edememiş. Tarlabaşı'ndaki birkaç Sudanlı kaçak göçmeni tedavi etmişse de, ücret almamış. Kadarif'e geri dönemiyormuş. Okulda başarısız olduğunu ailesine söylemeye utanıyormuş...

Abdülcabbar'ın teklifini kabul ettim. Ruhiye Teyze, Jajha'dan Abdülcabbar'ın kimliğini ve geçmişini araştırmasını rica etti. Cinler âleminden gelen rapora göre, Soko'yu Abdülcabbar boğarak öldürmüştü. Adamımız, esasen, Soko'nun boynunda parmak izleri bıraktığı için ihtisasa devam edememişti. Soko, Um'u mıhlayınca, Doktor Abdülcabbar'ın gözü kararmıştı. Kanlar içinde can çekişen Um'un başucundan kalkmış, Soko'nun tepesine binmişti. Ayakları yerden kesilen Soko çırpınırken ateş ettiyse de, Abdülcabbar mermilere aldırmamıştı... Bana bir yıl kadar sonra, olayı itiraf ederken "O yamyamın gırtlağını sıkarken kendimi çok değerli hissettim" diyecekti.

Pigme çetesinde gangsterlik stajı yapmış, yamyam avcısı Doktor Apo, yağmurda dans etmiş ve ıslanmıştı. Bildiğim bir şey varsa, bir kere zenci oldun mu, geri dönüşü yoktur.

Herkes hak ettiği cezayı bulsa dünya altüst olur

"Kimden, ne için intikam almak istiyorsunuz?" Telefon kulübesinde aramamı bekleyenlere ilkin bu soruyu sorarım. Oyalanmadan konuya girmek en iyisidir. İki yılda o kadar çok kişiye intikam servisi yaptım ki, bilseniz şaşarsınız. Metropol, derin dondurucuya kaldırılmış intikam tabldotlarıyla dolu.

"Alo?"

"Kimden, ne için intikam almak istiyorsunuz?"

"Ev sahibimden. "Kirayı arttırmayacaksan evi boşalt' diyor. Halbuki daha yedi ay önce zam yaptı."

"Kontratınız var mı?"

"Var."

"O halde neden dert ediyorsunuz?"

"Herif çok yaşlı. Haftada iki kere evime baskın düzenliyor. Saatlerce zile basıyor. Bastonunu yüzüme sallayarak tehditler yağdırıyor."

"Ne gibi?"

"Evi yakacağını söylüyor."

"Niye polis çağırmıyorsunuz?"

"Şey..."

"Ne?"

"Ben sabıkalıyım... Geçen sene, ilkokul 3. sınıfa giden kızımın öğretmenini hastanelik ettim."

"Neden?"

"Çocuğa hakaret etmiş ve dövmüş. Veli toplantısında, bunu niye yaptığını sordum. Oto tamircisi olduğum için benimle alay etti. Anlayamazmışım. Ben de çenesini kırdım."

"Adamın çenesini mi kırdınız? Nasıl?"

"Eee, kadındı."

"Kadın mı?"

"Evet, herşey çok ani oldu. Kızımı incitmişti ve beni aşağılıyordu. İriyarı bir karıydı. Haltercilere benziyordu. Ruj sürdü-

ğü dudaksız ağzıyla cadılar gibi sırıtıyordu. Yumruğumu öpüverdi. Suratı, çok affedersiniz, kanlı tavuk b.kuna döndü..."

"Sonra?"

"Altı ay hapis cezası verdiler. Kefaletle serbest kaldım. Sağa sola borçlandım. Benim dört çocuğum var. Üçü okuyor. Boş ev bulsam bile hemen taşmamam."

"Ev sahibinize de yumruk attınız mı?"

"Mushaf çarpsın ki atmadım."

"Fakat?"

"Son gelişinde evin önünde kalp krizi geçirdi. Hastaneye zor yetiştirdiler. Oğullarından biri, TIR şoförü, kapımıza dayandı. Bir ay içinde evden çıkmazsam beni öldüreceğini söyledi."

"Pekala. Ne kadar kira ödüyorsunuz?"

"500 papel."

"Size daha ucuz ve daha güzel bir ev bulsam?"

"Bostancı'da daha ucuz bir daire mi? Her yeri aradım beyefendi, yok ki?!"

"Cumartesi saat 12'de bu kulübeye gelin. Tamam mı? İsminiz nedir?"

"Ercan"

"Soyadınız?"

"Mercan."

"Anlaştık, Ercan Mercan."

Jajha, Bostancı'daki bütün evleri ışık hızıyla dolaştı ve sahibinden kiralık bir daire buldu: Üç oda bir salon, 130 m^2, güney cephe, dördüncü kat, doğalgazlı, asansörlü, çift tuvaletli.

Ruhiye Teyze, bir puro hazırladı. İçinde tütünden başka rezene yaprağı, fesleğen, hatmi ve aroma olarak da İsveç şurubu bulunan bir puro.

Ercan Mercan, kiralayacağı dairede bu puroyu yakıp, dumanı evin sahibinin yüzüne üfleyince, adamcağız Ercan'ın

bütün tekliflerini kabul etmiş. Pasif içici kurban, 800 liranın yarısına razı olmuş. Ercan'ın boşalttığı ev içinse, yaygın kargaşa taktiklerine başvurmuştuk. Moruk hasta olduğu için daire bir müddet kiralanmadan bekletildi. Abdülcabbar'la birlikte, içeriye bir fıçı balık ve yirmi-yirmibeş tane sokak kedisi taşıdık. Küveti suyla doldurduk. Onbeş gün içeride alem yapan kediler, ortalığı berbat ettiler. Kokuttular, kirlettiler...

* * *

Kulübeye bir kadın giriyor. Telefonu çaldırıyorum. Açıyor. "Kocamdan intikam almak istiyorum. Onbeş yıldır beni dövüyor. Çocuklarımızı hırpalıyor. Kaç kere kemiklerimi kırdı. Galiz küfürler ediyor bana. Akrabalara kaçıyorum. Geliyor. Dil döküyor, özür diliyor. İki gün sonra gene dayağa başlıyor. Daha fazla dayanamayacağım, n'olur yardım edin..." Kadın ağlıyor. Bildiğim bir şey varsa, eşini ve çocuklarını döven heriflerden daha aşağılığı yoktur.

Bu işe başlarken, kocası tarafından tartaklanan kadınlarla bunca sık karşılaşacağım aklıma gelmemişti doğrusu. O kadar çoklar ki.

Jajha araştırıyor. Ve evet, herifler gerçekten de... İnsan tiksiniyor.

Ben de karısına saldıran adamların icabına bakıyordum. Tabii ki Abdülcabbar sayesinde. Şerefsiz enişteye eşek Sudan'dan gelinceye dek sopa çekiyoruz. Denyonun kafasını gözünü patlatıyor, pestilini çıkarıyoruz. Leşinin üzerine, Ruhiye Teyze'nin imal ettiği yeşil bir pudra döküyoruz. O günden sonra dümbük, karısının sadık köpeği haline geliyor. Ömür boyu.

Sopa ve büyüyle insan şekline sokulmuş bu mutantlardan hayır gelir mi? Yılanı boruya sokarak düzeltiyorduk. Fakat iradenin baypas edilmesi sayesinde ele geçen esenlik, özne-

siz iyilik, iktidarsızlığa dayalı asayiş, hileli ahenk... Eh, belki de, o kadar kusur kadı kızının zevcinde de bulunurdu?

* * *

"Piçin biri sevgilimi ayarttı" diyordu hattın diğer ucundaki çim adam. Otuz yaşında ya var, ya yok.

Mini etekli bir fıstığın şereflendirdiği bir bankın kıyısında oturmuş kulübedeki müşterime bakıyorum, elimde cep telefonu. Brad Pitt ile Josh Holloway'in ortak akrabasına benziyor; hayret, kızlar böyle tiplere bayılır?

"Sakin olun, belki de bir yanlış anlama vardır ortada?" Telefonun alt kısmına ince bir elektronik süzgeç koyduğum için, söylediklerim karşı tarafa *Testere* [Saw] filmindeki psikopatın sesiyle ulaşıyordu. Bu da, hem müşterilerime sonsuz bir güven veriyor, hem de kimliğimle ilgili yegane ipucunu yok ediyordu.

"Yanlış anlama filan yok..."

Böyle netameli durumlarda işi reddetmeden önce, anlamını bilmediğim laflar ederim: "Kadınlarla başetmek zordur ahbap. Eninde sonunda, onların aptallığı senin aşkını aşar."

"Ha?"

"Âşık mısın?"

"Eee, evet?"

"Aşk nedir?"

"Nedir?"

"Bir erkeğin, tek kadınla yetinmek için, canını dişine takması, tepinmesidir."

"O kızı geri istiyorum." Ben ne söylüyorum, tamburum ne çalıyor?

"Erkek erkeğe konuşalım. Düşün, dünyadaki kadınların yalnızca binde birinin harikulade olduğunu kabul etsek bile, kaba bir hesapla, gezegenimizde 3,5 milyon, tapılacak güzellikte kız var. 3,5 mil-yon... Ve onların hiçbiri umu-

runda değil, öyle mi? Mahalli bir matadorun peşine takılarak seni terk eden bir ofis kısrağından başka biriyle ilgilenemez misin?"

Sözlerimi acıklı bulmuş olmalı ki, ağlamaklı bir tonda "Dört yıldır çıkıyorduk" dedi.

"Bildiğim bir şey varsa, ilişkinin uzun sürmesi, kalitesini yükseltmez."

"Ne yapacağım peki?"

"180 derece dön."

Döndü ve sordu: "Evet?" Suratı: Şaşkınlıkla dolu bir kin matarası.

"Saat 8 yönündeki kızı görüyor musun, oflayıp pufluyor?"

"Şu, cep telefonuyla konuşan adamın yanındaki mi?"

"Hıı-hı. Adamın kızla ilgisi yok" dedim, kendimden emin bir şekilde, "yanma git ve 'Geciktiğim için bağışla lütfen, bir daha olmayacak' de."

"Sonra? Ya 'Sen de kimsin?' derse?"

"O zaman, 'Aşkına layık olabilmek için bir dizi estetik ameliyat geçirdim ve kişisel kılık kıyafet devrimi yaptım' deyip gülümsersin."

Talimatlarımı harfiyen uyguladı. Yanımıza geldi, repliğini söyledi. Edeplice sırıttı. Kızdan cevap bekledi. O anda, derisi, ölü bir ayının postuna benzeyen bir çam yarması zuhur etti. "Firdevs? Kim bu arkadaş?"

"Tanımıyorum."

Kız daha tek kelimelik cümlesini tamamlamadan, boz ayı, bizim kalbi kırık ırz düşmanının kafasına yumruğu yapıştırdı. Bu şiddetli eleştiri üzerine herkes kendi yoluna gitti.

Bismillah demeden beyaz atından düşen ve çifte yiyen prens de umarım benim gibi düşünüyordu: Geriye kaldı 3 milyon 499 bin 999!

* * *

Bildiğim bir şey varsa, herkes hak ettiği cezayı bulsa dünya altüst olur.

Ödeşme ofisi, intikam istasyonu, heşaplaşma yazıhanesi olarak kullandığım telefon kulübelerine uğrayanların fotoğraflarını çekseydim, görülmeye değer bir albüm olurdu: Duvağını arkaya atmış, sigara içen, deri montlu gelin; mavi eşofmanlı, spor çantalı, peruklu güreşçi; kırmızı şalvarına bir Smith & Wesson iliştirmiş palyaço; köpeğini kulübenin direğine bağlamış, takım elbiseli yakışıklı kör genç; telefon tuşlarının altındaki boşluğa kelebekle [bir tür bıçak] birşeyler kazıyan, lise formalı kız; kanlı önlüğü, sıvanmış kollarıyla, işlerinin tıkırında gittiği anlaşılan, tıknaz, tıknefes bir kasap; boğazına kadar inen ağır makyajıyla, başkasının kafasını takmış gibi görünen işkadını; bıyıklı ilkokul öğrencileri; tekerlekli sandalyesinde, savaş meydanındaki general belagatiyle konuşan ihtiyar...

Mavi mantolu, lacivert başörtülü bir kadın, Taksim Meydanı'ndaki belediye otobüsü duraklarının yanında dizili kulübelerden birine giriyor. Parkın duvarından seyrediyorum. Yüzünü göremedim. Saat 17:00; hava kararmak üzere. Kadın "Ben... buraya niye geldim, bilmiyorum, beyefendi" der demez, başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. "Kusura bakmayın, sizi boş yere meşgul ettim." Kadının sesinde ıstırap, şaşkınlık ve çaresizlik tınlıyor. Robot şivemle, onu telefonda tutmaya çabalıyorum. "Kocam..." diyor, "çok iyi bir adamdır." Dilimin ucuna bir milyon farklı söz geliyor, fakat hepsi de anlamsız. "İntikam filan almak istemiyorum aslında." Ona, ne isterse yapacağıma söz veriyorum, yeter ki meseleyi anlatsın. Acıklı bir sır verir gibi fısıldıyor: "Biz otuziki yıldır evliyiz..." Bunda dert edilecek bir şey olmadığını söylüyorum. "Ben yaşlı bir kadınım..." ağlamaya başlıyor. Hüngürderken titreyen eliyle telefonu kapatıyor. Derim, gerginlikten yırtılacak sanki. İpleri kesilen bir kukla gibi yere yığı-

lıyor. Yüreğim ağzımdan fırlayacak! Hızla atılıp yanına koşmamak için kendimi zor tutuyorum. Halini kimse görmüyor. Can çekişirken bile göze batmamayı becerebilir. Derhal, yeniden arama tuşuna basıyorum. Telefon çalınca irkiliyor. Mantosunun cebinden bir mendil çıkarıp gözlerini siliyor. Sağa sola tutunarak doğruluyor. İç parçalayıcı bir tereddütten sonra, çözülüyor: "Kocamın bir oynaşı var." Oynaş mı? Yani, babamın bir sevgilisi mi varmış?! Telefonu gocuğumun cebine attım, koşup, kulübedeki harap cansız mankene, anneme sarıldım.

Gözyaşı tabancası

İnsan, bu dünyaya ağlayarak gelir, yeterince ağladıktan sonra da ölüp gider.

(WILLIAM SHAKESPEARE, 1564-1616, *Kral Lear*)

Orhan Gencebay'ın eski bir şarkısı, *Dertler Benim Olsun* çalıyordu.

"Bir zamanlar benim sevgilimdin": Kurşunları doldurup şarjörü taktım.

"Yanımdayken bile hasretimdin": Sig Sauer'i [P 220] elimde evirip çevirdim.

"Şimdi başka bir aşk buldun": Namluyu, televizyonun üstündeki kirli yemek tabaklarına doğrulttum.

"Mutluluk senin olsun": Silahı ateşledim...

Dumanı tüten tabancama sarılmış ağlıyordum. Namluyla gözlerimi sildim. Gözyaşım cıva gibi, tabancanın içine damlıyordu.

Bu şarkı beni bir cinayet şampiyonasına hazırlayan antrenörün hipnotik telkinlerinden oluşuyordu sanki.

Bildiğim bir şey varsa, Gencebay dinledikten sonra gelen sessizlik de Gencebay'dır.

"Akşama ne yiyelim Doktor?"

"Palamut."

Soranda kabahat. Abdülcabbar, kahvaltıda bile balık yiyor. Evde bir akvaryum olsaydı, hoşaf niyetine kaşıklardı. Tüm parasını balığa yatırıyor. Bir elinde kuzu büyüklüğünde levrek, diğerinde de tatlı yerine hamsi poşeti. Denize bakınca ağzı sulanıyor. Balıklarla ilgili resimli bir kitap almış, henüz tatmadığı türleri işaretliyor. Tatlı ve tuzlu sulardaki balıkların hepsi, Abdülcabbar'ın midesine doğru yüzüyorlar. Balık bulamadığı ender günler, balık kraker atıştırıyor.

Birgün, Abdülcabbar yine kucağında can çekişen bir balık sürüsüyle eve damladı.

Nefertiti, Abdülcabbar'ın etrafında dört dönüyordu. Karakedi, siyah adamın vücudundan kopmuş da yerine geri dönmeye çalışan bir uzva benziyordu. Karanlık bir gezegenin kömürleşmiş uydusu.

Abdülcabbar'la göz göze geliyoruz: Maliye bakanı ile vergi kaçakçısının bakışması.

"Bildiğim bir şey varsa, bu dünyadaki balıklardan payına düşeni çoktan yedin?"

Balıkadam, yüzüme, potayı ıskalamış bir basketbolcunun hüzünlü ifadesiyle bakıyordu. O esnada, gaipten gelen bir hışırtıyla irkildik. Dış kapının altından sarı bir zarf, içeri girmeye çalışıyordu. Nefertiti derhal zarfa doğru koştu. Abdülcabbar, iki adımda mutfağa gidip yükünü tezgaha indirdi, dönüşte zarfı Nefertiti'nin pençelerinden kurtarıp bana verdi. Posta, Gönül İşleri Bakanlığı'ndan gönderilmişti. Hafiften heyecanlandım. Dikdörtgen zarfın kısa kenarlarından birini ince bir şerit halinde yırttım. İçinden yeşil-beyaz bir smart kart, bir de matbu sayfa çıktı: *Sayın Müntekim Gıcırbey; Şebnem Şibumi'ye olan aşkınız, yapılan tetkikler ve müla-*

kat neticesinde, bakanlığımız tarafından tasdik edilmiştir. Kutlarız. AŞKart'ınız ilişiktedir.

Yararlanabileceğiniz hizmetler ve avantajların listesi ise aşağıdadır. Yenilikleri, bakanlığımızın internet sitesinden takip edebilirsiniz...

Zamanda yolculuğa ömür yetmez

Namık Mıknatıs'ı mezara daldırıp çıkarmıştım. Onun imparatorluğuna, beş ucu b.klu Ninja yıldızları yağdırmıştım. Bunu kainatın iyiliği için değil, Şebnem'in neşesi yerine gelsin diye yapmıştım.

Boğaza nazır bir kafeteryanın çınar gölgeli avlusunda, Şebnem'le çay içiyoruz. Cennet bahçesinde rehabilitasyon. Kasımın ortalarında, yaza ağıt yakan güneş, saçını başını yoluyordu. Şebnem, çatalıyla, meyveli pastanın içindeki mandalina dilimlerini avlıyor.

Ona bakarken, sanki içimde tavuk taşıyan bir kamyon uçurumdan yuvarlanıyor.

"Hava ne güzel, değil mi?" diye gıdaklıyorum.

"Evet" diyor "bazı 22 Kasımlar böyle güneşli olur."

Çaydan bir yudum alırken, hayatım boyunca denk geldiğim otuz civarında 22 Kasım'a hiç dikkat etmediğime yanıyorum.

"22 Kasım 1963'te, Dallas'ta gökyüzü bulutsuz, hava ılıktı" diyor. "Kırküç yaşındaki ABD Başkanı John Fitzgerald Kennedy ve eşi Jacqueline, üstü açık bir Lincoln'deydiler. Halk, başkanı görebilmek için yolun sağına soluna yığılmıştı. Kennedy, ayağa kalkmış, korteje el sallıyordu. Tam o sırada, başına isabet eden bir kurşun kafatasını parçaladı."

Şebnem'e göre tarihi kavramak ve sevmek, onun düpedüz hayat olduğunu görmekle mümkündü. Savaşlar, keşifler,

devrimler... aslında şişirilmiş ayrıntılardı. Tarih, bir geğirti olmalıydı ki, bize yüzelli sene önce yenmiş bir sandviçi anlatabilsin. Asırlar evvel ölmüş kimselerin canları, tarihçilere emanetti. Zamanı, şimdiyi tarihten ayırmamak gerekiyordu. Geçmişi değiştiremezdik, çünkü ona hükmedemezdik. Bir bilim olarak tarih, hileli, illüzyonlu bir disiplindi. Çevremizdeki insanları, hattâ kendimizi bile gerçek manada tanıyamazken, tarihî figürlere haksızlık etmekten başka çaremiz yoktu. Zamanda yolculuğa ömür yetmezdi. Varoluştaki hüznü besleyen merakın, üzerinde doludizgin yol aldığı ve gittikçe genişleyen bir hafıza alanıydı tarih. Kaskatı kayıtlardan ibaret yazılı metinlerin de fonksiyonu, onları eritip ruhumuza akıtmamız ihtimaline yataklık etmeleriydi. Hiçliği suiistimal etmekte sakınca görmeyen hovardalık değil, varlığı tespit eden bir bilgelik bize ufuk açabilirdi. Tarih, komple gaibe intikal etmiş şeylerden mürekkepti. Gaybı yalnızca Allah bilirdi. Gaipten sesler duyabilir, onu belki tadabilirdik. Tatsız tarih, acı gerçeklerle dolu, kararmış bir tencereydi...

Şebnem'in söyledikleri, kulağımın pasını silen felsefi bir çocuk şarkısına benziyordu. Çok önemsediği, hayatına anlam kazandıran düşüncelerini bana anlatıyordu. Gururlanıyordum.

Beklediğim soruyu aniden seslendirdi: "Namık Mıknatıs'ın başına gelenler... Yani, nasıl yaptın?"

Yüzüme, gizemimi sıfırlayan bir sırıtış yayılıyor; engelleyemiyorum: "İşim bu; bunun için para alıyorum." Ceketimin cebinden Camel paketini çıkarıp bir sigara yakıyorum. Bal taşıyan fakat diken yiyen tipik bir deve gibiyim.

Şebnem bir sigara istiyor. Uzatıyorum. Kendisi yakıyor. Gagacığında boncuk taşıyan bir kumru kadar sevimli. Gülümsüyor. Ağzından sigara dumanı değil de, tebessümünün buğusu yayılıyor sanki.

Birbirine çobanlık eden iki kuzu gibiyiz.

Şebnem'i bütün hücrelerimle dinliyorum.

"Kanuni Sultan Süleyman'ın cenaze namazı üç kere kılındı: Zigetvar'da, Belgrad'da ve İstanbul'da" diyor.

"18. yüzyılda Altaylar, Kırgızlar ve Doğu Türkistan Türkleri şaman ayinlerine 'oyun' derlermiş. Oyun = Ayin" diyor.

"22 Kasım 1963'te, yani Kennedy'nin vurulduğu gün, yazar Aldous Huxley de öldü. Hani şu *'Bu dünya, belki de bir başka gezegenin cehennemidir'* diyen adam."

Güvercin ıslığı gibi ince bir yağmur başlıyor. Legoya benzeyen kırmızı şapkalı garson, hesabı getiriyor. Öderken AŞKart'ı gösteriyorum. Şebnem'in yüzünde kar'a diş macunuyla çizilmiş bir soru işareti.

Yağmurda, benim pikaba doğru yürürken, karşıda, Çamlıca sırtlarında parlayan gökkuşağını gösteriyor. "Yakut Türklerinin efsanelerinde gökkuşağına 'dişi tilkinin sidiği' denirmiş. Anadolu'nun birçok yöresinde gökkuşağı görüldüğünde 'Tilkiler düğün yapıyor' derler. Akira Kurosawa'nın *Dreams* filminde de gökkuşağı görülen bir bölüm vardır. Adı: *Tilkilerin Düğünü*."

"Tilkilerin Düğünü mü? Vay canına?" Kahkahamı frenliyorum: "Biz çocukken, leylekler sürüler halinde göç ederken gökyüzüne bakıp kollarımızı açarak dönerdik ve 'kuşların düğünü!" diye haykırırdık."

Tilkiydi, kuşlardı, düğündü derken, benim dört kapılı 98 model gümüş kulübeye [Nissan Pick-Up 2.7 D] atlıyoruz.

Şebnem, sade gazoz gibi renksiz bir ifadeyle soruyor: "AŞKart'ın olduğunu bilmiyordum?"

Şakaya vuruyorum: "Allah devlete zeval vermesin..."

"Kim peki?.. Yani, sevdiğin?.."

Yüzümün yapboz parçaları gibi düşüp dağılmasını önlemeye çalışarak bir an Şebnem'e bakıyorum, sonra tekrar yola dönüyorum: "Sensin, Şebnem. Ben... seni seviyorum."

Sevgilisini düşmanlarının arasından seçmek [Balkan Balkır]

Bizi yüzeysellikten alıkoyan kişi olarak düşmanımız, kurtarıcımızdır.

[HADIK ANDREAS, 1711-1791, *İkna Repertuarı*]

İlk yumruk sol şakağıma indi. Beynim ani bir sancıyla taşlaştı. İkinci yumruk çenemde patladı. Korkudan gebermek üzereyim. P.ç kurusu öyle güçlü ki kaburgalarımın altına vurunca soluğumu kesti. Göğsümün ortasına aldığım darbeyle sırtüstü düştüm. Kalkmayı denedim, olmuyor. Yerçekimi hızla artıyor. İçinde bıçaklanmış bir maymun bulunan bez bir çuval gibi yığılıyorum. Giysilerimde kan lekeleri büyüyor. Dayak yemeye alışkın değilim, dövüşmeyi bilmem. Panikten titreyen ellerle pantolonumun arka cebinden cüzdanını çıkarıp başucuma bıraktım. Yattığım yerde cenin gibi yan dönüp kollarımla kafamı korumaya aldım. Böğrüme sipsivri bir tekme çakıldı.

Cipimden inmiş, evime doğru yürüyordum. Bir erkek sesi: "Balkan Bey?"

Döndüm, ayaklanmış iki gölge: "Evet?"

Orta boylu olanı, karanlıktan sıyrılıp ansızın üzerime atıldı. Diğeri hiç karışmıyor: 2,5 metrelik bir zenci. Herhalde bir tek tokadı beni öldürmeye yeter.

Cüzdan yerde duruyor. İlgilenmiyorlar.

Yüzüklerin Efendisi filminde "Kıymetlimiss" diyen Gollum'un sesiyle soruyorum: "Kimsiniss?"

Sosyetede yeni trend adam pataklatmak. Geçenlerde gazetede okumuştum. Çalıştığım reklam ajansında da konuşuluyordu. Birtakım ofisler varmış. Sağa sola ilan veriyorlarmış. Parayı bastırıyorsun, "Falancayı tartaklayın" diyorsun, onlar da eli ağır elemanlarını gönderip 'hedefin' icabı-

na bakıyorlar. *Dövüş Kulübü*'nün bir değişiği. Kötek organizasyonu. Ticari bir olgu. Sille ve sopanın ekonomik rotası. Sivil saldırı. Esnek yasadışılık. İşçi sınıfının şanlı yumruğuna yön veren pazarlama stratejisi. Piyasaya yayılan şok dalgaları.

Barbarca bir hizmetin nesnesiyim şimdi. Elmacık kemiğimin yöresine meteor gibi bir yumruk çarpıyor: Çooot! Gulp! Üst dişlerimden birini yutuyorum. Yüzürndeki morluklar ve şişlikler, müşteri memnuniyetini garantilemeye yönelik. Kan, ter ve sümüğümden oluşan sos; servisin kalitesini artırıyor.

Karnıma oturan psikopat yana eğiliyor. Zenci, elindeki cep telefonunu bana uzatıyor. İlk anda ne olduğunu anlamıyorum. Dağılmış suratımın fotoğrafını çekiyor.

Bir yandan bu planlı programlı dayağı yerken, bir yandan da müşterinin kim olabileceğini düşünüyorum:

Ceyda? Onu terk etmiştim. İlişkimiz kürtaj ve kokainle lanetlenmişti. Aylarca telefonlarına çıkmadım.

Batuhan... Ceyda'ya âşıktı. Sürekli ondan bahsediyordu. Verdiğim taktikleri uygulayamıyordu. Beni Ceyda'yla tanıştırdı...

Mehtap? Alkol sorunum vardı... Kadınlığını fiilen aşağıladım. Birbirimize galiz küfürler ettiğimiz bir kavga sırasında onu kırık viski şişesiyle yaralamıştım.

Orkun? Çok yetenekli bir çocuktu. Parlak fikirleri vardı ve kalemi kıvraktı. Pabucumu dama atması işten değildi. İşten kovuldu. Patronun köpeğini taşladığı yalanını uydurmuştum...

Pelin? Onunla üçlü koltukta yeni bir medeniyet kurmuştuk. İlkbahar gelip de bir pazar günü saatler ileri alınınca her şey altüst oldu.

Alaz Bey... Müşterilerin bulunduğu toplantıya sarhoş gitmiştim. Konuklara da, Alaz Bey'e de kahkahalar atarak ha-

karet yağdırmıştım. Ne dediğimi hatırlamıyorum. Hâlâ anlatılır...

Ben sahteliğin radyasyonuyla zehirlenmiş göstermelik bir kabilenin lakayt üyesiyim. Kahrolası kurnazlıklarıyla şişinen idamlık aptallarca kuşatılmış bir iblis çukurunda debeleniyorum. Sevgilisini ve arkadaşlarını düşmanlarının arasından seçen biriyim ben. Dostum yok. Yolda kesik bir el bulsa, yüzüğü alıp gerisini atacak or.spu çocuklarının imajını inşa ediyorum. Markalı paçavralar, hurdalar ve kusmukları cazip gösterecek alelade şaklabanlıklar yapıyorum.

İşlemediği suçların cezasını çeken, yakalanmadığı hastalıkların tedavisini gören, tanışmadığı insanlar tarafından terk edilen kimselerin tek tesellisi, karşılık beklemeyen kötülüktür. İşte şimdi, yıkıcı tekdüzeliğin yerini sürprizli bir şekilde şifa verici şiddet alıyor.

Gözlerim, kısılmış jaluziler gibi. Kırılan burnuma, yırtılmış derimden yayılan kokular geliyor.

Bu benzersiz masaj sayesinde bakarsınız birkaç kilo veririm? Sağlıklı tekmeler beni iyileştirir?

Size sapıkça gelecek, fakat bu dayağı kendime bizzat ben atmalıydım. Her fiskede, kendime duyduğum nefret biraz daha yatışıyor. Hiç tanımadığım birileri, benim bana olan borcumu ödüyor sanki. Nakit kadar sıcak bir kroşe daha!

Motosikletler ketçap göllerine uçsun. Cep telefonları çamaşır makinelerinde kaynayıp infilak etsin. Darağaçlarında urgan yerine blucinler sallansın. DVD playerlar mikrodalga fırınlarda korlaşsın. Makyaj malzemeleri sandviçlere sos diye katılsın. Cipsler ve çikolatalar spor ayakkabılara tıkıştırılsın. Bilgisayarlara galon galon sıvı deterjan dökülsün. Takım elbiseler mayonez kazanlarında kaynatılsın. Yolcu uçaklarından kola şişeleri saçılsın. Otomobillerin içi ve benzin depoları hazır kahveyle doldurulsun. Kredi kartları tuvalet kağıdı olarak kullanılsın. Her sürpriz in-

dirim anonsu sırasında süpermarketlerde tanklar ateşlensin. Trafik kazalarında canından olanların cesetleri loto kuponlarıyla örtülsün.

Laboratuardan kaçan virüs

Telefonun çalmıyorsa, bil ki benim.
[JIMMY BUFFET]

Şebnem'le ilişkimiz, bilgisayar oyununa dönüştü. Yağlı bir girdabın içinde öten robot gibiydim. Demek istediğim, Şebnem'e bir türlü ulaşamıyordum. Kennedy'nin zımbalanış yıldönümü olan şu 22 Kasım gününden sonra, Şebnem, laboratuardan firar eden bir virüs gibi kayıplara karıştı.

Üç yıl kadar önce, Huduni'yle beraber izlediğimiz bir belgeselde, meşhur doğabilimci Alexander von Humboldt'un [1769-1859] Güney Amerika'da, ormanın derinliklerinde yaptığı bir keşiften bahsediliyordu: Bir papağan. Çiçek hastalığına yakalanıp tümüyle yok olmuş bir kabilenin dilini konuşabilen tek canlı oydu.

Şebnem telefonlarıma çıkmaz oldu. Bir keresinde "Bana e-posta gönderebilirsin" deyip adresini vermişti. Yüzlercesini yazdım. Kendimi, toprak olmuş bir kabilenin dilinde konuşan, okuyan, yazan bir Humboldt Papağanı gibi hissediyordum.

Uyuyana kadar canım çıkıyordu. Mağlup olmuş bir aptaldım.

Günlük programım aşağı yukarı şöyleydi:

Öğlene doğru, CD player'da gece gündüz kesintisiz çalan Nick Cave'in *The Weeping Song*'u eşliğinde kalkış.

Su ısıtıcının düğmesine basış.

Zaten açık olan bilgisayarda e-posta kutusunu kontrol edip Şebnem'den cevap gelmediğini görüş.

Banyoda, kuş pislikleriyle yapılmış trajik makyajı akan bir

büstü kabaca avutur gibi yüzü yıkayış.

Hazır kahveyi ve kaynar suyu, kirli bir bardağa boşaltış.

Sigarayı çakmağı denkleştirip yakış.

Kafeinli salya, nikotinli gözyaşı eşliğinde Şebnem'e bir düzine e-mesaj yazış.

Arka odada bir saguaro gibi oturan Abdülcabbar'la yola çıkış.

Telefon kulübelerinde intikam müjdesi bekleyen kimselerle lalettayin konuşuş.

Abdülcabbar'ın gözetiminde, hiç tanımadığım kimseleri öldüresiye dövüş.

Haşat ettiğim adamlar ağlayış. Ben ağlayış. Üste başa kan, sümük, idrar, ter, gözyaşı bulaşış.

Kozmos frene basış. Güneş uçuş. Dünya duruş.

Taş kesilmiş yumruklarla, ben içinde yaşadığım bulaşık akvaryumu kırış.

Sır yalansa daha hızlı yayılır

Şebnem komple zırhımı ve iskeletimi söküp almıştı. Yani işler, bir yağmur damlası kadar yolundaydı.

Tanıştığımızın ertesi günü telefon etmiştim: "Şebnem?"

"Kimsiniz?"

"Müntekim ben..."

"A, merhaba."

"Müsaitsen akşam buluşalım mı?"

"Eee, bugün mü?"

"Evet... Eski günleri anarız diye düşünmüştüm?"

Onunla tanışana kadar hayatım dantelsiz gecelik, sossuz makarna, golsüz maç gibiydi.

Daha ilk buluşmamızda, iki yıla kadar ya evli ya da ölü bir adam olacağımı fark etmiştim.

Eğer bana olan şeyler ona da oluyorsa, kendi çapımızda bir kıyamet koparacağız demekti.

Şebnem'in etrafında, yemek turuna çıkmış Tazmanya Canavarı, aç kedilerden kaçan Speedy Gonzales, kemiğini kaybetmiş Rin Tin Tin gibi fırıl fırıl dönüyordum.

Onunla her saniye bir ilkti. Birlikte izlediğimiz *Rocky VI* bile bir ilkti.

Sandal kiralayıp denize açılmıştık. Vikingler gibi kürek çekiyordum fakat yüzümde tırtıl bıyıklı eski İstanbul beyefendilerinin o mayhoş sırıtışı yansıyordu. Mes'ud ve bahtiyar bir barbar savaşçıydım.

Bir keresinde bizim eve bile gelmişti. Annem, hattâ Cevher onu çok sevmişlerdi.

Ruhiye Teyze'ye konuyu açmaya karar verdim. Başka çarem yoktu. Şebnem beni aşkıyla büyülemişti. Şimdi de ben onu büyüyle kendime âşık edecektim.

Gönül İşleri Bakanlığı'ndan almaya hak kazandığım AŞ-Kart denen zımbırtı hiçbir halta yaramamakla kalmamış, sevgilimin benden kaçmasına sebep olmuştu.

Ruhiye Teyze'nin kapısına vardım. Evde yok. Megafondan Melikşah'a sordum. "Torununun mezarına gitti, onbeş dakika ya oldu ya olmadı..."

Pikaba atladım, kontağı çevirip gaza bastım. Bildiğim bir şey varsa, bütün yollar Karaca Ahmet Mezarlığı'na çıkıyordu.

Mezarlıktaki serviler, cenazelerin suyunu mu emiyor? Yeşile boyanmış dev karnabaharlar. Bitkisel kadavra endamlarıyla, tozlu, çürük süngerleri andırıyorlar. Ölülerin lalettayin ambalajlandığı eğri büğrü straforlara benziyorlar. İçlerinde cesetlerin kaybolduğu, küflü yorganlar. Sırlarınızı açabileceğiniz, sağır-dilsiz ve felçli deliler. Yanmayan, ıslanmayan, ılık, ölümün başedilmezliğiyle aşılanmış, tatsız, yamuk, polyester, bitkisel sütunlar. Takma bacağıyla uçurumlarda dolaşan bir keçi gibi zıplıyorum. Servilerin altından geçer-

ken, onların etçil oldukları hissine kapılıyorum. Her an bir tanesi beni ısırıp yutabilir!

Ruhiye Teyze, Kevser'in mezarını suluyor. Yanına yaklaşırken ayaklarımı yere sürterek ses çıkarıyorum, boğazımı temizliyorum, dönüp bakmıyor.

"Merhaba. Ruhiye Teyze, nasılsın?" Sesim, çizgi filmlerdeki ördeklerinki gibi çıkıyor.

"Biz de senden bahsediyorduk" diyor.

Mezarlıkta zamanın bir önemi yok. Her kabir, bir saat kulesi enkazı gibi. Yerin altında bir azap tütsüsü yakılmış sanki.

Üst kat komşum Ruhiye Teyze'yle niye mezarlıkta buluşuyorum? Beni bu genç yaşımda bu kemik bahçesine hangi rüzgar attı? Basit bir tesadüf mü?

Dev serviler tarafından çiğnenip tükürülmüş evcil cadıya bakıyorum. Torununun ölümüyle yetim kalmış, cinlerle, kedilerle, sarmaşıklar, kokulu yağlar ve yarasalarla kafayı yakmış ortağımla ayaküstü susuyoruz. Buzdağına düşen yıldırımlar tarafından mı sıkıştırılıyoruz? Ölülerin hastalıkları bize mi bulaşıyor? Virüsler, bakteriler pılı pırtıyı toplayıp steyşın arabalarıyla yollara düşerek benim uçsuz bucaksız gövdeme mi taşınıyorlar? Beynimin tepelerinde kayak mı yapacaklar? Damarlarımda hamam sefası, ciğerlerimde beş yıldızlı bir tatil?

Bir an, Ruhiye Teyze'nin Kevser'i yeniden hayata döndürmeyi planladığından şüpheleniyorum. O zavallı, papatya gözlü, ortopedik hüsranlar içinde çırpınan kız, şimdi ayaklanacak, sabah yorganın, çarşafların içinden çıkarak uyanır gibi topraktan sıyrılacak, kesilmiş kafasıyla neşeli şarkılar söyleyerek mezar taşlarını dolaşacak...

Kendimi şöyle bir yokluyorum: Şu anda tam olarak ne hissediyorum? Yalnızca delilerin defnedildiği, kaçık cenazelerine tahsis edilmiş bir toprakta mıyım? Havaya uçurulmuş bir tımarhanenin sıcak yıkıntılarına mı düştü yolum? Neden

buradayım? Bilinçaltının kalorifer kazanı mı patladı? Bol kalorili pişmanlık kömürü, suçluluk talaşı yüzünden beynimin bodrumunda bir infilak mı oldu? Radarlarım, benden habersiz, Kevser'den bir davet mi saptadı? Neyi kutluyoruz? Vicdanımın zifiri karanlığında sabahlara kadar sessiz sedasız kazılmış bir çukura mı düştüm?

Yo, o kadar uzun boylu değil. Ölülerin ayağına kadar geldiysem, Şebnem'in izini bulmak için geldim. Zombilere, hayaletlere ayıracak vaktim yok. Ben de bir ölü kadar körüm. Yalnızca, Şebnem'i görmek istiyorum. Şebnem'e giden yol ceset yatakhanesinin koridorundan geçiyorsa ne yapabilirim?

Cebimden paketi çıkarıp bir sigara yaktım, yeraltından derhal pasif içicilerin protesto öksürükleri yükseldi. Oralı olmadım: "Ruhiye Teyze..."

"Söyle... Burada biz bizeyiz."

"Hani bir kız vardı ya, Şebnem, sana bahsetmiştim?"

"Evet?"

"Ona ulaşamıyorum. Anlayamadığım bir şeyler var. Benden kaçıyor. Ona âşığım. Bana bir tek sen yardım edebilirsin."

Her ikimizin de cevabını bildiğimiz bir soru soruyor: "Nasıl?"

"Jajha, Şebnem'i bulabilir?"

"Hayır evlat, bulamaz."

"Neden?"

"Jajha öldü."

Kara haber, mezarlıkta daha tez yayılıyordu. "Öldü mü?"

"Evet. Önceki gece... Fakat sana bir mesajı var."

"Ha? Mesaj mı? Ne mesajı?"

"Sen de öleceksin, çok yakında."

* * *

Üsküdar'daki Şibumi Sokağı'nda iki katlı bir evin bahçesindeyim. Gece. Bir iğde ağacıyla beyaz bir Lada arasındaki

boşluğa çömelip yanımdaki torbada ne varsa yere boşalttım: Bir yüzüne malakit denen yeşil taşlar çakılmış beyaz banyo sabunu, bir çift leylek bacağı, gül yaprağı ve kelebek kanadı külü, insan kanıyla boyanmış pamuk ipliği ve bir keser. Sabunun taşsız kısmına tırnağımla ŞEBNEM yazdım. Leylek bacaklarını, kanlı iplikle sabuna bağladım. Küçük bir kutucuktaki külü avuçlayıp bu büyü materyaline sıvadım. İşin en tehlikeli kısmı şimdi başlıyordu. Eğilmiş vaziyette evin eşiğine varıp keserle küçük bir çukur kazdım. Malzemeyi gömdüm. İşlem tamamdı.

Hızla bahçe kapısına yöneldim. Az ötedeki pikabın içinden Abdülcabbar bana bakıyordu. Arabaya atladım. "Halletim" dedim.

"Şu anda uykusunda sana âşık oluyor?" dedi Abdülcabbar.

"Aynen öyle" dedim. Sesimde şeytani bir tını, bir kurnazlık efekti vardı.

Arabayı karanlığın içine doğru sürdüm. Aşkın basit olmasını istersin, ama basit değildir.

* * *

Ertesi gün, Eminönü İskelesi'nin yanındaki telefon kulübelerini izliyordum. Etraf kalabalıktı. İtalya parlamentosu üyelerine benzeyen, orta yaşlı, şık bir adam; saat tam 14:00'da soldan ikinci kulübeye girdi. Yüzümü denize dönüp numarayı çevirdim. Açtı. Sordum: "Kimden, ne için intikam almak istiyorsunuz?"

"Siz kimsiniz?"

"Pardon, yanlış aradım" dedim.

Tam kapatacağım anda "Yo, yoo, bakın, sorun şu ki, size güvenebilmeliyim. Bu çok önemli." Sarih konuşuyordu, fakat kesinlikle endişeliydi.

Robot sesimle izahta bulundum: "Sadece intikamınızı alacağımıza dair güvence verebiliriz."

"Pekala, Abidin Dandini'yi temizlemenizi... Aaaaah!" ve telefon kapandı. Dönüp kulübeye baktım. Uzun paltolu, takım elbiseli iki adam gözüme çarptı. Ölüm fısıldayan susturuculu tabancalarını bellerine takarken, etrafa bakınarak uzaklaşıyorlardı. Onlara doğru seğirttim. Tiz bir çığlık koptu. Katiller caddedeki siyah bir BMW'nin arka koltuğuna daldılar, araba derhal uzaklaştı. Kulübenin önünde büyük, uğultulu bir kalabalık birikiyordu. İnsanların arasından zar zor geçerek, az önce konuştuğum müşterime ulaştım. Gövdesinden boşalan kanın ortasında hareketsiz yatıyordu. Dondum kaldım.

Alelacele olay yerinden kaçtım.

Galata Köprüsü'ndeki sıkışık trafikte ikide bir klaksonlar çalarken, zihnimde aynı soru tekrarlanıyordu: "Abidin Dandini de kimin nesi?" Düüüt! "Abidin Dandini de kimin nesi?" Düüüt! "Abidin Dandini de kimin nesi?" Düüüt! Düüüüüt! Düüüüüüüt!

Hayatın basit olmasını istersin, ama basit değildir.

Ecelin uçurtması yükseliyor

Hani cinler geleceği bilemezdi? Ruhiye Teyze'nin ağzını aradım. Ciddi ciddi tırsmıştım. Bana bir izahta bulunmalıydı. Ecelin uçurtmasının benim ufkumda yükseldiği, besbelli kuyruklu bir yalandı.

Ruhiye Teyze "Hayır, yalan değil, sır" dedi. Karacaahmet'ten eve dönüyorduk. Ne yani, mezarlığa, bu ihtiyar kadından önce mi yerleşecektim?

Direksiyonu iki elimle tutuyorum. Islak yollar, Azrail'in serdiği naylon yolluklara benziyor. Bütün arabaların ön koltuklarında sarhoş dazlaklar, arka koltuklarında birer çift doberman olduğunu vehmediyorum. Trafik canavarları çetesi

tarafından kuşatıldım. Kendi ölümüm konusunda ikna olmak üzereyim. Jajha için hava hoş tabii. Ne de olsa binini aşmıştı. Acaba benden gıcık mı kapıyordu?

"Aksine, seni severdi."

Jajha yalnızca geçmişe yolculuk edebiliyordu. Son nefesinde eşek şakası yapmış olmalı?

"Biliyorsun, pek şakacı bir cin değildi."

Halbuki deathclock.com adresinden, 26 Nisan 2051'e kadar yaşayacağımı öğrenmiştim?

Ruhiye Teyze, aramızda bir ilkokul çocuğu varmış ve onun da anlamasını istiyormuş gibi basitçe açıklıyor: "Bizim dünyamızda doktorlar, bazı ağır hastalara 'üç ay ömrünüz kaldı' filan derler. Cinler âleminde ise insanların psikolojik durumuna bakarak isabetli ömür tahminleri yapan uzmanlar vardır. Jajha da onlardan biriydi. Kevser'in öldüğünü duyunca hiç şaşırmamıştı. Cinlerin halet-i ruhiyeleri, bedenlerini yıkıma uğratacak etkiler üretmez. İnsanlar ise esasen moral güçleriyle hayata tutunurlar. Uzman cin, gözüne kestirdiği bir kimseyi takip eder. O insanın davranışlarından ve sözlerinden bir mahiyet haritası çıkarır; bu haritaya bakıp ömrünün hududunu tespit eder. Haritada çevremizdeki insanların hayatımıza kattıkları ve hayatımızdan çaldıkları da görünür. Aslında epey karmaşık bir tablo mevzubahistir..."

Kulağa enikonu saçma geliyordu. Ruhiye Teyze'nin söylediğine bakılırsa, insanlarla ilgilenen cinler, bu işi oyun haline getirmişler. Diyelim bir cin, arkadaşlarıyla buluşuyor ve filanca insanın hangi zaman aralığında öleceğine dair görüşünü açıklıyor: "Bu vatandaş, iki yıl sonra 7-29 Mart arası bir günde kuyruğu titretecek, durum onu gösteriyor." Gruptaki diğer cinler ise söz konusu insanın, bu tahminde belirtilen süredeki hangi günde pilinin biteceğini bulmaya çalışıyorlar. İddiaya giriyorlar yani. Bildiğiniz loto. Hastane per-

soneli, kanserliler koğuşunda yatanlardan hangisinin ne zaman cartayı çekeceği üzerine bahse girer ya, işte o hesap.

"Rahat ol evlat... Ölümle yüzleşmek iyidir; sağlıklı düşünmeye başlarsın."

Sigara yaktım. Ön cama mavi bir ölüm bulutu üfledim.

İçim dışım fanilik jelatiniyle kaplanmıştı. Sanki ölmüştüm de, geçici olarak kendimin yerine bakıyordum: Rahmetlinin dublörüydüm...

Adamın biri, yol kenarına park ettiği arabasında ruhunu teslim etmiş. Üç gün boyunca öyle kalmış ve ölü olduğu ancak onüç park cezası kesildikten sonra fark edilmiş. Ruhiye Teyze, ecelle işbirliği yapan ve rüşvet almayan trafik polisi gibiydi. Kalıbımı basarım, o da ölümden korkuyordu.

"Ölümden değil, gelecekten korkuyorum."

Kaderin elindeki ustura

Az önce bir müşterim kurşunlandı... Bin yaşındaki görünmez ortağım aramızdan ayrılmıştı. Kalendermeşrep babam, safderun annemi aldatıyordu. Sevdiğim kızın gönlünü kazanmak için yaptırdığım büyü bir halta yaramamıştı. Ehlikeyif cinler, benim de tez zamanda nalları dikeceğime dair bahse tutuşmuşlardı.

Bildiğim bir şey varsa, kum fırtınasının ortasında şekerleme yapılmaz.

Bildiğim bir şey varsa, kaderin elindeki ustura pas tutmaz.

Bildiğim bir şey varsa, kalbi atmayan kimsenin başı dönmez, midesi bulanmaz.

Galata Köprüsü'nden çıktıktan sonra, annemi ziyaret etmeye karar verdim. Uykulu gökyüzünde horlayan obez ve bekar bulutlar birazdan ayaklanıp bulaşık yıkamaya başlayacaktı. Seziyordum. Trafik; birbirine zincirlenmiş, ya-

lınayak, yaralı kölelerden oluşan bir kafile kadar hızlı ilerliyordu.

Sarıyer'e vardığımda babamın dükkanının buğulu camlarına şöyle bir bakıp yola devam ettim. Babam altınışına dayadığı merdivenin ilk basamaklarında dikilip dururken, şeytan dürtmüş ve başka kadınlarla ilgilenir olmuştu. Esasen son derece merhametli ve mutedil biriydi. Otuzüç yıllık evlilik, öldürdüğü aşkın cesedini toz haline getirip üfürmüş müydü? Ben de Şebnem'in üzerine gül koklar mıydım? Kunduracı Recai Bey, sorumluluk zindanından bahaneler avlusuna yatay geçiş mi yapmıştı? Sanırım gündelik hayat aygıtına kenetlenen fesatlık mekanizması otomatik. Şeytana artık çok az iş kalıyor; o sadece son rötuşları yapıyor.

Evin önüne vardığımda, torpidodaki, Ruhiye Teyze'nin yeşil sadakat tozlarının bulunduğu torbacıklardan birini aldım.

Eşikte bir an durdum. Annem, zile basınama fırsat vermeden açtı kapıyı: "Hoş geldin oğlum" deyip boynuma sarıldı.

"Hoş bulduk anneciğim."

İçeriye geçtim: "Cevher nerede?"

"Odasında, oynuyor. Sofra kurayım mı Müntekim? Karnıyarık yaptım, seversin sen, makarna da var?"

"Aç değilim."

Cevher'in odasının kapısından baktım. Sırtı dönük vaziyette, plastik oyuncaklarla meşguldü. Yanına gittim. "Jegi? İhe uaaa" deyip gülümsedi. Bu sözlerin bir anlamı olması için neler vermezdim. Kardeşime yavaşça sarıldım. Başını öne eğdi. Yanağını öpüp salona yollandım.

Derler ki, ebeveynler, evlatları koskoca yetişkinler olsa da onları hep küçük çocuklar gibi algılarlar. Şimdi, babamın defolu ihaneti ile annemin müphem mağduriyeti arasında kendimi kundaktaki bebek gibi eli kolu bağlı hissediyordum. Ve bir bebek, evlilik sorunlarını çözemez.

Annem, sıradan bir adama hayatını adamış, sıradan bir ka-

dındı. Ve şimdi, onu şaşkınlığa sürükleyen bir mahcubiyetin ağına düşmüştü. Oğluna kocasından dert yanmaya istekli değildi. Doğrusu ben de kendimi babamın yaramazlıklarından konuşmaya hazır hissetmiyordum.

"İşlerin nasıl oğlum?"

"Çok şükür, gayet iyi."

"Yaşın geçiyor Müntekim, bir yuva kursan ya artık?"

Böyle, çolak bir caz piyanistinin tımarhanede verdiği resitalde vokal yapan morfin yemiş hastalar gibi mırıl mırıl sürdürdüğümüz konuşma yan odadan gelen çığlıkla bölündü.

Hızla Cevher'in yanına koştuk. Sırtüstü uzanmış çırpınıyordu. Etrafa, çoğu kırık, rengarenk oyuncaklar saçılmıştı.

Annem bir koşu mutfaktan getirdiği küçük tahta kaşığı, dilini ısırmasın diye Cevher'in dişlerinin arasına sıkıştırmaya çalışırken, ben de ağzını aralayarak yardım ettim.

Cevher, yirmiiki yaşında, 139 cm. boyunda ve 33 kg ağırlığında.

Onüç aylıkken menenjite yakalandı. Ateşi yükselmişti ve kusuyordu. Başlangıçta bizimkiler çocuğun üst solunum yolu enfeksiyonu geçirdiğini sanmışlardı. Üç gün sonra doktora götürdüklerinde öğrendik ki 'neisseria meningitidis' adında bir bakteri iş başındaydı. Menynx denilen beyin zarları iltihaplanmıştı.

Şimdi, epilepsi atağı geçiriyor. Yani generalize konvulsiyon. Beyin nöronlarındaki elektriksel impulslarm düzensiz deşarjı yüzünden vücudu istemsizce kasılıyor. Saatime bakıyorum; atak beş-altı dakikadan uzun sürer de status epilepticus evresine ulaşırsa kardeşimin hayatta kalması için acilen *Diazem*, *Valium* ya da *Dolantin* enjekte edilmesi gerekir.

Beyin hücreleri ölmekte olan Cevher'in idrarı halıya yayılıyor. Tükürüğünü yutamadığı için, ağzından köpüklü bir sıvı akıyor. Atak dördüncü dakikada, zavallı kardeşimin uykuya dalmasıyla sona eriyor...

Annem, peçeteyle ağzını sildiği Cevher'in alt bezini değiştirmeye koyuldu. Evlat sevgisine tahakküm eden derin çilesinin gereklerini otomatik hareketlerle yerine getiriyordu.

Cevher hiçbir zaman okula gidemedi. Fırından bir sıcak ekmek alamadı. Yıllar yılı kendisine hizmet eden anneciğine bir teşekkür edemedi. Daima, bir çift çamur deliği gibi sönük ve tümüyle manasız gözlerle baktı. Bayramlarda büyüklerinin ellerini öpemedi. Bir kıza "Seni seviyorum" diyemedi, çiçek veremedi, laf atamadı. Mahalle maçlarına katılamadı. Uçurtma uçurmadı. Cam kırmadı. Kimseyle kavga etmedi. Kimseye hediye sunamadı. Sigara içmedi. Kitap okumadı. Balık tutmadı. Sinemaya gitmedi. Bisiklete binmedi. Lunaparkta eğlenemedi. Denize girmedi. Telefon etmedi. Bir tişört olsun, seçip, deneyip beğenerek satın almadı. Evden kaçmadı. Kuş vurmadı. Oruç tutmadı. Şarkı mırıldanmadı. Hiç koşmadı. Doğumgününü kutlamadı. Bir kafeteryada kahve içemedi. Otobüsle, trenle, vapurla küçücük bir gezintiye çıkamadı. Ağaç dikmedi. Duş alamadı. Kardanadam yapamadı... Aleladeliğin ayrıcalıklarını, monotonluğun emniyetini, normalliğin konforunu asla tadamadı.

Cevher'in cılız bedeni bir hüzün, handikap ve hüsran camekanı gibiydi. Bir elinden annem, diğerinden Azrail tutuyordu. Annem, acıklı bir bebekliğe mahkum olan oğlunu yıkıyor, bezliyor, giydiriyor, yediriyor, tıraş ediyor, onun dişlerini fırçalıyor, tırnaklarını kesiyordu. Kalbindeki şefkat ve merhamet; ümitsizlik ve korkunun muhasarası altındaydı: "Ya ölüp gidersem, yavruma kim bakar?!" Anneciğimin alınyazısı, soru işaretleriyle doluydu: "Acaba ne zaman, belki de şimdi, inşallah yakında, galiba hiçbir zaman, sanki her an, muhtemelen asla, herhalde hep, sanırım daha zaman var, hayırlısıyla birgün???..." Kader; onun hayatında ailenin, kadınlığın, anneliğin yeniden berrak bir anlama kavuşmasını adeta bir lanetin enerjisiyle sürekli erteliyordu. Güli-

zar Gıcırbey, ecelin programını bozamayacağını bile bile didiniyordu.

Cevher'i kucaklayıp yatağına taşıdım. Yumuşacık saçlarını öptüm. Annemle bocalayarak vedalaşırken, sadakat tozu paketini eline tutuşturdum: "Bunu babamın giysilerine serp. Hiçbir mesele kalmaz. Yanlış adamla evlenen tek kadın sen değilsin" deyip evden ayrıldım.

Bildiğim bir şey varsa, istikbal hassastır, her şeyden etkilenir.

Peygamber'in kedisi [Nefertiti]

Kedilerin bize iyi davranmaları normal;
zira ataları, atalarımızı yiyordu.
[DANZY DELGADO, 1907-1989, *Misafirperver Yamyam*]

Miyav. Ramize Ramirez enteresan bir kadındı. Dört yıl evvel 31 Ekim günü yani Cadılar Bayramı'nda Caddebostan sahilindeki bir bankta oturuyordu. Yanaştım. Elindeki kitabın kapağını inceledim: *Şeytan –Yüzü Olmayan Maske*, Luther Link. Beni görünce "Gel bakalım İblis'in yardakçısı" deyip sevecen bir jest yaptı. İnsanların yüzde doksanbeşi fillerle, pirelerle ya da balıklarla değil, biz kedilerle konuşur: "Annen baban nerede senin?"

"Ya seninkiler?" diye sordum. Sözlerimi anlamadığı halde gülümsedi. Başımı okşadı.

Eski Mısır'da, M.Ö. 4000'li yıllarda Bubastis kentindeki kedi tanrıça Bastet'e gösterilen saygının anısını yaşatan Ramize Ramirez derhal hizmetime girdi. Beni kucaklayıp bir taksi durdurdu ve buraya, Göztepe'deki evine getirdi. Bana "Nefertiti" diye sesleniyordu. Dahası, kırmızı iplikle Nefertiti yazısını işlediği beyaz bezden ince bir şeridi boynuma astı.

Ramize Ramirez, İrlanda'nın Cork şehrinde yaşayan oğluyla günaşırı telefonda konuşuyordu. Kocası ise eve senede üç-dört kere uğrayan bir uzak yol kaptanıydı. Kadıncağız dalgalı, köpüklü bir yalnızlık içinde sigara tüttürürken, kendi kendine "Gemileri ben de severim, fakat okyanuslardan nefret ediyorum" diyordu.

Ramize Hanım, Türk edebiyatının Agatha Christie'siydi [1890-1976]. Tam yirmiyedi tane polisiye roman yazmıştı. Gelgelelim, kitapları pek tutulmamıştı. Mısırlılar, Tibetliler, Hintliler ve birtakım İngilizler gibi Ramize Ramirez de kara kedilerin uğurlu olduğuna inanıyordu. Bu batıl inancının faydasını gördü: Yeni romanı *Azrail'e İtimadım Sonsuzdur* büyük ilgi uyandırdı. Hızla yazmaya devam etti: *Katiller De Gıdıklanır, Delik Deşik Bir Kefen, Uçurum Bedduası, Cesetler Şifa Bulmaz*... Hepsi de kapışıldı. Eski romanları tekrar basıldı. Televizyon programlarına çıkıyor, gazetelerin kitap eklerinde ondan övgüyle bahsediliyordu. Muhabirler onunla röportaj yapabilmek için yarışıyordu: Bana duyduğu sevgiyi, bir gazeteye verdiği beyanatta "Mükemmel dostlarımız asla iki ayaklı değildir" diyerek belirtmişti. İmza günlerinde hayranları uzun kuyruklar oluşturuyordu. Ödüller aldı. Eserleri sinemaya uyarlandı. Yılın yazarı seçildi. Yüklü bir ücret karşılığında yeni bir yayınevine transfer edildi. Göztepe'deki evini satıp, Gümüşsuyu'ndaki Çifte Vav Sokak'ta bir daire satın aldı. Beraberce taşındık. Fakat biz kediler, insanlardan ziyade mekanlara bağlanırız. 11. yüzyılda gemilerle Mısır'dan Avrupa'ya göç eden atalarım gibi ben de bir Şehir Hatları vapuruna atlayıp Kadıköy'e, oradan da geze geze Göztepe'ye geri döndüm.

Evin yeni sahibesi Ruhiye Hanım boynumdaki tasmaya bakıp "Hımmm, Nefertiti, münasip bir isim" dedi ve beni buyur etti. Yorgundum, uyumak istiyordum. Kevser, benden pek hoşlanmadı. "Kara kedi musibet taşır" diye ho-

murdandı. Ruhiye Hanım ise "Kara kedi diye bir şey yoktur!" deyip beni evirip çevirdikten sonra "Bak!" diyerek, Kevser'e karnımdaki daha önce fark etmediğim beyaz lekeciği gösterdi. "Haçlı Seferleri'nden itibaren Avrupalılar kedileri korkunç yöntemlerle öldürmeye başladılar. Diri diri yakılan kedileri, Arapların, Türklerin ve Şeytan'ın vekili sayıyorlardı. 15. yüzyılın sonlarından itibaren üçyüz yıl süren cadı avı boyunca, kediler cadıların asistanı telakki ediliyordu. Hele kara kedi, zırcahil Avrupalıların nazarında kılık değiştirmiş ifritti. Zavallı kediler kulelerin tepelerinden atıldılar; baltalarla, küreklerle öldürüldüler; şatoların temellerine, duvarlarına konan harca canlı canlı karıştırıldılar... Edgar Allan Poe [1809-1849] *Kara Kedi* adlı meşhur hikayesinde, duvara gömülen kedi tema'sını işlemiştir. Batılılar, 'Kedili piyano' diye bir işkence aleti yapmışlardı. Uzun, kapaklı bir kutuya bir düzine kedi konuluyor, hayvancıkların kuyrukları, kutunun kenarındaki deliklerden dışarı sarkıtılarak kapak kapatılıyordu. Sonra, karanlıkta kalan kediciklerin kuyrukları şiddetle çekiliyor, yakılıyor ya da üzerlerine iğne batırılıyordu. İnsanlıktan nasipsiz vahşi mahluklar, biçarelerin acı çığlıklarından senfoni dinler gibi zevk alıyorlardı."

Ruhiye Hanım'ın anlattıkları uykumu açmış ve başımı döndürmüştü.

Kevser'le aynı anda, ayrı dillerde sorduk: "Eee? 'Kara kedi yoktur' derken neyi kastediyordun?"

Ruhiye Hanım: "Müsaade edin de sözümü bitireyim."

Biz kediler, yüz farklı ses çıkarabilsek de insanlar gibi konuşamıyoruz. Heveslisi de değiliz zaten. Yine de bizimle iletişim kurmak zor sayılmaz.

İhtiyar kadın, anlatmayı sürdürdü: "Hasat zamanının başlangıcına rastlayan Saint-Jean bayramında, anız yakılırken kediler de fıçılara ya da torbalara konarak ateşe atılıyordu.

Torba ya da fıçı parçalandıktan sonra kaçışan tutuşmuş kediler taşlanarak veya sopalarla dövülerek öldürülüyordu. 1630'larda, Paris'teki Greve Meydanı'nda vahşi bir kalabalık, yüzlerce kediyi yakacakken, taht'a çıkmaya hazırlanan XIII. Louis, babası IV. Henry'i rica minnet ikna etmiş ve kralın emriyle kediler yakılmaktan kurtulmuştu. İşte bu işkence ve katliamlardan, bilhassa kara kedilere odaklanan nefretten sonra, tümüyle siyah olan kediler ortadan kalktı."

Zamanla, Ruhiye Hanım'dan kediler hakkında çok şey öğrendim: Abdullah bin Sahr adlı sahabe, kedileri çok severmiş. Birgün, cübbesinin cebinde yavru bir kediyle dolaşırken görülmüş. Bunun üzerine, arkadaşları onu "Ebu Hureyre" [Kediciklerin Babası] diye çağırır olmuşlar. Peygamberimizin de kedileri varmış. Gözdesi olan kedinin adı Müezza'ymış. Müezza, karamel renginde, kısa tüylü bir Habeş kedisiymiş. Allah'ın Elçisi, camiye gideceği bir vakit, hırkasının üzerinde uyuyan Müezza'yı rahatsız etmemek için, hırkanın bir kolunu sessizce kesmiş.

Peygamber'i her fırsatta ziyaret eden ve ondan 5374 hadis rivayet ederek, kırılması imkansız bir rekora imza atan Ebu Hureyre, sürekli yanında kedilerle dolaşıyordu. Hz. Muhammed zaten kedi besliyordu. Kediler, develerden ve köpeklerden farklı olarak ev içlerinde, bahçelerde ve bilumum hoşbeş mekanlarında insanlara yakın olduklarına göre... Düşünüyorum da, Peygamber'in sohbetlerinde en çok bulunan, ona en çok kulak veren, dünya gözüyle onu en çok gören hayvan kedi olsa gerek. Müezza'ya ve Peygamber'e arkadaşlık eden türdeşlerime hem imreniyorum, hem de onlarla gurur duyuyorum.

Kanla gargara [Abdülcabbar Turabi]

Son tahlilde bütün aşklar karşılıksızdır.
[TAHA BİN TALHA, *Kusursuz Hüsran*]

Şebnem Şibumi'nin oturduğu sokağın başındaydık. Ben o akşam için kiraladığımız 1970 model siyah bir Chevrolet Camaro'nun içinde bekliyordum. Sokakta volta atan Müntekim Gıcırbey, evsiz dilenciler gibi giyinmişti: Eprimiş bir hırka, rutubetli bir ceket, buruşuk bir palto. Başında gangster kasketi, boynunda ressam kaşkolu, elinde şarap şişesi, ayağında piyade botu, bacağında ormancı pantolonu. Gözünde, nereden bulmuşsa, Hartum'daki Hasan Amcamın gözlüğünün aynısı.

Hasan Amcam aslında dedemin üvey ağabeylerinden birinin oğlu. Kendisi Fransa'da ve İngiltere'de öğrenim görmüş bir hukukçudur. Tıp fakültesine gitmemde de, İstanbul'a gelmemde de onun tavsiye ve telkinlerinin payı var.

Şebnem Şibumi, kısa saçlı, uzun favorili ve bıyıklı bir adamla birlikte sokağa girdi. Gıcırbey sırtını duvara yaslayıp, kurşuna dizilmiş gibi yere çöktü. Sahne, arabesk bir şarkının video-klibini andırıyordu.

Kız ile herif, tam yanı başımda dikildiler. Ölü taklidi yapan yaralı gibi nefesimi tuttum. O kadar sevinçli ve hoşnut görünüyorlardı ki, katlanılır gibi değildi. Gülüyorlar mı, nefes mi alıyorlar anlaşılmıyordu. İnsanda onları derhal gebertme isteği uyanıyordu.

Lukana Lamppon'la bir kerecik olsun böyle cıvıl cıvıl gezip tozmamıştım. Lukana, cehenneme tayini çıkmış bir melek gibiydi. Taklit kıyafetler, sentetik kürkler, imitasyon mücevherler içinde sahici bir dilberdi. Şeytanın don değiştirdiği bir gece kulübünde dansçıydı. Aşka inanmıyordu. Bana karnaval ucubesiymişim gibi davrandı. Güzelliği, polisleri bile mateme sürüklüyordu. Onu "Şimdi de huzurları-

nızda, kıçıyla ceviz kırabilen, elmanın kabuğunu bile emerek çıkarabilen, Taylandlı fıstık Lukana Lamppon! Çamaşırı öyle küçük ki, bir yudum birayla yutabilirsiniz!" diye anons eden sunucuyu erkekler tuvaletinde kıstırıp sille tokat klozete tıkmıştım. [Bunlar, Hasan Amcamın katiyen onaylamayacağı olaylardı.] Loş ve kalabalık kulübün en uzak köşelerinden Lukana'yı seçebiliyordum. Güneşi görebilmek için el fenerine ihtiyaç duymazsınız

Şebnem Şibumi'nin söylediği her kelimeyi işitiyorum: "Mutlu musun canım?"

"Olmak üzereyim" diyor aşağılık mahluk. Ve kızı öpüyor.

Gıcırbey moleküllerine ayrılırken, benim içimde de utanç ve kederin dehlediği Arap atları yarışıyor.

İşte, Hasan Amcamın asla tasvip etmeyeceği bir manzara daha.

1983'te General Cafer el-Nimeriri, amcam Hasan Turabi'ye ülkemizin hukuk sistemini emanet edince, o da pat diye şeriat getirdi. Şeriatın ardından, ülkede kuraklık baş gösterdi. Cinai bir görenek halinde sürüp giden iç savaş ve çatışmalar; gök gürültüsü gibi infazlar ve askerî darbelerle yeniden düzenleniyordu. Milyonlarca ceset, şeriatın tadını kaçırmıştı. Liseyi bitirdikten sonraki birkaç ay, Kadarif'te cenaze arabası şoförlüğü yaptım. Hal hatır soranlara, şakayla "Yolcuları sağ salim cennete ulaştırmaya çalışıyorum" derdim. Babam pamuk ticaretiyle uğraşıyordu, 1996'dan sonra Arap zamkı işine girdi. Hasan Amcamın çok iyi kalpli ve bilgili olduğunu, fakat otomatik silahlarla yaygınlaşan katil şımarıklığı ile başedemeyeceğini söylerdi.

Şebnem Şibumi ile ihanet dansında ona eşlik eden sentetik kavalye nazikçe vedalaştılar. Evine doğru yürüyen prenses dönüp dönüp arkasına bakıyordu. Soytarı da öyle. Şahadet parmağını öpüp kıza zafer işareti yolladı. Belli ki, birazdan gözlerinin oyulacağı, aklının ucundan bile geçmiyor-

du. Kız, bahçe kapısından girdi, adam geldikleri yönden geri giderek sokağın ucundan kıvrıldı. Gıcırbey, elindeki şişeyi bırakıp bana doğru koşarken arabayı çalıştırdım. O esnada, Gıcırbey'in, bu gece burada olacakları nasıl sezdiğini düşündüm. Şebnem'den haber alamıyordu. Kızın nerede olduğunu bilmiyordu. Arabada benimle oturabileceği halde, dilenci kılığına bürünüp faciayı daha net görebileceği bir yerde dikilmeyi seçmişti. Her şey, daha önce provası yapılmış gibi cereyan etmişti. Melankoli, dehşet, evham ve hüsran altıncı hissi güçlendiriyordu.

Gazı kökledim. Araba, can çekişmekte olan, türünün son temsilcisi bir yırtıcı gibi çığlık attı.

Lukana Lamppon'un dolar yeşili gözlerinin muhasebesiyle meşguldüm. Ona âşık olmak, cehennemde çakmaklara gaz doldurmak gibi bir şeydi. Ucuna iflas bayrağı takılı mızrak gövdeme saplanmıştı. Lukana, bir keresinde bana "Surat asmayı bırak. Sebepsiz somurtuşun ardından, kalıcı felç gelir" demişti.

Hasan Amcam, sürekli hatıra fotoğrafı çektiriyormuş gibi gülümser. 1996'nın Nisan ayında onu ziyarete gitmiştim. Evinin bahçesinde iki adam pingpong oynuyordu. Hasan Amcam da tebessümünü bir sağa bir sola yöneltiyordu. Pingpongculardan biri, kıvırcık sakallı ve otuzbeş-kırk yaşlarındaydı. Uzun boyluydu, yani başı göğsümün hizasındaydı. Yüzüne bakınca, pingpong değil de satranç oynuyor sanırdınız. Rakibiyse yenilmekteydi fakat gayet neşeliydi. Müsabaka bitti. Bahçenin şampiyonunu maça davet ettim. Ve onu yendim. Bana "Kong gibi" oynadığımı söylemişti. Neyi kastettiğini geç anladım. İri olduğum ve sert oynayarak elini kanattığım için beni King Kong'a benzetiyor sanmıştım. Halbuki, 1995'te Dünya Masa Tenisi Şampiyonu olan Çinli Linghui Kong'dan bahsediyordu. Kong'un özelliği, kazanacağına kimsenin ihtimal vermemesiydi.

Şebnem Şibumi'yi öpen iblis, yokuşları sahile bağlayan merdivenli sokaklardan iniyordu. Biz ise arabayla mecburen tepenin etrafını dolanıyorduk. Yol ile merdivenlerin kesiştiği bir yerde arabayı durdurdum. Gıcırbey'e "Ben herifi yakalayayım, büyük caminin yanında buluşuruz" deyip fırladım. Hıyarağası basamaklarda tazı gibi sekiyordu. Caddeye çıktığında ona epey yaklaşmıştım. Yolu perdeleyen karanlıktan, bir limuzin timsah gibi burnunu uzattı. Tam arabaya bineceği sırada, assolisti ensesinden yakalayıp kaldırdım ve kaportaya çarptım. Arabadan bir düzine fedai saçıldı. Gecenin zemininde ayak sesleri yankılanıyordu. Bir beysbol sopası kafama indiğinde, dünya bu yıl güneş etrafındaki turunu bensiz tamamlayacak diye düşündüm. Belime, baldırlarıma, suratına, karnıma durmadan vuruyorlardı. Kanım, başımdan aşağı çizgiler halinde akıyordu. Sırılsıklam olmuştum. Dizlerimin üzerine devrildim. Vıcık vıcık yumruklarım ağırlaşmış, yere yapışmıştı. Gıcırbey'in Chevrolet'yle yaklaştığını duydum. Sopalar, t-reks sürüsü gibi aniden dönüp onun tepesine üşüştüler. Simsiyah bir dumanın içinde çırpınıyordum. Demek, tartaklanmak böyle bir şeydi. Heyecanlanmıştım. Gıcırbey'de fazla oyalanmadılar: Bana attıkları dayağı ona özetlediler. Limuzine doluşup kayboldular.

11 Eylül 2001 Salı günü İstanbul'daydım ve bütün televizyonlarda İkiz Kuleler'e yolcu uçaklarıyla yapılan saldırının görüntüleri yayınlanıyordu. Bu dehşetengiz olayın sorumlusu ekranda belirince hayretler içinde kaldım. Çünkü bu adam, birkaç sene evvel Hasan Amcamın evinin bahçesindeki pingpong maçında yendiğim kişiydi: Usame bin Ladin! Mağlup pingpongcunun 1993'te de New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'ne [bombalı araç yerleştirerek] saldırdığını, aynı yılın 7 Ağustosu'nda Nairobi [Kenya] ve Tales Selam'daki [Tanzanya] ABD elçiliklerini bombaladığını, Mogadişu'da onsekiz ABD askerini öldürdüğünü ve 1998

Ağustosu'nda Nairobi'deki ABD elçiliğini bir kez daha bombaladığını öğrendim. "Dünyanın en çok aranan teröristi"ne pingpong dersi vermiştim. Pingpong mağlubiyeti, onu daha da agresif yapmıştı...

Gıcırbey de ben de darmadağın olmuştuk. Sürüne sürüne Chevrolet'ye ulaştık. Şoför koltuğundaydım. Kafamı güçbela çevirip Gıcırbey'e baktım. Yüzünde bıçak gibi keskin bir gülümseme vardı. Ne düşündüğünü anlamak imkansızdı. Hasan Amcamın gözlüğünün camları kırılmış, çerçevesi yamulmuştu. Beni gülme tuttu. Makaraları koyverdik. Ölüm döşeğinde kahkaha atan deliler gibiydik. Güldükçe, ağzımda biriken kanla gargara yapıyordum. Arabayı çalıştırdım. Yokuş aşağı gitmeye başladık.

Lukana "Herkesin bildiği sırrı saklamak sana düşüyor Abdülcabbar" demişti. Acı, insanı aptallaştırıyor. Lukana'ya da olan olmuştu. Güzelliği ona kraliçe unvanıyla birlikte kölelik getirmişti. İçtenlik, sahtelikten daha güvenilmez ve endişe vericiydi. İkimiz ayrı bataklıklarda boğuluyorduk: Birbirimize yüzme öğretmemiz imkansızdı. Yine de Lukana benim için yaratılmış gibi geliyordu, ben onun için doğmuşum gibi. Sonunda o kayboldu. Bense doğduğuma çok pişmanım.

İnsanın, yakınlarını daha iyi tanıması için bazen onlardan uzaklaşması gerekiyor. Hasan Amcamın kitaplarının Türkçe nüshalarını görünce göğsüm kabarmıştı. Bir Türk gazetesinde, onunla yapılmış bir röportaja rastlayınca apışıp kaldım. Bizzat kendisiyle karşılaşsam, o derece afallamazdım. Röportajda *"Çakal Carlos günahımı alıyor,"* diyordu, *"onu Fransa'ya ben teslim etmedim. Kitabında bana dair yazdıkları doğru değil. Kendisi diplomatik pasaporta sahipti. Çok iyi Arapça konuşuyordu. Lübnanlı bir sevgilisi vardı. Carlos'u esaslı bir ahbap olarak görüyorum..."*

Gıcırbey'le ikimiz, yediğimiz müthiş dayaktan sonra birbirimize kardeş gibi benziyorduk.

Gülme faslı bitince sordum: "Başın ağrıyor mu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki ağrıyor. Daha demin sopayla tepeme vurdular!"

"Onu kastetmedim. Baş ağrın var mı?"

"Biraz."

"Başını öne arkaya oynatır mısın?"

Gıcırbey "Böyle mi?" diyerek hareketleri yaparken göz ucuyla takip ettim.

"Kollarında ya da yüzünde bir uyuşma filan?"

"Yooo?"

"Miden bulanıyor mu?"

"Hayır? Niye soruyorsun?"

"Beyin kanaması geçirmediğinden emin olmaya çalışıyorum."

Gözlem yapıp tahmin yumurtlayan robot

Pikabımın şoför koltuğundan, Barska marka dürbünümle Beşiktaş'ta, Üsküdar İskelesi'nin karşısındaki telefon kulübelerinden birini izliyordum. Yüzümün sağ tarafı hâlâ kebap gibiydi.

Ömründe ilk kez kar yağışı gören Abdülcabbar, otuziki dişinden otuziki mahalleye yayılan sırıtışıyla meydanda yürüyüşe çıkmıştı. Onun da sol yanağında ve kaşında dikişler vardı. Çocuklar gibi, kar tanelerini yakalamaya çalışıyordu. Abdülcabbar'ın ayna karşısında kendi yüzüne dikiş atmış bir doktor olduğuna inanmak zordu.

Gri paltolu bir adam kulübeye girdi. Dürbünü bırakıp cep telefonumu çıkardım, kulübenin numarasını tuşladım. Sesimi değiştiren cihazı ağzıma tutarak sordum: "Ne için, kimden intikam almak istiyorsunuz?"

Adam "Size ilk ağızda sırlarımı söylememi beklemeyin.

Mesajda 'Riski biz üstlenelim' yazmışsınız. Fakat hiç görmediğim birine düşmanlarımdan söz etmekle asıl riske ben girmiş olmaz mıyım?" dedi. Bu sesi tanıyordum.

"Haklısınız..." derken dürbünü tekrar gözlerime götürdüm. Gözlem yapıp tahmin yumurtlayan robot gibiyim.

"Üstelik kendi sesinizle bile konuşmuyorsunuz? Bunun bir telefon şakası olmadığını nereden bileceğim?" Aslında, benim için son günlerde bu konuşmalar zalim şakalara dönüşmüştü. Önce anneme rastlamıştım, sonra konuşmamız sırasında bir adam vurulmuştu, şimdi de uzun zamandır görüşmediğim eski dostum Fu hattın öbür ucunda, 300 metre kadar ötemdeydi. Lisedeyken en iyi arkadaşımdı. En iyi arkadaş derken, başınızı en çok derde sokan kişiyi kastediyorum.

"Pekala" dedim, "sizin için ne yapabilirim?"

Sağa sola bakındı. Kesinlikle oydu. En son, Tibet'te bir manastırda çile doldurduğunu duymuştum.

"Şu anda beni görüyor musunuz?" Onu özlediğimi fark ettim. Bu, dilediğini unuttuğun bir dileğin aniden gerçekleşmesi gibiydi.

"Evet." Bir zamanlar aynı takım elbiselerden giyip langırt oynadığın birine yalan söyleyemezsin.

Sesinde merak ve birazcık endişe vardı: "Telefonu suratınıza kapatıp gidersem ne olacak?"

Kesin bir ifadeyle "Hiç" dedim.

Müstehzi bir edayla konuştu: "Yüreğime su serptiniz." Tanıdığım kadarıyla alaycı biri değildi. Yılların onu değiştirdiğini düşündüm.

İşi profesyonelliğe vurdum: "İntikam almak istediğiniz biri yoksa, birbirimizin vaktini boşa harcamayalım."

"Tamam. Aslında kellelerini masamda dizili görmeyi arzuladığım birkaç kişi var."

Birkaç kişi ha? Yılların onu tahmin ettiğimden de fazla de-

ğiştirdiğini anladım. Şaşırmıştım: "Cinayet işlemiyoruz maalesef."

Konuşmamız bu minval üzere sürüp gitti. İşin tuhafı, Fu'nun ne için, kimden intikam almak istediğini öğrenemedim. Eski dostum, telefonu kapattıktan sonra bir sigara yakarak, lapa lapa yağan karın içinden geçip caddeye çıktı ve aniden duran bir taksi onu adeta yuttu.

Ben de kısa Camel paketinden bir sigara çekip ateşledim. Bir ara gözden kaybolan Abdülcabbar, ansızın yanımda bitiverdi.

"Neredeydin Doktor?"

"Bunu aldım" diyerek elindeki küçük poşetten çıkardığı kitabı gösterdi: *Gizliajans* diye bir roman. Yazarı, Alper Canıgüz.

"Roman okuduğunu bilmiyordum?" dedim.

"Alper Canıgüz'e bayılıyorum" dedi, "çok iyi yazıyor." Ve yol boyunca kitaptan başını kaldırmadı.

Kar, Mikail'in testeresiyle kesilmiş; iştahsız bir güneş, rol icabı peyda olarak Boğaziçi Köprüsü'nden Sultanahmet Camii'ne uzanan pembe bir tül örtmüştü.

Köprüyü geçtikten sonra "Aşkı öldüremezler!" yazılı bir pankart gözüme ilişti.

Dün, bütün televizyon kanallarında, Gönül İşleri Bakanlığı Heyeti'nin komple katledildiği haber veriliyordu. Kadın spikerlerden biri, haberi sunarken ağlamıştı. Acaba AŞKartlar üç yıl boyunca geçerli olacak mıydı? Belki de bakanlık feshedilirdi? Eve vardığımızda arabayı park ettim, Abdülcabbar'a "Birazdan geliyorum" deyip bir gazete satın aldım. Okuya okuya apartmanın merdivenlerini çıkıyordum. Birinci sayfa tümüyle Gönül İşleri Bakanlığı Katliamı'na ayrılmıştı. Manşette, bakanlığın, yediği esaslı bir tekmeyle havalanmış olan Ezel Zelzele adındaki özel kalem müdürünün fotoğrafı vardı. Bu rüküş dangalağın ihmalkar-

lığı olmasaymış 'korkunç olay' önlenebilirmiş. Herifçioğlu, verdiği beyanatta "Fuat [Tufa] Bey bana Güney Afrika'dan telefon etmişti, fakat benim yerimde kim olsa onun sözlerini ciddiye almazdı..." filan diyordu. Basın Müşaviri Fuat Atıf Tufa, tek kelime etmeden olay yerinden adeta kaçmışmış...

Okuduklarım beni afallatmıştı. Demek eski dostum, Gönül İşleri Bakanlığı'nda çalışıyordu! Gazeteyi aniden alev almış gibi bırakıp ayaklandım. Abdülcabbar, sımsıkı kilitlendiği kitabının üzerinden bana bakınca, tropikal tebessümü yavaşça silindi: "Ne oldu patron?"

"Hiiiç" derken gözlerim sesi kısık televizyona takıldı. Sokak ortasında sırtüstü yatan, alnından vurulmuş bir erkek cesedi görüntüsünün altından "Gönül İşleri Bakanlığı Özel Kalem Müdürü Ezel Zelzele suikaste uğradı" yazısı geçiyordu.

Kafa kopunca tıraş biter

Başka birinin sevgilisini öldürmek,
kendi sevgilinizi öldürmekten çok daha kolaydır.
[STEPHEN KING]

Telefonum çaldığında geceyarısıydı: "Evet?"

"Müntekim Gıcırbey'le mi konuşuyorum?" Arayan Fu'ydu.

Yine de sordum: "Kimsiniz?"

"Ben Fuat Tufa..."

"A-a! Fuat? Ne güzel sürpriz" dedim.

"Görüşmemiz lazım."

"Hayırdır? Türkiye'de misin?"

"Evet."

"Pekala olur, görüşelim. Ne zaman?"

"Şimdi."

"Neredesin tam olarak?"

"Oturduğun apartmanın önündeyim."

"Öyle mi?!" deyip daire kapısına yürüdüm ve apartman kapısını açan düğmeye bastım.

"Kaçıncı kattasın?"

"İki." Telefonu kapattım, kapıyı açtım. Fu karşımdaydı. Omuzlarının üzerinde; bahriyeli saçı, balıkçı sakalı, dalgıç gözleri ve sörfçü burnunu birarada tutan bir amiral kafası taşıyordu.

Yedi senelik ayrılığın üstüne, gülerek arkadaşıma sarıldım: "Hoş geldin Fu! Eskisinden de hızlısın!"

"Hoş bulduk" derken suratımdaki mor tümseğe dikkat kesilmişti.

Sesimizi duyan Abdülcabbar, elinden düşürmediği romanla odasından çıkageldi: "Merhaba." Gülümserken, yanağındaki ve kaşındaki dikişler geriliyordu.

Abdülcabbar'la tokalaşırken, zihinsel bir hıçkırığa yakalanmış gibi görünen Fu'nun ağzı açık kalmıştı.

"Kusura bakma, ev biraz dağınık" deyip Fu'yu salona buyur ettim. Önce anneıngile uğramış. Evimin adresini oradan almış.

Otuz saniye içinde etraftaki öteberiyi alelacele toplarken *Hürriyet* gazetesini kitapların arasına gizleyerek ortadan kaldırdım; bir koşu çay suyu koydum; Fu'ya sigara ikram ettim ve karşısına oturdum: "Anlat, ne var ne yok, herşey yolunda mı?"

Ormanda birbirimizi kaybedip, çölde rastlaşmış gibi şaşkındık.

İkimiz de, yolda karşılaştığı hastasının yüzünü hatırlamaya çalışan jinekolog gibi bakıyorduk.

Abdülcabbar'ın, çayı demlemek üzere mutfağa gitmesiyle oda bir anda genişledi.

Fu, kanlı ellerle piyanosunun başına geçen bir müzisyen gibi tatlı tatlı anlatmaya başladı: "Duymuşsundur, dün Gönül İşleri Bakanlığı Heyeti katledildi."

"Evet..." dedim ve içimden ekledim: *"Onların ölümüyle ülke nüfusunun yaş ortalaması epey düştü. Hepimiz üç-beş yaş gençleştik!"*

"Ben, bakanlığın basın müşaviriyim."

"Hımmm?" Kaşlarımı kaldırıp alnımı kırıştırdım.

Sigarasını emdi: "Katillerin lideri, Hayati Tehlike adında biri."

"Eee?"

Paltosunun içinden çıkardığı ikiye katlı dosyadaki fotoğrafı göstererek "İşte bu adam" dedi.

Fotoğraftaki cani, Şebnem Şibumi'yi benden çalan aşağılık yaratığın ta kendisiydi! Abdülcabbar'la beni hastanelik eden limuzin çetesinin elebaşısı!

"Bakanlık Heyeti'ni neden öldürmüş?" diye sordum.

"Sanırım aşkı onaylanmadığı için."

"Birine mi âşıkmış?" Kuduruk mandıra köpeğinin, Şebnem'e âşık olması ihtimali tüylerimi diken diken etmişti.

Acı haber getirenlere özgü sıkıntıyla gözlerime bakarak "Evet" dedi, "senin de tanıdığın bir kıza."

"Yani?.."

"Şebnem Şibumi..."

Abdülcabbar, çay tepsisini sehpaya bırakıp aramıza katıldı.

"Demek, Şebnem için tam yirmiiki kişiyi vurdu?"

"Özel Kalem Müdürü Ezel Zelzele'yi de onun öldürdüğünü düşünüyorum. Bakanlığın kökünü kurutmaya kararlı görünüyor. Ben iki kere saldırıya uğradım. Korkarım sen de hedeftesin Gıcırbey."

"Kim bu Hayati Tehlike, ne iş yapıyor?"

Fu çayından bir yudum aldı: "Meşhur mafya babası Atom Bombacıyan'ın has adamı. Gangster yani. Fazlasıyla gözükara olduğu söyleniyor. *Scarface*'deki Tony Montana gibi."

"Peki polis, katilleri neden tutuklamıyor?"

"Çünkü bilmiyorlar. Katliamı yönetenin Hayati Tehlike

olduğuna dair delil yok. Güvenlik kameralarındaki kayıtlarda birtakım maskeli adamlar görünüyor, hepsi bu. Fakat ben araştırdım. Şüpheliler listesindeki isimleri tek tek eledim. Beni öldürmeye kalkışan herif de konuştu."

"O nerede peki, niçin polise her şeyi anlatmıyorsun Allah aşkına, bana niye geldin Fu?"

"Hayati Tehlike'nin gebermesini istiyorum da ondan. Üstüme saldığı iki adamı da hakladım. Mecburdum... Bakanlık Heyeti'nin intikamını almak istiyorum. Hayati Tehlike hapse girip ense yapacak öyle mi? Buna izin vermeyeceğim. Senin zarar görmeni istemiyorum. Dilersen bir müddet saklanırsın ya da bana katılırsın. Ne diyorsun?"

Şimdiye dek intikam işlerinde hiç adam öldürmemiştim. Benim kitabımda can almak yazmıyordu. Fakat, Şebnem'i benden kaçıran haydudu bir an önce mıhlamak için yanıp tutuşuyordum. Tepeleme intikam dolu bir tabağa yumulmak üzere olan, kıtlıktan çıkmış birinin iştahıyla "Tamam" dedim, "o namussuzu cehenneme yollayalım!"

Bildiğim bir şey varsa, beyin cerrahı kendini ameliyat edemez.

Bildiğim bir şey varsa, ördek kendini pişiremez.

Bildiğim bir şey varsa, kellesi kopmuş bir adam, sakalını tıraş edemez.

Ve cinayetin kusursuzluğu, katilin mükemmelliğine bakar.

ŞİBUMİ

Uzay gemisi şeklindeki bulutların altında

Geçmiş, ölü değildir, geçmemiştir bile.
[WILLIAM FAULKNER, 1897-1962]

Müntekim Gıcırbey'le 29 Mayıs günü tanıştım. Atını denize koşturan Fatih Sultan Mehmet komutasındaki Osmanlı ordusu, gemileri karadan Haliç'e sürüklüyordu [1453]. Adolf Hitler, Propaganda Bakanı Joseph Goebbels'in tavsiyesiyle, işgal altındaki Paris'te yaşayan tüm Yahudilerin sol göğüslerine sarı yıldız takmalarını emretmişti [1942]. Edmund Hillary ve Tenzing Norgay, Everest'in zirvesine [8 bin 850 m.] ulaşmışlardı [1953]. Askerî darbeden sonra tutuklanan İçişleri Bakanı Namık Gedik, Ankara Kara Harp Okulu binasındaki hücresinin penceresinden atlayarak şüpheli bir biçimde intihar etmiş, kaldırımda yatıyordu [1960]. Pakistan'ın doğusunda çıkan kasırgada ölen 10 bin kişinin cesetleri etrafa saçılmıştı [1963]. Almanya'nın Solingen kentinde Türklerin yaşadığı bir apartman Neonaziler tarafından kundaklanmış; üçü çocuk, beş Türk yanarak ölmüştü [1993].

Enteresan ve çekici bir adamdı.

Nasıl yaptı bilmiyorum, fakat Namık Mıknatıs'ı tüm dünyaya rezil etmeyi başardı. Namık Bey'in, teknoloji fuarının açılış konuşmasını yaparken düştüğü durum... Zirvedeki bir adamın bir anda lağım okyanusunun dibine yuvarlanması...

Beklemediğim bir biçimde, bu olay beni irkiltti.

Genellikle korkumuz tehlikeden fazladır. İntikam bir denge kurmanın ötesine geçti mi, bahanesi hazır bir acımasızlığa dönüşür. Namık Mıknatıs, benden bin beter hale düşmüştü. İşten çıkardığı 1100 kişinin sıkıntısının toplamından daha berbat bir haldeydi. İntihar edeceğini sandım. İnzivaya çekildi. Galapagos Adaları'ndan birine yerleştiği söyleniyor.

Erkekler, kadınlarla ilişkilerinde bazen akıl almaz biçimde atılganlaşırlar. Tensel cazibeyi ve erotik merakları, sonsuzluğa meydan okuyacak bir aşk zannederler. Kendini kandırmayı başarmış birinin sözleri, sizi de kandırabilir. Bugünün doğruları, pekala yarının yalanları şekline girebilir.

Müntekim beni her gün arıyordu. Sık sık buluşur olmuştuk.

Zeki biriydi. Bir yandan esrarengiz, bir yandan da açıkçası sıradandı.

Beraber gezip tozuyorduk. Beni ailesiyle tanıştırmak istediğini söyledi, ben de hangi akla hizmet bilmiyorum, kabul ettim. Sarıyer'in yukarılarında, iki katlı bir eve vardık. Müntekim'in annesi Gülizar Hanım zarif bir kadındı. Salona geçtik: Oniki-onüç yaşlarında bir çocuk kanepeye oturmuş televizyon seyrediyordu. Yüzüme bile bakmadı. Yeniyetme erkek çocukları bilirsiniz, somurtkan ve kayıtsız olurlar. Gidip yanına iliştim. Beni görünce çocuğun yüzü aydınlandı. Sağ elinin işaretparmağını sol bileğinin üstüne vurarak "Heebe, hiyye sea uhevua?" dedi. Müntekim de tanıştığımız gün aynı oyunu oynamıştı. Gülmeye başladım. Çocuk aynı hareketleri ve sözleri tekrarladı: "Heebe, hiyye sea uhevua?"

Dirseğimle çocuğu dürtüp Müntekim'e sordum: "Ne bu, sizin aile numaranız mı?"

Müntekim de, annesi de yüzüme bir tuhaf bakıyorlardı.

Çocuk hâlâ "Heebe, hiyye sea uhevua?" diyor ve saati öğrenmeye çalışıyordu.

Gülizar Hanım "Cevher, yapma yavrum, sakin ol" dedi.

Cevher'in hareketleri düzelmiyordu. Cevher "Heebe, hiyye sea uhevua?" derken ciddiydi!

Gülizar Hanım, Cevher'i kucaklayıp götürdü. Donakalmıştım.

Müntekim biraz mahcup görünüyordu.

Meğerse, Cevher yirmiiki yaşındaymış. Küçükken menenjite yakalanmış. Müntekim, 29 Mayıs günü, kardeşini taklit ediyormuş!..

Müntekim'le geze toza beş-altı ay geçirdik. 22 Kasım'da, bana zaten bildiğim bir şey söyledi: "Seni seviyorum Şebnem." Bilmediğim şey ise, onun Gönül İşleri Bakanlığı'na başvurup bir AŞKart aldığıydı. Bundan hiç bahsetmemişti. Yani benimle ilgili hislerini, önce bana değil, resmî makamlara bildirmişti! Dehşete kapıldım. Müntekim'le bir daha görüşmemeye karar verdim. Cep telefonu hattını iptal ettirdim. Fakat Müntekim bana sürekli e-posta gönderiyordu. Başdöndürücü aşk mektupları yazıyordu. İlk birkaçından sonra iletileri okumadan silmeye başladım. Ona doğrudan doğruya "Aramızda her şey bitti, lütfen beni bir daha arama" diyemedim. Akıbetimin, Namık Mıknatıs'ınkine benzemesinden çekiniyordum. Daha da kötü olacağını nereden bilebilirdim?..

2 Kasım'da [1914'te Rusya'nın Osmanlı İmparatorluğu'na savaş ilan ettiği gün], henüz Müntekim'le çıkarken, Enver'le tanışmıştık.

Bir alışveriş merkezinde dolaşıyordum. Enver, elinde fotoğraf makinesiyle yanıma yaklaştı: "Hanımefendi, lütfen bir

fotoğrafımızı çeker misiniz?" Fotoğraf makinesini gayri ihtiyari aldım. Bir kaidenin üzerinde hiç kıpırdamadan duran canlı heykelin yanına geçti. Ben de vizörden bakıp deklanşöre bastım. Devrisi gün [1507'nin 3 Kasım'mda, Leonardo Da Vinci'ye Lisa Gerardini'nin tablosu -Mona Lisa- ısmarlanmıştı] Beşiktaş'ta, uzay gemisi şeklindeki bulutlara bakarak yürürken, Enver yine karşıma çıktı: "Hanımefendi, Barbaros Hayrettin Paşa ile bendenizi fotoğraflar mısınız?" Komikti. Barbaros Hayrettin Paşa heykelinin yanında poz verdi. Ben de çektim. Teşekkür etti: "Ben Enver, Enver Paşa" diyerek elini uzattı.

"Ben de Dilara Dilemma."

Gülümseyerek "Kesinlikle yalan söylüyorsunuz, saygıdeğer bayan" dedi, "o romanı ben de okudum."

İlginç biriydi. Favorileri uzundu, düzgün bir bıyığı vardı. Adımı söyleyene dek mavi gözleriyle beni süzdü.

4 Kasım'da yani James J. Ritty'nin yazarkasayı icat edişinin [1879] yıldönümünde, Enver Paşa'yla tekrar karşılaşacak mıyım diye meraklanıyordum. Akşamüzeri eve dönerken, yokuştaki merdivenleri dikey olarak kesen yolda bir otomobil durdu. Enver Paşa arabadan başını uzattı ve "Şebnem! Bir fotoğrafımızı çeker misin?" diye seslendi.

"Heykel yok mu?" diye sordum.

Arabadan indi, fotoğraf makinesini bana verdi ve arkasına sakladığı diğer elindeki Pinokyo kuklasını yanağına dayayıp gülümsedi.

Fotoğrafı çekerken "Pinokyo yalanın sembolüdür" dedim.

"Yanılıyorsun Şebnem, Pinokyo, insan olma çabasını temsil eder" deyip kuklayı bana uzattı. Sonra da iyi akşamlar diledi ve lambasına geri dönen cin gibi arabaya binip uzaklaştı.

Elimde Pinokyo'yla kalakalmıştım.

Eve vardığımda, Pinokyo'nun ağzında, rulo halinde katlanmış bir kağıt olduğunu fark ettim; açtım baktım bir not:

"Tarihe gömülmeden önce haberleşelim. Enver Paşa: 05_ _ 279 _ _ 44"

24 Kasım'da, Hollandalı Filozof Baruch Spinoza'nın doğum gününde [1632] Enver Paşa'ya telefon ettim.

Kupon karşılığı aşk

1 Aralık, yani dünyanın ilk sinema salonunun Paris'te açıldığı gündü [1906]. Enver kulağıma eğilmiş "Vampir şimdi de baltayla polisin kafasını uçurdu" diyordu. Ellerimle yüzümü kapamıştım. Gözlerimi açmaya cesaretim yoktu. "Polisin kafası havuza, şapkası kıyıya düştü. Kafasız polis sendeliyor, sağa sola ateş ediyor. Üniforması kan içinde. Beyinsizlik onu kahrediyor anlaşılan. Vampir şapkayı aldı. Havuzdaki kafa vampire öfkeyle bakıyor. Vampir ormana doğru koşmaya başladı. Kim bilir aklından ne geçiyor? Ben bu vampirleri anlamıyorum, maymun gibiler..."

Korku filmleri yüreğimi ağzıma getirir. Yine de, birçok sahnesine bakamadığım vahşet dolu filmleri tercih ediyorum. Çocukluğum boyunca, korku filmlerine derin bir hayranlık besledim. '18 yaşından küçüklere sakıncalı' bu filmler, beni cezbediyordu. 18... O kadar bekleyemezdim. Korku filmleri birer dayanıklılık testi, olgunluk imtihanıydı. Hasbelkader bir tanesini izlesem, boyum uzuyor, başım göğe eriyordu. Büyümek, güzelleşmek için vampirlerin, zombilerin, kurtadamların desteğine şiddetle ihtiyacım vardı. Gelinlik giydiğimde Frankenstein nikahımı kıyacak, Godzilla şahidim olacaktı sanki. Bir korku filmi afişi görsem, meraktan geberiyordum. Büyüklerin benden ve akranlarımdan yasal düzenlemelerle gizledikleri 'korkunç gerçekler' işte bu filmlerdeydi. Hiç unutmuyorum, ilkokuldayken şimşek hızıyla yayılan söylentilerden biri şuydu: "*Şeytanın Ölüsü* diye

bir film varmış, izleyenler kalp krizi geçiriyormuş!" Kocaman, köhne bir sinemada, *Şeytanın Ölüsü*'nü [The Evil Dead, 1981] seyrederken dizlerim titriyordu. Onüç sene sonra tekrar izleyince, kahkahalarla gülecektim. Fakat ödümü koparacak filmler hiçbir zaman eksik olmuyor.

Enver beni canavarların insafına bırakmıyor. Beyaz perdedeki karanlıktan fırlayan bin çeşit yaratığa meydan okuyor, hattâ onlarla dalga geçiyor. Karanlık salonda onunlayken kendimi güvende hissediyorum. Peki onu seviyor muyum? Bu soruyu cevaplamak için henüz çok erken. Aşkın doğması ve yaşaması, yavaşlığa bağlıdır: Ağaçları keserken ormanı korumak gerekir. Erkeğin hızından kaynaklanan savrukluk, kadının yavaşlığında kendini gösteren otoriteyle intizama dönüşür. Romantizmin baştan sona kurallarla örülü oluşu bundandır.

Yine de, filmin bitmesini beklemeden, Enver'in avucuna, kare şeklinde küçük bir kağıt bırakıyorum. Işıklar yanınca üzerinde 'Ş-1' yazılı kağıda bakıyor, sonra da bana gülümsüyor. 'Ş-1' de neyin nesi? Hemen, birkaç gün öncesine gidelim:

Evrenin Sonundaki Restoran'daydık. 27 Kasım'dı. Yani, 1940'ta, Çin Operası'nda sahne alan Lee Hoi-Chuen ile Grace Lee çiftinin, turne için bulundukları San Francisco'daki Chinese Hospital'da, sağ bacağı kısa olan oğlu Lee Jun Fan'ın dünyaya yalnızca otuzüç yıllığına gelişinin yıldönümüydü. Henüz ikinci buluşmamızdı ve Enver Paşa bana ilan-ı aşk etti: "Seni seviyorum Şebnem." Bu yavan sözü daha önce de duymuştum. İtiraf etmeliyim ki aşkın gücü, biz kadınları sevdiğimiz kişiden tiksindirmeye programlanmış sistemi harekete geçirir. Çünkü asayişi sağlamak zorundayız.

"Yanılıyorsun. Sadece sevdiğini sanıyorsun Enver; beni tanımıyorsun bile. Sanırım bir daha görüşmesek iyi olacak" dedim ve çantama sarıldım.

"Yani beni sevmiyorsun, öyle mi?"

"Ne bekliyorsun? Fotoğrafını çekmeyi kabul ettim ve iki kere buluştuk diye..." Bu cümleyi hâlâ tamamlamış değilim. Masadan yavaşça kalktım.

Bileğimi tuttu: "Dur lütfen. Sana bir anlaşma öneriyorum" deyip paltosunun iç cebinden iki dosya kağıdı ve bir dolmakalem çıkardı. Garsondan makas istedi. Durdum. Kağıtlara yatay ve dikey çizgiler çekerek eşit büyüklükte kareler çizdi. Oturup onu izlemeye koyuldum. Her karenin içine bir harf gelecek şekilde şu cümleyi yazdı: Ş E B N E M Ş İ B U M İ E N V E R P A Ş A Y I S E V İ Y O R. Sonra da harfleri 1'den 30'a kadar numaralandırdı. Garson, makası, Leonardo Da Vinci'nin [1452-1519] icat ettiğini biliyormuş gibi saygıyla takdim etti. Enver, kareleri özenle kesmeye başladı. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Meraklanmıştım.

Kesme işlemini tamamlayınca "Şimdi bu kuponları al lütfen" dedi. "Bana âşık olmaya yaklaştığın her adımda kuponların bir tanesini geri vereceksin. Yani kalbinde bana karşı özel bir şeyler hissettiğinde..."

Bu olay beni birden dikkatli bir seyirci konumundan şaşkın oyuncu pozisyonuna sokmuştu. Enver ne kural tanıyor, ne de kural koyuyordu. Oyunu tümüyle değiştiriyordu. Ateşin icadından önce ölüp cehenneme giden mağara kadınının hayreti içindeydim.

Kuponları cüzdanıma özenle yerleştirirken, zaman kazanmak için sordum: "Lee Jun Fan'i tanıyor musun?"

"Sadece Uzakdoğulu olduğunu biliyorum" deyip gülümsedi.

"Lee Jun Fan, Bruce Lee'nin gerçek adı" dediğimde Enver irkildi sanki.

"Bence" dedi "kişi gerçekse, adının gerçek olması gerekmez."

Kurşungeçirmez yorgan

Hassasiyet pahalıya mal olur.

[MARIO MORANTE, 1799-1888, *Uyurgezer Mevta*]

Müntekim'den gelen e-postalar, hiçbirini okumadığım halde beni bunaltıyordu. Bana vurgun olduğu ortadaydı. Gönül İşleri Bakanlığı'nca tescillenmiş, kararmaya yüz tutmuş bu sevdayı nasıl karşılamalıydım? Kendimi yokluyordum ve Müntekim'in sevdiği kişi olmadığımdan neredeyse emindim. Benim şahsımda başkasını arzuluyordu sanki. Ayrıca onun saldırganlığı andıran teslimiyetinden rahatsızlık duyuyordum. Bıçağını mikrofon olarak kullanıp avına serenat yapan bir cani gibiydi. Dilenci pozu veren bir canavar. Keçi yutmuş boa yılanı kadar enerjikti. Durmadan konuşuyordu. Varlığım onu paniğe sevk etmişti. Ergenlik rampasını aşamamıştı. Aşk heyecanı adı altında gelen bu gayretkeşlik hayra alamet değildir. Sahip olmadığınız niteliklerle sizi övenler, taşımadığınız kusurlarla yererler de. Karnavallar katillere ilham verir. Aşk uzlaşmaya, sıradanlığa ve tekdüzeliğe varan yolun birinci etabıdır. Hızlı başlarsın. Sonra yavaşlarsın. Ve bir mezar taşının tepesinde güneşlenen kertenkele gibi objektifleşirsin.

Mezar taşı dedim de, Wolfgang Amadeus Mozart'ın nerede gömülü olduğu belli değildir. 1791'de tutulan ölüm kayıtlarına göre "mühim darı tanesi ateşi" hastalığını atlatamayarak ruhunu teslim eden Mozart kimsesizlerin, serserilerin, dilencilerin, suçluların ve fahişelerin cenazelerine yataklık eden St. Marx Mezarlığı'nın batı bölümünde bir çukura gömülmüştür. Çünkü dâhi müzisyen, cenaze töreninin yapıldığı St. Stephan Kilisesi ile mezarlık arasındaki son yolculuğunda kaybolmuştur! Hava, kardanadamları bile üşütecek kadar soğuktur ve tipiden göz gözü görmemektedir. Cenaze arabasını çeken atlar, gayet iyi bildikleri yolda, ısınabilmek için

dörtnala koşarlar. Mozart'ın yakınları ve arkadaşları beyaza kesmiş Viyana caddelerinde adeta kör olmuşlardır; birbirlerini ve Mozart'ı göremezler. Zırcahil ve enerjik mezarcılar da, otomatikman kazdıkları çukura sahipsiz kalmış büyük besteciyi atıverirler. Sonra da çekip giderler. Akrabayı taallukat kabristana vardığında, kara toprak, kar denen yumuşak ve beyaz zırhla çoktan örtülmüştür. Ararlar, tararlar Mozart'ın mezarını bulamazlar. Muzip bestekar tam anlamıyla yer yarılmış, içine girmiştir. St. Stephan'daki süslü mezar da, Zentralfriedhof Mezarlığı'ndaki anıtsal kabir de boştur. Avusturya Müzesi'ndeki Mozart'ın kafatası da maalesef başka birinin, belki cinayet de işleyen bir pezevengin gövdesinden kopmadır. 2005 yılında Inssbruck Üniversitesi ve Maryland'deki laboratuarlarda yapılan testlerde Mozart'a ait olduğu ümit edilen DNA'lar, hısımlarınınkilerle karşılaştırılmış, fakat sonuç alınamamıştır. Mozart halen aranan ölü bir kaçaktır.

İşte, Mozart'ın mezara kaçtığı gün olan 5 Aralık'ta [1791], Amiral Heihaçiro Togo komutasındaki Japon ordusu tarafından havaya uçurulan Rus donanması, Port Arthur'da alev alev yanıyordu [1904]. Türk İstiklal Harbi yüzünden zor durumda kalan İngiltere ile IRA'nın siyasi kanadı Sinn Fein arasında anlaşma imzalanmış ve İrlanda bağımsızlığına kavuşan ilk sömürge olmuştu. Amerikalılar, ondört yıldır devam eden içki yasağının kaldırılışının şerefine içiyorlardı [1933]. Bermuda Şeytan Üçgeni'nde bir uçağın kayboluşundan [1945] tam bir yıl sonra Rıza Silahlıpoda dünyaya gelmişti. Bütün bunlar tesadüf müydü?

İstanbul'da güneşi uzaktan da olsa görebiliyorduk. Yanında kocaman bir çanta taşıyan Enver'le Kadıköy'de Koyu Kahve adında yüksek tavanlı bir mekana girdik. Antikalarla dekore edilmiş, nezih bir yerdi.

Enver siyah bir takım elbise giymiş, jöleli saçlarını geriye taramıştı.

"Kimsin sen?" dedim "Yani ne iş yapıyorsun?"

"Yorgancıyım" deyip yanındaki devasa çantayı gösterdi.

"Nasıl yani?"

"Yorgancılığın tarihe karıştığını duydum. Artık kimse yorgan diktirmiyormuş. Kilis'e gittim. Tezgahı kapatmış yirmibeş-otuz yorgancıyla görüştüm. Dört tanesi benimle birlikte İstanbul'a gelmeyi kabul etti. Okmeydanı'nda bir yer tuttum. Hali vakti yerinde kişilere, kaz tüyü özel yorganlar dikiyoruz. Bir katalog hazırlattım. Oradan seçiyorsun. İnternetten de sipariş alıyoruz. *Padişah Yorganları*, belki duymuşsundur?"

"Maalesef, bu markayı bilmiyordum."

"Sen tarihçisin, değil mi?"

"Evet?"

"Osmanlı Sarayı'nda padişah çocukları doğduğu zaman beşik alayı denen bir tören yapılırmış."

"Doğru. Valide Sultan ile sadrazam, bebek için beşik, yorgan ve sırmalı örtüler gönderir..."

"Sarayda insanlar toplanır, beşik, yorgan ve örtü; kahvecibaşı denilen vatandaş ile onun elemanlarına teslim edilir, sonra da bir yürüyüşe çıkılırmış. İnsanlar beşiği yorganı alkışlar, saraylı bebecik için dua edilirmiş. Galiba doğumun altıncı günü bir merasim daha yapılıyormuş. Beşik de, yorgan da elmas, inci ve zümrütlerle bezeli olurmuş. Paşakapısı önünde toplanan kalabalık, Divan Yolu'ndan geçerek Bab-ı Hümayun'a gelirmiş. İnsanlar eğlenirmiş işte. Çiçekli bahçelerde şeker şerbet tadılırmış. Müzik, dua, muhabbet... Padişah da davetlilere hediyeler sunarmış... Sen daha iyi bilirsin."

"Tamam da, bunun yorgancılıkla ne ilgisi var?"

"Ben fotoğraf çekiyorum ya..."

"Eee?"

"Topkapı Sarayı'na gittim. Harem Dairesi'ndeki yataklara serili yorganların fotoğraflarını çektim. Dolmabahçe

Sarayı'nda da Atatürk'ün yatağını fotoğrafladım. Yıldız Sarayı'nda II. Abdülhamit'in yorganını çektim. Yani fotoğrafını. Sarayları bir bir dolaştım. Böylece bütün o yorganların desenlerini çıkardım. Aynılarını diktirip satıyorum. Yani bizimkiler hakiki padişah yorganı. Bunların yanında sultan ve şehzade yorganları da var. Açıkçası hangi yorganı kim örtmüş tam emin değilim. Yani, Yavuz Sultan Selim'in yorganı ile mesela Sokollu Mehmet Paşa'nın yorganını birbirine karıştırmış olabilirim."

"Peki birileri satın alıyor mu bu yorganları?"

"Elbette. Biraz pahalı, fakat insanlar ömürlerinin üçte birini yatakta geçiriyorlar. Yatak dediğin bir imparatorluk. Yorgan da o imparatorluğun bitki örtüsü gibi. Bir de mesela Yavuz Sultan Selim'in kostümlerini, entarisini giymek, onun ibriğini kullanmak manasız. Halbuki yorganını örtebilirsin. Yorgan modern çağa da uyuyor. Her neyse. Bak, sana Kanuni Sultan Süleyman'ın üçüncü karısı Sicilyalı Rozalina'nın yorganından getirdim" deyip, o büyük deri çantayı uzatırken ekledi: "Sicilyalı Rozalina'nın diğer adı neydi?"

"Gülfem Sultan" dedim. Yüzüm sevinçle gerilmişti. Çantanın fermuarını açarken, kafeterya'nın sahibi olduğunu düşündüğüm orta yaşlı sarışın kadının, uzaktan bizi izlediğini fark ettim. O anda aklım başıma geldi. Çantayı derhal bıraktım: "Enver, bu hediyeyi kabul edemem."

"Neden?"

"Yorgan bu. Fazlasıyla mahremiyet taşıyan bir eşya. Üstelik pahalı..."

"Doğrusu öyle düşünmemiştim. Sana, kendi imalatım olan bir şeyi hediye ediyorum. Benim işim bu Şebnem. Aslında göründüğü kadar özel değil. Yerinde olsam bir bakardım."

"Madem öyle diyorsun... bakayım" diyerek yeniden çantayı açtım. Yorganın yanında bir katalog bulunuyordu. Yorganı çıkarıp yayamazdım. Şöyle elimle yoklayıp desenin-

den bir kesiti inceledikten sonra, kataloğu aldım. Biraz karıştırdım. Padişahların yorganlarının aynılarını yapıp satışa sunma fikri kadar, yorganlar da hoşuma gitmişti. "Teşekkür ederim Enver. Bu, hayatımda aldığım en ilginç hediye" dedim.

"Umarım, rüyalarında beni görmeni sağlar" deyip muzipçe gülümsedi.

Ağzımdan yalvarışı andıran bir sitem çıkıverdi: "Şansını zorlama lütfen." Enver'in bana verdiği kuponlardan birini, 'E' harfini ona iade ettim.

"Bunu kabul edemem Şebnem, fazlasıyla mahremiyet taşıyan bir şey. Üstelik pahalı..." deyip güldü. Ben de makaraları koyuverdim.

* * *

Sicilyalı Rozalina'nın yorganı, uykuya dalmamı engelliyordu. Halbuki cenaze evine taziyeye giden bir ağır hasta kadar yorgun hissediyordum.

Enver Paşa'ya ilk kuponu vermekle iyi mi etmiştim?.. Bazı tarihçiler, Enver Paşa [1880-1922], Babıali Baskını'nda [23 Ocak 1913] öldürülseydi, Osmanlı İmparatorluğu'nun I. Dünya Savaşı'na girmeyebileceğini öne sürerler. Tarihî felaketlerin kaçınılmaz hale gelmesinde, küçük olayların büyük payı vardır. Tek tek insanların hayatı da öyle değil midir?

Müntekim'de gördüğüm aşırılıklar, belki de benim hassasiyetlerim yüzünden gözümde büyüyen geçici tuhaflıklardı?

Yorganı üzerimden atıp doğruldum. Çorap çekmecesine sakladığım paketten bir sigara çıkarıp yaktım. Masadaki saat üçü beş geçiyordu. Odam sigara kokmasın diye pencereyi açtım. Bahçede bir adam vardı! Yüreğim ağzıma geldi. Tam çığlık atacakken kendimi tuttum. Dikkatle bakınca, bahçede çömelerek gezinen adamın Müntekim olduğunu anladım. Korkum daha da arttı. Babamın, bir zamanlar

Reha Veto'yu vurduğu gibi, Müntekim'i de öldürebileceğini düşündüm. Sigarayı alelacele söndürdüm. Perdenin arkasından Müntekim'i izliyordum. Görebildiğim kadarıyla, kapının önüne bir şeyler bırakıyordu. Birkaç dakika içinde toparlanıp bahçe kapısından çıktı. Görüş alanımın dışındaki bir arabanın motor sesini duydum.

Sessizce merdivenlerden aşağı inerek dış kapıyı açtım. Paspasın altına baktım, bir şey yok. Çimenlerin arasında küçük bir boşluk vardı. Elimle orayı kazdım. Ve acayip bir şey buldum. Bir sabun. Üzerine kuş bacağına benzer bir çift çubuk bağlanmış ve parlak, yeşil taşlar tutturulmuştu. Sabunun arkasını çevirdiğimde ŞEBNEM yazısını gördüm. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Dehşete düşmüştüm. Eğer şeytan o anda oralardaysa, kesin o da şoka girmişti!..

Beni büyülemeye çalışan lanet olası Müntekim Gıcırbey'i sonsuza dek görmek istemediğimden artık emindim.

Sen cennete gidince, cennet daha güzel bir yer olacak

9 Aralık. 1893'te Haliç sularının donduğu gün. 1917'de, İngilizlerin işgal ettiği Kudüs, Osmanlı İmparatorluğu'nun elinden çıktı. 1926'da Darülelhan'da [konservatuar] Türk Müziği eğitimine son verildi. 1928'de [1 Kasım'daki Harf Devrimi'nin kırkıncı günü] Latin harfleriyle yazılmış ilk mezar taşı Avukat Ali Kemal Bey'in validesi Aliye Hanım'ın mezarına dikildi. 1951'de İstanbul Şişli Camii'nde, gırtlak kanseri olan Maria Eva Duarte de Peron için, ölümünden yedi ay önce mevlit okutuldu.

Enver'e Reha Veto'dan o gün bahsettim. Western adlı bir spagetticide karnımızı doyurmuş cappuccino içiyorduk. Leonard Cohen'in *The Future* şarkısı çalıyordu.

"Benim babam, Üsküdar İlçe Emniyet Müdürü'ydü Enver."

"Hımmm, vay canına?"

"On sene önce, aklım bir karış havadayken, Reha Veto diye biriyle tanışmıştım. Kara kuru, zayıf bir adamdı. Benden beş yaş büyüktü. Lise son sınıftaydım. Bilmiyorum bunu sana anlatmam ne derece uygun?.."

"Ne sakıncası var ki? Hem kendinden bahsetmezsen seni nasıl tanıyabilirim?"

"Beni yargılamandan korkuyorum..."

"Seni yargılamak mı?.." deyip elimi tuttu. Son derece duyarlı ve şefkatliydi. "Ben senden yanayım Şebnem..."

"Reha askerden geleli bir sene olmuştu. Onu sağda solda görüyordum. Daha doğrusu, en yakın arkadaşım Serap Sahra'nın sevdiği bir çocuk vardı: Kaan. Reha, Kaan'ın ağabeyi gibiydi. Biz Serap'la gezdiğimiz için, arada Kaan'ın yanında Reha'ya da rastlıyorduk. Reha'nın arabası vardı. Renault. Bir-iki kere dördümüz gezmeye gitmiştik. Derken biz Reha'yla çıkmaya başladık. Bana iyi davranıyordu. Onu sevmiştim..." Enver pür dikkat beni dinliyordu. Alnını kırıştırmış, gözlerini kısmıştı.

"Devam et lütfen. Reha Veto'yla takılıyordunuz. Sonra ne oldu?"

Sağ elimin serçe parmağı tırnağının kenarından küçük bir ısırık aldım. Gerginleştiğimde tırnaklarımı yiyorum hâlâ. "Ben aslında çalışkan bir kızdım. Derslerde iyiydim yani. Üniversite sınavına gireceğimiz için, hocalar da bize toleranslı davranıyordu. Bazen öğleden sonraları Reha'yla buluşup geziyorduk. Sahile filan gidiyorduk. Çay bahçelerine, sinemaya... Reha işsizdi fakat ailesinin durumu iyiydi sanırım. Okul bitti. Yaz geçti. Üniversiteyi kazandım. Tarih bölümünde okumaya başladım. Reha'yı epeydir göremiyordum. Tekrar buluşmaya başladık. Çengelköy'ün yukarısında eski, müstakil bir ev tutmuştu. Beni evine davet edip du-

ruyordu. Çekiniyordum. Üstelik kafam da karıştı biraz. Fakültede Emre adında çok iyi bir çocuk vardı. Bana yakınlık gösteriyordu. Bazı akşamlar Beyazıt'tan Üsküdar'a Emre'yle birlikte geçiyorduk. Akıllı bir çocuktu. Reha'nın tavırları da beni itmeye başlamıştı. Nedenini tam bilemiyordum. Sadece bir his. Yine de birkaç kere nasıl olduysa Reha'nın evine gittim. Yemek hazırlamıştı. Açıkçası berbattı. İyi aşçı değildi yani. Benim için şiir yazmıştı. O yaşlarda insan neyin ne olduğunu bilemiyor. Büyüdüm sanıyorsun. Gelgelelim hiç de öyle değil yani..." Kalbim hızlanmıştı. Enver masal dinleyen çocuklar gibi bakıyordu. Bana, hikayenin devamını bilmediği için bu kadar sakin durabiliyormuş gibi geliyordu.

"Tamam. Reha'nın evine gittin ve... sana sarkıntılık mı etti?"

"Aslında evet, birkaç kere yeltendi. Fakat aramızda ciddi bir şey olmadı. Mesele de o değil zaten." Ağlayacak gibiydim. İçimde metal bir yumak çözülüyordu sanki.

"Ne peki?"

"Birgün, daha doğrusu 17 Kasım günü, Reha'nın evinde öylece oturmuş bir şeyler içiyorduk. Bir yandan da müzik dinliyorduk. Yeni bir müzik seti almıştı. Eşyaları, yalnız yaşayan genç bir bekar için gayet gösterişliydi. Bilgisayarı vardı. Büyük ekranlı bir televizyon, yeni halılar filan. Bana 'Dans edelim mi?' dedi. Abartmayacağına söz verirse olabileceğini söyledim. Biz evin salonunda dans ederken, dışarıdan siren sesleri gelmeye başladı..."

"Siren sesleri derken?"

"Polis sirenleri... Sonra da kapı sertçe vuruldu. Babam polis olduğu halde heyecanlanmıştım. Bir anormallik olsun istemiyordum. Emniyet teşkilatından birçok polis tanıyordum. Onlar da küçüklüğümden beri beni tanıyorlardı. Reha'yla birbirimize baktık. 'Neler oluyor Reha?!' diye sordum. Uzatmayayım. Reha'nın kapıyı açmaya niyeti yoktu."

"Neden peki? Bir tür kaçak filan mıymış?"

"Onu söyleyeceğim. İlk başta ben de ne yapacağımı bilemedim. Sonra kapıyı açması için ısrar ettim. 'Tamam' dedi, 'sen aç.' Ben de kapıya yaklaştım. Dışarıdaki polislerden biri 'İçeride olduğunu biliyoruz. Açmazsan kapıyı kırmak zorunda kalacağız' diye bağırıyordu. Derhal kapıyı açtım. Karşımda üniformalı Bora Ağabey'i görünce afalladım. O da şaşırmıştı. Babamın sevdiği polislerdendi. Birkaç kere ailece bize misafirliğe de gelmişlerdi. Bayramlarda filan. Tam bir şey söyleyecektim ki Reha arkamdan boğazımı yakalayıp kafama silah dayadı!"

"Ne?!"

"Evet, sevgilim beni rehin aldı. Utanç bedenime yayılırken, korku yüreğime doluyordu. Reha 'Yaklaşmayın yoksa kızı vururum' diye bağırıyordu. O anda, kapıya yanaşmakta olan beyaz bir Toyota'nın içinden babam indi. Sigarası ağzının kenarındaydı. Herkes donup kalmıştı. Bir tek babam yüzü allak bullak bir halde bana doğru yürüyordu. Reha'yı tanımıyordu. Düşünsene, sevgilin seni rehin alıyor ve baban geliyor. Herhalde hiçbir kız, babasıyla erkek arkadaşının bu şekilde tanışmasını istemez." Gözlerimden yanaklarıma sıcak yaşlar süzülmeye başladı.

"Haklısın. Çok acayipmiş" derken Enver derin bir nefes aldı.

"Reha da babamı tanımıyordu. Gerçi babamın polis olduğunu söylemiştim. Hatta emniyet müdürü olduğundan da bahsetmiştim. Yine de yüzünü bildiğini sanmıyorum. Babam sivildi zaten. Ben, Reha ile babamın arasında, korkudan çok utanç hissediyordum. Derken babam sigarasını atıp silahını çekti. 'Kızı bırak gitsin!' diye haykırdı. Babam çok şefkatli bir adamdır. Fakat o anki yüz ifadesi çok acayipti. Onu hiç böyle görmemiştim. Ağlamaya başladım. Serinkanlı görünüyordu. Reha 'Çekilin! Defolun buradan, yoksa kızı vururum!' diye bağırdı. Sırtımda, Reha'nın kalbinin deli gibi

attığını hissediyordum. Paniğe kapılmıştı. Terliyordu. Bir ara 'Açılın' anlamında silahını sağa sola çevirdi. Tam o anda babam ateş etti. Kurşun, kulağını sıyırarak otobüsün ezdiği dondurma külahı çıtırtısıyla Reha'nın başına saplandı. Ve beyni sütlü-çilekli dondurma gibi elbisemden aşağı akan Reha yere yığıldı. Şoke olmuştum. Kafamın içinde bir okyanus uğultusu. Diğer polisler buzları çözülerek bir babama, bir Reha'ya baktılar ve harekete geçtiler. Reha'yla dansımız trajik bir biçimde yarım kalmıştı. Kıpırdayamıyordum. Babam bir koşu yanıma vardı. Sarıldık. Vücudumda kontrolden çıkmış bir gözyaşı makinesi gürül gürül çalışıyordu sanki. Öyle çok ağladım ki..."

Enver, anlattıklarımı aklı almıyormuş gibi bakıyordu. "Peki, Reha Veto'nun sırrı neymiş?" diye sordu.

"Uyuşturucu satıyormuş. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Evinde dört kilo eroin buldular. Eşyaların çoğu çalıntıymış. Bir hırsız çetesiyle de bağlantısı varmış. Uzun süre kendime gelemedim. O korkunç olay hâlâ rüyalarıma giriyor."

"Baban durumu nasıl karşıladı? O da çok şaşırmış olmalı?"

"Babam olaydan benden bile fazla etkilendi. Bana hiç kızmadı. Zaten perişan olmuştum. Anneme de bir şey söylemedi, ben anlattım. Babam birkaç ay sonra emekli olup hacca gitti. Kadiri tarikatını bilir misin?"

"Duymuştum."

"Dalyan Efendi diye bir şeyhe bağlandı. Zaman zaman onların zikirlerine katılır. Şu, Gönül İşleri Bakanlığı'ndaki heyet var ya, Dalyan Efendi o heyettekilerden biri."

"Çok ilginç kızsın Şebnem."

"Babam her zaman muhafazakar bir adam olmuştur. Fakat beni öyle gördükten ve Reha Veto'yu öldürdükten sonra, ölümü de ahireti de fazla ciddiye almaya başladı. PAP'a üye oldu. PAP'lılar babamı Üsküdar belediye başkan adayı gös-

termek istediler, fakat babam kabul etmedi..." Çantamdan bir mendil çıkarıp gözlerimi ve burnumu sildim.

Enver Paşa beni ürkütmekten sakınır gibi usulca omzumu okşadı. "Unut gitsin Şebnem. Hepsi geçti. Gönlünü ferah tut. Senin hiçbir kabahatin yok."

"Öyle mi dersin?.. Aptallığım yüzünden öbür dünyada cayır cayır yanacağım..."

"Hayır Şebnem, hiç de bile..." dedi ve ona üçüncü kuponu vermeme neden olan cümleyi kurdu: "Sen cennete gidince cennet daha güzel bir yer olacak."

Tuhaf adamlar, acayip koşullarda lazım olabilir

Leyla Kalahari "Ne, sana kupon mu verdi?" diye sordu. Sesinde merak yoktu. Sol gözünü kapatan korsan gözlüğünü sol elinin işaretparmağı tırnağıyla kaşıyordu.

"Evet" dedim "30 kuponun tamamını benden geri almayı başarırsa, kalbimi de kazanmış olacak."

"Böylesini ilk kez duyuyorum Şebnem, bu hakikaten romantik." İyiliği hesaba katmayan, mutluluğu ciddiye almayan, geleceğe itibar etmeyen, şüphelerin değişmez belirsizliği içinde yaşayan, kırk yaşında zarif kadınlar vardır...

Onlardan biriyle muhatap olduğunuzda, onlar gibi düşünmeye, hissetmeye, konuşmaya başlarsınız: "Evet" dedim, "bence de fena numara değil."

"Belki de bir yerde okumuştur ya da filmde görmüştür?" Şüphe, oyuncak mı gerçek mi, boş mu dolu mu olduğunu kestiremediğiniz, sağa sola bakınan bir tabanca gibidir.

"Sanmıyorum, bana Sicilyalı Rozalina'nın yorganını hediye etti." Deliller çözüm getirici olduğu kadar öğretici de olabilir.

"O da kim?" Rengarenk saçlarının altında sağ gözü, papağanın gagasındaki zeytin gibi parlıyordu.

"Kanuni Sultan Süleyman'ın üçüncü karısı, Gülfem Sultan."

"Hımmm? Padişahın karısının yorganını nereden bulmuş?" Altında göz bulunmayan kaşını kaldırdı.

"Enver yorgancılık yapıyor. Osmanlı saraylarında kullanılan yorganların aynılarını diktirip satıyor."

"Enteresan. Süpermen'in pelerini, Alaaddin'in uçan halısı ve Enver'in yorganı ha? Tebrik ederim." Leyla Kalahari'nin yüzünde, bir bildiği olanların otomatik alaycılığı yansıyordu.

"Teşekkürler..."

17 Aralık, yani Wright Kardeşler'in 1903'te, Kuzey Carolina'da benzin motorlu uçakla ilk uçuşu gerçekleştirdikleri gündü. Rumeli Hisarüstü'nde, Leyla Kalahari'nin villasındaydık. Bayan Kalahari'ye tarih dersleri veriyorum. Televizyon fabrikasından atılınca, bir internet sitesinde, üniversite sınavına hazırlananlara özel ders verebileceğimi belirten bir ilan yayınlamıştım. Birkaç kişi başvurdu fakat yalnızca Leyla Kalahari'yle anlaştık. Eski bir şarkıcıydı. Tek istediği, neden bahsettiğini bilen biriyle sohbet etmekti ve bunun için ödeme yapmaya hazırdı.

İlk ders günü, villanın bahçesinde devrilmiş bir ceviz ağacı görünce şaşırdım. Ağaç, Çarşambadan beri öylece yatıyormuş. Yıldırım düşmemişti, fırtına da yoktu. Yere sağlam çakılmış o dengeli ağacın yürüyüşe çıkması imkansızdı. Tabiattaki ahengin ayrılmaz parçası olan hercümerçten bir sahne diye düşündüm.

Dersimize, daha doğrusu sohbetimize başlarken "Tarihî olmayan bir tek an bile yoktur. Fakat uzmanlar bu durumdan doğan sorumluluğu reddeder. Ve tarihin en önemli özelliği, tekerrür etmemesidir" demiştim. "Geçmişi bilmek, insanın üstesinden gelebileceği kadar kolay bir iş değil. Bu nedenle, tarihçiler kahinlere benzer. Üç çeşit tarihçi olduğu söylenir: Yalan söyleyenler, yanılanlar, bilmeyenler. Yani tarih ile hakikat iyi geçinemez."

Krallar, savaşçılar, imparatoriçeler, tüccarlar, dinî liderler, köleler, bilim adamları, haydutlar... gelmiş geçmiş tüm insanların yalanları, yanılgıları ve bilgisizlikleri tarihin oluşumunda rol oynadı. Asırlara ne kadar çok iftiranın, yanlış anlamanın, uydurmanın sığabileceğini düşün. Devletlerin sırları vardır; diplomatlar imalarla ve sembollerle konuşurlar; savaşlar taklitler ve aldatmacalar üzerine kuruludur; saray denince akla entrika gelir; 15. yüzyıla kadar matbaa yoktu...

Yine de Leyla Kalahari'ye, Milattan Önce 8000 yılında dünyada insan nüfusunun yalnızca 5 milyon olduğunu, o dönemde mağaraların mesken olarak kullanılmadığını, birtakım yerleşim bölgelerinin bulunduğunu söyledim. "Bugün Çin'de 40 milyon kişi 'yaodong' denilen mağara evlerde ikamet ediyor. Yani neolitik çağda tüm dünyadakinin sekiz katı! Tarihte bir mağara dönemi varsa, 21. yüzyıldadır," dedim.

Milattan Önce 8500 ila 7000 yılları arasında birilerinin Ortadoğu'da tarımla uğraşmaya başladığı varsayılsa da, ekme-biçme işlerinin daha öncelere dayandığını belirttim.

Milattan Önce 17. yüzyıldan kalma bir kitabeden, Babilli Hammurabi'nin kanunlarının 282'sinin okunabildiğini; bu kanunlardan birine göre, yangını fırsat bilip yağmacılık yapan kimsenin, o yangına fırlatılarak yakıldığını anlattım.

Milattan Önce 753 yılında kurulduğu iddia edilen Roma İmparatorluğu'nun hikayesini es geçmedim: Bir nevi kurtadam olan Romulus'un, ikiz kardeşi Romus'u öldürdükten sonra Roma'yı inşa edişi ve belasını buluşundan dem vurdum.

Milattan Önce 6. yüzyılda doğan Siddharta Gautama Buddha'nın yirmidokuz yaşında, karısı Yasodhara ve oğlu Rahula'yı terk ettiğini, ömrünün kalan 51 yılı boyunca da evine yalnız bir kere uğradığını; ilk vaazına "Şu hayatta her-

kes ama herkes ıstırap ve tatminsizlikle kuşatılmıştır" diye başladığını söze konu ettim.

Matematik ve astronomi alanındaki çalışmalarıyla tanınan Pisagor'un [M.Ö. 580-500] tam 34 yıl boyunca Mısırlı ve Babilli kahinlerden ders aldığını, sokak dövüşü dalında Olimpiyat şampiyonu olduğunu öne sürdüm.

Milattan Önce 1. yüzyılda yaşadığı tahmin edilen mimar Marcus Pollio Vitruvius'tan söz açtım. Onun, yazıldıktan 1500 yıl sonra basılan *Mimarlık Üzerine* [De Architectura] adlı, on küçük ciltten müteşekkil kitabına değindim. Julius Caesar tarafından savaş makinaları yapmakla görevlendirilip Roma ordusunun Galya ve İspanya seferlerine katılan Vitruvius'un icat ettiği mancınığın 300 yıl önce Çin'de zaten kullanılmakta olduğuna işaret ettim.

Tek gözlü talebemin yüzüne, kayıp bir kabilenin izine rastlamış antropolog ifadesi yerleşmişti.

Leyla Kalahari'nin beş yaşında bir erkek yeğeni vardı. Adı, Gerçek. Kim, bir çocuğa böyle bir isim koyar ki? Gerçek'in annesi ölmüş. Babası başka bir kadınla kayıplara karışmış. Biz salonda konuşurken, Gerçek, elindeki oyuncak Kamikaze uçağını uçurarak etrafta dolaşıyor. Hizmetçi kız da yaya kalmış hostes gibi, oyuncak uçağın ve öksüz pilotun peşinden ayrılmıyor. Derken, Gerçek "Voooooo!" diye uçağını beş metre öteden şömineye doğru fırlatıyor. Garip bir biçimde havada yavaş yavaş ilerleyerek korlaşmış odunların arasına çakılan uçağın ardından hostes de şömineye dalıyor. Pervanesi yanan uçağı bir ucundan tutup mutfağa doğru koşturuyor.

Gerçek, hizmetçinin arkasından yürürken "Uçağı akvaryuma koyalım mı?" diye sesleniyor.

Tam karşımda duran akvaryumda hiç balık olmadığını fark ediyorum.

O esnada, Wright Kardeşler'den bir tek Orville'in [1871-

1948] Kamikazelerden haberdar olduğu geliyor aklıma. Ağabeyi Wilbur Wright 1912'de, henüz kırkbeş yaşındayken ölmüştü.

"Gerçi beni alakadar etmez ama, Gerçek'in babası..." Soruyu tamamlayamadım, insan bilmediği bir konuda doğru soru soramaz.

"Biraz tuhaf bir adamdır;" dedi Leyla Kalahari, "tuhaf adamlar acayip koşullarda lazım olabilir."

Korkma ben varım – II [Leyla Kalahari]

Gözümü, Ganimet Granada çıkardı. Bıçakla. Granada Gazinosu'nda şarkı söylüyordum. Yirmiiki yaşındaydım.

Babam, annemi öldürmüştü; hapisteydi. Büyük ağabeyim, beni bir arkadaşıyla evlendirmeye kalkıştı. Afşin'den İstanbul'a kaçtım. Çok az param vardı. Bir konfeksiyon atölyesinde çalıştım. Sonra büyük bir mağazada tezgahtarlığa başladım.

Hayatında en az bir aşağılık herifle yakınlaşmadan gerçek kadın olamazsın: Ganimet Granada'yla orada karşılaştım. Yanında bir de koruması vardı.

Kısa boylu, şişman bir adamdı. Kırlaşmış, dalgalı saçları parlıyordu. Tiz ve metalik sesiyle "Hey cici kız, adın ne senin?" diye sordu.

"Leyla, efendim."

"Evin nerede?"

"Karagümrük'te."

"Baban ne iş yapıyor?"

"Ailem Afşin'de. Burada bir arkadaşımla kalıyorum."

"Hımmm? Şarkı söyler misin?"

"Şarkı mı?"

"Evet, sesin de gözlerin kadar güzel mi?"

"Bilmem?"

"Oku bakalım, zahmet olmazsa?" Etrafa bakındım. Tezgahın üzerine 100'lük bir banknot koydu. "Haydi, nazlanma. Fazla vaktim yok."

Gözlerimi paraya dikerek şarkıya girdim: *"Bir akşam gözünde aşk tüterse / Geçmiş günler aklından geçerse / Kalbin bomboş ümitler biterse / Sen üzülme ben varım"*

"Kâfi" dedi, "hazırlan, gidiyoruz."

"Gidiyor muyuz? Nereye?"

"Cenneti, cehennem ateşiyle tutuşturmaya."

Granada Gazinosu'nda sahneye çıkmaya başladım. Ganimet bana son derece cömert davranıyordu, lakin aşırı kıskançtı. En çok da Abidin Dandini'den huylanıyordu. Abidin Bey, her sahne alışımda, yani haftanın üç akşamı muhakkak gelirdi. Buğulu gözlerle beni izler, kulise çiçek gönderirdi. Otuzbeş yaşındaydı. Çok şıktı. Gayriihtiyari, şarkılarımı ona bakarak söyler olmuştum. Ganimet beni sertçe uyardı. Hattâ bir keresinde hırpaladı.

Bir gece Abidin gelmedi. Meraklandım. Şarkıları sayıklar gibi okuyordum. Programın sonuna doğru çıkageldi. Sağ kolu askıdaydı ve dirseğiyle bileği arasındaki sargıya kan sızmıştı. Şarkı söyleyerek masasına doğru yürüdüm: *"Zaman durdu sanki beklerken seni / Ben bir tek sevgiye bağladım kalbimi..."*

Orkestra çalmaya devam ederken, mikrofonu ağzımdan uzaklaştırıp sordum: "Geçmiş olsun, iyi misiniz?"

"Sizi görüp de iyi olmamak mümkün mü Leyla Hanım?" dedi.

Gülümsedim. Sevinmiştim, içim ısınmıştı.

Abidin, sağlam eliyle elimi tuttu ve avucumu öptü. Tam o anda masasında demlenen Ganimet'le göz göze geldim.

Abidin'e dönüp, yalvarır gibi şarkıya devam ettim: *"Ayrılmam istersen hiç yanından / Çağırsan gelirim çok uzaklardan*

/ Eskiden korkardım yalnızlıktan / Korkmam artık sen varsın."

Program bitince Ganimet kulise hışımla daldı. Öfkeden nefesi kesilmişti, terli bir kirpi gibiydi. Üzerime çullandı. Biçimsiz yumruklarıyla bana rastgele vuruyordu. Ona engel olmaya çalışırken, ben de bir tokat attım. Nasıl oldu anlamadım, birden bir bıçak çıkardı ve yüzüme sapladı. Gözümü hastanede açtım... Tek gözümü.

Abidin Dandini karşımdaydı.

Ağlayarak uyanmıştım. Abidin Bey "Merak etme Leyla, o soysuz hödük sana bir daha dokunamayacak" dedi.

Sarıldık.

Ganimet Granada'nın icabına bakmıştı. Abidin meğer gangstermiş. Halbuki ben onu polis sanıyordum. Her nasılsa hapse girmedi.

Hastaneden çıkınca Abidin'in bana hediye ettiği Rumeli Hisarüstü'ndeki villada yaşamaya başladım. Az konuşuyordu. En sevmediği mevzular, sırasıyla, evlendiği kadınlar ve öldürdüğü adamlardı.

Bir süre toparlanamadım. Uykuya dalar dalmaz kabuslar görüyordum. İki kere intihara kalkıştım: Bir kere küvette, bir kere İsviçre'de. Abidin beni kucaklayıp acil servislere koşturdu. Sonra da elimden tutup psikiyatrlara götürdü. Bir erkek hastanede size eşlik ediyorsa, onunla mezara kadar yola devam edebilirsiniz.

Bahçıvanım, hizmetçim ve aşçım vardı. Banka hesabımda daima yeterince para oluyordu. Yirmi yılım burada geçti. Piyano çalmayı öğrendim, resim dersleri aldım. Bazen sergi gezmeye gidiyorum. Kitap okuyorum. En sevdiğim yazar, Chuck Palahniuk: Büyüleyici kabusların kreatörü.

Abidin sık sık beni ziyarete geliyor. Onu seviyorum. Abidin'den önceki yıllarıma ait, sol gözüm dahil hiçbir şeyi özlemiyorum.

Bir akşam, yanında bir arkadaşını getirdi. Genç bir adam.

Hayati'ymiş adı. Oturup konuştular. Ben sohbete pek katılmadım.

Birkaç hafta sonra, Abidin, Gerçek'i bana emanet etti. "Bu çocuk, Hayati'nin oğlu. Ona sen bakacaksın. Anaokuluna götürüp getireceksin. Soran olursa 'yeğenim' dersin. Anladın mı?"

"Yeğenim mi?"

"Kız kardeşinin oğlu."

"İyi ama benim kız kardeşim yok ki?"

"Tamam işte. Kızkardeşin öldü ve çocukla sen ilgileniyorsun, ne var bunda?"

"Peki, nasıl istersen."

Gerçek, ilginç bir çocuktu. Bir keresinde, dört yaşında olmasına rağmen, odasındaki mobilyaların yerini değiştirmişti. Bunu nasıl yaptığını hiçbir zaman anlayamadım.

Doktor Neptün Petunya, onbeş günde bir Çarşamba akşamüzeri Gerçek'i görmeye geliyor. Gerçek'in bağışıklık sistemi yeterince güçlü değilmiş. O nedenle çocuğu onbeş-yirmi dakika muayene ediyor.

Şebnem Şibumi'nin bir internet sitesinde yayınlanan, üniversiteye hazırlananlara yönelik tarih dersi ilanını da bana Abidin göstermişti: "Bu kızdan ders alacaksın. Onunla arkadaş ol. Sana anlattıklarını iyi dinle. Sen de bana anlatacaksın."

Babam annemi neden öldürdü? Ağabeyim beni niçin arkadaşıyla evlendirmeye uğraşıyordu? Ganimet Granada benden ne istiyordu? Abidin Dandini gerçekte kim? Hayati Tehlike'nin beş yaşındaki oğlu nereden yeğenim oluyor? Şebnem Şibumi'den ne öğreneceğim? Abidin üzerime böyle tuhaf bir yoldan kuma mı getiriyor? Bu vahşet yüklü saçmalıkların hiçbirini merak etmiyorum.

Her ne kadar iyi bir kıza benzese de, Şebnem Şibumi hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum.

İnşallah, Abidin onunla evlenmez. İnşallah, Abidin onu öldürmez.

"Abidin onu alsın mı, vursun mu?" diye sorarsanız... vursun tabii ki.

Öyle aptalca ki, kızların aklını başından alıyor

28 Ocak gecesi, Yavuz Sultan Selim komutasındaki Osmanlı ordusu Kahire'ye girerken [1517], Fyodor Mihayloviç Dostoyevski Saint Petersburg'daki evinde akciğerleri kanayarak can verirken [1881], uzay mekiği Challenger fırlatıldıktan 73 saniye sonra infilak ederken [1986] Enver'le birlikte Üsküdar rıhtımından yukarı doğru yürüyorduk. Soğuk hava, kelepçe gibi insanları birbirine yaklaştırıyordu: Enver'in koluna girdim.

"Zamandan daha önemli bir şey varsa, o da saniyedir" dedi.

Nazikçe sordum: "Saçmalıyor musun Enver?"

"Evet... Bu söz... öyle aptalca ki, kızların aklını başından alıyor." Muzipçe gülümsedi.

"Sana bir şey soracağım... Fakat bana doğruyu söyleyeceksin?"

"İstersen, sen sormadan da cevabı verebilirim?"

"Neymiş?"

"Seni önce kullanacağım, sonra da bir paçavra gibi fırlatıp atacağım." Bu cümleye çok şaşırmıştım, çünkü tam o anda Enver'e kalbimi kaptırdım. Şaka yaptığı belliydi. Yine de fazlasıyla etkilenmiştim.

Merak ettiğim asıl konuyu gündeme getirdim: "Hiç âşık oldun mu?"

"Yani seni tanımadan önce mi?"

"Hı-hı."

"Evet, bir keresinde... Anlatmamı istediğinden emin misin?"

"Onu unutamıyor musun?"

"Unutamıyorsam anlatmayayım mı?"

"Tamam, anlat, dinliyorum."

Ağır ağır yürüyorduk. Enver bir an durdu: "30 Kasım 1997 günüydü. Nüfus sayımı yapılıyordu. Ondokuz yaşındaydım." Tekrar yürümeye koyulduk. "Sayım memurluğu için yaptığım başvuru kabul edilmişti. Görevlilere üç-beş kuruş para veriliyordu; ne kadardı unuttum. Sabahın kör vaktinde Kanlıca'ya gitmiştim. Oradakileri sayacaktım. İkindi vakti ahşap bir köşkün kapısını çaldım. Yaşlı, beli bükülmüş bir kadın açtı. 'Merhaba teyzeciğim, ben sayım memuruyum' dedim. O da beni içeriye davet etti: 'Buyur evladım, hoş geldin.' Salona geçtim..." Enver durup yüzüme baktı: "Anlatmasam belki de daha iyi?"

"Devam et n'olur, merak ettim?"

"Pekala.." Enver'in sözleri havayı ısıtıyordu sanki. Hafif adımlarla ilerliyorduk: "Salon antika eşyalarla döşenmişti. Sağda solda birtakım fotoğraflar asılıydı. Eski tarz bir büfenin üzerinde çerçevelenmiş bir kız fotoğrafı gözüme çarptı: Olağanüstü güzellikteydi. Gülümsüyordu. Hayat dolu, iri parlak gözler, kıpkırmızı dudaklar, pürüzsüz bir ten... zarif, şahane bir kızdı. Teyze gelip yanıma oturdu. Benim aklım kızda. Bir fotoğrafa, bir salon kapısına bakıyorum. Birazdan kız içeri girecek, bana adını, adresini, yaşını söyleyecek, ben de tek tek yazacağım... Fakat gelen giden olmadı. Teyzenin kaydını tuttum. Kulağım kirişte. Yan odalardan bir ses gelir diye bekliyorum; boşuna. Dedim ki 'Teyze, evde başka kimse yok mu? Çocuklarınız, torunlarınız filan?' Tebessüm etti: 'Maalesef yavrucuğum, ben yalnızım.' Evden ayrılırken resimdeki kıza defalarca baktım. Yüzünü zihnime nakşettim. Onu her neredeyse bulmaya kararlıydım."

"Eee, sonra? Buldun mu kızı?"

Enver derin bir nefes aldı: "Günlerce köşkün etrafında do-

laştım. Civardaki banklarda oturuyordum. Yol boyunca bir o tarafa, bir bu tarafa yürüyordum. Gözüm köşkün pencerelerinde, kapısında. Olur ya, kız büyükannesini ziyarete gelir, yüzünü görürüm diye umutlanıyorum. Mahkumlar gibi sigara üstüne sigara yakıyorum. İnsanlar benden kuşkulanmaya başladılar. Hiçbir şey umurumda değil. Hırsız gibi köşkün dış cephesindeki tahtaları sayıyorum. Derken bir gün, olanlar oldu."

"N'oldu?"

"Köşkün elli-yüz metre ilerisinde bir fotoğrafçı vardı. Onun önünden geçiyordum. Bir de ne göreyim, konaktaki fotoğraf vitrinde!"

"Eee?"

"Fakat aynı fotoğrafın bir de eski mi eski, siyah-beyaz ve küçücük bir kopyası var! İkisini yan yana koymuşlar, üzerine de '*Eski fotoğraflarınız onarılır-renklendirilir-büyütülür*' yazmışlar!"

"Yani?.."

"Âşık olduğum genç kız, yaşlı teyzenin ta kendisiymiş meğer!"

"Ciddi misin?! Ne yaptın peki?"

"Sana rastlayıncaya kadar, deli gömleğimin üstüne hep en iyi marka kazaklar, ceketler giydim."

Cüzdanımdan bir aşk kuponu çıkarıp Enver'e takdim ettim. Alıp çiçek gibi kokladı ve yaka cebine koydu. Bizim evin önünden geçerek yirmi metre kadar yürüdük. Az ötede elinde şarap şişesiyle bir berduş dikiliyordu. Yolun kenarına park etmiş arabalardan birinin önünde Enver'in gözlerine bakıyordum: "Peki ya şimdi?.. Mutlu musun canım?"

Esrarengiz ve heyecan verici bir sesle "Olmak üzereyim" dedi ve dudaklarıma uzandı.

Eve doğru koşmaya başladım. Kalbim, adımlarımdan hızlıydı.

"Siz hiç sabunluyken ağladınız mı?"

13 Şubat benim doğum günüm; ünlü polisiye yazarı Georges Simenon'un da [1903]. Galileo Galilei, engizisyon mahkemesinde yargılanmak üzere Roma'ya gelmişti [1633]. İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne ait uçaklar, Almanya'nın Dresden kentini bombalıyordu [1945]. Enver Paşa, bana bir DVD verdi. "Nedir bu?" diye sorduğumda, yanındaki çantadan bir dizüstü bilgisayar çıkardı, açtı ve "Kendin bak" diyerek gülümsedi. DVD'yi bilgisayarın sürücüsüne yerleştirdim. Fakülteden arkadaşım Zeynep'i ekranda görünce şaşakaldım: "Doğum günün kutlu olsun Şebnem, beni muhakkak ara" diyor ve avucuna yazmış olduğu cep telefonu numarasını gösteriyordu. Ardından, Bizans Tarihi hocamız Esat Bey, Türk Tasavvuf Kültürü dersimize giren Munise Hanım, arkadaşlarım Belma, Vahide, Serap, Fikriye, Engin, Asuman, Ülkü, Sinan, Murat, Nevra ve Demet doğum günümü kutluyorlardı. Ağzım açık kalmıştı. İki hafta önce, Enver'e üniversite yıllığımı göstermiştim; o da sevdiğim arkadaş ve hocalarımın isimlerini not almıştı. Demek bana bu harika sürprizi hazırlıyordu. "Belma'ya nasıl ulaştın?" diye sordum "o kız Kıbrıs'ta oturuyor?" "Evet" dedi, "Girne'de, Hz. Ömer türbesinin yakınlarında, üç katlı bir evin ikinci katında." Demek elde kamera, tek tek arkadaşlarımla görüşmüştü. Böylesine müthiş bir doğum günü hediyesine, yalnızca bir kuponla karşılık verirken, sevineceğini umuyordum. Kupondaki harfe, çok derin manalarla dolu bir mısraymış gibi, uzun uzun bakıp gülümsedi. "Yarın" dedim, "benimle 'sevgililer günü' partisine gelir misin?" Tebessümü serum lastiği gibi uzadı.

* * *

14 Şubat. Hawaiili yerliler, "Filikamı siz mi çaldınız?!" diyen Kaptan James Cook'u mızrakla öldürmüş, yiyorlardı

[1779]. Alexander Graham Bell, Antonio Beucci'den aradığı telefonu kendi adına tescil ettirmek için patent ofisine müracaat ediyordu [1876]. Kartvizitinde 'Kullanılmış Mobilya Satıcısı' yazan Al Capone'un rakibi olan yedi gangster, Chicago'da ölü bulunmuştu [1929]. Mario Puzo'nun *Baba* [The Godfather] romanına ilham kaynağı olan Vito Genovese, Springfield Hapishanesi'nde kalp krizi geçiriyordu.

Enver'in siyah Audi'siyle Barika adlı bara doğru gidiyorduk.

"Barika, gıcık bir isim. Sence bir anlamı var mıdır?" Enver yola bakıyordu.

"Şimşek ışığı demek."

Dudaklarını büküp alnını kırıştırdı. "Sen ve ben" dedi, "yani artık sevgili olduğumuza göre..."

"Eee, Enver Paşa?"

"Belki de kalan kuponları bana peşin verirsin?"

"Avucunu yala" dedim neşeyle. "Sevgili filan değiliz. Sadece..."

"Sadece ne? Barika'ya sevgililer günü partisine giden bir çift miyiz?"

"İstersen geri dönelim? Ben zaten sıkılacağım."

"Neden?"

"Herkes bir yığın soru soracak. 'Ne iş yapıyorsun?', 'Evlenmeyecek misin artık?' Sanki ben çalışmasam aç kalacaklar, evlenmesem onlara sıra gelmeyecek."

"Niye katılıyoruz peki partiye, deli miyiz?"

"Nevra çok ısrar etti..."

"Nevra da kim?"

"Nevra Neretva. Hani doğum günüm için kaydettiğin DVD'deki sahte sarışın."

"Ah tabii ya."

"Bir de insanlar içince yılışıklaşıyorlar. Bilirsin..."

"Bak, bunaldığın zaman bana söyle, çıkalım, tamam mı?"

"Yapamam, milletin içinde söyleyemem. Buradan sola..."

"Yaklaştık mı?"

"Sağdaki tabelayı görüyor musun?"

Enver barın önünde frene bastı. Başını çevirdi "bana halandan bahset" dedi.

"Halamdan mı? Benim halam yok ki?"

"Fark etmez. Partiden ayrılmak istediğin zaman, olmayan halan hakkında olumsuz sözler söyle. İşler yolunda giderse, halanı översin, anladın mı?"

"Anladım. Peki ya sen? Sen ne yapacaksın? Yani kendini kötü hissedersen?"

"Babamdan söz edeceğim."

"Babandan mı?"

"Şaşıracağını biliyordum."

Bara girdik.

Kendimi kurbağa çuvalına tıkılmış gibi hissettim.

Nevra Neretva, bir elinde kadeh olduğu halde kollarını açarak karşıladı beni. Fok iniltileri çıkararak sırıtırken, bir yandan Enver'e göz atıyordu.

Şeytanın flörtü, müreffeh kalabalığı gözlerimle biçtim.

Demode kıyafetli, yaşlı bir orkestra, zehirli havaya umutsuzca romantizm katmaya uğraşıyordu.

Kullanılmış tuvalet kağıdı rengindeki kanepelere oturduk.

Nevra kulağıma fısıldadı: "Kim bu yakışıklı?"

"Onu tanıyor olmalısın?" dedim.

"Yabancı gelmiyor..." derken laf kaynadı.

Sorular sökün etti: *"Neler yapıyorsun Şebnem?", "Çalışıyor musun?", "Hâlâ Üsküdar'da mı oturuyorsun?", "Neden hiç aramıyorsun?", "Munise Hocayla Benetton'da karşılaştığımız günü hatırlıyor musun?"*...

"Halam biraz rahatsız da, onunla ilgilenmem gerekti."

"Geçmiş olsun, nesi var?", "Halan olduğunu bilmiyordum?", "Halanla niye sen ilgileniyorsun ki?"...

"Çünkü kör."

Sessizlik oldu. Enver kuyumcu dikkatiyle yüzümü inceliyordu. Gevezelik uğultusu tekrar baş gösterince "Benim babamın ikizi vardı" dedi, "onunla kavga eder, amcamla dertleşirdim."

"Amcan artık yaşamıyor mu?"

"Yo, yaşıyor. Babam öldü. Dört yıl önce."

Ortalık gene sessizleşti.

"Babamın cenazesine gelen arkadaşları, amcamı görünce şoke olmuşlardı" deyip hafifçe güldü.

Enver'le, partinin berbatlığını birbirimize ifade etmek için uydurduklarımız, durumu düzeltiyordu. Bir an, ya uydurmuyorsa diye endişeye kapıldım. Daha önce bana hiç ailesinden bahsetmemişti.

"Halan şu anda ne yapıyor?"

"Kendine yeni bir sevgili buldu."

"Babanın mesleği neydi?"

"Laboranttı."

Hiç doğmamış halam ve Enver'in babası hakkında konuşup durduk.

"Sevgilisi galiba halamı dövüyor."

"Babam pezevenk idrarı ve fahişe tükürüğü tahlili yapmaktan bıkmıştı."

"Halama telefon ettiğimde, onu ziyaret etmişim gibi seviniyor."

"Babam ve amcam, dünyanın James Coburn'a en çok benzeyen ikizleriydi. Üçüz gibiydiler. Bu durum amcamın hoşuna gider, babamı gıcık ederdi. 'İkizim olduğu yetmiyormuş gibi, o herif de bana benziyor!' derdi."

"Geçen gün halamı yıkıyordum. Birden ağlamaya başladı, sabunlu halde küvetten çıkmaya çalışırken sendeledi ve banyo aynasını düşürüp kırdı. Boş bulunup, üzülmemesini, aynaya zaten ihtiyacı olmadığını söyledim. Görüştüğü adam da 'Bana bir fotoğrafını versene, istersen ben de sana veririm?' demiş...

"Birgün babamla amcam benim yüzümden birbirlerini yumrukladılar... James Coburn'un *Bir Avuç Dinamit* [Giu La Testa] filmindeki ormanda dövüş sahnesini bilirsiniz. Aynısıydı..."

İçerisi öyle sıcaktı ki, dans edenlerin terleri üstümüze saçılıyordu.

"Saçların ne güzel Şebnem."

"Halam kesti."

"Bugün babamın ölüm yıldönümü."

"Halam aradı. Sevgilisi alkol testinden geçebilmek için mangal kömürü emince zehirlenmiş ve Şile yolunda kalmışlar. Gitmemiz gerek."

Dışarı çıkıp arabaya bindiğimizde Enver de ben de kahkahalarla gülmeye başladık. Aşk kuponlarından birini uzatırken "Babanın ikizi var mıydı sahiden?" diye sordum.

"Bilmiyorum" deyip kuponu aldı, "ikizi olan, üvey babamdı."

Süpermen'le aynı berbere giden garsonlar

Şubat'ın 27'si... Üzerinde şartlı refleks deneyleri yaptığı köpeklerin hepsini gömdükten sonra, seksenyedi yaşındaki Ivan Petroviç Pavlov da ölmüştü [1936]. 1917'nin ilk haftalarından itibaren 200 bini aşkın işçinin grev yaptığı Rusya'da, General Kabalov, işçilere ateş açılmasını emretmiş fakat Rus Ordusu bunu reddetmişti. Dahası onbinlerce asker, işçilerin safına geçerek generalleri ve bakanları tutuklamışlardı. Destansı kargaşa karşısında Çar II. Nikolay, tahtını bırakmıştı. Coca-Cola'nın dünya üzerindeki 1109'uncu fabrikası İstanbul'da açılmıştı [1964]. Narkotik bir kar yağıyordu. Her yer bembeyazdı. Enver'le Beykoz'da kardanadam yapıyorduk. Ve Gönül İşleri Bakan-

lığı Heyeti'ndeki tüm üyeler katledilmişti. Enver, derin sulara gömülen bir heykel gibi üzgün görünüyordu. Emin olmak için "Bakanlık Heyeti'nin öldürülmesine mi üzülüyorsun?" diye sordum. "Evet, biraz" dedi. Bu konudan daha fazla bahsetmedik. Enver tedarikliydi: Şapka, kaşkol, süpürge, havuç, kömür parçaları... Mükemmel bir kardanadam oldu. Sonra karşısına geçip izledik. Enver bir sigara yaktı. Ben sigara içmem, fakat soğuktan nefesim buharlaşıyordu. Enver "Bir dakika, daha bitmedi" deyip ceplerini yokladı. Kardanadama yaklaştı ve kırmızı tuğladan kesilmiş kalp şeklinde bir parçayı göğsüne yapıştırdı! Kalbi olan bir kardanadam... Enver'e bir kupon daha verdim.

* * *

13 Aralık'ta Çanakkale Boğazı'na girmek isteyen yabancı gemilere karşı sabit batarya olarak kullanılan Mesudiye Zırhlısı, İngiliz B-11 denizaltısından atılan torpidoyla vurulmuş, batıyordu [1914]. *Türkiye'nin Ruhu* adlı bir roman yazmayı tasarlayan kırküç yaşındaki Oğuz Atay, ruhunu teslim ediyordu [1977]. Rusça konuşan Çinlilerin işlettiği bir İtalyan restoranında Enver'i bekliyordum. Kadın-erkek ilişkilerinde hâlâ ilk insanların hatalarını tekrarlıyoruz: Beklemek, romantizmin cenaze törenidir. Çünkü duyguların kök salacağı gönül zeminini erozyona uğratır. Bir centilmenin şerefi, dakikliğine bağlıdır. Gerçi ben yedi dakika erken geldim, fakat bu onun gecikmeyeceğini göstermez. "Çok iyi yemek yaparım" demişti, "yakında sana balık pişireceğim." Beni avlamak için, balığı yem olarak kullanamayacağını söylemiştim. Etrafımdaki garsonların hepsi, Süpermen'le aynı kuaföre gidiyorlar besbelli. Saat tam 19:20'de bir garson masaya tepsisindeki tabakları bırakırken fısıldıyor: "Sonora çorbası, Venüs salatası, portakal soslu somon ve alkolsüz pina colada." Başımı kaldırıp bakıyorum, fakat tepsinin ardında kalan yü-

zü göremiyorum. "Ben henüz sipariş vermemiştim..." derken, masadaki tabakları temaşa ediyorum. "Enver Bey, yemeğe yetişeceğini bildirmemi istedi hanımefendi" diyen garson, tepsiyi bırakıp gözlüğünü ve önlüğünü çıkararak, Clark Kent'in içinden çıkan Süpermen gibi Enver Paşa'ya dönüşüyor. Tek farkı var: Uçmak yerine, karşımda dikilmiş sırıtıyor. Ben de sırıtıyorum. Somonu tadıyorum. Son derece leziz somon, ağzımın içinde "Beni pişiren adam sence de bir aşk kuponunu hak etmedi mi?" diyerek dönüyor. Lokmayı yutarken kuponu uzatıyorum. Bu tuhaf balışişten ötürü yüzünde mahcup bir gülümseme esintisi beliriyor.

Kumruyla burun buruna gelen uskumru

18 Aralık... Peru'da Tupac Amaru gerillaları başkent Lima'daki Japon Büyükelçiliği'ni basarak 500 kişiyi rehin almıştı [1996]. Enver, "Sihir sever misin?" diye sordu. "Evet" anlamında başımı salladım. Bir sigarayı iki ucundan tutuyordu. Bıraktığında, sigara ellerinin arasındaki boşlukta asılı kaldı. Ellerini sağa sola oynattıkça sigara da havada kımıldıyordu. Sigarayı sağ elinin işaret ve orta parmağının arasına aldı, dudaklarına götürdü. Sol elinin işaretparmağıyla ucuna dokununca sigara yandı. Derin bir nefes çekti. Yere dik açı yapan sol elinin ayasında sigarayı söndürürken avucunu kapattı. Çevirdiği yumruğundan duman çıkıyordu. Elini açtığında sigara yok olmuş, onun yerine Jean-Pierre Vallarino'nun şovuna iki bilet gelmişti. Bu artistik numaraya bir kupon vermek isterdim, fakat cüzdanımı evde unutmuştum. Akşam tekrar buluşup gösteriye gittik: Vallarino iskambil kartları, bozuk paralar ve likör kadehlerine hükmediyordu. Nişanlısını ameliyat eden bir doktor gibi konsantre olmuş vaziyette, durmaksızın, süratle illüzyonlar yapı-

yordu. Alkışlara hiç kulak asmıyordu. Bozuk paralar bir görünüp bir kayboluyor, kartlar kadehleri yutuyor, kadehlere paralar doluyor... İnanılmazdı. Vallarino, bir saat kadar süren gösterinin sonunda, elindeki iskambil kartlarını bir tek hareketle masaya yaydı. Yan yana duran kartlarda E N V E R P A Ş A Ş E B N E M Ş İ B U M İ Y I S E V İ Y O R yazısı okunuyordu. Vallarino gülümseyerek ayağa kalkıp Enver'i ve beni işaret ederek salonu çınlatan alkışları bize yönlendirdi. Biz de seyircileri selamladık. Vallarino'nun Enver'e göz kırptığını fark ettim. Bu sihir işi hoşuma gitmişti doğrusu. Alkışlar devam ederken Enver'e bir kupon daha devrettim.

* * *

22 Aralık günü İstanbul'da hava biraz serindi. Fakat 1914'te Sarıkamış'ta Türk askerlerini öldüren soğukla kıyaslarsak, "ılık" dememiz gerekir. Harbiye Nazırı ve Erkan-ı Harbiye Umumiye Reisi olan Enver Paşa, Rus işgali altındaki toprakları kurtarmak ve Rusya içlerine ilerlemek amacıyla Sarıkamış Harekatı'nı başlatmıştı. Ne yazık ki harekat yaklaşık 90 bin askerimizin ölümüyle sonuçlandı. Emirgan Korusu'nda, sisin yırtıklarından Boğaz'ın petrol yeşili sularını seyrediyorduk. Sayıklar gibi konuştum: "Yunan şairi Aiskhylos 'Savaşta ilk önce hakikatler ölür' demiş."

Enver beni şaşırttı: "Yunan Filozofu Demokritos da 'Doğruyu asla bilemeyiz, çünkü o hakikatin ulaşılmaz derinliklerinde gizlenir' diyor."

"Savaştan kaçma Enver Paşa!"

"Kaçmam gerek. Cesaret çiçek açar fakat meyve vermez." Harbiye Nazırı Enver Paşa, Yorgancı Enver Paşa'nın bu sözünü duysa herhalde sinirinden gülerdi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Immm, hayır."

Ağaçlar, duştan yeni çıkmış zombiler gibiydi.

Enver Paşa, siyah Audi'sinin bagajından uzun bir halat getirdi. İki ucunu birbirine bağladığı halatı fırlatıp yüksek çınarlardan birinin tepesinden aşırdı. Bir koşu, arabadan küçük bir kilim ve yastık alıp geldi, iplerin arasına yerleştirdi. Kaşla göz arasında bir salıncak kurdu. "Haydi" dedi, "otur da seni biraz sallayayım."

"Sürprizlerle dolusun Enver!" Gülümseyerek salıncağa kuruldum.

Kurnazca bir şımarıklıkla "Aynen öyleyim" dedi.

Salıncakta sallanırken ona büyük dedemden söz ettim. Babamın 5 Nisan 1915'te Arıburnu'nda şehit olan dedesinden: "Adı İshak, otuzdört yaşındaymış. Cephede geçirdiği iki ay boyunca günlük tutmuş. Küçük boy Moleskine defterler var ya, onlara benziyor. Günlükten, Lamelif Sahaf'ın vaktiyle düzenlediği, eski bir müzayedenin kataloğu sayesinde haberdar oldum. Araştırdım, soruşturdum: Zühtü Zubizaretta adında bir koleksiyoncu almış. Zühtü Bey'e ulaştım. Büyük dedemin defterini bana satmaya yanaşmadığı gibi, görmeme bile müsaade etmedi..."

"Dedenin defterini niçin bu kadar çok istiyorsun?"

"Ben tarihçiyim Enver. Çanakkale Savaşları'nın tam ortasında yazılmış notları okumak ne demek biliyor musun? Üstelik büyük dedemin elyazısından... Çok hızlı sallıyorsun, biraz yavaş ol!"

"Ne dedin? Seni duyamıyorum?!" Enver beni uzaya göndermeye kararlıydı. Ağaçların arkasına saklanmış bir orkestra Modest Mussorgsky'nin [1839 -1881] *Night on the Bare Mountain*'ını çalıyordu.

"Yavaşla, n'olur!" Emindim: İp kopacak, fırlayıp ağaçlara çarparak parçalanacağım, et ve kemiklerim kanlı topaklar halinde çamurlu zemine saçılacaktı!

"Daha hızlı sallamamı mı istiyorsun?" diyerek salıncağı on kaplan gücüyle bir kez daha ittirdi.

Nefesim kesilmişti. Hayatım, gözlerimin önünden *Yaşayan Ölülerin Saldırısı* filminin fragmanı gibi geçti. Enver bir şeyler söylüyordu, fakat ne dediğini anlamıyordum, kulağıma ejderha gargarası gibi manasız sesler geliyordu. Bayılmak üzereydim. Ağaçlar etrafımda fırıl fırıl dönüyordu. Babam, Reha Veto'yu alnından vuruyordu. Müntekim Gıcırbey toprağa korkunç büyü malzemeleri gömüyordu, Namık Mıknatıs şaşırtıcı bir tiksinçlikle altına yapıyordu... Soluk soluğa fısıldadım: "Durursan bir kupon veririm!"

Salıncak, anında istop etti.

Derhal indim. Ayakta duramıyordum. Enver koluma girdi.

"Uzak dur" diye haykırdım, "az daha beni öldürüyordun!"

Bir adım geri çekilen Enver'in yüzünde suçluluk duygusu tozlu bir lamba gibi yanıp sönüyordu: "Seni korkuttum mu?"

Kalbimden yükselen kesif bir duman gözlerime basınç yapıyordu. Kararsızca gülümsedim. Tebessüm bazen ağlamanın bir çeşididir. Derin bir nefes aldım: "Ben iyiyim, tamam, mesele yok..."

Alnını kırıştırarak "Bahse girerim, otuz saniye içinde, bana bir kupon verip boynuma sarılacaksın" dedi.

Küstahlığı, bale yapan travestinin elindeki av tüfeği kadar endişe vericiydi. Kumruyla burun buruna gelmiş uskumru gibi şoktaydım. Gözlerimi yumup hıçkırıkla inilti arası bir ses çıkardım. Tam o anda, Enver'in elinde deri ciltli küçük bir defter belirdi. Jean-Pierre Vallarino daha iyisini yapamazdı. Deprem esnasında kaçarken başıma yıldırım düşse, ancak bu kadar etkilenirdim.

Yüzünde, avını sükunete davet eden avcı ifadesi belirdi. Sol eliyle, sağ bileğimi tutup defteri avucuma bıraktı: "Beykozlu İdris oğlu İshak'ın 1333 Rebiyülevveli ila Cemaziyülahiri arasında tuttuğu günlük... Umarım büyük dedenin şehitlikle taçlanan askerlik anıları hâlâ ilgini çekiyordur?"

Eprimiş defterin ilk sayfasını açtım. Dedemin okunaklı el yazısıyla kaydettiği adını gördüm. Kasırganın söndürdüğü bir kadırga yangınından kurtulmuş gibi sevindim. İçimdeki çalkantı diniyordu. Enver Paşa'ya sarılırken, dedemin, günlüğünde Harbiye Nazırı Enver Paşa'dan bahsedip bahsetmediğini düşünüyordum. Ve Enver'e iki kupon vermeyi: Biri, salıncakta beni öldürmediği; diğeri, şehit dedemin hatırasını canlandırdığı için.

Öylece sarılmışken, yanağının gerilişinden Enver'in gülümsediğini fark ettim: "Sahi, defteri Zühtü Bey'den nasıl aldın?"

"Bilirsin... hayırın evete dönüşmesi, evetin hayıra dönüşmesinden daha kolaydır."

Uyuşuklar yardımseverdir, asalaklar sıcakkanlı, dalkavuklar alıngan

25 Aralık. Çin'in Guangzhou şehrini yerle bir eden ve yaklaşık 1 dakika süren 7,6 şiddetindeki depremin her saniyesinde 2 bin kişi ölüyordu [1932]. Romanya Devlet Başkanı Nikolay Çavuşesku ile eşi Elena Çavuşesku idam ediliyordu [1989]. Büyük dedemin günlüğünü okuyup ağlıyordum. Defterin arasından 13 Cemaziyülevvel 1333 tarihli *Tercüman-ı Hakikat* gazetesinin bulmaca sayfası çıktı. Sadece sağdan sola 2. ve 4. satır çözülmüştü. Anlaşılan, bulmacayı tamamlamaya büyük dedemin ömrü vefa etmemişti... İlk bulmaca 1913'ün sonlarında *New York World* gazetesinde yayınlanmış ve çılgınca bir hızla diğer ülkelere yayılmıştı. I. Dünya Savaşı patlak verince, 30 milyon insan, bulmacadan hevesini alamadan öldü! Görünen o ki İshak dedem de onlardan biriydi.

Sayfanın bir kopyasını hazırlayıp bulmacayı çözmeye koyuldum. Asla tanışmadığım büyük dedemin yarım bıraktığı bir işi tamamlıyordum. Tarifsiz bir heyecana kapıldım.

Sağdan sola 1; 8 harfli: *Naciye Sultan'la izdivacından sonra Harbiye Nazırı olan meşhur paşamız.* Cevap tabii ki "Enver Paşa"ydı; Osmanlıca yazılışı, 9 değil, 8 harf tutuyordu. Yukarıdan aşağı 7'ye gelinceye kadar, bulmacadaki acayipliği fark etmemiştim: *20. asrın son çeyreğinde dünyamızı teşrif edecek ve dahi çok canlar yakacak dilber-i şahane:* [12 değil] 9 harfli. Şebnem Şibumi!

* * *

Senenin son ayının 29. akşamı, çarın şerbetli keşişi Grigori Yefimoviç Rasputin, zehirlenmiş, tartaklanmış, üç ayrı tabancayla vurulmuş halde Neva nehrinin buzlu sularına fırlatılıyordu [1916]. Enver'le Aralık Sonu Ocakbaşı adlı restoranda buluşmuştuk.

Enver, çördük çorbasını usulca içiyordu.

Bense beyran çorbasına konsantre olmuş vaziyetteydim: "*Tercüman-ı Hakikat*'in bulmacasını gerçek sanmıştım..."

"Bulmaca gerçek, fakat *Tercüman-ı Hakikat*'te yayınlanmış değil." Yemeğin tadına varmaya kararlıydı.

Ne hissedeceğimi hâlâ bilemiyordum, fakat Enver'in bulmacayı beni üzmek için hazırlamadığı aşikardı. "O bulmacayı İshak dedemin defterinin arasına koyarken ne düşünüyordun?"

Garson, Enver'in boş kasesini aldı, korninin yardımıyla masaya babagannuş ve sirinan kebapları, firik pilavı, zahter salatası, kaktüs şurubu bırakıp çekildi.

"Bulmaca... aslında bir mektuptu... Dedenin günlüğünü zarf olarak kullanmasaydım bulmacayı çözmeyebilirdin, yani mektubu okumazdın?"

"Belki de... Fakat o bulmacanın her karesini gözyaşlarımla ıslatmıştım. Kendi adıma rastlayınca..."

"Galiba şehitlerden iyi postacı olmuyor..." Ağzında çatal, öylece durdu; sözlerinin bendeki etkisini merak ediyordu.

Babam hep der ki *'Uyuşuklar yardımseverdir, asalaklar sıcakkanlı, zırcahiller ciddi, dalkavuklar alıngan.'* Âşıklar ise hem sersem, hem de cüretkardır: Enver de öyle işte. Ona darılınam saçmaydı. İshak dedemin cennetteki itibarını zedelemiş değildi ya? İnsanların sözünü edip durduğu acı gerçekler, çoğunlukla ne acıdır, ne de gerçek. Bulmacayı hazırlamak için epey uğraştığı belliydi. Daha fazla üzerine gidersem, yaptığının kötü bir şey olduğuna inanacaktı. Çantamdan cüzdanımı, cüzdanımdan da bir kupon çıkardım. Masaya koyduğum kuponu, üzerine işaretparmağımla bastırarak tabakların arasından Enver'in önüne sürdüm: "Düşündüm de... Bulmacayı çözmek çok heyecan vericiydi."

Enver ağzındaki lokmayı yuttu ve bir mucizeye tanık oluyormuş gibi gülümsedi.

* * *

3 Ocak günü, sokakta kargaşa çıkaran Friedrich Wilhelm Nietzsche'yi polisler zor zapt ederken [1889]; Oğul Johann Strauss'un [1825 -1899] *Mavi Tuna*'sı [An der schönen blauen Donau] eşliğinde, el ele paten kayıyorduk.

ShahShops alışveriş merkezine girdiğimizde geceyarısıydı. Bize kapıyı şişman ve dazlak bir adam açmıştı.

"Siz, Enver Paşa olmalısınız?.." deyip takma dişlerini göstererek, kaleci eldivenine benzeyen elini uzattı. Enver'le tokalaştılar.

Eski bir basketbol topunu andıran başıyla bana selam vererek "Hoş geldiniz yenge" dedikten sonra tekrar Enver'e döndü: "Benim adım Ozan Taraz" her iki işaretparmağını göbeğine doğrultarak ekledi: "Bu da benim yumuşak karnım."

Alışveriş merkezi, kimyasal bomba atılmış gibi ıssızdı. Saldırıdan sağ kurtulan tek adam olan Ozan Taraz da saçlarını tümüyle kaybetmiş, birkaç günde yarım asır ihtiyarlamış ve Burger King'in tüm gıda stokunu yemişti sanki.

"Aslında" deyip sustum; Ozan Taraz ve Enver o anda durup bütün dikkatlerini bana yöneltince, kelimelerin ağzımdan dökülmesine izin verdim: "Fazla kilolarınızdan pekala kurtulabilirsiniz?" Gülümsemeye çalışırken, yüzümün kızardığını hissediyordum.

Ozan Taraz ağır ağır yürümeye devam ederken, babacan bir edayla konuya girdi: "Nasıl mesela? Spor mu yapacağım?"

"Neden olmasın?"

"Şişmanlar yapabiliyorsa, o iş spor değildir... Biz şişmanların işi zordur. Herkes bizim pastadan çıkan dansözü de mideye indirdiğimizi düşünür. Payımıza düşen çikolata miktarını yıllar önce tükettiğimiz iddia edilir. Beni görenlerin aklından neler geçtiğini iyi biliyorum: *'İşte'* diyorlar, *'bütün sürüyü yutmuş bir çoban!'* İtiraf edeyim: Ne görsem, ilk olarak 'Acaba yeniyor mu?' diye düşünürüm. Fazla kilolarının tümünden kurtulmam, normal bir insanın intihar etmesine denk gelir. Ben tam kırk yıldır şişkoyum küçük hanım. Artık zayıflayıp tığ gibi olsam bile, aynaya baktığımda tombalak halimi görürüm. Buna kısaca VYL denir: Vücut Yağlarının Laneti..."

Işıklı dükkanların arasından geçerek, cam asansörle en üst kata çıkıp buz piste ulaştık.

Ayaklarımıza patenleri geçirdik.

Ozan Taraz sessizce buharlaştı.

Pistte, Enver'le birbirimize sarılıp usulca dans etmeye başladık.

Bir aysbergde inzivaya çekilmiş romantik Eskimo hayaletlere benziyorduk.

Başımı kaldırıp binanın cam tavanına bakınca takımyıldızların arasından bir yıldız kaydığını gördüm.

İçimden, ömrümün geri kalanını Enver'le geçirebilmeyi diledim.

Âşık olunca hayatın anlamına yaklaştığımızı zannederek mantığın sınırlarından dışarı çıkarız. Mantıksız kafa, mesnetsiz umutlarla dolup taşar. En büyük sevinçler, 24 ayar yanılgılardan doğar.

Biz faniler, ortak aldanışlarımızla mayaladığımız mucizelerin su katılmamış birer fiyasko olduğunu göremeyişimiz sayesinde birbirimizin kalbini kazanırız. Enver, bu kusursuz sahtelik, daha doğrusu sahte kusursuzluktan ötürü bir kupondan fazlasını hak ediyor.

* * *

7 Ocak. Alacaklılarından kaçmak için sürekli adres değiştiren seksenaltı yaşındaki Nikola Tesla, New Yorker Oteli'ndeki güvercinlerle dolu odasında kalp yetmezliğinden ölmüş yatarken [1943]... babam sakız çiğniyordu. Sigarayı 4 ay, 2 hafta, 5 gün, 7 saat önce bırakmıştı. Elindeki gazeteyi, tükenmez kalemle çizerek okuyordu. Evimizin salonuna, dünyanın yaratılmasından önceki sessizliğe benzer bir sessizlik hakimdi.

Annem portakal, mandalina ve elma dolu tabağı sehpaya koydu: "Şerifciğim bak, sana meyve getirdim."

Babam gazeteden başını kaldırmadan ses verdi: "Ha?"

Ona, Lucky Strike'ı bir nebze unutturabilmek için sürekli çay, kahve, çerez, pasta, meyve taşıyorduk. Yine de sigarasız geçen saniyeleri sayıyordu.

"Kızım" diye fısıldadı annem "marketten bir paket kahve alır mısın? Babana kahve pişireyim."

Canıma minnet. "Tamam anne" deyip fırladım. Mantomu sırtıma geçirdiğim gibi dışarı çıktım.

Karlar kabuk bağlamıştı.

Markette bir-iki tur attım. Fazla oyalanmadan kahveyi alıp eve doğru seğirttim. Yolda, Mübeccel Abla'ya rastladım. Müstehcen bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi, imalı bir neşeyle sordu: "Şebnem n'aber?"

Ben de "Bildiğin gibi Mübeccel Abla" dedim, "sizde ne var ne yok?"

Gençliğinde birkaç filmde başrol oynamış. *Uçan Kız* filmi meşhurmuş. "Yuvarlanıp gidiyoruz" diyerek geçti.

Eve vardığımda annem telaş içinde tir tir titriyordu. N'oldu demeye kalmadan bir de baktım babam yerde yatıyor!

Solunumu durmuştu.

Nabzını yokladım, atmıyor!

Ödüm kopmuştu.

"Sakızı yuttu kızım! Sakız boğazına kaçtı!" Annemin gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Derhal, sehpadaki tabakta duran meyve bıçağını kaptım ve babamın boğazına batırarak küçük bir delik açtım.

Tükenmez kalemi söktüm ve dışındaki borunun bir ucunu delikten içeri sokarak diğer uçtan iki kez hava üfledim.

Annemin kesik solukları ve ayak sesleri etrafta yankılanıyordu.

"Anne hemen 112'yi ara, ambulans çağır!"

Babama kalp masajı yamaya başladım. 15'e kadar sayıp tekrar boruya üfledim.

Dört-beş dakika sonra gövdesi kasılan babam derin bir nefes aldı. Tam anlamıyla ölümden dönmüştü. Fakat ayılmadı.

Ambulans ve polis sirenleri arasında hastaneye yetiştik.

Acil servis, hayranlarının saldırısına uğramış kokainman bir rock grubunun sığındığı süite benziyordu.

Doktorlar bana hızla birkaç soru sordular, aceleyle cevapladım ve babamı apar topar yoğun bakıma aldılar.

Yarım saat içinde ameliyathaneye naklettiler. Etrafta o kadar çok polis vardı ki, operasyonu polislerin yapacağını sanırdınız.

İki saat sonra cerrah dışarı çıktı ve ağzındaki maskeyi indirip şöyle dedi: "Önce MR çektik. Bir dizi kan tahlili yaptık. Şerif Bey'in nefes borusundaki sakızı aldık. Sanırım altı-yedi

dakika boyunca beynine oksijen gitmemiş. Prefrontal korteksin altında oluşan pıhtıyı Streptokinaz'la erittik. Şu anda komada. Beklemekten başka çaremiz yok. Ümidinizi kaybetmeyin, fakat her şeye hazırlıklı olun."

Gözlerime yaşlar doldu. Annem, sağ koluma girmiş halde, sessizce ağlayıp başını ve gövdesini öne doğru eğerek kamburlaşıyordu.

"Doktor, müdürüm yaşayacak, değil mi?" Bunu soran Bora Ağabeydi.

"Dediğim gibi, ümidinizi kaybetmeyin; bekleyip göreceğiz, şu durumda kesin konuşamam."

Arkamdaki polislerden biri "Ne kadar bekleyeceğiz, bir tahmininiz de mi yok?" diye sordu. Dönüp bakmadım. Doktorun yüzünde manalı bir ifade arıyordum.

"Bilmiyorum. Birkaç gün de olabilir, birkaç ay da. Sizi yanıltmak istemem. Elimizden gelenin en iyisini yaptığımıza emin olabilirsiniz. Şimdi gitmem gerek. Müsaadenizle" dedi ve gitti.

* * *

Kaç gündür hastanede beklediğimizi bilmiyorum. Babamın komada oluşu, insanlık tarihinin en dehşetengiz olayı sanki. Solunum cihazına bağlanmış; burnundan, kollarından fırlamış gibi görünen minik borular birbirine dolanmıştı. Monitördeki nabız göstergesi, uçuruma yaklaşmış *La Linea*'yı [Bay Meraklı] andırıyordu.

Annem, babamdan daha kötü görünüyordu: Kurutulmuş biber gibiydi. Gözlerinin etrafında giderek büyüyen mor halkaları, cam gibi gözyaşları kesiyordu.

İkimiz de, kamyoncu lokantasındaki salata gibi darmadağın olmuştuk.

Üniformalı polisler, koridorun sonunda nöbet tutan ikisi hariç, tek tek kayboldular.

Enver'in sipariş ettiği yiyeceklere elimiz varmıyordu.

Ziyarete gelen akrabalar, yüzümüzdeki zindan karanlığıyla, içine düştüğümüz kör kuyu sessizliğiyle baş edemeyip gerisingeri gidiyorlardı. Uykusuzluktan sağır olmuştuk. Onları duyamıyorduk bile.

Doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar uğruyor, monotonluk prosedürü yıldırıcı bir yavaşlıkla işliyordu.

Enver bizi yalnız bırakmıyordu. Umut ve sükunet aşılayan pırıl pırıl tebessümü hiç dağılmıyordu.

Bir gece Enver annemi ve beni taksiye bindirdi. "Altı gecedir uyumadınız, artık dinlenin" diyordu. "Şerif Bey'e ben refakat edeceğim, siz gönlünüzü ferah tutun, uyanacak nasılsa, bir gelişme olunca size derhal haber veririm, tamam mı?.."

Eve varıp geceliklerimizi giyinceye dek yavaş yavaş sızdık.

Kış uykusuna yatmış gece bekçisi kadar derin uyumuştuk.

Ertesi gün, topraktan fırlayan Ninja savaşçıları gibi hareketliydik: Hem yaslı, hem enerjik. Çarçabuk giyinip dışarı çıktığımızda, kapının önünde bizi beyaz bir limuzin bekliyordu. Şoför arabanın arka kapısını açarken "Şebnem Hanım, Enver Bey'in selamları var, babanızın bilinci yerine gelmiş" diyerek bir eliyle davet jesti yaptı: "Buyurun lütfen."

Limuzinde, rüya görmediğimizden emin olmak için annekız birbirimizin elini sıktıkça sıkıyor, sessizce ağlıyorduk. Sevinç gözyaşları daima keder gözyaşlarından iyidir: Kutlama çiçeği ile azap dikeninin aynı sularda yetişmesi sizi yanıltmasın.

Enver bizi hastanenin önünde karşıladı. "Gözünüz aydın Şebnem" dedi.

Annem ve ben bir an önce babamı görme telaşındaydık. İçeri doğru yürürken "Sen gidiyor musun?" diye sordum.

"Evet" dedi, "sizi baş başa bırakayım, sonra ziyarete gelirim".

Geri dönüp Enver'e sımsıkı sarıldım: "Çok, çok teşekkürler... sevgilim..."

Eğilip yanağımı öptü: "Tamam prenses, haydi, baban seni bekliyor."

Ellerimiz çözülürken avucuna bir kupon bıraktım.

Koşarak, deterjan reklamlarındaki banyolar gibi parlayan koridora daldım ve kapısı açık asansöre yetişerek içerideki sünepe kalabalığa sevinçle tosladım.

Yatağında oturan babam beni görünce iyice doğruldu: "Kızım!"

Annem, babam ve ben sarıldık.

"Haydi, oyalanmayın" dedi babam "kıyafetlerimi bulun da bu Allah'ın belası yerden bir an önce kaçalım!"

Azrail'in karşısında sakız çiğnenmez

Aşktan, zincirlerden ve çözemeyeceğimiz
diğer şeylerden bahsetmeyelim artık.
[LEONARD COHEN]

17 Ocak. Kadıköy'deki Papazın Çayırı denilen düzlükte Fenerbahçe ve Galatasaray futbol takımları ilk kez karşılaşıyordu [1909]. Moda sahilindeki ıslak çimlerin üzerinde tek başına yürüyordum. O güne kadar Enver Paşa'ya 10 kupon vermiştim. Kalan 20'sini bir kerede teslim etmeye niyetliydim. Çünkü o, dirilişi sırasında babama -gönüllü olarak- refakat etmişti.

Enver'in geceyi babamın başucunda geçirmesi, büyü gibi işe yaramıştı. Ailemizin bilardo topları gibi dağılmasını önlemişti.

Harika şeyleri, ne tümüyle anlayabiliriz ne de izah edebiliriz.

Kendimi, Enver Paşa'ya ait hissediyordum.

Ona minnet mi duyuyordum? Bu aşkı ona borçlu muydum?.. Şaka mı yapıyorsunuz?

Susuzluktan ölmüyorsanız, bardağın dolu tarafını da, boş tarafını da umursamazsınız. Enver'in 'dolu' olduğunu çoktan anlamıştım. Fakat kendi susuzluğumun farkında değildim. İşte, şimdi içimde aşkın çıngırakları çalıyordu.

Tamam, aşk ile mantığın yolları ayrılalı çağlar oluyor.

Tamam, aşk sadece kör değil aynı zamanda aptaldır.

Tamam, aşk kişinin kendini aldatmasıyla başlar ve başkalarını aldatmasıyla sona erer.

Tamam, aşk hayal gücünün zekayı yere sermesidir.

Tamam, aşk sonsuzluğa heveslendirirken imkansızlığa hapseder.

Ama ben bu mucizevi aldanışa, hayırlı anormalliğe, sigortalı dengesizliğe hazırdım.

Birden, altın suyu gibi bir yağmur başladı. Adımlarını hızlandırdım. 400 metre ötedeki, camekanlı bir şadırvanı andıran kafeteryaya doğru ilerlerken telefonum çaldı. Durdum. Arayan, Enver'di: "Buyurun Paşam?" Bu kısa cümleyi, derdini anlatabilecek kadar Türkçe bilen bir cariye edasıyla söylemiştim.

"Şebnem merhaba, nasılsın?"

"Sesini duyunca daha iyi oldum Enver." Yavaş yavaş yürüyordum.

"Baban toparlandı mı?"

"Doktorun dediğine göre, lokal amnezi yani kısa süreli hafıza kaybı varmış. Onun dışında gayet iyi. Bir de yeniden sigara içiyor."

"Hımmm, ciddi misin?"

"Evet. 'Azrail'in huzurunda sakız çiğnemeyeceğimden eminim' diyor."

"Şebnem..."

"Efendim?"

"Hazır mısın?"

"Neye?"

"Tamam, orası iyi, olduğun yerde dur..."

"Ne?" Etrafa bakındım. Enver, kafeteryanın hizasından bana doğru yürüyordu. Donup kaldım. Uçsuz bucaksız çimenler ile yağmurun arasındaydık. Telefonu tuttuğu elini indirdi. Ben de aynısını yaptım. Görseniz, romantik bir düellonun son saniyeleri sanırdınız. Enver birden paltosundan mavi bir cisim çıkardı ve bana doğru fırlattı! Uçarak yaklaşan şeyin bir frizbi olduğunu anlamamla onu yakalamam bir oldu. Islak ve parlak frizbiye şaşkınlıkla baktım. Kenarı boyunca, daire şeklinde "Seni seviyorum Şebnem" yazıyordu.

Telefonu kulağıma götürdüm. Enver de aynısını yaptı. "Ben seni sonra ararım" deyip kapattım ve kupon namına ne varsa vermek için, sevdiğim adama doğru koştum.

O da koşuyordu. Rüya ile gerçek arasındaki farkı kökten unutuncaya dek birbirimize yaklaştık ve sımsıkı sarıldık.

Sevinçten sakarlaşmıştık. Kafeteryaya kadar sendeledik. Birer kahve ısmarladık. Fincanları, masada tepsi gibi duran frizbinin üzerine koymuştuk.

Buğulu camlar, dünyanın karmaşasıyla aramıza set çekmişti. Islak giysilerimizden buhar yükseliyordu. Kahvelerin dumanı tütüyordu. Enver'in ellerini tuttum. Birkaç saniye içinde buharlaşacaktık sanki. Yüzüme baktı. Bir gözünden çocuksuluk, diğerinden olgunluk okunuyordu.

Elimdeki kuponları bir kerede vermeye kalkıştığımda itiraz etti. Bu davranışından ötürü gururlandığını, ona âşık olduğumu bilmekten müthiş heyecan duyduğunu, fakat yine de anlaşmaya uymamız gerektiğini söyledi

Güleç bir suskunlukla geçen bir-iki dakikadan sonra, masadaki kuponları elimle frizbinin kenarından çantama süpürdüm: "Anlatsana, uyandığı sırada babamla ne konuştunuz?"

Dudağını hafifçe büktü: "Pek konuşamadık, baban gözlerini açtığında gecenin üçüydü, hemen hemşireye seslendim. O da nöbetçi doktoru çağırdı. Onlar ilgilendiler."

"Tuhaf... Babam seni hiç hatırlamıyor. Komadan çıktığında ilk seni görmesi, çok enteresan halbuki. Yani ikinizin öyle özel bir anda tanışmanız..." dedim ve birden Reha Veto'yu hatırladım. Babamın, sevgililerimle hep ölüm-kalım zamanlarında karşılaşması garipti.

"Ailenle tanışmayı ben de çok istiyorum Şebnem... Seni dünyaya getirdikleri için onlara tebrik ve teşekkürlerimi sunmalıyım."

"Bazen, şaka mı yapıyorsun, ciddi mi konuşuyorsun anlayamıyorum."

"İnsanlar bana bunu her söylediklerinde 1 lira verselerdi şimdiye milyonerdim."

* * *

Anneme, Enver'in dışarıda beklediğini, onu babamla tanıştıracağımı söylediğimde "Kızım, emin misin, babanın karşısına böyle damdan düşer gibi bir adam çıkarman sence uygun mu?" dercesine baktı ve fısıldadı: "Namaz kılıyor."

Ben de "Merak etme anne, Enver'i biliyorsun, harika biri; babam onu çok sevecek" der gibi baktım ve sessizce "Tamam" deyip arka odaya geçtim. Babam, Reha Veto olayından sonra namaza başlamıştı. Emekli olmuş, 45'lik tabancasını bırakıp 99'luk tesbihi ele almıştı. Omuzlarındaki meleklere selam verdi. Dua mırıldanırken bana doğru bakıyordu.

"Babacığım... Misafirimiz var."

"Kimmiş?" Seccadesini toplayarak ayaklandı.

Annem, Enver'i salona buyur etmişti. Babam önde, ben arkada salona girdiğimizde, Enver ruhani lideri karşılayan tapınak muhafızı gibi huşu dolu bir saygıyla doğruldu.

"Hoş geldin delikanlı."

"Hoş bulduk efendim."

El sıkışırlarken Enver öne eğildi.

Bu dünyada tüm kalbimle sevdiğim herkes biraradaydı.

Annem asaletli bir utangaçlıkla "Ne arzu edersiniz?" diyerek Enver'e gülümsedi.

"Zahmet etmeyin lütfen. Ben sadece, Şerif Bey'e geçmiş olsun demek için uğramıştım."

"Şahika, sen en iyisi bize kahve yapıver" diyen Babam Enver'e döndü: "Orta şekerli?"

Enver hoşnut bir ifadeyle "Pekala" dedi.

Annem mutfağa süzüldü.

"Babacığım, Enver tam bir hafta boyunca hastanede bize eşlik eden arkadaşım. Hani sana bahsetmiştim ya?"

Babam, Enver'e gevrek bir sesle "Sağolun, yedi gün süren ölümüm boyunca beni yalnız bırakmadınız" dedi.

"Aman, Allah korusun... yani sizinki sadece... haftaya biraz geç başlamaktı." Enver, gergin ipin ortasına kadar gelmiş acemi bir cambaza benziyordu.

"Öyle olsun." Babam, Marlboro paketinden bir sigara çıkarıp yaktı: "Biliyorsunuz, hafızamın bir kısmını kaybettim. Galiba yarım yamalak bildiğim her şeyi unuttum. Beni tanıyan herkes, hakkımda benden daha çok şey biliyor. Etrafımda ne varsa hepsi birden birer ipucuna dönüştü. Bu da beni iyi bir polis yapıyor."

Enver, ani bir ses duyan köpek yavrusu gibi başını yana eğdi: "Duyduğum kadarıyla, mesleğinizde zaten çok başarılıymışsınız."

"Beni ne kadar da iyi tanımışsın!" Babam öyle tuhaf gülümsedi ki odanın ısısı birkaç derece düştü.

Enver'i eve çağırmakta acele etmiştim; dünya tarihinde bu işi yapabileceğim başka bir zaman yokmuş gibi!

"Sizi anlıyorum" dedi Enver, "hiçbirimiz, acılarımızdan

ötürü gülünç duruma düşmek istemeyiz." Kaplanlığa terfi etmeyi hedefleyen şımarık bir kedi gibi sırıttı.

"Karanlığa çivi çakıyorsun evlat. Sözlerini unutacağımdan eminsin. Aksi takdirde hazırcevaplığı bırakıp, tatlı dilli olmaya bakardın." Şerif Şibumi'nin forsu maksimum seviyedeydi. Sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanı, Enver'e doğru üfledi.

"Pekala... duygu sömürünüz işe yaradı. Hem çakıl ekip çilek biçecek değilim ya?"

"Üstelik, kara görünse de, hâlâ okyanustasın, ha?" Babam, Enver'e, damat yumruklama geleneğine uygun davranmanın ötesinde, boks eldiveninin içinden nah çekiyordu.

Doğuma yetişmek için araba kullanan hamile bir kadının karnındaki bebek kadar paniğe kapılmıştım. Ne de olsa orada tarafsız bir gözlemci sıfatıyla bulunmuyordum. Babamla göz göze geldik. Psikoterapist gibi sakin bir sesle sordu: "Enverciğim, kahvenin yanında çikolata da ister misin?"

Gordiyon düğümü kesilmişti. Annem kahve tepsisiyle içeri girdi. Babam da, sevgilim de kahveleri yasadışı maddelerle tatlandırılmış gibi keyifle höpürdettiler.

Hattâ babam fıkra bile anlattı: "Cellat, idam mahkumu palyaçoyu şafakla birlikte hücresinden çıkarmış. Palyaço koridorda korkudan bayılıveriniş. Cellat 'Hey, bayılmanın sırası mı şimdi?!' diye kızmış ve palyaçoyu tokatlayarak ayıltmış. Darağacının önüne geldiklerinde palyaço, cellada 'Ne biçim bir mesleğin var senin böyle!' diye bozuk atmış. Cellat 'Hepimiz, yaşamak için çalışmak zorundayız' diye cevap vermiş. Hazırlıklar sürerken sigara ikram etmiş. Palyaço, 'Teşekkür ederim, bırakmaya çalışıyorum' demiş. Cellat, ilmeği mahkumun boynuna geçirdikten sonra sormuş: 'Son olarak ne söyleyeceksin?' Palyaço şöyle demiş: 'Zor günler için biriktirdiğim 5 bin lirayı zavallı anneciğime bırakıyo-

rum; vücudumu tıp fakültesine, beynimi de polis teşkilatına bağışlıyorum!'"

Güldük. Neşemiz yerine gelmişti.

"Gönül İşleri Bakanlığı'nın verdiği şu AŞKart var ya, eğer ondan alabilirsen, kızımı yürekten sevdiğine daha kolay inanırım. Anlarsın ya?" İşte bu tam bir saçmalıktı. Kız ebeveynleri arasında, damat adaylarından AŞKart talep etmenin moda olduğunu işitmiştim. Fakat babamın aynı şeyi yapacağı aklımın ucundan geçmezdi. Kaldı ki Gönül İşleri Bakanlığı, Müntekim Gıcırbey'e AŞKart vermişti? Tam da bu yüzden, Enver kartı alamayabilirdi. Ne yani, bu kart benim Enver'e verdiğim kuponlardan daha mı sahiciydi? Belki de Enver, babama AŞKart yerine kuponları göstermeliydi?

"Doğrusu, AŞKart için çoktan müracaat ettim. İnşallah devlet, romantizm katsayımızı kâfi bulur." Ağzım açık kalmıştı.

"Bakanlık Heyeti'ndeki Nakşibendiyye Şeyhi Ulvi Efendi ve Hafız Behzat Bey ahbabımdır. Belki de ikisinden biriyle görüşmelisin?" Anneme döndüm, onun da ağzı açık.

Yalnız, babamın Enver'e, onu tanımak için hiçbir şey sormaması dikkatimi çekmişti. Ne iş yapıyor, nerede yaşıyor, hangi okuldan mezun, ailesi ne âlemde?.. "Herhalde, hatırlayamayacağı cevapların peşine düşmüyor" diye düşündüm.

Sohbetin, bir saatten fazla süren devamında, kimsenin hiçbir şey söylediği yoktu; sadece konuşuyorduk. Nihayet, Enver müsaade istedi ve kalktı. Onu edeplice yolcu ettim.

Salona döndüğümde, babama sordum: "Ne diyorsun?"

"Sana doğruyu söyleyerek her şeyi berbat edecek değilim..."

"Ondan pek hoşlanmadın, değil mi?"

"Hoşlanmaya uğraştım, ama polis genlerim işi bozuyor."

Yaralı tavşan bakışımı devreye soktum.

"Şaka şaka. Centilmen bir gence benziyor... Ne dememi

bekliyorsun? 'Onu gördüm ve hayatımdaki bütün taşlar yerine oturdu' mu?"

"Şerif, üzmesene kızı. Tatlı bir söz söylesen dilin mi kopar? Aslan gibi çocuğa kulp takma şimdi!"

"Sana göre aslan olabilir karıcığım, benim nazarımda..."

"Evet baba, senin nazarında ne?"

"Gül bahçesine kakasını yapmaya çalışan kabız bir ayı!"

[Ah, bunu okumak zorunda kaldığınız için özür dilerim! Zira ben...] Bu söz üzerine, su tabancasından kaçan bir Fransız gibi ağlaya ağlaya yan odaya koştum.

Her polisin içinde, tutuklaması gereken bir suçlu vardır [Şerif Şibumi]

İntiharı hariç tutarsak, hayatta en ciddi karar,
çocuk sahibi olmaktır.
[THOMAS SZASZ, Vahşi Lisan]

Uyandım ve tepemde dikilmiş beyaz önlüklü doktor bozuntusunun oyuncak ayı sırıtışı gözlerimi kamaştırdı. Sadist nezaketiyle sordu: "Şu anda nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Etrafa bakındım: "Hastane, poliklinik ya da öyle bir yer?" Sesim, soğuk algınlığına yakalanmış bir timsahınki gibi kulak tırmalıyordu.

"Neden burada olduğunuza dair bir fikriniz var mı?"

"Bunu bana siz söylersiniz diye ümit ediyorum?" Duvardaki kirişe asılı saat, 03:10'u gösteriyordu.

"Adınız nedir?"

"Şerif Şibumi."

"Hatırladığınız en son olay?"

"Evimdeydim, gazete okuyordum, Nuray Mert'in köşe yazısını..."

"Bugünün tarihini söyleyebilir misiniz?"

"Ben emekliyim, hangi yıldayız, ayın kaçıdır, günlerden ne, beni enterese etmez."

"Şerif Bey... Çiğnediğiniz sakız nefes borunuza kaçtı ve kalbiniz durdu. Beyniniz dakikalarca oksijensiz kaldı. İlk müdahaleyi kızınız Şebnem yaptı. Sizi hayata döndürmeyi başardık, fakat..."

"Fakat ne doktor?"

"Onyedi senedir komadaydınız."

Birden bütün yük kalbime bindi. Onyedi sene mi?! Karım yaşıyor muydu? Kızım ne haldeydi? Torunlarım var mıydı; ben uyurken mi büyümüşlerdi? Dünya Kupası'nı almış mıydık? Ülkemizin bölünmez bütünlüğü korunuyor muydu? Hangi parti iktidardaydı? Otomobiller uçmaya başlamış mıydı? Herkes yokluğuma iyiden iyiye alışmış olmalıydı? Bu yaştan sonra ne halt edecektim?!..

Dehşet içindeydim. Başımı kaldırdığımda, şom ağızlı doktor kayıplara karışmıştı. "Belki de ışınlandı?" diye düşündüm.

O sırada içeriye bir hemşire girdi. Zor nefes alıyordum. "Geçmiş olsun Şerif Bey" dedi.

Gözüm kadını bir yerden ısırıyordu: "Sen de kimsin?"

"Aşk olsun, hatırlamadınız mı? Ben, Bora Oturanboğa'nın eşiyim."

Bora, benim yanımda çalışan genç polislerden biriydi. Temiz çocuktu. Bayramda seyranda ailece ziyaretimize gelirlerdi. Ve bu kadın, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük kozmetik mucizesi değilse, ben bu yatakta onyedi senedir uyuyor olamazdım. Kadına "Hangi yıldayız?" diye soracağıma, tuttum "Kaç yaşındasın?" dedim. Kadına yaş sorulur mu? Fakat hayatım buna bağlıydı.

Bir an tereddüt etti: "Yirmidokuz yaşındayım, neden sordunuz?"

Tam o anda, mahmur gözleriyle bir başka doktor içeri girdi.

Onyedi yıl martavalını uyduran zırtapozun sorularına benzer şeyler sordu.

Zırtapozdan kimseye bahsetmedim. Kızım, başucumda bekleyen arkadaşından söz edince de, öyle birini maalesef hiç ama hiç hatırlamadığımı ısrarla vurguladım. Bu düdüklü çakalın ne mal olduğunu kendi yöntemlerimle çözecektim.

Ben bir polisim. Emekli kılığında dolaşsam da, polisliğim bâkidir. Ben silahımı bıraktım diye suçlular da ıslah mı oldu? Yooo? Oyuna bensiz devam ediyorlar. Eee?

Polis, herkesi suçlu sanır.

Suçlu, herkesi polis sanır.

Birileri kelepçelenene ya da zımbalanana dek, çarkları şüphe döndürür.

Ve her polisin içinde, tutuklaması gereken bir suçlu vardır.

Polis, gerçeğin kokusunu takip ederken, polis köpeğinden daha aptal görünmek zorundadır. Öyle ki, kanun adamının dangalaklığından ötürü suçlunun özgüveni pekişmeli, cüreti artmalıdır.

Bir de şu var: Bir suçu araştıran, ipucu toplayan polis konuşmayacak. Siz çenenizi kapalı tutarsanız, muhatabınız otomatikman ötmeye başlar.

Enver Paşa evimize geldiğinde, onu hatırlamıyormuş gibi davrandım. Yine de dilim pek rahat durmadı. Kız babası olmak, dünyadaki en zor kutsal görevlerden biri. Ben ki, Reha Veto denen zibidinin beynini uçurarak, biricik kızıma hayatının şokunu yaşatmıştım. Şimdi, Şebnem'imi incitmeden Enver Paşa denen dejenere piçin ipini çekmek niyetindeyim. İçimde bir dejavu tedirginliği baş göstermişti.

İlk iş, Bora Oturanboğa'ya telefon edip Enver Paşa'yla ilgili bir kayıt var mı diye baktırdım. Ne arananlar listesinde adı var ne de sabıkası.

Polis sezgilerim bana çifte kavrulmuş bir manyakla karşı karşıya olduğumu söylüyordu.

İki gün sonra akşamüzeri, Şebnem resmî törene katılacak prensesler gibi giyinmiş, çıkmak üzereydi.

"Nereye güzel kızım?"

Yutkundu. Küskün ve de gururlu bir ifadeyle cevap verdi: "Enver'le buluşacağım baba, hani şu 'kabız ayı'yla."

"Darılma bana meleğim. Biricik kızını yedi yabancı bir adamla paylaşmakta zorlanıyor diye yaşlı babana kızacak mısın?"

Bir an durdu. Henüz ayakkabılarından tekini giymiş olduğu halde, boynuma sarıldı: "Babacığım..."

"Sen... benim en sevdiğim çocuğumsun." Çözüldük. Başka çocuğum olup olmadığından ciddi ciddi kuşkulanmış görünen annesine alelusul el sallayarak "Allahaısmarladık!" dedi ve koptu.

Penceredeki tülün berisinden baktım: Enver, Şebnem'i bahçe kapısının önünde siyah bir Audi'nin içinde bekliyordu.

Şahika'ya çaktırmadan, sakince yatak odasına uzandım.

Tam on sene aradan sonra, tabancamı doldurup belime taktım.

İnsanlığa faydalı olmak için yeni bir fırsat yakaladığını hissediyordum.

Paltomu sırtıma geçirdim.

"Nereye bey?"

"Nereye olacak hanım, camiye."

Kar, parçalanmış bir ihramı andırıyordu: Binalar, ağaçlar hac faciasından canını zor kurtarmış hacılara benziyordu.

Bahçe kapısının iki kanadını da açtım. Emektar Lada'ma atladım. Kontağı çevirdim ve araba sinir krizi geçirmeye başladı.

Şahika balkonda peyda oldu. Ağzının kıpırdadığını görüyor, fakat sesini duyamıyordum. Herhalde "İki adımlık yolu arabayla mı gideceksin?" diyordu.

Başımı dışarı uzatıp "Çengelköy'deki camide mevlit okunacakmış, namazı orada kılacağım, gecikirsem tasalanma, tamam mı?" dedim. Bu yaşta söylediğim yalana bakın hele: Sevaplarımı artırmak için daha çok zaman ve benzin harcayarak cennete yaklaşacağım yani!

Hayat arkadaşım, hüzün yumağı başını "İyi, peki" anlamında salladı. Geri geri giderken arkaya baktım, önüme döndüğümde karım kaybolmuştu.

Az buçuk kendine gelen arabadan inip bahçe kapısını kapattım. Tekrar bindim. Yavaş yavaş yola koyuldum.

Cep telefonuma, Şebnem'in cep telefonunun yerini tespit etmemi sağlayan bir yazılım yükletmiştim. Beni kınamayın. Siz de ömrünüzün yarıdan fazlasını katillerin, hırsızların, ırz düşmanlarının, uyuşturucu tacirlerinin, dolandırıcıların peşinde geçirseniz, hayatınız komple tedbir, temkin ve ihtiyattan ibaret olurdu. Bu dünya acımasız bir yer, tamam mı; bana inanmıyorsanız televizyon seyredin. Telefonu açıp şifreyi tuşlayarak takip programını aktif hale getirdim. Ardından, "Boğaziçi Köprüsü" yazılı bir kısa mesaj geldi.

Arabayı, mantar gibi hiçbir şey düşünemeden sürüyordum. Bir tek şapkam eksikti.

Köprüye vardığımda aldığım ikinci mesajda, "Asmalımescit" yazılıydı.

Radyonun düğmesini çevirdim: *Duman* adlı bir müzik grubu, *Çile Bülbülüm*'ü söyleyerek ruhuma gıda yardımı yapıyordu: Bizim zamanımızda –nur içinde yatsın– Hamiyet Yüceses terennüm ederdi.

Bir kez daha, uçuruma açılan mağarada hızla yol alıyordum.

Bir kez daha ölüm, gece gündüz demeden bana koşuyordu.

Bir kez daha anlıyordum ki, tehlike olmadan ben bir hiçim.

Sonsuzluğun geri kalanını yakıp yıkınama ramak kalmıştı.

Yeryüzüne serilen palto

20 Ocak. Albert Einstein'ın [1879-1955] *Izafiyet Teorisi* o gün yayımlanmıştı [1916]. Enver Paşa'yla Pera Müzesi'ndeki *Anadolu Ağırlık ve Uzunluk Ölçüleri Sergisi*'ni gezecektik. Otomobili, Asmalımescit'te bir sokağa park etti. Oradan 100-150 metre yürüyecektik. İndi. Önden dolaşarak gelip kapımı açtı. Adımımı atacağım yerde kar sularından, çamurlu bir gölet oluşmuştu. O anda, Enver hiç tereddüt etmeden paltosunu çıkardı ve göledin üzerine serdi. Bu şövalye jesti karşısında ne yapacağımı şaşırmıştım. Elimi tuttu ve "Buyurun matmazel" dedi.

"Teşekkürler ekselans." O palto, yerküreyi tümüyle sarmalamıştı sanki. Dünya, artık bizim sevda imparatorluğumuzdu.

Müzeye doğru kol kola yürürken, tüy gibi hafiflemiştim, başım göğe ermişti. Enver'e, beraberliğimizin her saniyesi için bir kupon verme arzusundaydım. Bence o, romantizmin Einstein'ıydı.

"Beni şımartıyorsun" diyerek muzipçe yüzümü inceledi.

"Şimdi de utanmadan zihnimi mi okuyorsun?" Sağ kolunun içine hafifçe vurdum.

"Uh! Canımı yaktın."

"N'oldu?"

Durduk. Ceketini çıkardı, gömleğinin manşetini katlayarak sağ bileği ile dirseğinin arasında bir yeri tuttu. Elini çekip sokak lambasının ışığında koluna baktım. Gotik bir 'Ş' harfi dövmesi vardı: "Her neyse, o kadar da acımıyor."

"Enver, nedir bu?"

"Alınyazımın baş harfi. Sürekli yer değiştiriyor." Sesi hüsu doluydu.

Dalga geçmekten kendimi alamadım: "Dikkat et de, olmadık yerlerine kaçmasın!"

"Beğenmeyeceğini tahmin etmeliydim."

"Yooo, aksine, etkilendim. Fakat ismimin diğer harfleri nerede?"

"Tek tek yazdırıyorum. Harf başına bir kupon alabilmeyi umuyorum." Derhal iki kupon takdim ettim. "İyi ama, şimdilik tek harf var?"

"Diğeri paltonu serdiğin için."

"Hımmm, şu mesele."

Onun yanındayken, duyguların zannettiğimden çok daha çeşitli olduğunu keşfediyordum. Çikletten çıkmış gibi tertemiz bir adamdı. Kareli gömlek ve postmodern nihilizm modasının arttırdığı atmosfer basıncına rağmen, lirik bir kanatlanma yaşıyorduk. Yaralı bilinç, rahatsız vicdan ve cüzi irade bize köstek olamazdı.

EK:
Müntekim Gıcırbey'in okunmamış mektuplarından birkaçı

Deliler, kendilerine acı veren şeye teslim olmuşlardır.
[FERNANDO PESSOA, 1888-1935, *Huzursuzluğun Kitabı*]

Alevleri görmezden gelerek yangını söndüremeyiz

Şebnem, susamlı akide şekerim, saraya sızmış lunapark balerinim;

ilk hamleyi suçlular yapar. Yani ben. Paso ilklere imza atıyorum.

İnsan otuz yıl yaşayınca, dünyanın üç günlük olduğunu anlamaya başlıyor. Bir yandan da peccatophobia'ya [günah işleme korkusu] kapılıyorum galiba.

Anlamı, ağırlığı olan her şey otomatikman senin safına geçiyor Şebnem. Saçma ve boşuna olan ne varsa benim yöreme birikiyor.

Uygarlık bize milyon çeşit yasakla sağlanmış bir düzen hediye etti. Sanırım, en temel dertlerimizin, varlığımızın özünü teşkil eden trajedinin yatıştırılması konusunda kimseye güvenmemeyi öğrendik.

Eğer bir hedefin yoksa, kulağın rahat olur. Kaybedecek bir şeyin yoksa, kaybolmak seni bozmaz. Yenileceğinden eminsen, rakibini ciddiye alman gerekmez.

Şu anda Tomaso Albinoni'nin [1671-1750] Adagio'sunu dinliyorum. Notalar daima harflerden daha anlamlı, daha etkileyicidir. Melodiler, kelimelere beş çeker.

Sekoya ağacının kabuğu ateş geçirmezmiş: Sekoya ormanında yangınlar, ağaçların içinde olup bitermiş.

Şebnem, alevleri görmezden gelerek yangını söndüremeyiz.

Şebnem uzaya baharın gelmesi, seni bulmama bağlı.

Şebnem kalbimden senin kalbine balyozla bin pencere açayım.

Şebnem her gülümseyişinde tüm ülkeye çay ısmarlayayım.

Şebnem seninleyken bir yudum çay zenginleştirilmiş uranyum gibi enerji veriyor bana.

Şebnem ne çok melek var yüzünde, tebessümün için binlercesi çalışıyor olmalı.

18. ve 19. yüzyıllarda, İngiltere'deki şapka fabrikalarında çalışan insanların yüzde 10'u delirerek ölmüş: Keçe işlemekte kullanılan cıvanın yan etkileri...

Şebnem, üzerinde şapkalar yüzen bir cıva nehrine ayaklarımı sarkıtmış vaziyetteyim.

Şebnem niye böyle? Aşkın, patlayan bir okyanusun tozları gibi saçılıyor.

Şebnem bulutlara kement atayım, ne kadar istersen onca yağmur ayarlayayım.

Şebnem kediler geliyor apartman boşluğuna, doğrudan bana miyavlıyorlar, sanki senden bahsediyorlar, dikkatle bakıyorum.

Şebnem zarflar açıyorum, faturalar çıkıyor içinden. Sanki senden bir haber gelecek, senin el yazın, imzan olacak... Öyle saçma, küçücük, tülbent boncuğu gibi umutlar pıt pıt içimde beliriyor.

Şebnem uçaklar geçiyor. Uçakları sanki sen kullanıyorsun.

Her şeyde sana dair bir ipucu, bir işaret seziyorum.

Hayat çok tuhaf Şebnem: Paraşüt, uçaktan yüz yıl önce, 1783'te icat edilmiş.

Şebnem içimde, kum saatindeki toz şeker gibi senin sevgin birikiyor. Millerce öteden, varlığın başımı döndürüyor.

Tessenjitsu adlı Japon dövüş tekniği, sadece yelpaze kullanarak adam öldürmeye dayalıymış.

Zarafetin aksesuarı, cinayetin aracı olabiliyor.

Şebnem her zorluğun içindeki kolaylığı, kara üzümün iri çekirdekleri gibi bulup çıkarabiliriz.

Dilim uyuştu Şebnem, parmaklarım yazmaktan oksitlendi. Laf uzadıkça anlam geriler. Sözlerde o acı yalan tadı belirir.

Şebnem imparatorluk gibisin, dünyayı özelleştiriyorsun. Kalbim jelatinli yoyo gibi zıplamaya başlıyor sesini işitince.

Cehennemde teçhizatsız kalakalmış itfaiyeci gibiyim.

Tamam abartmayayım, tozutmayayım, uslu çocuk olayım. İrmik helvasının üzerinde uçan kelebek gibi toz olayım.

Beni kınama yeter ki, huylarımı değiştiririm. Bir robot kadar iffetli, güvercin kadar ılımlı olurum.

Şebnem ballanmış ilkbahar gibisin. Leylaklarla dolu bir akvaryum, akasyalardan süzülen ikindi ışığından yapılmış gibisin. İğde yumuşaklığı, iğde esansı, iğde reformistliği var sende. Üzerinde nar, kiraz, mandalina ve zeytinler yetişen bir ağacın mucizesini üstlenmişsin.

Benim payıma paylaşılamayan şeyler düştü galiba? Beni mahveden hatalarım hangileriydi, emin olamıyorum. Gerçek bela, devrim niteliğindeki bahtsızlık, büyük noksan neydi hayatımdaki? Bunlar ve benzeri belirsizlikler insanı sersemletiyor. Yanlış anlamaların mikrodalga fırınında ısıtılmış ve çabucak bayatlayan umut kırıntılarıyla besleniyorum. Zehirlenmeye bile yetmeyecek porsiyonlarla. Çölde seraplar gören bir şempanze gibiyim. Timarhanede esir edilmiş felçli bir dilsiz kadar gerginim.

Pekala... Ciddiye alınmak için mızıkçılığa başvurma taktiğini kenara bırakayım.

Sonuçları nedenlerin önüne almayayım. Methiyeden şantaja geçmeyeyim. Vahşetim teröre dönüşmesin.

Papatyaları harf olarak kullanayım.

Çağın gerisinde kalmayayım.

İlk romanı 1007 yılında Murasaki Shikibu adlı Japon soylusu bir kadın yazmış; kitabın adı *Genji'nin Hikayesi*.

Romancılar bin senedir çalışıyor; bin yıla kalmaz seni anlatabilecek seviyeye ulaşırlar.

İnsanı cazibe hareket ettirir, mucize de durdurur.

Sözlerim sana karmaşık mı geliyor? Birinin beni anlaması için yanımda elli yıl geçirmesi gerek Şebnem.

Keşke, içimizdeki bitki örtüsünü çürümeye terk etmek zorunda olmasak.

Kendimizi emanet edebileceğimiz kişiyi bulana kadar canımız çıkmasa.

Benzer şeyler arasında fark gözetme lüksüne sahip değiliz.

O kadar zekisin ki Şebnem, benim kurnazlığım senin dehanın yanında sağır bir devede kulak.

Belki dileklerim gerçekleşmese de iyi bir insan olurum?

Sanırım cehenneme gerçekten uğrayacağım, fakat cennete yakın bir bölgesine.

Şişko bir şeytanın, çelimsiz bir meleği göğsümün kafesinde patakladığını hissediyorum...

Dişlerini, çillerini tek tek öpüyorum.

Müntekim

Aşktan kaçış varsa bile kurtuluş yoktur

Şebnem, çizgi film kuzusu,

tütsülenmiş bir bahçede saklambaç oynuyor gibiyiz.

Sensiz bütün tabancalar, fincanlar, odalar boş; sokakların hepsi ıssız, hiçbir gezegende bana hayat yok.

Şebnem, her şeyde senden bir anı aksediyor, senin masumiyet kanıtı parmak izlerinle dolu sanki dünya.

Gelgelelim masumiyet, yaşam belirtilerinin azlığı demektir Şebnem.

Bu gidişle yokluğunun gürültüsünden sağır olacağım.

Eline sihirbaz değneği geçmiş kör gibiyim.

Arabalar etrafımda keskin frenler yaparak duruyorlar. Beynime sıcak as-

falt dökülmüş gibi, hasretin katranı kafatasımdan gövdeme damlıyor.

Şebnem seninleyken içimi padişah gururu kaplıyordu.

Gözlerine bakınca, kanımda gıcır gıcır hançerler, kılıçlar yüzüyordu.

Senin kadife geometrin başımı döndürüyordu.

Bir yandan da karşında kendimi mağaranın girişindeki kütük gibi hissediyordum.

Şimdi uzaya fırlatılan mekikte kilitli kalmış sinekten beterim.

Şebnem, İstanbul, Türkiye, dünya, galaksi, uzay senin olduğun yerden başlıyordu; neredesin?

Sensiz, yolunu kaybetmiş görünmez adam gibiyim.

Aptallığın otobanından dehanın patikasına mı varacağım? İnşallah o yol, iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniştir.

Kafamın içinde kocaman bir ağaç ve küçücük bir maymun var. Daldan dala zıplıyor, onu evcilleştiremiyorum.

Bütün şarkılarda senden bahsediliyormuş, onu fark ettim.

Ezelden beri o nazlanan senmişsin.

Saray çatılarında senin için düello yapılmış...

Hani insan bazen gökte yabancı bir cisim görür de gözlerine inanamaz ya, yanındakine "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye sorar.

Ben de seninleyken gözlerime inanamıyordum. Kulaklarıma inanamıyordum. Vücudumdaki hiçbir hücreye inanamıyordum.

Kimseye soramıyordum da "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye...

Seni unutma fikri bile, sana kavuşma umuduna bağlanıyor içimde.

Senden kaçış varsa bile kurtuluş yok Şebnem.

Artık, su olsam sana doğru akarım, uçak olsam sana doğru uçarım, erik olsam sana doğru yuvarlanırım...

Bizi ancak aynı banyoda yıkanmak paklar Şebnem.

Yüreğin derinliklerinden yükselen sesler, kulakta sapıkça bir şey gibi tınlıyor farkındayım.

Öpüyorum gözkapaklarını, dizkapaklarını, kalp kapakçıklarını.

Müntekim

Kalbin darmadağın olunca, kafan da karışır

Şebnem, İtalyan kahvesine batırılmış İrlanda çöreğim;

çöpten metal kutular toplayan zombi gibiyim.

Şebnem peynirsiz labirentte dönüp duran fare gibiyim.

Şebnem beynim bulaşık teline döndü.

Sana olan duygularımı mesafe, boşluk, bildiğin hiçlik mayalıyor.

Bazı konuları açıklığa kavuşturmak için çenemi tutmam ve birtakım sonuçlar elde etmek için de hiçbir şey yapmamam gerekirdi.

Asmaların başında nöbet tutmak, üzümlerin olgunlaşmasını sağlamıyor.

Saatin akrebinden hız beklememeliyim.

Tüm umudumu hayırlara vesile olan aksaklıklar, 12'den vuran yanlış anlamalar ve sorunları halleden hatalara bağladım.

Dünyada sahtelik kadar gelişim gösteren başka bir şey yok.

O yüzden, paradokslarla haşır neşir olmadan hayatımıza canlılık katamıyoruz Şebnem.

İmkansıza yatırım yapmadan kazanamayız.

Kaybetmedikçe zenginleşemeyiz.

Dirilmek için kendimizden başlayarak her şeyi yok etmemiz gerek.

Vücut bulması için can attığımız şeyi inkar etmek, yok saymak, reddetmek zorundayız.

Doğru, ancak yalanların sürekli desteği sayesinde ayakta durabiliyor.

Kederliysen güleçliği, sevinçliysen somurtuşu kalkan olarak kullanmalısın.

Dostluğa rekabet ve imha; aşka kurallar ve prosedürler eşlik ediyor.

İnsanın ayna karşısında yaşadığı türden önemsiz bir belirsizlik ile sarsıcılıktan uzak karmaşa dinmiyor.

Sen de benim aklıma uysan, kalbime uysan, belki bu tuhaflıktan büyük heyecanlar çıkarabilirdik.

Ben riskleri yönetemiyorum Şebnem. Afeti kontrol edemiyorum, krize söz geçiremiyorum.

Sürprizlerin üzücülük arz etmesi sürpriz olmuyor.

Bana öyle geliyor ki, bizlerde olgunluk alametleri gibi yansıyan şeyler,

tecrübelerimizdeki alelade acılıktan ileri geliyor.

Delidoluluğun uzantıları gibi algılanabilecek davranışlarımızın da doğallığı su götürür.

Geçerlilik kazanmış riya sisteminin kusursuz işleyişi, ilişkilerimize garantiler getiriyor.

Güvenliği kilitlerde buluyoruz Şebnem.

Emniyet ile itimat aynı şey artık.

Ve birine itimat edecek kadar kendine güvenmenin manası yok.

Aşk hiçbir çağda güvenli bir heyecan olmadı. Fakat aşk'ın bizi manasızlığa kelepçelemesini, aşağılayıcı bir üslupla imha etmesini göze alamıyoruz.

İnsan kendi aptallığının büyüklüğüyle yüzleşince kahrolmaktan kaçınamıyor.

Artık iltifatlar, ikramlar, nazik teklifler en büyük tehditlere dönüşüyor.

Peygamberin mirası tebessüm, riyanın kırmızı alarmı haline geldi.

Dostluğumuz, arkadaşlığımız, tanışıklığımız, tümüyle eğlenceli olmak zorunda.

Her türlüsü ürkütücü olan içtenlik başgösterdiği anda, şakaların opak muşambasına bürünüyoruz.

Birbirimizi oyalamak, kibarlığın yegane yolu oldu.

Saptırılmış ve bir yönetmeliğe uyarlanmış saygının gereği olarak cıvıtmak... ne kader ama.

Kral, en büyük soytarı olmak zorunda.

İnsanlar, yakınlaşmanın yolunu kendilerine acındırmakta ya da muhataplarının kafasına demirle vurmakta arıyorlar çoğu zaman.

Bir de benim gibi, dokunaklı genellemeler yapanlar var.

Şimdi bunları söylüyorum ya, sabah dünyaya, insanlara inanıyor olarak uyanacağım.

Nefertiti'yi [üst kat komşumun kedisi] ve yavrularını görünce, beni bekleyen birtakım vazifeler, insanlık görevleri olduğu fikrine kapılacağım.

Hayatın ölümden, aşk'ın her ikisinden de büyük olduğuna inanacağım.

Ve bu saçmalığı doğuran şartlar, seni benim için dünyanın en değerli insanı kılıyor.

Keşke başka ihtimaller de olsaydı, gerçek hatalar yapabilseydim hiç değilse...

Cehennem, biliyorsun, tüm sorulara aynı cevabın verildiği, azabın kurumsallaştığı, eziyetin otomatikleştiği yerdir.

Ya çok derin acıların ya çok büyük hedeflerin var ya da çok inatçısın Şebnem. Bunların hepsi ya da herhangi ikisi de olabilir.

Bazı şeylerin anlamı ortaya çıktığında, o şeylerin kendileri çoktan yitmiş oluyor Şebnem. Biz aslında kaybettiklerimiziz. Kendisi kaybolunca anlamı parlayan şeylerle kuşatılmış durumdayız. Bu anlam birikintisi, aslında hayatla ilgisi kesilmiş olduğu için anlamsızlığa matuf.

Görüyorsun ya, tüm sözlerim, zavallılığa dönüşmüş bir samimiyetten geriye kalan ve ağıt izlenimi uyandıran gevelemelerden ibaret.

Aslında tüm insanlığı ilgilendiren bunca belirsizlik içinde yalan da önce ihtişamını, sonra da görülebilirliğini kaybetti.

Doğrunun önemi kalmayınca, yalanı ancak kendine söyleyebilirsin. Kendini bulabilirsen tabii.

Şebnem çok saçmaladım, bağışla.

İnsanın kalbi darmadağın olunca, kafası da karışıyor.

Mümkünse, söylediklerimi unuturken beni aklından çıkarma.

Huşuyla öpüyorum.

Müntekim

Rüyanda başrolde değilsen, kabus görüyorsun demektir

Şebnem; ceylanların, kuğuların sınıf arkadaşı, cıvıltılı cimcime, bal şelalesi;

Şövalye olsaydım, senin şehrine hücum etseydim, dudaklarını görünce kılıcımı düşürür, atımdan düşerdim. Hiçbir zaferin erişemeyeceği tatta bir yenilgi olurdu...

Ellerin... Boğumları kudretten zarafet şaheseri yüzükler gibi. İnsan kıyamaz dokunmaya. Avuçların desenli kurabiyelere benziyor. Öpsem, ağzımda şeker tadı bırakacak, kesin.

Parmaklarının ucunda tırnakların küçük deniz kabukları gibi parlıyor Şebnem...

Rüyanda başrolde değilsen, kabus görüyorsun demektir.

Bir kerecik buluşalım, yeniden hayatımın başrolünde olayım. Kalbimden mezarlık dumanları yükselse de ziyanı yok.

Şebnem, bak, hasretten bütün günahlarım döküldü. Hacdan yeni gelmiş gibi hafifledim.

Şebnem, uçsuz bucaksız bir çayırda buluşalım. Başını dizlerime koy. Sevincimden çimlere kırağı düşürürüm.

Senden sinyal beklemek, dünya dışı uzayda yaşam belirtileri aramak gibi; acayip sancılı.

İnsan, nelere katlanmak zorunda kalacağını önceden kestiremiyor. Göze aldığımız risklerden, tehlikelerden çok daha fazlası çıkıyor karşımıza.

Bakışların, cennetin eşiğinde sorulan bilmeceler gibiydi Şebnem.

Artık hayatımın normale dönmesi imkansız.

Şebnem, sen saklanınca ağaçların içi boşaldı, kuşlar iskelete döndü, deniz pıhtılaştı, gökyüzü felç oldu, bulutlar kireç bağladı, asfaltlar eriyor, minareler yamuldu; İstanbul, haşlanmış lahana gibi kendini saldı.

Şebnem seni manyaklar gibi özledim. İç içe geçmiş kafeslerin ortasında gibiyim.

Şebnem, adın dilimin ortasına yuva yapmış guguk kuşu gibi, ne zaman ağzımı açsam, uçuveriyor.

Hasretin gecenin mimarisi oldu, temeli, sütunları, kubbesi.

Seni sevmek, göğüs kafesimde bir gökdelen jeneratörü taşımakla aynı şey Şebnem.

Şebnem senin için buffalolar kurban edeyim, yağmur ormanlarını yakayım, tabiatla kanlı bıçaklı olayım.

Şebnem tornavidayla dağlara oyuklar, mağaralar açayım, çölü avuç avuç başka yere taşıyayım.

Şebnem, bir öpücük ver, sonra yurdun dört başına örülü demir ağları söküp trenleri karadan yürüteyim.

Türk Kızılayı'na kan vereyim, oradan da Altı Nokta Körler Derneği'ne gi-

deyim. Körlere sesleneyim: "Arkadaşlar, dünyanın kepazeliğini görmediğiniz için evet şanslısınız, fakat Şebnem'in güzelliğini görmek için ölüp cennete gitmeniz gerekecek. Sıkın dişinizi."

Öpüyorum gülüşünün bütün kıyılarını.

Yalnızlık deliliğin hammaddesidir

Şebnem, ipek fiyongu gülüşlü, kiraz sarkacı bakışlı, sıcak leylak şurubu sesli yârim;

sensiz bu defolu evrende, kıt sonsuzluğun cefasını çekemiyorum.

Rodin'in bücürük heykeli gibi gece gündüz seni düşünüyorum.

Gezegenimizde hayat olduğunun en sağlam kanıtı sendin Şebnem...

Bulutlar üstümden kesekler halinde geçiyor; toz toprak ve kumlar dökerek... Yağmur yerine çöl yağıyor.

Allah, beyaz rengi daha iyi tanıyalım diye mi yarattı seni?

İçinde kemik biçiminde nur çubukları mı var Şebnem? Yüzündeki ışık nereden geliyor?

Gözlerindeki ayet derinliğini, hayrına tefsir etsen ya?

Şebnem... Ayak parmaklarının aralarına papatyalar kondurayım yeter.

Şebnem galiba kendimizi tam olarak tanıyamadığımız için, hayat ilginçliğini koruyor.

Giderek, Beigbeder'nin romanlarındaki tiplere benziyorum: Fiyakalı ve aptal, enerjik ve dengesiz, samimi ve hoyrat...

Allah insanın mayasına ne katmışsa, bazı şeyleri asla ifade edemeyiz. Bunu bilmek ya da sezmek bizi 'inanmaya' yöneltir. *Kur'an*'da "Allah kalplerde olanı bilir" yazıyor. Çoğu kimse, bu ayeti şöyle anlıyor: "Allah, sizin gizlediklerinizi biliyor." Bence ayetin asıl anlamı şu: "Kalbinizde olup da hiç kimseye anlatmayı başaramadığınız, dile getirilmesi imkansız bir şey var ya, işte Allah onu biliyor, üzülmeyin." Nitekim bir başka ayette de "Allah'tan daha iyi dost mu bulacaksınız?" deniliyor.

Deli, dostunu bulamayan kimsedir. Yalnızlık, deliliğin hammaddesidir. Bir muhatap bulunca, deliliğin çemberinden çıkarız. Mesela kendimi

mum sanıyor olsaydım ve biri de cereyanlar kesilince beni yaksaydı, delilikten yırtardım.

Yine de insan istiyor ki, bir kişiyle olsun bu 'kalpteki sır', daha doğrusu 'kalbin sırrı' konusunda anlaşabilsin. Birisi "Evet" desin, "seni anlıyorum. Aynı dert bende de var."

Şebnem bu akşam seni o ıskarta haydutla el ele, dudak dudağa gördüm.

Üç günlük dünyanın üçüncü günündeyim, dilime ilik açıldı, düğme dikildi, deli raporumun fotokopisi kulağıma zımbalandı sanki.

Şebnem kaderin uçurumlu virajında nasibim ile kısmetim çarpışıp havaya uçtu.

İki üzüm gibi birbirinize dikkatle bakıyordunuz.

Güzelliğin, her şeyi gölgede bırakmıştı yine.

İlahî bir ışık oyunu gibiydin.

Şebnem, o adam Gönül İşleri Bakanlığı Heyeti'ni katletti.

Benim aşkımı tedavülden kaldırmak, kendi saltanatına start verebilmek için yirmiiki kişiyi bir anda öldürdü.

Kim bilir sana ne yalanlar söylüyor Şebnem.

Beni ve arkadaşımı beysbol sopalarıyla dövdürdü.

İnan seni başkasıyla gördükten sonra, dayağı hissetmedim bile.

Şebnem, maktulleri diriltemem belki fakat katillerin neşesini kaçırabilirim.

Şebnem seninle hayatlarımızı birleştirecektik, sevinçten Hintçe şarkılar söyleyecektik. O insan kasabı aşkımızı gasp etti...

Şebnem bu, ameliyat sırasında cerrahın ölmesine benziyor.

Şebnem, haberin olsun, Hayati Tehlike'nin o kaygan sırıtışını yakacağım.

TEHLİKE

Bu dünyaya yaşamaya gelmedim

Bir insanı anlamak istiyorsanız, öncelikle insanlar hakkında bildiğiniz her şeyi ama her şeyi unutmalısınız.
[CARL GUSTAV JUNG, 1875-1961]

"Herkes beni yanlış tanıdı."

Dokuzuncu kattan aşağı uçarken sadece bunu düşünüyordum.

Yanağıma saplanmış meyve çatalını hızla çektim. Kanım damarlarımın içinde tozlaşmıştı. Niko'yla havada göz göze geldik. Bomba yutmuş bir mumyaya benziyordu. Görünüşe bakılırsa, ömrümüzün son saniyeleriydi. Genç ölecektik. Sarhoştuk...

Biliyorsunuz, ben o düşüşten sağ kurtuldum. Fakat hâlâ günaşırı rüyalarımda Grand Grave Hotel'in dokuzuncu katından uçarım.

Dahası, o müthiş düşüş, hayatıma mührünü vurdu. Havuzu boyladım, tamam. Gelgelelim benliğim havada asılı kaldı.

Ne zaman riske girsem, tehdit edilsem, işler çatallaşsa do-

kuzuncu kat ile zemin arasındaki yolculuğum adeta yeniden başlar. Bu yalnızca bir his değil; beni korkudan azade kılan varoluş biçimim. Yani ben aslında hep havadayım. Ölümün üç saniye berisindeyim. Boşlukta ikamet ediyorum. Tutarlılıktan, tedbirden, insaftan muafım. Göründüğüm yerde değilim. Ölümden döndüm, ölüme geri dönmeye hazırım.

Niko'yla aynı anda pencereden fırlamıştık. O benim yerime öldü. Ben onun yerine yaşıyorum. Tam olarak öyle değilse bile günlerimi canımın bana, ruhumun bedenime ait olduğu yanılgısından doğan gaflet içinde geçirmiyorum.

Bu dünyaya yaşamaya gelmediğimden eminim.

O düşüş esnasında ben yok oldum.

Şu anda yaşayan herkes ama herkes yüz sene içinde ölecekse, neden hepimiz Grand Grave'in dokuzuncu katından atlamıyoruz?

Dünya, durup dinlenmeden kazarak birbirimizi gömdüğümüz bir mezarlıksa...

Süremiz belirsiz, zamanımız kısıtlıysa, gerçekten vaktimiz var mıdır? Bence yoktur. Kendi adıma konuşayım: Benim yok.

Ermişler de, reklamcılar da aynı şeyi söylüyor: "An'ı yaşa!" An'ı yaşamak mı istiyorsunuz? Buyurun, Grand Grave'in dokuzuncu kat penceresine!

İşinize gelmedi mi?

Halbuki her birimiz zaten dokuzuncu kattan düşüyoruz. Kimimiz üç saniyede, kimimiz yüz senede.

Bu kadar basit.

Kainat kestirmelerle doludur

Gerçekler zaten mevcuttur, yalanların ise uydurulması gerekir.
[PAOLO PICCOLO, 1881-1966, *Şiirsel Blöf*]

Taburcu edildikten sonra ilk iş Şişli Ermeni Kabristanı'na gidip Niko'nun mezarını ziyaret ettim. Başım sargılı, sol kolum ve sağ bacağım alçıdaydı. Koltuk değneklerimi mezar taşına yaslayıp yere oturdum. Civarda, görünmez kuşlar ötüşüyordu. Mezarlığa, insanı işkillendiren bir ıssızlık hakimdi. Ne yani, Niko şimdi bu mezarın içinde miydi? Tam bir saçmalık! Ortada bir dümen dönüyor olmalıydı. Dokuzuncu kattan düşen herkes ölür diye bir kural yoktu. Bizzat ben bunun canlı kanıtıydım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ellerimi açtım, üç İhlas, bir Fatiha okudum. Mezar taşındaki Ermenice cümleyi kendimce "Canlı canlı gömüldü" diye tercüme ettim. Niko'yu özleyecektim.

Ağır aksak dönerken, mezarlığın çıkışında iki adam kibarca yolumu kesti. Atom Bombacıyan'ın beni görmek istediğini söylediler. "Tamam" dedim "memnuniyetle."

Limuzinle Ortaköy Muallim Naci Caddesi ile Portakal Yokuşu arasında kalan bir malikaneye gittik. Yol boyunca hiç konuşmadık. Malikanenin bahçe duvarına gömülü akvaryumun yanındaki levhada "Dikkat! Köpekbalığı var!" yazılıydı.

İki ihtimal vardı. Birincisi: Atom Bombacıyan, oğlunun ölümünden beni mesul tutuyorsa, en büyük bedensel acıları tatmamı sağlayacak, sonra da mıhlayıp leşimi lağım farelerine ikram edecekti.

Zayıf ihtimal: Niko'nun en yakın arkadaşıyla geç de olsa tanışıp biraz laflamak istiyordu.

Metal bir sarmaşığı andıran iki kanatlı yüksek kapı sessizce açıldı. Bitkisel bir labirent olarak tasarlanmış bahçenin ortasında, gözlerini kapıya dikmiş bir dağ aslanı heykeli te-

tikte bekliyordu. Malikane, Versailles Sarayı pastasından kesilmiş enfes bir dilim görünümündeydi.

Ortamın ahengini bozmayan, sessiz ve kıpırtısız silahlı nöbetçiler sağa sola iliştirilmişti. Bu muazzam bahçeyi kanla sulamaya hazır görünüyorlardı.

Binaya girerken fedailer beni dedem yaşında bir uşağa teslim ettiler. Uşak, evrenin ezelî sırlarını sorgulayan stil sahibi bir şapşala benziyordu. Geniş merdivenden sonsuz koridorlara tırmandık. Beni, 'L' şeklinde bir salona aldı. Salondaki koltuklar öyle şaşaalıydı ki kral, padişah ve imparator burada buluşsa, kendilerini evlerinde hissedebilirlerdi.

Duvarlardan birinde asılı Stanislaw Chelebowsky'nin [1834-1913] *Varna Savaşı* adlı devasa yağlıboya tablosunda kanlı çatışma tüm şiddetiyle sürüyordu.

Yerde, Şah Abbas döneminden kalma bir İran halısı: Üstüne bastığınız anda beşyüz yıl öncesinin İsfahan'ına ışınlanıyorsunuz.

Pencerelerdeki orijinal Hint ipeğinden perdelerin desenleri insanı hipnotize ediyor.

Uzun kenarları sedef şeritlerle süslü antika masanın üzerinde 21 Haziran 1968 tarihli *TIME* dergisi duruyordu.

Atom Bombacıyan'ın ayak seslerini işitince kapıya döndüm: 3-2-1... Elinde viski bardağıyla, ropdöşambırlı bir adam. Kır saçları geriye taranmış. Bir çift nemli mağarayı andıran göz çukurları, kızıl bir balçıkla sıvanmış sanki. Evlat acısı, yüzünde dikenli bir kırbaç gibi iz bırakmış... Böyle biriyle karşılaştığınızda, biraz olsun mutlu görünmeye cesaret edemezsiniz.

"Adın ne genç adam?"

"Hayati."

Viski bardağını tutan elinden işaretparmağını kaldırarak koltuklardan birini gösterdi. Değneklere yaslanarak geçip oturdum. Alçıdaki bacağımı, çeşitli çap ve markalarda Hava-

na puroları dizili sehpanın altına uzattım. Bay Bombacıyan da çaprazımdaki koltuğa kuruldu: "Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim."

"Niko'nun arkadaşısın demek."

Arkadaşıydım. Biliyorsunuz, Niko artık aramızda değil. O öldü. Fakat madem öyle düşünmek istiyorsunuz... "Evet."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmiiki."

"Ne iş yapıyorsun?"

En son, haşere ilaçlama servisinde çalışıyordum. Laf aramızda, kökü derinlerde yatan bir amaçsızlık içindeyim. Sürtmekle pineklemek arasında sallanıyorum... "Şimdilik boştayım."

"Otelin penceresinden düşerken Niko'nun elini yakalamışsın?"

"Doğru."

"Sonra da birlikte aşağı uçmuşsunuz?"

"Evet..."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Ne gibi?"

"Bizim ne iş yaptığımızdan bahsetti mi?"

Cinayet, adam kaçırma, uyuşturucu ticareti, tehdit, şantaj, işkence gibi işlerinizden mi? Yo... "Hayır, hiç bahsetmedi."

"Evin nerede?"

"Şişli'de." *Şimdilik.*

"Ailen hayatta mı?"

"Annem yıllar önce vefat etti." *Aslında annem ölüm döşeğindeyken, bana gerçek annem olmadığını söylemişti fakat ne fark eder?*

"Diğerleri?"

"Kardeşim yok. Babam ve üvey annemle de pek görüşemiyoruz." *Gerçi babam da üveydi... Her neyse.*

Atom Bombacıyan viskisinden bir yudum aldı: "Sana bir teklifim var, Hayati. Soyadın neydi?"

Hâlâ aynı: "Tehlike."

"Beni iyi dinle Hayati Tehlike. Ben bir işadamıyım. İş dünyası biraz karmaşıktır. Bazen sert oynamak gerekir. Risklerle, şiddetle, korkularla doludur. Güçlü ve ısrarcıysan bu dünyada ayakta kalabilirsin. Para konuşur. Bazen de silahlar, yumruklar konuşur. Gerisi yalandır. Anlatabiliyor muyum?"

Eah, fena gitmiyorsun. "Elbette, gayet iyi anlıyorum."

"Niko benim tek çocuğumdu. Evladını kaybeden bir baba... Beni dinliyor musun?"

Başka seçeneğim var mı? "Tabii ki." Hem kibar hem de üzgün görünmek gerçekten zor iş.

Uyuşuk bir kaplumbağa gibi yavaşça gözlerini kırptı: "Evladını kaybeden bir baba, ölmüş babalara imrenir. Benim için hayat artık devam etmiyor. Bu sana saçma gelebilir." Birden canlandı: "Her neyse. Klas bir gence benziyorsun. Seni gözüm tuttu. Niko da sendeki cevheri görmüş demek ki. Sargılarından kurtulunca buraya gel. Abidin Dandini'yi bul. Seninle o ilgilenecek. Bir şey içer misin?"

"Soğuk su."

Atom Bombacıyan başını kapıya çevirip seslendi:"Victor!"

Uşak eşikte belirdi: "Buyurun efendim."

"Misafirimize su getir. Soğuk!" Viskisini kafaya dikti. Bardağı indirdiğinde yüzü yumuşamıştı. "Kusura bakma Hayati, kendimde değilim. Belki de teklifimi düşünmek istersin?"

"Tam olarak ne teklif ettiğinizi kavradığımdan emin değilim."

"Güzel. Bunu sevdim..." Zehir saçan bir sırıtışla etrafa bakındı. "Kirli işlere bulaşmaktan çekiniyorsun ha? Dünyaya bir bak, Hayati Tehlike! Bankalara, okullara, siyasi partilere, hastanelere, orduya, holdinglere, borsaya, karakollara, medyaya, adliyelere, trafiğe, fabrikalara iyice bak! Vergi sistemini, eğlence endüstrisini, asgari ücreti gözden geçir! Ve bana temiz bir yer göster! Hem yasal hem de iyi ve doğru olan bir

şey söyle?!" Sehpadaki kutulardan birinden bir puro [corona] alıp yaktı. "Uğruna şiir yazılabilecek, beste yapılabilecek bir tek şey var mı?!"

Cevabım kesindi: "Yok."

Bu arada Victor, etkisiz hale getirilmiş bir bomba gibi gururla taşıdığı tepsideki bir bardak suyu sehpaya bıraktı. Victor'a "Kalem, kağıt ve makas" dedi Atom Bombacıyan.

Dışarıda cırcırböcekleri bir milyonerin bahçesine konduklarının bilincindeymiş gibi neşeli bir melodi tutturmuşlardı.

Bay Bombacıyan ayağa kalktı: "Biraz hızlı düşünmeye ne dersin delikanlı? Düşürdüğün bozuk paraları aramak için ağaca tırmanma yani. Tamam, insan isterse on dakikalık işi yıllarca erteleyebilir. Fakat hayat bir mola değil. Ne iş yaparsan yap, kendinden daha aptal kimselerin gözüne girmen gerekecek. Bundan kaçınamazsın. Yine de kanunların dışına çıktığında, vicdanının sesini daha iyi duyabilirsin. Kurallar seni robotlaştırır. Özgürlük hâlâ riskli bir ayrıcalık. Her şeyi devletten bekleme. Masum bir hayat, seni ancak haksızlığa uğrama tehdidiyle baş başa bırakır. Şiddete karşı çıkmak elbette her budalanın en doğal hakkıdır. Çünkü tek hücreli canlıların B planı yoktur. Dinozorların da B planı yoktu. Kimin kazandığı ya da kaybettiği önemli değildir; önemli olan kimin daha çok dayak yediğidir... ya da kimin nalları diktiği..."

"Sözünüzü kesiyorum fakat şiddet vicdansızların tarzı değil mi?"

"Cinayetin ille de cezalandırılması gerektiğini düşünen eski kafalılardan mısın yoksa? Kainat kestirmelerle doludur evlat. Vicdanın sesi, zannedildiği gibi yaşlı bir hemşirenin şefkat şovunu sunarken kullandığı türde, yumuşak ve emniyetli bir ses değildir. Vicdan, sömürge tutarlılığına; sulandırılmamış, pürüzsüz bir vahşetle isyan ettiğinde seni harekete geçiren yankılı bir vokal yapar! İtibar biçmek istiyorsan,

dehşet saçmalısın: Çoğu kimse, dize getirilmedikçe içtenlik nedir bilmez... İtaatle garantilenen rezil konforun foyasını meydana çıkarmalısın! Hayat, her birimiz için ölüm-kalım savaşıdır. Seyirci kalmak, pes etmektir, inan bana. Yasal adalet, anahtar deliğinden geçen os.ruktur! Yenilgiyi kabul edersen başın belaya girer. Bu bir gözdağı değil, baba nasihati. Oğlum ölse de ben bir babayım." Bu son cümleyi söylerken her iki başparmağını kendine çevirdi. Niko, küçük bir bebekken bu parmakları sıkıştı demek. "Tutarlılık, şahsiyetsizliği kamufle eder. Buna karşılık, muktedirler de kendileri hakkında kolayca yanılırlar. Sıra dışılık da, sıradanlık da hayatın sonsuz gizeminin ayrılmaz parçalarıdır. Ivır zıvırın peşinden koşan bir açgözlü mü olacaksın, paha biçilmez şeylere burun kıvıran bir müşkülpesent mi? Kulağa hoş gelen yalanlar seni yufka yürekli bir köleye çevirebilir. Kısacası, karara varmak için elimizde yalnızca sezgi ve hislerimiz vardır. Fikirler, düşüncelerden doğmaz. Bilginin asıl fonksiyonu, duygularımızı değiştirmesidir. Zihniyet, hissiyata tâbidir. Çaktın mı köfteyi?"

Atom Bombacıyan'ın retoriğinden etkilenmiştim: "Pekala, kabul ediyorum. İkna oldum. Sizinleyim."

Victor, pamuğa işeyen karınca kadar sessiz, iki dosya kağıdı, bir dolmakalem ve makası sehpaya ihtimamla dizdi ve çekildi.

Baba Bombacıyan, dosya kağıtlarına eşit kareler çizdi. Her kareye bir harf yazdı, sonra kareleri numaralandırdı:

H A Y A T İ T E H L İ K E A R A M I Z A H O Ş G E L D İ N !

Kağıtları keserek, kareleri üst üste dizdi: "Burada tam 30 kupon var Hayati. Abidin Dandini'yle çalışacaksın. Üstesinden geldiğin her işten sonra sana bir kupon vereceğim. Kuponları tamamladığın zaman, gerçekten bizimle olacaksın. Anlaştık mı?"

Vay canına! "Anlaştık."

Kardanadam katliamı

Kabil'den bu yana 20 bin yıl geçti
fakat cinayet işinde hâlâ acemiyiz.
[ORSON WELLES, 1915-1985, *Mr. Arkadin*]

Geceyarısı Kovboyu [Midnight Cowboy, 1969] filmini bilir misiniz? Abidin Dandini, oradaki Ratso Rizzo'ya [Dustin Hoffmann] benziyor. Ratso'nun onbeş yaş büyük, daha şık ve daha sağlıklı hali. Dandini de Ratso gibi Sezai Aydın'ın sesiyle konuşuyor: "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

"Sağ kolunu 20-30 derece kır."

Dediğini yaptım.

"Sol elinle sağ elini alttan iyice kavra."

Parmaklarımı açıp daha sıkı kapadım.

"Sol ayak önde, sağ ayak arkada, ayakların arası omuz genişliğinde açık."

Bacaklarımı biraz daha araladım.

"Namluyu aşağı doğru tut."

Tabancaya ince ayar çektim.

"Buna 'Weaver Pozu' denir. Hareketli hedefleri en iyi böyle vurursun."

Tatlı bir heyecan duyuyordum.

"Gebert onları!"

Karşımda yan yana dizili duran yedi kardanadamın taş kalplerine ateş ettim!

Sen cehenneme gidince, cehennem daha kötü bir yer olacak

Güneş, altında hiç cinayet işlenmiyormuş gibi parlıyordu.

Abidin Dandini'yle birlikte Bombacıyan malikanesinin

bahçesinden, gümüş Mercedes'e [S 500] doğru yürüyorduk. Sürekli bir şeyler anlatıyordu. Çenesi kontrolden çıkmıştı: "Bayat b.k, işe yaramaz b.ktur, sakın unutma" diyordu. Onu, neden bahsettiğini çoğu zaman anlamaksızın dinliyordum. "Ceninler bile yalan söyler." Ne demekti ki bu? "Polisler fareler gibidir, birine rastlarsan bil ki sürü de yakınlardadır."

Arabaya bineceğimiz sırada sordum: "Nereye gidiyoruz?"

İkimiz aynı anda arka kapılardan girip deri koltuklara oturduk. Şoför koltuğundaki Hızır Hızlı'ya seslendi: "Vakur Avangart'ın tamirhanesine." Böylece ben de cevabını almış oldum.

Hızır Hızlı, Terminator'den kaçıyormuşuz gibi Mercedes'i alçaktan uçururken, Abidin Dandini beni irşada devam ediyordu: "Hiçbir şey, insanın kafasını düşmanından gelen bir jest kadar karıştırmaz. [...] Doğru adamı vurana kadar bir sürü kişiyi harcarsın. [...] Sinema filmlerindeki ölülere dikkat et, mutlaka kıpırdarlar; bu yüzden romanlar daha inandırıcıdır. [...] Yüksek bir yere çivi çakman gerekirse, merdivene elinde tek çiviyle tırmanma..."

Sefaköy'de bir araba mezarlığına vardık.

Burası altüst edilmiş çöl kadar tozluydu. Her yer iç organları çıkarılmış arabalarla doluydu. Sağda solda çürük oto lastikleri, parçalanmış koltuklar savaşta yaralanmış gibi yatıyordu. Istiflenmiş hurdaların paslanışını görebiliyordunuz.

Teraslı bir hangarı andıran dökünti binaya doğru yürüdük. Yarı ahşap, yarı beton binanın içinden çekiç sesleri geliyordu. Havadaki keskin makine yağı kokusu genzimi yakıyordu. Rüzgar, çakılları bir o yana bir bu yana sürüklüyordu: Civarda cinler satranç oynuyordu sanki. Nereye baksam kararmış, çürümüş, yamulmuş zımbırtılar çarpıyordu gözüme. Burası dünyanın cehenneme en çok benzeyen yeriydi. Dumanların arasında beliren Vakur Avangart da zebaniye en

çok benzeyen adam: "Abidin Dandini! Hangi dağda kurt öldü?" Yer yer metal protezlerin ışıldadığı ağzı, kömür madenini andırıyordu.

"Konuşmamız lâzım." Abidin Dandini'nin sesi, vampir nefesi kadar soğuktu.

Vakur Avangart, işitme cihazı büyüklüğünde bir et beni bulunan sol kulağını kaşıdı: "Mesele nedir?"

"Yürüyelim şöyle."

Meteor çarpması sonucu oluşmuş gibi geniş ve derin bir çukurun kıyısında ilerliyorlardı. Ben de peşlerine takılmıştım.

Yüzlerce hektarlık alanda, sıvası dökülmüş üç-beş fabrikanın mekanik kalp atışları duyuluyordu. Çok uzakta havlayan Kangal köpekleri ve homurdanarak geçen kamyonlar dışında hiçbir hayat belirtisi yoktu. Hızır Hızlı, Mercedes'in yanında dikilmiş sigara içiyordu.

Anlaşılan, Avangart, Dandini'den papara yiyordu. Rüzgar ve toz yüzünden, konuşmalarının pek azını işitebiliyordum.

Birkaç dakika süren turlamanın ardından durdular. Vakur Avangart, Abidin Dandini'ye yalvarmaya başladı. Yaklaştım. Eli ayağı titriyordu. "Şeytana uydum, bu seferlik affedin n'olur!" diyordu, "A.ma koyduğumun parasını, s.ktiğimin son kuruşuna kadar toslarım! Atom Bombacıyan için 500 bin lira nedir ki? Size söyleyecektim zaten. Araklamadım. Aynasızlar her Allah'ın günü beni dürtüyor. Gagalarını ıslatmam gerekti..." Diz çökmüştü. Ağlıyordu. Korkudan bayılmak üzereydi. Dandini'nin ayaklarına kapandı.

Abidin Dandini, belinden tabancasını çıkarırken, kısık gözlerle etrafı kolaçan etti. Horozundan namlusuna kadar ince nakışlı bu Browning'i işleyen ustanın artık kör olduğuna bahse girerim. Abidin Dandini namluyla Vakur Avangart'ın kafasını tıklattı. Ter içindeki kurban, iniltili bir şekilde, zar zor nefes alıyordu. Dermanı kalmamıştı. Abidin Dandini de elinde silahla bir o yana, bir bu yana dönüyor-

du. Keyifsizdi. Fakat fiyakalı, karizmatik ve cool'du. Ben de onun gibi olmak istiyordum ama olamıyordum. Kaldı ki o bile kendisi gibi olmakta zorlanıyordu.

Avangart'ın kayda değer bir kapanış cümlesi söyleyemeyeceği kesinleşmişti.

Abidin Dandini, sözü tabancaya bırakmadan önce derin bir nefes aldı: "Iğrenç herif! Sen cehenneme gidince, cehennem daha kötü bir yer olacak!"

Duf!

* * *

1999 model siyah Harley-Davidson 'ın [Road King, Classic - FLHRCI] sırtında, gettoların son silahşoru gibiydim. Makine resmen asfaltı kıymıklıyordu. Levent, Güvercin Sokak'ta bir villanın kapısında durdum. Motordan indim. Kaskımı çıkardım. Çantadan yorgan paketini, teslimat makbuzunu ve tükenmez kalemi aldım. Zile bastım. Bahçe kapısını çürük greyfurt suratlı bir herif açtı. Havlarcasına sordu: "Kimi aradınız?"

"Nuri Torino'ya bir kargo var" dedim, "imzası gerekiyor."

Kaşlarını çatıp deri montumun yakasındaki 'Godot Kargo' amblemini inceledikten sonra demir kapıyı suratıma kapattı.

Bir süre sonra Nuri Torino ortaya çıktı. Saplantılı birine benziyordu: Zayıf ve şıktı. Makbuzu ve kalemi uzattım. İmzalarken "Kimden?" diye geveledi.

Müstakbel katiliniz... "Abidin Dandini'den" diyerek yorganı kucağına attım.

Rakibine sarılan boksör gibi paketi çevik bir hareketle kavradı. "Bu da ne yahu?!" derken, sesi miyavlayan bir kurbağanınki kadar ürkütücüydü.

Uçarak motora atladım. Kaskımı taktım ve vınladım.

Yolda, Nuri Torino filminin devamı gözümde canlanıyordu: Mister Torino salonuna dönüyor. Ambalajı yırtarak

açıyor. Yorganın üzerindeki kurukafa desenlerini görünce, omuzları düşüyor ve bir koltuğa çöküyor.

Ölüm yorganı, mafyanın sayısız tehdit yöntemlerinden biridir. Kurukafa deseni "Sen artık ölüm döşeğindesin, bu yorganı eskitemeden cartayı çekeceksin" manasındadır.

Nuri Torino'nun neden zımbalanacağını bilmiyordum. Kendi haline bırakılsa, muhtemelen yirmi-otuz sene daha yaşardı. Fakat mafya o yılları Bay Torino'nun takviminden silecekti.

Genzimden, bir Şarköy türküsü tutturdum. Kaskın içinde kurukafa misali pis pis sırıtıyordum. Halbuki uzaktan uzağa Nuri Torino'nun davul gibi çarpan kalbini duyuyordum.

* * *

Helezon şeklindeki dar merdivenlerden bodrum kata inip hamam büyüklüğünde bir banyoya vardık. Çıplak iki adam, yüksek sandalyelere karşılıklı oturtulup sıkıca bağlanmıştı. Birinin saçlarından kanlar süzülüyordu. Suratı mor şişliklerle doluydu. Gözleri kapanmıştı. Baygındı. Diğeri salya sümük ağlıyordu. Ödü kopmuştu. Bu insan enkazlarının çevresinde, sumo güreşçisine benzeyen, kan lekeleriyle dolu beyaz gömleklerinin kollarını sıvamış, hımbıl görünümlü iki herif, ellerinde tuhaf birtakım aletlerle deviniyordu.

Ağlayan vatandaş bizi görünce feryat etti: "Yardım edin! Kardeşimi öldürüyorlar! Kurtarın bizi!"

Aşağılık psikopatlar! Allah belanızı versin!.. "Neler oluyor burada?"

Abidin Dandini "Bunlar ikiz..." dedi.

"Hangileri?"

"Sandalyedekiler."

Bir adamı konuşturmak için ikizine işkence ediyorlardı demek. Zavallı ikizler, artık birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

Dikdörtgen şeklindeki uzun banyonun diğer ucuna, işkence köşesine yürüdük. Eziyet uzmanları, mutfağı teftiş edilen aşçıbaşı havalarında bizi selamladılar: "Hoş geldiniz patron."

Bizden medet uman elemanın başı öne düştü.

"Hoş bulduk. Nasıl gidiyor. "

"Ötmedi henüz. Böyle devam ederse, onu ikizine tekrar benzeteceğiz."

Sumoculardan biri yavaş yavaş işe koyuldu: Usturayla, kanlı kafanın gövdesine rastgele çizikler atıyordu. Adamcağız sayıklar gibi inliyordu. Diğer kurban gözlerini sımsıkı yumup başını sağa sola çeviriyordu. Kardeşinin korkunç haline bakamıyordu. Abidin Dandini, onun bu acıklı durumundan ötürü neşelenmişti. Gidip kulağına eğildi: "Senin biraderin vücudunda jilet kesikleri hızla çoğalıyor. Bundan şikayetçi görünmüyor. Diğer adamımız elindeki kaya tuzu topağını kesiklerin üzerinde gezdiriyor. Bu işlem, biraderi kendine getirir!" Kanlı kafa tiz bir çığlıkla fayansları çatlatınca, Dandini de sesini yükseltti: "Şimdi başını suya daldırdılar." Küvetin içinden hırıltı ile gurultu karışımı sesler geliyordu. Adamı sudan çıkardılar. Boğazı yırtılırcasına öksürüyordu. Abidin Dandini başını kaldırarak benim de eğlenip eğlenmediğimi kontrol etti.

"Namussuzlar!" Kurban, Abidin Dandini'nin sözlerinden hoşlanmamıştı. Gözlerini bir an kocaman açıp bana baktı ve tekrar yumdu.

Dandini'nin keyfi daha da artmıştı: "Şimdi bir parmak daha kesilecek galiba?!"

Sumocu moronlar bunun bir emir olduğunu anlamışlardı. Biri, kerpetenle kurbanın sol yüzük parmağını ikinci boğumundan sıkıştırdı.

"Kardeşin artık nikah yüzüğü de takamayacak!" deyince, sağ elin yüzük parmağının koparılmış olduğunu fark ettim. Parmak, küvetin kenarında süs gibi duruyordu.

Abidin Dandini, gerçekleri görmeyi reddeden kurbana, naklen yayın yapıyordu.

Yıllar sonra, kristal avizeden kesilmiş pırıltılı bir kıza, ben de aynı yöntemle entipüften bir korku filmini anlatacaktım.

Kerpeten takırdadı ve parmak fırlayıp ayağıma çaptı.

Uzayda her namlu tetiğin emrinde

"Nasıl buldunuz efendim?" diye gülümsedim.

Hırıltılı sesiyle "Ziyadesiyle leziz; sanki ağzının içinde karnaval düzenliyorlar!" dedi.

Beylerbeyi Sarayı'nın bahçesinde Yadigar Dragon portakal soslu somonu iştahla yiyordu. Aslında yemeğin tadı, üzerine tozşeker dökülmüş kaplan kakası gibiydi fakat adam tat alma duyusu yüzde 60 oranında zayıflayacak denli yaşlı olduğundan farkı anlayamıyordu. Buruş kırış kafası, insan yiyen bir hamburgere benziyordu. Gıdısı, pelikan kesesini andırıyordu. Bir kenara çekilip, yetmişbir yaşındaki bu adaptasyon kaçakçının son dakikalarını seyre daldım.

Sosa, sıvılaştırılmış botulinum toksini karıştırmıştım.

Yedi sene tutuklu kaldığı Fransa'dan yakayı zor kurtarmış bir haydutla, anıları tazeliyorlardı. Ciddi bir havada geçen sohbet, Dragon'un kahkahasıyla makas değiştirdi. Bu onun son gülüşüydü. Somondan bir lokma daha çiğneyip yuttu. Ütüyü fişte unuttuğunu birden hatırlayan kocakarı misali irkildi. Aniden irileşip kızıllaşan gözleri cam gibi çatladı. Çatal bıçak, taş kesilen parmaklarının arasından kaydı. Felç geçiriyordu. Ellerinde, yüzünde ve vücudunun görünmeyen yerlerinde hızla sinek yeşili benekler oluşuyordu. Yadigar Dragon ağzından beyaz bir köpük taşırarak geriye doğru kasılmaya başlayınca, enikonu telaşa kapılan misafiri onu eski haline getirmeyi denedi. Sağda solda moda takipçisi dober-

manlar gibi bekleşen beş-altı koruma da patronun imdadına koştular. Yadigar Dragon alev almıştı da, onu söndürmeye çalışıyorlardı sanki. Diğer masalardaki sosyetik müşteriler önce can çekişen Dragon'a, sonra da birbirlerini paniğe sevk ederek çığlık çığlığa bahçe kapısına doğru koşuştular. Papyonumu çıkarıp bir masaya bıraktım ve güneş gözlüğümü takıp kalabalığa karıştım. Bay Dragon sandalyesiyle birlikte sırtüstü yere devrildi. Kaldırdılar. Bir koruma, elindeki şırıngayı patronun kasığına saplayıp Atropine olduğunu tahmin ettiğim bir sıvı enjekte etti. Zehirlenmeye karşı alınan bu tedbir takdire şayandı, fakat işe yaramayacaktı. İki fedai, mutfağa seğirtti. Dragon'un sırasıyla beyni, kalbi ve böbrekleri bir-iki dakika içinde çürümüştü. Bahçe kapısında dönüp bir kez daha baktım: Göz çukurlarından fışkıran kanla birlikte gözleri somon tabağına düştü. İşi bitmişti.

Beylerbeyi Sarayı'nda Yadigar Dragon adına rezervasyon yaptırıldığından haberdar edilmiştim. Şef garsonu birkaç saatliğine rehin aldım: "Çenesine sahip olan, hayatına da sahip olur. Anladın mı?" Kolay öğrenen garsona, saray müdürünü telefonunla aratarak, "Gelemiyorum. Benim yerime bugün Sergio Leone adlı Levanten bir servis sihirbazı bakacak" dedirttim. Sonrası malum.

Yadigar Dragon'un izini bulana kadar imanım gevremişti...

Cengiz Cingöz, Atom Bombacıyan'ın benimle özel olarak görüşmek istediğini söylemişti. Cengiz, Niko'nun fedaisiydi. Niko ölünce, Bombacıyan malikanesine avdet etmişti.

Atom Bombacıyan'la konuşmak, dünyanın en zor işi. Çünkü afazisi var. Evet, ülkenin en büyük mafyasına, beyninin konuşma merkezi tahrip olmuş, ne dediği katiyen anlaşılmayan bir adam hükmediyor...

Baştan anlatayım da kafanız büsbütün karışmasın. İki sene önce, bir kış günüydü. Yağmur, alabora olmuş isli bir akvaryumu andıran gökyüzünden minik, ölü balıklar halinde

yağıyordu. Atom Bombacıyan, Abidin Dandini ve ben malikanenin salonlarından birindeydik. Atom Bombacıyan küçük ve yavaş adımlarla dolaşarak konuşuyordu: "...Bir deliyi delilik yapmaya ikna etmeye çalışmak da delilik! Acele etmeyelim. Eşekten önce ahıra girmenin âlemi yok. Eşekler üç kere anırdıktan sonra bir kere os.rur. Bu kuraldır. İnat edip yolumuzdan çekilmezse, onu çiğ çiğ yiyip sonra da diri diri mezara gömerim!.."

Tam olarak neden bahsettiğini hatırlamıyorum. Romanya'dan yüklü bir mal gelecekti, Hikmet Mete Tetik araya giriyordu galiba. Bay Bombacıyan "Bunak bir fahişenin çürümüş rahminden fırlayan o bıçkın kırıntısını cehennemin yörüngesine oturturum!" dedi ve güm diye yere yığıldı.

Abidin Dandini ve ben Bombacıyan'a koştuk. Ateşi vardı.

"İyi misiniz?"

Gözlerini kırpıştırdı, gülümsedi ve "Uğurlu taytım çok sıkıyor. Kabız binbaşı düelloda. Mitterrand'la gölde kirpi otarayım" dedi.

Dandini'yle birbirimize baktık. Katillerin de uyması gereken görgü kuralları var: "Pardon efendim, ne buyurdunuz?"

Atom Bombacıyan bize tutunarak doğrulurken, sinirli sinirli söylendi: "Anatominize madalya mı çarptı ne? Milattan Önce şöhret otomatikti! Çekirdekli bal verin!"

Abidin Dandini, sislerin içindeymişiz gibi başını kaldırıp sağa sola bakındı ve haykırdı: "Derhal bir ambulans çağırın!"

Uzay üssüne benzeyen hastanedeki nöroloji uzmanı, Atom Bombacıyan'a afazi teşhisi koydu. Fonemik parafazi ve agrafiye yakalanmıştı. Yani patronumuz söylemek istediği kelime yerine ona ses itibariyle benzeyen başka bir kelime telaffuz ediyordu ve yazma yeteneğini kaybetmişti. Dahası, zihninden geçen ile ağzından çıkanın farklı ifadeler olduğunu ayrımsayamıyordu. Onunla konuşmanın tek yolu vardı:

'Mi' soru ekiyle biten sorular sormak ve "He" ya da "Yok" şeklinde cevaplamasını istemekti. Zira evet yerine Levent, hayır yerine aygır filan diyebilirdi.

He, yok: İşte cinai şebekemize yön veren sihirli kelimeler.

Doktorun anlattıklarına bakılırsa, Atom Bombacıyan'ın bu duruma düşmesinin bir sebebi, güya kilo vermek için yuttuğu Topamax adlı ilaçmış. Bipolar bozukluktan yani çift kutuplu ruhsal dengesizlikten mustaripmiş meğer: Gündüzün manik, geceleyin depresifmiş. Viskiye olan düşkünlüğü, geceleri uyuyarak geçirebilmek içinmiş. Bipolar bozukluk, onun risk almayı sevmesini açıklıyormuş. Gama bıçağı kullanılarak yapıldığı için iz bırakmayan gizli bir ameliyat [Bilateral cingulotomy] şifa getirmemiş. Üstelik beyninde ödem oluşmuş. Kafein hapları ve amfetamin kullanıyormuş. Velhasıl, santral sinir sistemi kördüğüm olmuş...

Atom Bombacıyan iyileşemedi. Ben de mafyaya katıldığım ilk dönemdeki gibi, merkezin dışında kaldım. Atom Bombacıyan'la sürekli görüşen ve onun emirlerini bize ileten kişi Abidin Dandini'ydi. Dolayısıyla, patronun benimle baş başa konuşmak istemesine şaşırmıştım. Bu isteğini nasıl dile getirmişti acaba?

* * *

Huzura çıktım.

"Beni mi emrettiniz?" *He mi, yok mu?*

"Hırçın dul beş gol atmadığında, hayali leşe bağlatır ipi."

"Benden özel bir isteğiniz mi var?" *He mi, yok mu?!*

"Dur, pasif cüceyi haşlama geceden. Kuş bana sordu. Hem cenin de çediğini palet gibi vuruyor. Leş payı sorun olmaz."

"Bana bir görev mi vereceksiniz?" *He mi, yok mu?!!* İçimi kaynar bir sel basmıştı...

"Artan kan senin!.. Çarpık mor kuklanın doğduğu barda bacın nasıl birinci seçildi?"

"Söylediklerinizi anlayamadığımın farkında mısınız?" *He mi, yok mu?!!!* Ne desem, denize düşen yıldırım gibi boşa gidiyordu.

"Lobiye tozduğunda motor setine termit üşüşmüş!"

Telaffuz ettiği sesli harfleri akılda tutabilsem bile, hangi sessiz harfleri değiştirerek bu abuk sabuk cümleleri kurduğunu saptamam imkansızdı: "Daha sarih konuşamaz mısınız efendim?" *Sonunda delirdiniz, aklınızın emniyet kayışı koptu ha?*

Gözleri, can çekişen bir av köpeğininkiler gibi kıpkırmızıydı. Saçma sapan cümleleri acayip vurgularla söyleyerek zirvanın zirvesine taşıyordu: "Kent çoraklığının sırnaşık ekiplerini, melanet, fesat icraatını ibiş enişte geberse yenemez. Havai. Uzayda her namlu, tetiğin emrinde. Deli kölelere alıştık karımla. Nafakasız çoğunluğun ardındayım. Dost bağından tombul bekçiler de sökülse, şefi yirmi lirayla idare etmezdi ki, ona gayrı ses etme. İndekse palavra işliyoruz. Yuh! Kant bizi gene şarj etmedi mi? Finansta bir seviye korunacak. Karalayıcı peçelerin yüzeyini sel çimenlere gömer. Hemen röfle yaptır. Aklını bir kır, dibi neredediir bakalım. Şili'de ışık açıksa uyanıyorsun. Jet dediğin yanıyor ve de bilim görmüyor. Harpleri, gözlükleri, lüferleri ayarlayamıyoruz. Cayıyorlar. Latan kaçık, uzmanlaştıkça çürüyor."

Adeta, Hollywood filmi fragmanlarının meşhur dış sesi Don LaFontaine'den [1940-2008] lirik bir şiir dinlemekteydim: "Kumda vay tırtıl ölse, uçurumdan iki tane Rus'u atıp piç kurusuna çıtlatın. Sufi güya, ilk turda elenir mi dersin? Cüzam gazisi kahpenin uyuzludan yara izi işleyişlerini öğreniyordu. Çiğ keder oyalar beni. Yetimlerleydim. Tilt kızardı. Yardım. Rahat tuzak, bilirsin? Fas'ta boşa yarışıyorduk. Kurnazdı. Cesaret sebebiyle kınanmış kişi ağlıyordu. Korkuların güncelliği beleş, hayırların güncelliği ağır gelir. Çağında ilhanın dibini sığ sanan hiçten dingildesin. Onur kördüğüm,

imzayı koy, ipi hazırlıyorum: Kapris volkaniği çağlayarak yoz tecrübesine ayılmıştı; isli sisli gece, şakalarını geniş sanarak yuvarlamış, dekadan kaçıklara kızmamıştı say ki. Ve hazan bağını talan eder; oyun efkar tapası. Tümü sözlerimin özüne çelme iken artık donuklaşıyorum asgari. Aşk'm adresinde, hiçlikte, nazenin beyin evrime demirli. Gemi beşik. Bir kişi güvenlikliydi. Fiziği hasırdandı. Yazan eşi, ahbapları, kalbe zıt krizi, bazen uğurlu tarifinin özetini sürdürüp giderlerdi. Yazın dünyadaki üzgün güveyler gelip tok karnına inat sayhası ısırmıştı." Atom Bombacıyan'ın çenesi ve ağzı titreyerek gözyaşlarına hazırlanıyordu. Tek kelimesini anlamadığım halde, konuşmasını can kulağıyla dinliyordum.

Görünüşe bakılırsa, benimle çok acıklı bir hatırasını paylaşıyordu: "Yani gar, vagon için. Kasvet ruhu yakar. Aksi, durağan, pis en kısa torununun omuzdaşlarıylaydı. Kuyruğunu yalandan sallayan enselendi. Fil tezeğinde altın kaybedin. Kuyumuza şemsiyesini açmaz üveyse. Güz kanı şekerlendirmişti. Toy efrada aşina ah geyşa soldu. Çoğunun yılmadan kopmaz ipi! Ağzını öpünce zihninin ayarı bakma yavaşladı. Kışlık meyvesini yuttu: 'İlginç de, tırstık?' Hep şuur hali. Yangına ilk toslamamıştım. Dil evreninin gücü az. Fırtına değil veremdi. Hırs dünyasının hırsla ihyası azdırırdı. Dadını alevli sona eklendiğinde görmemiştin. Orda kahvenin ucuzuyladır dırdır. Şablon efkarı, fantom vapurcuğu, karbon şey, baloncuk... şehrinde sinir haplarıyla siniyordu deli. Hoş, uçmazdık. Migrene doyup da enikonu kanınca, fuarı kapar keş. Kahır belaya eşit: Gam yenmez mi? Ergen gelin karşısına kırk görümce alınca, kurbanlık tipi mahvoldu. Hapşırırdık kola açarken. Yem öğrenci kuğularınmış."

Sözleri, fahişeler sendikasının faaliyet raporu gibi karmakarışıktı: "Hayırlı evlat badigart, Saygon'da kılıç sattı; karda jojoba, tilki, kalem ucu... Ya vergiler? Aynı tüzükler, külçeler, iletkiler, polenler kaldılar. Kask giyme. İkiz türbe

Fizan'dadır. Harami cici felsefeci tatbikatta bir tütün çiğnerse toz olma, zehirlenmesin. Patetik reaya ötmediği zaman, ilkel devriye delirip hepsinin ümüğüne binmişti. Kabaredeki son otlakçının zıbarmış figürü kanda serpildi be. Galiba kargoyu büyük Po otlaklarına iten isimsiz pigme oydu. Gayretliler toktur. Ceset deşikse parçayı iliştir. Zom olmadığından eminsen, iştahsızdır belki. Lanetim geçse, gol atar oğlum. Horozlar piramide mi kondu? Pilli avcıyı silah veya kolonyası ıslatsın. Boş otoda dirilen Meksikalı dişi kim ya da kimindir? İlacı viski. Daha dün, Pekin'de kaçak jokey nallattım. Haziran garaj koklamaya yetiyordu. Çaktım büyü takımını. Paslı tren kapanmıştı. Yargıç beni ipe çeliyordu. Cânım sütlü mısır patlamış mı? Perhiz namert ömrüne ne katar? Hap yutmanın dejenere avuntusu için banyoda değişiklik tasarladım. Uyumsuzluğun çırağı kiralanmaz. Tapınağın bulutu ufak. Yöre ifrit radarıyla taranmalı. Gazabıma takılan pişerdi. Nah paradigma kazındı; güncel çile, ekmeğin yeni kapanı. Viranenin dinç sahibine peri verelim mi? Nerdeyse zenci de demin kustu. Rulo çalıyı çöz, oyunun sonunda didin. Sırların zayıfı bile cemiyeti kasıyordu. Yerliler gerçekten dişli tokuşuyordu. Filler çürüdü. Kudüs'te depresif âşığa sor, tüy bul, meşe stokla. Tepelemeyin. Engereği zemheri yas'a iletir. Ketum salağa deva yanlıştır. Çünkü türü mayhoştur yağlı Ford'un. Dürbünümü hayta cıvık moruğa fitliyorum. Katırlara tez unufak bir ahır! Robot üye kessin şarkıyı, uyumayalım. Yoğu karamıyorsun, gömüyorsun. Kızlar tuhafsa Doğu pekişirmiş. Şokta mıydı simgesel hippi, krater suyunda? Hemen tetikçiyi sırtlarsın, Japon'un künyeyi de silersen, çeriyi ütüle kaç! Morglarda yün kumaş ile libero Kızılderili soğur. Sebil feciyse çökeriz. Mangırı vidalayıp herkese serpin. Averaj kimde, sathımıza sıksa jeli, boğulduk mu düşünürüz. Camia jönü tepetaklak zedelenmesin. 'Kodaman' yaz taşına, pespaye lort kumla doysun. Mayınlar diz-

dir teğmene, herif pek enerjik. İsyancılar girdapta fön çekmesin. Sağır gözünde kardinal pıhtılaşacaktır. Çöl seçer gemimiz, atımı ful kızartmasın, yolu telden aşsa. Sivrilmiş kemikleri donacaktır. Şekere gömülsem tözüm artık fişeklenir. Cehennemde yazgının çözüldüğü görkemli fesih ile tabii ferasetim kısırdır. Onaylayalım fasıl bitirimini ve koruluğuna perde insin. Şiilik ettim, Perec Amca haklı. Yırtık loş perşembelerim afaki. Hırsız adımlara vız gelen yerde kadavralar savurdum. Çılgın fikstürü, mafya pulu, zar dörtlü gelse kaptırmalı mıyım? Çarpık filonun rotasını sıska kumandan gibi Babil'deki rahleye çevir. Kafile zalimse ahmak kibrin tadını yüceltendir. Gırla şapel tenhalığı tavuslarındı. İrmik zerk et fincan kulp: Ah şu fosfor farkı..."

Fotoğrafta, takım elbiseli genç bir adam, var gücüyle sırıtıyordu. Kim bilir kim?

"Güçlü moronları tam tekmil çarpıtın. Kedime saz aldım. Otogarın polis sinyali biraz kesat. Limon lokavtçıya kesif telve içirir. Marjinal baronun hırt gence özenip haiku, şiir devşirmesi ne sakil! O komadaki konuğu vuralı korsan tutuştu. Falancaya temiz Niko kontratımı devredişimi sayma. Jöle içindir gelişkin tankın izi. İnzivayı yamyamlar hışımla kutladı. Suikast ve mağlubiyet bize rol kesecek ve lakin esrarengizliğini de bileyecek. İstemem gıcır sakallı gureba jargonu. Tevekkeli değil körpeliği iblisin. Uzay tanığı pelerini, ayaktakımı kabini, devrimci tüfek nefesi kâr etmezse namlu kekeler. Doğayı közleyenin vedasından yari ustaca kıskanırım..." Atom Bombacıyan, Tatar gelinleri gibi, ifadesiz bir yüzle ve sessizce ağlıyordu.

Umutsuzca sordum: "Onu öldürecek miyim?" *He mi, yok mu?*

"He."

Hayati Tehlike'de damar var. Düşündüm, taşındım, Bombacıyan Krallığı'nın Tehlike İmparatorluğu'na dönüşmesinin münasip olacağı fikrine vardım. Fakat şimdi bunlardan bahis açmak hem gereksiz, hem de imkansız. Konuşamıyorum. Söylediğimi zannettiğim sözler ile telaffuz ettiklerim örtüşmüyor. Ağzımdan çıkanı da kulağımla doğru duyamıyorum. Yine de eski bir meseleyi anlatmak için Hayati'yi çağırttım, yani Cengiz'e bir fotoğraftan Hayati'yi işaret ettim. Hayati çıkageldi: "Beni mi emrettiniz?"

He ya da yok dememi umuyordu. Bense "Bıktım bu 'he-yok' saçmalığından Hayati. Eşek şakası gibi" dedim.

"Benden özel bir isteğiniz mi var?"

Canım sıkıldı: "Şu basit cümlemi anlamak gerçekten bu kadar zor mu? Ben senin ne dediğini gayet iyi duyuyor ve anlıyorum oysa?"

"Bana bir görev mi vereceksiniz?"

"Allah kahretsin!.. Artık korkulası olduğu kadar acınası biriyim, değil mi?.."

"Söylediklerinizi anlayamadığımın farkında mısınız?"

"O niye? Doğduğunda doktor seni yere mi düşürmüş?!" dedim. Dünyanın en ağır küfürlerini etsem ya da en harika aşk sözlerini söylesem kimse çakozlamayacak.

"Daha sarih konuşamaz mısınız efendim?"

Konuya girdim: "Dert ortaklığını, sırdaşlık tekliflerini, merhamet, şefkat ikramlarını hiç kimse ilelebet reddedemez Hayati. Şu anda telaffuz ettiğim kelimelerin, söylemeye çalıştıklarımla alakasız olduğunun farkındayım. Hoş, ağzımdan doğru kelimeler dökülse, senin için bir mana ifade eder miydi, o da ayrı mesele. Yine de anlatmak istiyorum. Bundan hiç kimseye bahsetmemiştim. İnsanlar, biteviye konuşarak, yaralayıcı gerçeklerin üzerini kelimelerle örter. Ben de

öyle yaptım. 'Aşkımı bir sır gibi senelerdir sakladım.' Şimdi de sırrı açığa vuramıyorum: Ne sevgilim yaşıyor ne de dilim dönüyor. Harfleri, sözcükleri, cümleleri yakalayamıyorum. Kaçıyorlar. Kaçan balık, uzaklaştıkça büyüyor..."

Hayati aval aval bakıyordu. Beni dinlemesiyle yetineceğim, ne duyduğu umurumda değil: "Bundan tam kırk yıl önce, Kurtuluş'ta *Hissikablelvuku* adlı bir kuyumcuda çıraktım. Munis, mülayim, muvazeneli bir gençtim. Dükkan sahibi Karekin Kuyumcuyan bana işin inceliklerini öğretiyordu. Bir senem orada geçti. Yeniyetmeydim. Bir kız vardı: Dargın. Amma tuhaf bir isim? Fakat ona yakışıyordu. Kumraldı. Kestane şerbetiyle sıvanmış gibi parlıyordu. Çocukların güzelliği neşe, kadınların güzelliği acı verir. Dargın da insanın içini sızlatan cinsten bir dilberdi. Onu gördüğüm ilk anı çok iyi hatırlıyorum: Kalbim bomba gibi patlayarak moleküllerine ayrılmıştı; gizli bir çift pençe, damarlarımı çekip sararak yumak yapmış ve yanan çalılara fırlatmıştı sanki. Ne zaman Dargın'ı hayal etsem, onun elmas damlası yüzü gözlerimin önüne gelse, yine aynı şoku yaşıyorum Hayati. Dargın, annesiyle birlikte, Karekin Bey'in evine temizliğe giderdi. Bildiğin gündelikçiydi. Yirmibir yaşındaydı. Pazartesi sabahları, anne-kız, Hissikablelvuku'nun da dibini köşesini süpürüp silerlerdi. Dargın, dükkandaki bütün mücevherlerin toplamından bin kat daha ışıltılıydı..."

Hislenmiştim: "Yadigar Dragon, Hissikablelvuku'ya ayda bir uğrayan bir eşkıya tohumuydu. Otuzlu yaşlarındaydı. Kurtuluş'u haraca bağlayan çetedendi. Bir keresinde, Dargın, Karekin Kuyumcuyan'dan yevmiyesini almak üzere dükkanı şereflendirmişti. O esnada Yadigar da peyda oldu. Domuzun yılandan olma piçi! Dargın'ı görünce, sidikli salyası akmaya başladı. Kızın çenesini tutu: 'İsmin ne fıstık?' Ben bu suali Dargın'a hiç soramamıştım. Bir Ermeni'nin, Müslüman kızına meyil vermesi, ırz düşmanlığının daniskası sayılır-

dı. Adını, annesi ona seslendiğinde öğrenmiştim. O da Karekin Kuyumcuyan'ın zırt pırt 'Atom evladım, Atom yavrucuğum, Atom Bey, Atomcuk...' şeklindeki hitaplarından biliyordu beni. Konuşmazdık. Bir sene boyunca hepi topu Karınca Duası kadar, beş satır kelam ya ettik ya etmedik. Gelgelelim, Dargın'ın aşkı gönlüme Karınca Duası gibi nakşoldu. Bakışırdık. Ona bakarken hep gözlerim buğulanırdı..."

Hayati sözlerimi anlıyor gibiydi. Elbette rol kesiyordu. Fakat onun sevimli sahteciliği, benim canhıraş içtenliğimden daha çok iş görüyordu: "Hasılıkelaın, Yadigar Dragon, Dargın'ı kaptı. Hattâ kol kola Hissikablelvuku'ya geldiler, altın yüzükler, küpeler, bilezikler, kolyeler aldılar. Aşk çiçeğinin gübresi paradır Hayati. İlkin sersemledim. Tabiattaki bütün çiçekler yok olsa ne hissedersin? Karekin Bey, haraç ödediği damat ile yevmiye verdiği gelinin düğününe gitmişti. Mahalledeki fotoğrafçının çırağı, birgün dükkana geldi ve 'Yadigar Dragon'un düğün fotoğraflarından ister misiniz?' diye sordu. Karekin Bey yoktu. Ben de 'Gelinle damadın iyi bir fotoğrafını tabedin, gelip alırım' dedim. Karekin Bey'e sonradan sordum, fotoğraf filan istemiyordu. Gidip, Dargın'ın siyah beyaz fotoğrafını aldım. O fotoğraf, bir ibret vesikası gibi, bir hayat bilgisi kitabı gibi bana gün geçtikçe daha çok şey anlattı: Yadigar haraç toplamaya gelmiyordu artık, çünkü Dargın'ı almış ve aklanmıştı. Dargın temizliğe gelmiyordu artık, çünkü sınıf atlamıştı. Peki ya ben? Ölünceye kadar haydutların prenseslere kavuştuğu bir istasyonda bekçilik mi yapacaktım? Kuyumculuğu bıraktım. Bir tabanca satın aldım. Kuyumculuktan öğrendiğim kadarıyla, tabancamın kabzasına nakışlar işledim. Hâlâ da silahlarımın üzerindeki işlemeleri kendim yaparım. Bir tanesini Abidin'e hediye etmiştim. Her neyse, kendi çetemi kurdum. Suç ortaklığı söz konusu olunca din, dil, ırk ayrımlarının bir ehemmiyeti kalmıyordu. Mermiler evrensel bir dil konuşuyordu. İşler büyüdü.

Bugünlere geldik. Dargın'dan on küsur sene sonra ben de evlendim. Evlenmek bir erkeğin yapabileceği en budalaca fedakarlıktır. Düğün günü sarhoştum. Ağlıyordum. Sümüğümü damatlığımın koluna siliyordum. Hatırlamak ve unutmak insanın kontrolünde değil. Dargın'ı unutamadım... Onu aramıyordum, görmüyordum. Yıllar muhakkak onu değiştirmiş olmalıydı. Yine de, Hissikablelvuku'ya gelen temizlikçi kız, Dargın Dragon'un bünyesinde, giderek eriyip küçülse, kaybolmaya yüz tutsa bile, işte o kızı seviyordum. Kendi kendime söz verdim: Dargın'ı hiç rahatsız etmeyecektim. Zaten pat diye karşısına çıksam, benim deli olduğumu düşünürdü. Yadigar ölünceye kadar bekleyecektim. O zaman, kaç yaşında, ne halde olursa olsun, Dargın'a gidip evlenme teklif edecektim. İcabında, İslam'a dönecektim. Dargın ölürse, Yadigar'ı mıhlayacaktım. Böylece, sevdiğim kadını dul bırakmamış, onu benden alan pisliği temizlemiş olacaktım. Eğer ben ölürsem, gözüm açık gidecektim. Geçenlerde, Dargın'ın öldüğünü öğrendim. Teşvikiye Camii'nde cenazesi kılındı. Oradaydım. 'Nasıl bilirdiniz?' diye sorulduğunda, ben de 'İyi bilirdik' dedim, herkes bana baktı. Kırk yıl boş yere bekledim Hayati. Kırk yıl, Dargın'la aynı gezegende yaşamakla avundum. Kırk yıl bir sürü adam vurdum. Kan döktüm, dehşet saçtım, yakıp yıktım. Yanlış bir oyun oynadım. Çıkışa ulaşmak için labirenti ateşe verdim; nafile. Hapisten kaçmak için kazdığım tünel beni tımarhane mezarlığına ulaştırdı... Şimdi senden ricam şu: Al bu fotoğrafı..." Uzattım, aldı.

Durumu izah ettim: "Düğün fotoğrafından kestim. Dargın'ı kendime sakladım. Fotoğrafın orijinali siyah beyaz. Bir fotoğrafçıya verip renklendirtmiştim. Yadigar Dragon'un kırk sene önceki hali bu. Şimdi yetmişlerinde. Yani fotoğraftaki os.ruk çuvalı çoktan buruştu. Sana daha yeni bir fotoğrafını verebilirdim, fakat ölmesini istediğim asıl kişi... İntikamım zaman aşımına uğradı. Bu cinayet, mağduriyeti-

me son vermeyecek. Aksine, çaresizliğimi perçinleyecek. Yine de cıvık çakalı bul. Ve bana onun kellesini getir. Gözlerini, dilini, kulaklarını, ellerini, ayaklarını, kalbini, beynini güzelce kesip paketlersen makbule geçer. Onları gökdelenin terasından vahşi kuşlara fırlatırım..."

Doğru ve yerinde bir soru sordu: "Onu öldürecek miyim?"

Anlayacağı dilde cevapladım: "He."

Damadın son yolculuğu

Fotoğraftaki adamın kim olduğunu bilen yoktu. Fotoğrafı evvela Abidin Dandini, Cengiz Cingöz, Turgut Rulet [Çeteye ara sıra hizmet sunan gedikli bir tetikçi] ve Victor'a gösterdim. Tanımıyorlar. Çevremdeki herkese sordum. I-ıh. Polise gittim: "Dün gece eve döndüğümde içeride hırsız vardı. Ben girince paldır küldür pencereden kaçtı. Bu fotoğrafı düşürmüş..." Polisten de ses çıkmadı. Fotoğraf elimde, artık önüme gelene soruyordum: "Bu *–lanet olası–* beyefendi kim sizce?" Herif cin gölgesi, cehennem dumanı, ifrit fısıltısı gibi görünmezdi. Namevcutluğu, günden güne, içimi onu gebertme arzusuyla dolduruyordu.

Aylar geçti. Bir bahar akşamı, Kanlıca sahilinde balıkçıların fotoğrafını çekiyordum. Film bitti. Sahil yolunun üst tarafındaki fotoğraf stüdyosuna doğru yürüdüm. Vitrindeki kocaman düğün fotoğraflarından birinde, benim meçhul hedef, kolunda geliniyle sırıtıyordu! Aynı fotoğrafın bir de eski püskü, siyah-beyaz ve küçücük bir kopyası vardı. İkisini yan yana koymuşlar, üzerine de *'Eski fotoğraflarınız onarılır-renklendirilir-büyütülür'* yazmışlar!

Fotoğrafçıdan, vitrindeki damadın Yadigar Dragon olduğunu öğrendim. Bu adı daha önce de işitmiştim. Artık kırk yıllık damadı son yolculuğuna uğurlayabilirdim.

Kabus görürken hayal kuramazsın

Kahkaha yok olmaya mahkumdur.
(MARCEL SCHWOB, 1867-1905, *Çifte Yürek*)

Gece, panterin ağzındaki portakal misali, dünyayı dişlerinin arasında tutuyordu...

Halil İbrahim Kalibre'yle buluşacağımız Owl adlı gece kulübündeydik. Kulübün prestijli loşluğunda, renkli ışıklar yanıp sönüyordu: İçeride polis arabaları UFO kovalıyordu sanki. Etrafta, giysileri derisinden daha dar kızlar dolanıyordu. Abidin Dandini, kulise gidip illüzyoniste manifesto çaktı. Yani el çabukluğuna dayalı hile teknikleriyle gözleri aldatan adama rüşvet verdi. Sahneyi yandan gören bir masaya tünedik. Halil İbrahim Kalibre, geceye ekstra karanlık katan nemrut suratıyla ortama dahil oldu. Kışı uykusuz geçirmiş bir ayıya benziyordu. Abidin Dandini, onu gülerek karşıladı. Ne zaman bir aptal görse sevinir: "Ooooo, kimler gelmiş..."

"Geciktim biraz, kusura bakmayın, trafiğin zürriyeti bağlanmıştı." Tokalaştılar.

Bana da elini uzattı. "Hayati Tehlike" diyerek kendimi tanıttım.

Adımı takdir eder gibi ağzını büktü ve nazire yaparcasına "Ben de Halil İbrahim Kalibre!" dedi.

Bir cüce için fazla uzun bir isim? "Memnun oldum."

Vakur Avangart ve Nuri Torino'nun haklanması, yeraltı dünyasında gerginliğe sebep olmuştu. Atom Bombacıyan'ın sıradaki kurbanını merak eden Halil İbrahim Kalibre, Abidin Dandini'nin ağzını aramaya gelmişti: "Avangart'la Torino'ya üzüldüm... N'apalım, hayat devam ediyor."

"Evet" dedi Dandini "ama bu iyi bir şey mi?"

Bay Kalibre'nin suratı, yumruk yemiş gibi morardı. Bir sigara yaktı: "Ne bileyim Abidin? Kenef gardiyanı gibi bekli-

yorum ben, deliğe şimdi kim düşecek diye."

O sırada illüzyonist sahneye çıkmış ve şovuna başlamıştı: Kalın gözlükleri, parlak yeşil ceketi ve lavabo beyazı dişleriyle Cem Yılmaz'ın *Hokkabaz* filmindeki İskender Tünaydın'ı hatırlatıyordu. Önce boş ellerini gösterdi. Yumup açtığında avucunda bir yumurta duruyordu. Bir tane daha, bir tane daha... "Bunu dedem de yapar" diye düşündüm. Yumurtaları, önündeki masaya diziyordu.

Halil İbrahim Kalibre "Sözüm meclisten dışarı, kimin sakızı kimin b.kuna düştü ben çözemiyorum. Kıçımın halkası kayboldu, konsantre olamıyorum."

"Yorma kafanı. Çok iyi ve çok kötü şeyler uzun sürmez."

"Sırada kim var? Ha?"

Abidin Dandini, çenesiyle sahneyi işaret etti.

İllüzyonistin tek tek alıp havaya fırlattığı yumurtalar beyaz güvercinlere dönüştü. Sıkı numaraydı. Kuşlar, adamın iki yana açılmış kollarına dizildiler. Bir tanesi de başına kondu. "Evet sayın seyirciler, bakalım şimdi sıra kimde?" deyince, başındaki kuş uçtu, salonda bir tur döndükten sonra Halil İbrahim Kalibre'nin tepesine iniş yaptı!

Hokkabaz, kıvançlı bir sırıtış ve Bay Kalibre için alkış talep eden jestlerle masamıza yürüdü. Kalibre, istifini bozmamaya çalışırken, gülümseyen Dandini'ye bakıyordu.

"Tebrikler beyefendi, başınıza talih kuşu kondu!" diyen hokkabaz, gelerek yakaladığı güvercinin bacağına iple bağlı katlanmış kağıdı İbrahim Kalibre'ye takdim etti.

Kalibre, kağıdı açtı ve ortaya çıkan yazıyı sessizce heceledi: SIRADAKİ SENSİN HALİL İBRAHİM KALİBRE.

* * *

"Bebeği beşiğe koy" dedi Abidin Dandini.

"Efendim?" Hızır Hızlı söyleneni duyamamıştı, duysa da anlamazdı.

"Cep bilgisayarını şarja tak!" diye kükredi Dandini.

Halil İbrahim Kalibre, bagajda öyle tepiniyor ve bağırıyordu ki, arabanın içinde birbirimizi işitemiyorduk.

"Ağzını bantlamadın mı?"

"Bantladım."

Anadolu yakasında, Karadeniz'e bakan ormanlık bir arazide ilerliyorduk. Ormanın sonundaki uçuruma varınca durduk. Aşağıda deniz, açık unutulmuş çamaşır makinası gibi köpük saçıyordu. Elleri ve ayakları bağlı Halil İbrahim Kalibre'yi bagajdan çıkardık. Uçurumun kıyısındaki yüksek bir ağaca upuzun bir salıncak kurduk. Kalibre'yi salıncağa oturtup bağladık. Ağacın dalına bir de misina doladık. Dandini, Kalibre'nin ağzındaki bandı söktü: "Karın, hayatta olduğunu biliyor mu?"

"Ne olacak şimdi?!" Evet, zavallının son cümlesi buydu.

Abidin Dandini, "Azrail'in programında ne varsa o!" dedi ve salıncaktaki kurbanın dişlerinin arasına bir el bombası yerleştirdi. Bombanın pim halkasından misinayı geçirip düğümledi.

Kalibre'yi sallamaya başladım. Uçurum boşluğuna gidiyor ve geri geliyordu. Ağzındaki bomba patlamasın diye sürekli başını geriye atıyordu. Bir yandan da boğuk sesler çıkararak yalvarıyordu: Yaban fokunun çiftleşme çağrısı gibiydi. Gitgide kızaran ve irileşen kafasından duman çıkıyordu. Galiba altına işemişti.

Kalibre'yi sallarken dalgınlaştım. Çocukluğumda, beni parktaki salıncakta sallayan annemi hatırladım. O yoksul fakat neşeli kadını. Beni öz evladı gibi seven üvey annemi. Elli yaşında pankreas kanserinden öldü. Daha ondördümdeydim. "Ben ölüyorum Hayati" demişti.

Gözyaşları içinde ellerini öpüyordum. "Ölme anneciğim, n'olur ölme."

"Ben senin annen değilim." Sesi titriyordu.

Bu sözün anlamını kabul edecek durumda değildim. Bir şey diyemedim.

"Senin annen... senin annen o!" deyip kolunu ağır ağır kaldırarak, kendimi bildim bileli salonun duvarında asılı duran afişi gösterdi: *Uçan Kız – Kavalyem Azrail*

"Neler söylüyorsun anne?" *Mini eteğiyle uçarak tüm dünyaya külotunu gösteren şu bıyıklı, embesil sarışın nereden benim annem oluyor?*

İşte o zaman, ömrünün son dakikalarında bana hakikati anlattı. Ondört yıl önce, annemle babam ziyadesiyle kederliymiş. Zira çocuk sahibi olamıyorlarmış. Bir gün, annemin uzaktan tanıdığı bir köylü kadın, kucağında yeni doğmuş bir bebek yani beni getirmiş. Yaşlı başlı bir senaristin metresi olan Uçan Kız beni doğururken, yanında bir tek o köylü kadın varmış. Köylü kadını meğer senaristin yıllardır ayrı yaşadığı fakat resmen boşanmadığı karısı işe almışmış. Senarist babam, geceden kendini vurarak ebedi uykusuna dalmışmış. Mübeccel Ecel adlı Uçan Kız ise, alkol ve uyuşturucunun etkisiyle sızmışmış. Ölü biyolojik babam ile baygın biyolojik annem arasındaki emniyetsiz boşlukta tümüyle savunmasız halde duruyormuşum. Köylü kadın, beni besleyebilmek için annemden yardım istemiş. Annem beni görür görmez, yeni doğurduğu bebeği ilk kez kucağına alan anneler gibi ağlayarak gülümsemiş. Sonra da emzirmiş. Köylü kadın beni hastaneye, uyuşturucu tedavisi gören Uçan Kız'a birkaç kez götürmüş. Fakat maalesef Uçan Kız bilinçsizce etrafa saldırıyor, bağırıp çağırıyor, sürekli titriyormuş. Köylü kadın da beni anneme devredip köyüne dönmüş. Annemle babam, tası tarağı toplayıp uzak bir semte taşınmışlar. *Uçan Kız* filminin posterini salonun duvarına asmışlar. Kendilerince, "kan çekecek, çocuk posterdeki kadına nedenini bilmeden ilgi duyacak" diye düşünmüşler. Deney başarısız olmuş. Ben bir gün sandalyeye çıkıp afişteki kadına mavi bir bıyık çizmişim, o kadar...

Abidin Dandini'nin sesiyle kendime geldim: "Hey evlat, burada mısın? Kabusun ortasında hayal kurma!"

Ona bir bakış attım: *Kıçı kırıklıktan çıtkırıldımlığa ne çabuk yükseldin?*

"Benim kadar çalışırsan sen de yükselirsin." Utanmadan bir de aklımdan geçenleri okuyordu.

Birden, Halil İbrahim Kalibre'nin, bana yaklaştığı sırada başını öne eğdiğini fark ettim. Bizi de beraberinde patlatmaya niyetlenmişti. Davulcu oğlu gibi güme gitmemiz an meselesiydi. Salıncağı var gücümle ittim. Bummm! Halil İbrahim Kalibre yanık zerrecikler halinde uçuruma saçıldı. Bombalı salıncaktan geriye yalnızca tepeden sarkan kısa ip parçaları kaldı.

* * *

Zühtü Zubizaretta'ya telefonda "*Cihannüma*'nın ilk baskısıyla ilgilenir misiniz?" dedim.

Çok heyecanlandı. Kitabı nereden bulduğumu sordu. Budapeşte'den aldığımı söyledim. Merak, temkini yok eder. Derhal yanıma gelip kitabı görmek istedi. Nazikçe reddettim. Beni evine davet etti. Yanımda büyükçe bir deri çantayla gittim. Üç katlı evin her yeri kitaplarla doluydu. Merdivenleri çıkarken "107 bin 499 kitabım var" diye açıklamada bulundu. Yirmi yıl önce, 40 bininci kitabı aldığı gün, karısı onu terk etmişti. Elyazmalarının dizili olduğu bölümde Çanakkale defterleri yan yana duruyordu. Birkaçını inceledim. Kitaplara dokunmamdan gıcık kaptığını hissediyordum. Beykozlu İdris oğlu İshak'ın günlüğünü bulunca silahımı çektim ve namluyu Zühtü Bey'in buruşuk gırtlağına dayadım. Mor ağzında düğümlenen yıllanmış somurtuşu kabardı. O haldeyken bile *Cihannüma*'yı görmeyi umuyordu. Bir düzine kitabı çantaya doldurdum. Tabancayı uzaktan yüzünde gezdirdiğim Zühtü Zubizaretta "Artık maalesef yal-

mzca 107 bin 487 kitabın kaldı," dememle on yıl yaşlandı. Bu büyük felaket karşısında acıyla kıvranıyordu: "N'olur... Kitaplarımı almayın!" Kırbaçlanan bir kardanadam gibi darmadağın oldu.

* * *

Lokman Kolpa'nın işi kalpazanlık, hobisi bulmaca çözmekti. Her sabah, kahvaltı sofrasında gazetenin bulmaca sayfasını açar, minik kareleri harflerle doldururdu. Kültürünü bulmaca çözerek geliştiriyordu. Önce 'yukarıdan aşağıya' bölümünü çözer, çoğunlukla, 'sağdan sola' kısmını çözmesine gerek kalmazdı. O gün, yukarıdan aşağı sütunundaki 13. soruda bir tuhaflık olduğunu fark etti: "Naçiz vücuduna kol kanat geren hempalara dümen çeviren ve sezon nihayete ermeden künyesi silinecek olan müptezel fırıldakçı." Cevap 11 harfliydi.

Cinai tehdit ihtiva eden bulmacayı ben hazırlamıştım. Bulmaca sayfası, bilgisayarda aslına uygun şekilde düzenlenmiş, gazete kağıdına basılmış ve Lokman Kolpa'nın posta kutusuna bırakılan gazetedekiyle değiştirilmişti.

* * *

Hikmet Mete Tetik'in sağ kolu Ferdi Fedai gözlerini açtığında ona sevgiyle gülümsedim: "Şu anda nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Erenköy'de boş bir apartman dairesindeki oda, bir hastaneye ait gibi döşenmişti: Hasta yatağına uzanmış Ferdi Fedai'nin koluna serum bağlıydı. Sağ köşede, hastanın kalp atışlarını gösteren bir monitör bipliyordu. Ben de üzerimde beyaz önlük, boynumda stetoskopla doktor kılığındaydım.

"Hastanede miyim?"

"Neden burada olduğunuz hakkında bir fikriniz var mı?"

"Yok, hayır, bilmiyorum..."

"Adınız nedir?"

"Ferdi Fedai."

"Hatırladığınız en son olay ne?"

"Eve dönüyordum. Arabamı otoparka bırakmıştım..."

"Bugünün tarihini söyleyebilir misiniz?"

"Haziranın 25'i galiba?"

"Ferdi Bey... Karaciğerinizden bıçaklandınız. Fazlasıyla kan kaybettiniz. Ambulansla hastaneye getirilirken kalbiniz durmuştu. Sizi hayata döndürmeye çalışırken beyniniz oksijensiz kaldı. Ve nasıl desem..."

"Söyleyin doktor, neyim var?"

"Epeydir komadaydınız."

"Epeydir derken?"

"Eee... Onyedi yıldır."

"Ne?! Onyedi yıl mı!"

"Evet."

Ferdi Fedai dehşet içindeydi. Doğrulmaya çalıştı fakat başaramadı. Çünkü başı hariç tüm vücudu felçliydi. "Kıpırdayamıyorum?!"

"Sakin olun Ferdi Bey. Kas sisteminiz tümüyle paralize olmuş durumda. Sürekli yatmanızdan kaynaklanan bazı yaralar da var. Doğrusu, uyanmanız ancak bir mucizeyle mümkündü. Hareket kabiliyetinize yeniden kavuşmanız için elimizden geleni yapacağız."

"Yalan söylüyorsunuz!"

"Lütfen ümidinizi kaybetmeyin. Düzenli tedaviyle, birkaç aya kadar yemeğinizi kendiniz yiyebilirsiniz."

"Onyedi senedir burada değilim! Beni tuzağa düşürdünüz!"

Kolumdaki saati ağzıma götürerek "Hemşire hanım, 817 numaralı odaya bir ayna getirebilir misiniz lütfen" dedim.

Az sonra hemşire kostümlü güzel bir kız elinde aynayla geldi. Aynayı, Ferdi Fedai'nin yüzüne tutum. Seyrelmiş ve

ak düşmüş saçlarını, uzamış sakallarını, kırışmış zayıf yüzünü görünce ağlamaya başladı: "Demek... bütün gençliğim bu lanet yatakta geçti!.."

Sanki ona yalan söylemeksizin konuşmanın bir yolu yokmuş gibi "Üzülmeyin" demekle yetindim.

Hemşire "Ferdi Bey'in ziyaretçisi var" dedi ve odadan çıktı.

Ferdi Fedai ölesiye şaşkındı.

Abidin Dandini içeri girdi: "Geçmiş olsun Ferdiciğim."

"Sen de kimsin?"

Ferdi, makyajla ihtiyarlatılmış Abidin'i tanıyamamıştı.

"Benim, Abidin Dandini. Uzun zaman oldu..."

Hayret tünelinde ışıksız kalan Ferdi Fedai'nin gözleri doldu. Gülmemek için kendimi zor tutarak kapıya yöneldim: "Sizi baş başa bırakayım."

Onu, Moda'daki evine giderken kloroformla bayıltıp sahte kliniğe kaçırmıştık. Gece boyunca bir makyaj sanatçısı, Ferdi Fedai'nin ve Abidin Dandini'nin yüzünü onbeş-yirmi yıl ileriye kurdu: Macunladı, boyadı, buruşturdu. Daha sonra serum içinde Norcorun bağlayarak Ferdi'yi geçici felce uğrattık. Ağrıdan harap olmasın diye morfin enjekte ettik ve gözkapaklarını açıp bantladık.

Abidin Dandini, Ferdi Fedai'nden, gizli silah deposunun yerini öğrenmek istiyordu. Biz de konuşmayı dışarıdaki ekrandan izliyorduk: "Silahlar nerede?"

"Nasıl bilebilirim ki? Onyedi senedir uyuyorum? Depodadır herhalde?"

"Bak Fedai, sen iyi bir adamsın. Gizli cephanelikten haberim var. Halil İbrahim silahları nereye saklıyordu, uzatma, söyle."

"Hangi silahları? Ben artık her şeyin dışındayım."

"Evet dışındasın. Çeten seni sattı. Onyedi senedir hastane masraflarını Atom Bombacıyan karşılıyor."

Felçli Fedai: "Tetik beni öldürür!"

"Patronun tahtalıköyü boyladı. Onyedi senede çok şey değişti. Artık sen benimlesin."

"Hikmet Mete Tetik öldü mü?.."

"Geçen sene. Hapiste şişlediler."

Fedai zırıl zırıl ağlamaya başladı. Makyajı akıyordu, takma sakalı gevşemişti, fakat ellerini kıpırdatamadığı için durumun farkında değildi: "Yeşilköy'de..." dedi "Gizli depo, Yeşilköy'deydi."

Gaipten gelen ıvır zıvır

Görüyorsunuz ya, benim DNA'larımda duygusallığın D'si, RNA'larımda romantizmin R'si yok. Şebnem Şibumi'yi etkilemek için yaptığım her şey, mafyadaki tecrübelerimden uyarlamaydı.

"Seni seviyorum Şebnem" yazılı frizbi fırlattım: Bu, birini ölümle tehdit etmede kullandığımız bir yöntemdi. Mesela golf oynayan ya da havuzda yüzen canlı hedefe, sözgelimi "İşin bitti Volkan Revan" yazılı frizbi yollarsın. Tek fark şuydu: Tehdit frizbisini atan kişi saklanır. Frizbi gaipten gelir.

Şebnem'in doğum günü için, arkadaşlarının tebrik mesajlarının yer aldığı bir film hazırladım: Özellikle mafya içinden birinin ortadan kaldırılmasına karar verildiğinde, tanıdıkların müstakbel ölüye hitaben taziye mesajları filme alınır ve ilgili kimseye gönderilirdi. Maktule, cinayetten önce düzenlenen bir nevi cenaze merasimiydi. Bu kayıtlarda "Cennete giden en kestirme yol cehennemden geçer" ya da "Senden sonra dünya çok ıssızlaştı. Kel bir devin kafasındaki son saç teli gibi yalnız hissediyorum" ya da "Şahin Şahmerdan'a söyle, cehenneme gitmesiyle benim bir ilgim yok, ben sadece tetiği çektim" türünden tuhaf laflar edilirdi.

Barika'daki Sevgililer Günü partisinde Şebnem'e canı sıkıldığında halası hakkında menfi, keyfi yerine geldiğinde ise müspet sözler söylemesini teklif etmiştim: Gizli polisler veya yabancı gangsterler arasında kullandığımız bir taktikti. Önceden aramızda kararlaştırdığımız bir kişi, olay veya yer hakkında bir öyle, bir böyle konuşurduk. Kumar oynayacaksak, birkaç konu belirlerdik. Mesela bir restoranın dekoru, bir hastalığın iyileşmesine ve kötüye gitmesine neden olan şeyler ya da eski şarkılar gibi.

Buz pistte paten kayıp dans ettik: Rakip çeteler tarafından vurulan adamlarımızı bazen bekletmemiz gerekir. Önce intikam alır, ondan sonra cesedi ortaya çıkarırız. Böylece, hesaplaşma tablosu tersine döner. Geçen yaz, cesetleri Florya'daki metruk buz hokeyi pistinde saklamıştık. Pistte ölüyü bir kişi kollarından, biri de bacaklarından tutup taşırken, ister istemez sağa sola kayılır, bir tür dansı andırır...

Şebnem'le Pera Müzesi'ne gittiğimiz gün, çamurlu suya basmasın diye yere paltomu serdim: Bunu, Abidin Dandini'den öğrendiydim. Atom Bombacıyan arabadan inerken, Dandini paltosunu çıkarıp göledi kapatmıştı. Bombacıyan da "Kadın olsaydım, şu andan itibaren kalbim senin için çarpardı, fakat erkeğim ve beni huylandırdın" demişti.

Kolumdaki 'Ş' harfi dövmesi, Şebnem'in Ş'si değildi. Bombacıyan çetesinin üst tabakasında yer alan ve ölümcül sırları bilen 'Şahit'lerden olduğumun işaretiydi.

İncele incele iltifata dönüşen hakaretler

"Onu öldürürken kibar davranman gerekmiyor."
[SAM PECKINPAH, 1925-1984, *Bana Onun Kellesini Getirin!*]

Abidin Dandini kör olsaydı bile, onun karşısında ceketimin düğmelerini iliklerdim.

Çeteye girdiğim ilk günlerde, onun çenebaz bir kaçık olduğunu düşündüm. Hijyenik ped reklamı gibi imalı sözlerle ve sahte bir neşeyle konuşuyordu. Daima alaycıydı. Bahçe girişindeki nöbetçiye "Kapıyı kendin gibilere açma" derdi mesela. Madam Gall denilen bir kadına elmas satacaktık. Yolda sordum: "Genç bir kadın mı bu Madam Gall?" "Hayır" dedi, "o kadar yaşlı ki, memelerinden süt yerine süt tozu akıyor." Vakur Avangart çeteden ihraç edildiğinde, Abidin Dandini "Çok talihsiz bir hafta geçirdi" diye hayıflandı, "Önce öldü, şimdi de işten kovuluyor; yazık."

Beni de tiye alıyordu. Nadide'yle tanışmamıştım daha. Toydum. Ruhumun fermuarı sıkışmıştı. Abidin Dandini'ye "Aşk'ın gerçekte ne olduğunu kimse bilmiyor, değil mi?" diye soruverdim. Elini omzuma koydu. Derdimi anlıyormuş çasma başını sallayarak iç çekti: "Eminim bir gün sen de hayatının kadınına rastlayacaksın evlat... Ve ona şöyle diyeceksin: 'Ben evli bir adamım.'"

Abidin Dandini'yi tanıdıkça konuşkanlığın tevazudan kaynaklanabileceğini, mizah ile merhametin akraba olduğunu ve ilk izlenimlerin izlenim sayılamayacağını kavradım.

Hakaretlerinin inceliği, iltifat tadı veriyordu.

On seneden fazladır birlikte çalışıyoruz. Bana öyle çok şey öğretti ki, hayatım onun yazdığı bir senaryoya dönüştü. Dahası, göğsünde bana sıkılmış bir kurşunun izini taşıyor.

Beni birileriyle tanıştırırken şöyle diyordu: "Hayati Tehlike... Ben havlarsam o ısırır, ben os.rursam o kokar, ben uyursam o horlar." Haklıydı. Mesai saatleri dışında da birlikte takılıyorduk. Lüks mekanlarda vakit geçiriyorduk. Bay Dandini, hem kadınların büyüsüne kapılıyor, hem de onları büyülüyordu. Alelade bir çapkın değildi. Hayat kadınlarıyla hiç ilgilenmezdi. Ona, Leyla Kalahari'yi yani kadınını hatırlattığımda "Vefasızlık, aşk'ın bir boyutudur" demiş ve eklemişti: "Hem sonra... bütün erkekler bekardır"

Four Seasons Hotel'in barında oturuyorduk. Masadaki dergiyi gösterdi. Kapakta 'Bilim Dünyasından Erkeklere Müjde' yazılıydı. Yeni yılda piyasaya sürülecek bir hap sayesinde, son derece yaygın olduğu bilinen 'erken boşalma' sorunu çözülebilecekmiş. Haber ilgimi çekti. Dergiyi alıp karıştırmaya başladım. Abidin Dandini bir kahkaha patlattı: "Martavalın daniskası! Bak, eğer erken boşalmak istemiyorsan, ilaca ihtiyacın yok, yapman gereken şey çok kolay..."

"Öyle mi? Neymiş?"

"Sevişirken göğsünden nefes alacaksın. Karnından soluduğunda işin biter."

"Emin misin? Bu kadar basit mi?"

"Evet."

"Öyleyse bilim adamları neden bunu açıklamıyorlar?"

"Çünkü saygınlık ve zenginlikleri, bizim cehalet ve çaresizliğimize bağlı."

Doğru söylüyordu. Yani en azından havayı ciğerlerde dolaştırıp mideye iletmemek konusunda haklıydı.

Eski şarkılara hayrandı: "Eski şarkılar neden daha iyidir? Çünkü kötüler zaten unutulur." Nitekim sevgilisi Leyla Kalahari bir zamanlar şarkıcıydı.

Daima ya çok öfkeli ya da çok neşeliydi. Ortası yoktu. Her şeye gülebilirdi. Kendisine silah doğrultulduğunda gülerdi: "Bundan sonra doğum günlerim bensiz kutlanacak, öyle mi?" Birine silah doğrulttuğunda gülerdi: "Cehenneme gittiğinde seni Abidin Dandini'nin gönderdiğini söyle." Onu tam olarak anlamak imkansızdı; herhangi bir davranışını ya da sözünü de. Hayat bir oyundu ve Abidin Dandini insanların hayatıyla oynuyordu.

Beni neden sevdiğini öğrenmeme izin vermeksizin severdi. Fakat sevgisi, canımı almaya kalkışmasına engel olmayacaktı.

Aptal gibi görünmeyi göze alırsan, mucizeleri ucuz atlatırsın

Akıllı kadınlara da rastladım, hattâ onlarla dans ettim.
[TIM TRILLING, *Geçici Diriliş*]

Nadide Dide'yle tanıştığımızda, mafyada çoktan 'Şahitlik' mertebesine erişmiştim. Gaga Sanat Galerisi'ndeki *Bekarlığa Veda* adlı sergiyi geziyordum. Daha doğrusu, Hikmet Mete Tetik'le görüşen Abidin'i beklerken oyalanıyordum. Siyah-beyaz gelin-damat fotoğrafları cidden enteresandı: Asansörde en üst katın düğmesine yetişebilmek için cüce gelin, cüce damadın omuzlarına basıyordu. Yağmurdan sırılsıklam yaşlı bir çift, ıssız bir yoldaki süslü bir kamyonetin kasasında dikilmiş el sallıyordu. Gelin polis arabasının arka koltuğunda oturuyor, elleri arkadan kelepçelenmiş damat da bir polis nezaretinde arabaya bindiriliyordu. Bunlar gibi onlarca ilginç fotoğraf. Nadide'yi gördüm. Kalbim yanan bir gemi gibi onun aşkının sularına gömüldü: "Merhaba." *Benimle evlenir misin? Gerçi şu anda 'ben' derken neyi kastettiğimi bilmiyorum!*

"Merhaba" deyip gülümsedi. Gamzeleri birer öpücük yuvası.

Canlı bomba kadar hassaslaşmıştım fakat belli etmemeye çalışıyordum: "Bu fotoğrafları çeken kişiyi düğünümde görmek isterim." *Düğünümüzde.*

"Öyle mi? Yani beni düğününüze davet ediyorsunuz?" Sürprizler iradenin aktivitesini kesintiye uğratır.

Avantaja bağladım: "Elbette. Yalnız, bir şartım var..." *Gelinlik giyeceksin.*

"Hımmm? Nedir?"

Bombayı patlattım: "Gelinlik giyeceksin."

Kahkaha atacağını sanıyordum. Tebessümü yüzüne yayıldı, tekrar ağzında toplandı. Gözleri bir sağa bir sola kay-

dı. Yüzüme bakarak sevecenlikle sordu: "Sen nasıl bir adamsın böyle?"

"Allah beni nasıl yarattıysa öyleyim..." Galerinin cam kapısındaki afişte yazılı adı gözüme çarptı: "Nadide Dide."

Başını eğdi. Elindeki yarısı dolu kokteyl bardağına dalıp çıktı: "Ne içelim?"

Aklımdan geçen, dilimin ucundaydı: "Bize hayatımızın hatasını yapma cesareti verecek bir şey."

Gözlerinde bir kuşku çizgisi belirdi: "Siz erkekler, iki dakika önce tanıştığınız bir kadınla bile yatmayı düşünebiliyorsunuz, değil mi?"

"Aynen öyle." Üçbuçuk milyar erkek adına verdiğim cevap işte buydu.

"Sen evlisin?!"

"Henüz değilim."

Nadide Dide, varlığımın kayalık zeminine ilk kazmayı vurmuştu. Meleksi itaatkarlığıyla kalbimi yumuşatıyordu. Yüzüne iki numara büyük gelen gözlerinde, yıldızlardan ihraç edilmiş renkler yansıyordu. Dolmabahçe Sarayı'nın bahçesinde evlendik. Gelinim o kadar güzeldi ki, saraya gereken zarafeti tek başına karşılıyordu. Bıyığımı kesmiştim. Duvağın ardından hüzünlü bir şefkatle "Burnun yapayalnız kalmış" dedi. "Aptal gibi görünmeyi göze alırsan, mucizeleri ucuz atlatırsın" diye geçiştirdim. Fakat o günden sonra, aptal gibi görünmek pahasına bıyığımı korumaya aldım.

Nadide beni muhasebeci sanıyordu. Atom Holding yönetim binasına yakın bir apartman dairesi kiralayıp dekore etmiştim. Burası güya benim ofisimdi. Bir de kırkdört yaşında, sahte sarışın dul sekreter vardı: Kader Güler. Çenesindeki koca et beni, sarışınlığını baskı altında tutuyordu. Yapması gereken tek şey, Nadide ofise telefon ettiğinde benim birazdan geleceğimi söyleyerek vaziyeti idare etmek ve sonra da beni arayıp durumu bildirmekti. Nadide'den başkası beni

ofisten aramıyordu. Zaten ofise hemen hiç uğramıyordum. Kader Güler, o daireyi dilediği gibi kullanıyordu. Gün boyu telefonda çene çaldığı arkadaşlarını, akşamüzeri ofiste ağırlıyordu. Kader'e hiç ses etmiyordum. Ofisi babasının malı ya da dingonun ahırı gibi kullanması münasipti. Aksi takdirde, yalnızca Nadide arayacağı için, telefonu "Buyurun Nadide Hanım" filan gibi bir cümleyle açarak aile hayatıma zehirli şüphe tohumları saçması işten değildi.

Karım beni muhasebe defterleri, vergi hesapları vesaireyle iştigal ediyor zannederken, ben de birilerinin beynini uçuruyordum.

Nadide çok zeki bir kadındı fakat aşk onu kör etmiş, evlilik ise sağırlaştırmıştı. Kadın erkek münasebetlerine damgasını vuran meşhur hassasiyet, aslında duyuların çöküşüyle başa baş gider. Sağlıklı ilişki ya da mutlu evlilik dediğimiz budur. Eşimizi tanımamızı engelleyen hastalık mirası [o uzlaşmacı, monoton ve kronik romantizm], birlikteliğimizin sıhhatini garantiler. Yine de Nadide Dide'yle yuva kurmak bana çok şey kattı. Ondan, fotoğraf çekmeyi öğrendim. Bazı günler birlikte fotoğraf avına çıkardık. Ona göre, iyi bir fotoğraf bize bir hikaye anlatmalı ya da ilham etmeliydi.

Evliliğimizin otuzüçüncü ayında oğlumuz Gerçek dünyaya geldi ve Nadide doğum sırasında öldü. Kucağımda bebekle tığ teber şah-ı merdan kalakaldım.

Annem bana "gerçek annen o" deyip *Uçan Kız* afişini işaret ederek ruhunu teslim etmişti. Devlet Malzeme Ofisi'nde çalışan, sessiz ve mülayim bir adam olan üvey babam, karısının cesedi soğumadan, hangi hendekte bulduysa bir karakoncolosla nikahlanmıştı. Gözlerinden engizisyon ışınları yayan, paslı fare kapanı ağızlı kadın beni derhal evden kovmuştu. Öz babam, ben doğduğum gün intihar etmişti. Uçan Kız yani öz annem ise kim bilir neredeydi? Belki o da tahtalıköyden yükselen alevlerin dumanında oradan oraya uçuyordu?

Kısacası, Gerçek'i büyütmeme yardım edebilecek kimse yoktu. Kader Güler hariç. İşinin ehli bir dadı buluncaya kadar sekreterimden destek alacaktım.

Bütün günahlar para kaybettirir

Kader, Gerçek'i görünce sevinçten havalara uçtu. Meğerse, bir bebeği olsun diye can atıyormuş. Aynı olay, beni dan diye talihsiz yavrunun çaresiz babası kılarak uçurumdan yuvarlarken, Kader Güler'e yeni bir ufuk açıyordu. Hayat böyledir. Abidin Dandini'nin de ikide bir söylediği gibi "Birinin tutuşan sakalında öbürü ellerini ısıtır." O saçaklı kadın hızla evrim geçirerek ayçiçeği gibi hamarat ve huzurlu bir varlığa dönüştü. Her şeyi bıraktı. Bebeğin yörüngesine girdi. Bütün dikkatini, enerjisini ona harcıyordu. Hipnotize edilmişti sanki. Gerçek'i özenle besliyor, temizliyor, şakrak ninnilerle uyutuyordu. Kader, dokuz kardeşin en büyüğüymüş. Küçüklerine bebekliklerinden itibaren o bakmış. Bu işte tecrübeliymiş.

Ofisi kapattım. Kader benim evime taşındı. Ona bir oda verdim. Saçlarını siyaha boyattı. Kendi saçı da siyahmış. Ya ne olacaktı.

Gün içinde kanunları çiğniyor, akşamları Gerçek'le oynuyor, geceleri Nadide'yi düşünüyordum. Yani boşa geçeceği aşikar bir istikbalin provasını yapıyordum. Köşeleri suç, babalık ve hasretten oluşan bir şeytan üçgeninde yaşıyordum. Bu duyguların üçü de umutsuzluk yüklüydü.

Zavallı Gerçek, tıpkı benim gibi o da annesini tanıyamadan büyüyecekti. Yetimliğimi kendime saklamış, öksüzlüğümü çocuğuma aktarmıştım. Param vardı. Zengindim. Arnavutköy'de bir villada yaşıyordum. Fakat evimde büyük, sentetik bir boşluk vardı. Kader, olanca işe yararlığına rağ-

men, insanı işkillendiren bir nifak havası yayıyordu. Ben de Gerçek kadar biçare ve savunmasızdım. Esenlik motifi taşıyan her türlü sahtelik, saçmalık ve salaklığa dört elle sarılıyordum.

Gerçek, ben onu nasıl büyüteceğimi düşünürken, hızla büyüyordu. Sağlıklı ve güzel bir çocuktu. Onbir aylıkken yürümeye ve konuşmaya başladı. İlk sözü "Anne"ydi. Kader'e anne diyordu. Sanki hayatımızın temelini oluşturan hüzünlü hileye iştirak etmenin iyi olacağı fikrindeydi.

Karım, gerçekte kim olduğumu öğrenemeden göçüp gitmişti. Bir yalan gerçeklerin arasında değişmez bir yere kavuşunca, yalancı beraat etme şansını kaybeder. Yalanlarımızın umut veren yönü, doğrulardan ayıklanmaları ihtimalidir. Nadide'nin ölümü, muhasebeciyi de mezara sürüklemişti. Aldatılan kazanır.

Baba olmak, insanın hayat hakkındaki fikirlerinin değişmesidir. Kızlar, henüz üç yaşındayken ellerine bir oyuncak bebek alarak anneliğe hazırlanıyorlar. Erkekler öyle değil. Bir adam, çocuğu doğduktan sonra sersemleşir, aptala döner. Bu, kaçınılmazdır. Çocuk, babanın dünyasını yönetmeye başlar ve onun hareket kabiliyetini kısıtlar. Hayatın, bebeğin minik ellerindedir. Ben birini öldürürken, araba kullanırken ya da Nadide'yi özlerken Gerçek araya giriyor. Onu nasıl yetiştireceğimi bilemiyorum. Bizim kuşağın ebeveynleri, çocuklarının okuyup büyük adam olmasını isterlerdi. Biz ise çocuklarımızın süper kahraman olmasını istiyoruz. Öte yandan, onların üzerine titriyoruz. Sokağa çıkmalarına izin vermiyoruz. Prizlere otomatik kapak, dolaplara, otomobil kapılarına kilit uyduruyoruz. Emniyet kemerleri evreninde yetişen çocuk, sahiden güçlü olabilir mi?

Sanırım, annelik de babalık da asla hakkıyla yerine getirilemeyecek görevler: *Mission Impossible*. Hakikatleri, budalalığımızın verdiği enerjiyle abartıyoruz. Çocuklarla iliş-

kimizde içtenliğin kâr etmeyeceğini sanıyoruz. Çünkü nasıl ki kendimizi tanımıyorsak, haddimizi bilmiyorsak, bilincimizin çarkları oksitlenmişse; dilimiz dua ederken bile yalandan başka şeye dönmüyorsa... çocuklarımızı da sevmekten aciziz. Körkütük köleliğimizi ve / ya da uçsuz bucaksız vurdumduymazlığımızı onlara dikte ediyoruz. Dolayısıyla her çocuk, bir anne-babaya ait olmanın bedelini ödüyor. Ya da yetişkinler tarafından kuşatılmaktan kaynaklanan travmayı yaşıyor.

Bu söylediklerim de abartılı, değil mi? Bir dengesizlikten kurtulmak için bir başkasına yönelmek zorundayız. En yararsız ve en zararsız insanlar bile cezasız bırakılmaması gereken cürümler işleyerek yaşıyorlar. Hırsızlık, cinayet ve tecavüz gibi suçlara ilişkin yargı ve müeyyideler; gündelik hayatımızın kahrolası bir zulümler toplamı olduğunu gözlerden gizliyor. Bu şartlarda nefret dahi etkisi altında yaşadığımız toplumsal anesteziyi hafifletmiyor. Varlığımıza hükmeden sorunları görme, bize canlılık katacak dertleri hissetme, her şeyin kötüye gitmesine yol açan tuhaflıkları sezme yeteneğimiz büsbütün körelmiş durumda. Terör ve kör şiddet sayesinde anlamsızlığın eşiğinden döndüğümüz oluyor.

Belki bu çağda hayat ile mana arasındaki mesafeyi kapatmada şu mottonun faydası dokunur: Bütün günahlar para kaybettirir.

Hayaletin kaza sonucu ölümü

Gerçek'e iyi geceler öpücüğü veriyorum: "İyi geceler canım."

"Baba, Kuçuradi de benimle burada uyuyabilir mi?"

"Tabii ki. Nerede şu anda?"

"İşte" diyerek parmağıyla kapının yanında bir bölgeyi işaret ediyor.

Kuçuradi, Gerçek'in hayali arkadaşı. Konuşan bir köpek. Psikiyatr, dört yaşındaki bir çocuğun, hele ki yalnızsa, hayalinde bir arkadaş üretmesinin normal olduğunu söylemişti. Gerçek'in hatırı için Kader de, ben de Kuçuradi'yle birarada yaşamayı kabul ediyoruz. Gerçek'e sahici bir Dalmaçyalı satın aldığımda "Kuçuradi ondan hoşlanmadı" diyerek geri çevirmişti.

Kuçuradi bizimle birlikte sofraya oturuyor, fakat yemiyordu.

Kuçuradi evin içinde oradan oraya koşuyor, fakat etrafı dağıtmıyordu.

Kuçuradi'yi gezdiriyorduk, fakat kakasını avuçlayıp cebimizde taşımamız filan gerekmiyordu.

Kuçuradi, hayal edilebilecek en iyi köpekti.

Bahçe kapısına "Dikkat Köpek Var" yazılı bir levha bile asmıştık. Çünkü köpeğin varlığı, gösterilen dikkate bağlıydı.

Oğlum, Kader ve ben geçen yaz Fethiye'ye tatile gittik. Kuçuradi'yi evde bırakmıştık. Birkaç gün sonra, alışveriş için çarşıya çıktık. Bu defa Kader'i otelde bırakmıştık. Dönüşte arabayla ağaçlık bir yoldan geçiyorduk. Arka koltukta oturan Gerçek birden "Baba bak! Kuçuradi!" diyerek ayağa fırladı.

"Hani, nerde?!" diye salak gibi solumdaki camdan bakındım.

"Bizim kokumuzu takip etmiş!" dedi heyecanla.

Bunu söylerkenki yüz ifadesini görmek için bir saniyeliğine arkaya dönerken "Bence uçakla gelmiştir" dedim ve tam o anda ön tampondan boğuk bir çarpma sesi duyuldu. Yoksa bir çocuğu mu ezdim endişesiyle kalbimin zembereği boşaldı. Derhal frene bastım. Arabadan indim. Arka tarafa yürüdüm. Yerde danua cinsi, siyah-beyaz bir köpek yatıyordu. Ölmüştü. Gözlerinde acıklı bir ifade vardı. Tımarhanede yaşayan bir kocakarı tarafından örülmüşe benziyordu.

Gerçek'in yanımda dikildiğini, ağlamaya başlamasıyla fark ettim. Başucunda çömeldi ve köpeğin kanlı çenesini, minik elleriyle okşamaya koyuldu. Hıçkıra hıçkıra gözyaşı dökerken "Kuçuradi, kalk" diyordu.

Hayatı boyunca görünmez olan Kuçuradi, ölür ölmez ete kemiğe bürünmüştü.

Bir hayaleti telef etmiştim.

Oğlumun masumiyet dolu saf kederi, köpeğin ölümüne ihtişam kazandırıyordu.

Gerçek'i usulca kucakladım: "Gel yavrucuğum, tamam, sakin ol. Kuçuradi yine bizimle olacak, merak etme." *Nasılsa hayalinde yeniden 'canlandırabilirsin'?*

"Hayır!" dedi iç çekerek "Öldü o!"

Kafamın içinde kuyrukları birbirine değmeden ahenkle dans eden porselen tilkilerin üzerine disko topu düşmüş ve hepsi birden tuzla buz olmuştu sanki: Gerçek'in en iyi dostunun ölmesine sebep olmuştum. Kuçuradi sahiden var olmadığına göre, hepimizden uzun yaşamalı değil miydi? Bu ölü köpek acaba kime aitti?..

Karalar bağlayan oğlumu arabaya taşıdım. Sonra dönüp köpeğin leşini yol kenarına sürükledim. Yerde badana fırçası izine benzer bir kan çizgisi oluştu. Etrafta kimseler görünmüyordu. Köpeği, yamacı kaplayan asma bahçesindeki sığ bir çukura yuvarladım. Şipşak cenaze töreni sona ermişti. Arabaya koştum. Gerçek, sessizce oturuyordu. Ona sarıldım. Garip bir biçimde, üzüntüsü geçmişti. Küçücük bir Ferrari'yle oynuyordu. Matem, cenaze merasiminden kısa sürmüştü. Çocuk işte.

Direksiyona geçtim. Antenlerimi açmıştım: Tozlu yoldaki karıncaları bile ezmemeye çalışarak ilerliyordum. Aynadan bakarak Gerçek'i kontrol ettim. O da Ferrari'sini benim koltuğumun arka tarafındaki yokuşlarda kullanıyordu. Çürük muz yemiş maymun gibiydim. Manasını çözemediğim

bir hayal kırıklığına odaklanmıştım. Yol boştu. Derin bir nefes aldım. Kazayla birini öldürmek, cinayetten çok daha rahatsız edici. Kesin. Öleni hiç tanımasanız da durum değişmiyor. Gerçi ben Kuçuradi hakkında çok şey duymuştum. Bir keresinde Gerçek'e masal bile anlatmıştı. Bazen oğlum ve hayali köpeği, dedikodumu yapıyorlardı. Birlikte uzaya gitmeyi bile planlıyorlardı. Gerçek, Kuçuradi'nin uçamamasına bozuluyordu. Ben de "Zamanla o da olur, takma kafana" filan diyordum. Tuhaf günlermiş. Yaşarken hiç de enteresan gelmiyordu. Bir kez daha aynadan Gerçek'e baktım. Yanında Kuçuradi oturuyordu!

O günden sonra Gerçek, Kuçuradi'den hiç bahsetmedi. Hayali arkadaşın hakiki cesedinin hayaleti bana musallat olmuştu. Nereye gitsem, yanımda konuşup duran bir görünmez köpek vardı artık. Onun su katılmamış bir sahtekar olduğundan emindim. Çünkü adının Kuçuradi olduğunu iddia ediyordu. Mısır piramitlerinin, yığın formunda inşa edildikleri için asla yıkılmayacakları söylenir. Kuçuradi de var olmadığı için yok edilemiyor, konuşmadığı için susturulamıyor, hareket etmediği için durdurulamıyordu.

* * *

"Siz, Kader Güler, İsmail İnşallah'ı, hiçbir baskı altında kalmadan, eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet!"

Alkışlar.

"Şahit misiniz?"

"Evet." *İsterseniz kolumdaki dövmeyi gösterebilirim?*

İmzalar atıldı. Kader Güler-İnşallah, artık Gerçek'e dadılık yapamayacaktı. Düğünde birkaç kere gelinin adının bestelenmiş hali olan Erkin Koray'ın *Fesuphanallah* şarkısı çalındı: "Bize de bir gün Kader Güler, Güler-İnşallah."

İsmail İnşallah, ellisine merdiven dayamış, boylu bos-

lu, kel kafalı bir adamdı. Pazarlamacıymış. Hiç kaybolmayan gülümsemesinin, bir meslek hastalığı olduğu anlaşılıyordu. Karısı dört sene önce ölmüş. Benim durumumun aynısı. Çocuğu yok. Bu konuda ayrışıyoruz işte. Şimdi evleniyor. Bu sayede toparlanabileceğini düşünüyor. Balayına karşılık, ömrünün geri kalanını verecek. Ona acıyorum. Elinde şarap kadehiyle yanıma yaklaşıyor. "Hayati Beyciğim, buralara kadar geldiniz, nikah şahidimiz oldunuz, çok sağolun efendim, şeref duydum." Gülümsemesi yüzünde büyüyüp küçülüyor.

"Rica ederim, o şeref bana ait." *Mankafa, biçare ve yapayalnız bir alkoliksin değil mi?*

"Kader sizden çok sitayişle bahsediyor. Nihayet yüz yüze tanışabildik..."

"Kader Hanım hakikaten çok dürüst ve iffetli biri. Hayatınızın en isabetli seçimini yaptınız." *Fakat maalesef "Mutlu evliliğin sırrı... henüz bir sırdır."*

"Çok güzel konuştunuz Hayati Bey, yüreğime su serptiniz." Şarabı yudumluyor.

Koluna hafifçe vuruyorum. "Tebrikler damat bey." *Umarım yeni tuzağında, aradığın konforu bulursun. Midyeler gibi*

"Çok iyi geçineceğinizden eminim."

Kader Güler-İnşallah, kurdele bağlanmış petrol fıçısını andıran gelin arabasıyla hayatımızdan uzaklaştı. Yani evlendikten sonra işi bıraktı. Dört yaşındaki oğlum ve bir köpek hayaletiyle baş başa kalmıştım. Abidin Dandini, Gerçek'e Leyla Kalahari'nin bakabileceğini söyledi. Gerçek'i anaokuluna kaydettirmiştim. Leyla Kalahari çocuğu okula götürüp getirecek, her türlü ihtiyacıyla ilgilenecekti. Kadın gün boyu evde yalnızdı. Gerçek'in varlığı ona da iyi gelecekti. Düşündüm. Denemeye değerdi. Çocuğu bir tanıdığa emanet etmek, bakıcı tutmaktan çok daha güvenli göründü. Dandini sıkı bir dosttu. Kimse kimseye kolay kolay böyle bir yardım-

da bulunmaz. Fakat o öz ağabeyim gibiydi, benim dertlerime kayıtsız kalamıyordu.

Gerçek, tek gözlü Leyla Ablasını sevmişti. Doğrusu bu kadın geyşa ile kraliyet mürebbiyesi karışımıydı. Onda, her yaştan erkeğe bakabilecek göz vardı.

Rodeo yapan terli cüce palyaço

Kumaşı, rengi, stili birbirinden farklı iki pantolon alın. Dikey olarak ortadan kesin. Sonra birinin sağ yarısını, diğerinin sol yarısına dikin. İşte benim hayatım bu pantolona benziyor. Striptiz kulübünde eğleniyorum. Sonra oğlumla birlikte çocuk tiyatrosu seyrediyorum. Silahlı çatışma ve lego inşaatı, kokain ve çikolatalı süt, kan gölü ve boyama kitabı, kara para ve oyun hamuru, polis baskını ve Teletubbies...

Nadide'ye yalan söylemiştim. Fakat hiç değilse yalanımın bir muhatabı vardı. Gerçek, benim yalanlarımı kendi doğrularıyla dengeleyebilecek durumda değildi. Onun çocuk masumiyeti, beni dokuzuncu kattan aşağı fırlatan Yakuza tekmelerinden daha sert bir etki uyandırıyordu. Üzerine ruh kremi sürülmüş çürük bir et parçasına dönmüştüm. Elimden gelen tek şey, kendimi öldürmemekti. "Babacığım! Babacığım!" diye sevinçle koşarak boynuma sarıldığında, bombalanan bir müzede paramparça olan dinozor iskeleti gibi dağılıyordum. Rüyamda, dört metre uzunluğunda iki kafalı bir timsahın beni afiyetle yediğini görüyordum: Biri sağ, diğeri sol bacağımı koparıyordu.

Abidin Dandini "Erkeğin dokunulmazlığı yoktur" demişti: "Krallar bile, rodeo yapan cüce bir palyaço gibi sık sık ter dökerler." Gün boyu telefon edip mesaj gönderen Neptün Petunya geceyarısı kapımı çaldığında, timsahın kopardığı bacaklarıma yeniden kavuştum. Neptün, roket yakıtı iç-

miş deli ataklığıyla saldırıya geçti. Gözyaşları içindeki timsaha tüküren lama kadar kararlıydı. Aylar önce bana yaptığı cinsel jestten ötürü kendisine minnettar olduğumu, fakat sonsuza dek harlamamız gereken bir tapmak ateşi yakmadığımızı söylemeye çalıştım. Pediatri uzmanı olan bu kadın, bademcikleri şişen oğlumun, kalbinin iltihaplanmış olabileceği yalanını uydurmuştu. Sonra beni ayarttı. Bazı güzel kadınlar vardır, onlardan niye hoşlanmadığınızı bilemezsiniz. Neptün Petunya nahoş fıstıklardandı.

"Beni sevdiğini söyledin!" İltifatı dava konusu ediyordu.

"Bak, ben bütün insanları severim, tamam mı?" *Şimdi anlıyorum ki hata ediyorum.*

"Sen adi bir yalancısın! Pisliğin tekisin! Seni farklı sanmıştım!"

"Neptün lütfen kendine gel. Sakinleştiğin zaman konuşuruz, istersen." *Eğer 'farklı' olmadığımı düşünüyorsan tam olarak ne istiyorsun?*

"Neden korkuyorsun? Kadınlık onurumu hiçe sayarak sana koştuğumu görmüyor musun Hayati?" Hareli gözleri dolup taştı. Kadınların diledikleri anda öfkeli, kederli, neşeli, şımarık ve tehditkar olma yeteneğine hayranım.

"Kendimi hazır hissetmiyorum. Beni anlamaya çalış..." *Acaba seni öldürsem mi?..*

"Ama... anlamıyorum Hayati. Yapayalnızsın. Yanındayım, görmüyor musun? Gerçek'e annelik yapabilirim. Bir aile olabiliriz..."

"Ben artık uyumalıyım Neptün. Cidden çok yorgunum." *Timsahları beslemem gerek.*

"Kalabilir miyim?" Cadalozluğu tümden silinmişti. Mahcup ve masum, gülümsüyordu. Kalıbımı basarım şeytan bile Neptün'den yeni numaralar öğreniyordur.

"Hayır. Maalesef. Gitsen iyi olur." *Bir tımarhanem olsaydı, seni hasta kabul servisinden içeri sokmazdım.*

"Beni kovuyor musun?" Narin bedeninde bir kurt adam kasılması baş gösterdi.

Zekanı en çok kendini kandırmada kullanıyorsun... "Neptün... haydi, daha fazla zorlama artık..."

Şak! Pençesiyle yanağıma müthiş bir şamar attı! Körük gibi soluyor; korlaşmış gözlerinden bir yalvarış dumanı tütüyordu: "Geber!"

"Kendini iyi ifade ediyorsun."

Komik bir hışımla çekip giderken, kapıyı çarparak beni protesto etti.

Artık, ömrümün geri kalanını, neler kaçırdığımı bilerek yaşayacaktım.

* * *

2 Kasım günüydü. Nadide'den kalan fotoğraf makinesini aldım. Eski günlerdeki gibi fotoğraf avına çıktım. Bu defa tek başınaydım. Şehrin üzerine kezzap dökülmüştü sanki. Kuşlar boğuk çığlıklar atarak düşüyorlardı. İstanbul, yanardağa yağan kar gibi eriyordu. Gölgem bile benimle takılmaktan sıkılıp ortadan kaybolmuştu, fakat Kuçuradi peşimi bırakmıyordu. Bunca hafakan içinde karnım acıktı. Amacınızı yitirdiniz mi, midenin tik-takları size yol gösterir. Rotayı, Akmerkez'e çevirdim. Kibirlenmeyi kendine saygı duymak sanan şebeklerin tapınağında, tuvalete gittim. Abidin Dandini telefon etti: "Türkiye'de misin?"

"Tam isabet. Akmerkez'deyim."

"O züppe kraterinde n'apıyorsun?"

"Tuvaleti kullanıyorum."

"Pekala evlat, pisuvarda işerken pantolonunu tamamen indirme sakın."

"Bunu söylemek için mi aradın?"

"Evet. Sonra haberleşiriz."

"Eyvallah."

Ne tarafa yönelsem el âlemin ruh ikizleriyle kuşatılmış olmanın hüsranını yaşıyordum. Restoranların bulunduğu en üst kata varmadan Şebnem'e rastladım. Şekerli sakızdan imal edilmişti sanki. Saçları, çilek reçeli köpüğü gibi parlıyordu. Bu kızla aynı ağaca yuva yapmak istiyordum. Bir giyim mağazasının önündeki canlı heykelin yanındaydım. "Hanımefendi, lütfen bir fotoğrafımızı çeker misiniz?"

Canlı heykelle birlikte Şebnem'e poz verdik.

Yemekten vazgeçtim. Mağazadan kapüşonlu bir eşofman üstü satın alıp hemen giyindim. Fotoğraf makinesini de kağıt çantaya koydum. Kız gözden kaybolmuştu. Kuçuradi'nin iz sürme yeteneği sayesinde onu buldum ve takibe başladım. Bu kız, kendim olmam için bende eksik olan şeydi. Akşamüzeri, Üsküdar'daki Şibumi Sokak'ta bir eve gitti. Ertesi gün, şafakla yola çıkıp Audi'mi Şebnem'in evinin çaprazına park ettim. Arabanın içinde Kuçuradi'yle birlikte beklemeye koyulduk. Aşk, insanı densizleştiriyor. Orta yaşlı, aksakallı, takkeli bir adam evin bahçe kapısında durdu. Bize doğru baktı ve içeri girdi. Bu adamın, Şebnem'in babası eski polis Şerif Şibumi olduğunu yakında öğrenecektim. Kısa bir süre sonra da, müstakbel kayınpederim olmasını umduğum Şerif Bey, beni avlamak için yemin etmiş bir polis ordusunun başına geçecekti.

Yalanlarla bir yerlere gidebilirsin fakat geri dönemezsin

Öğlene doğru Kuçuradi "Hey! Uyuma, kız çıktı!" diyerek beni uyardı. Şebnem yavaş yavaş önümüzden geçerek rıhtımın yolunu tuttu. Yürüyen birini otomobille izlemek, otomobili koşarak takip etmekten bile daha çok dikkat çeker. Arabayı evden biraz uzakta, müsait bir yere yanaştır-

dım, fotoğraf makinesini yanıma aldım ve yola yayan devam ettik. Şebnem, yolcu teknelerinden birine bindi. Ben de Kuçuradi'yi kucaklayıp aynı tekneye kapağı attım. Beşiktaş Meydanı'nda pat diye karşısına dikildim: "Hanımefendi, Barbaros Hayrettin Paşa ile bendenizi fotoğraflar mısınız?" Beni gördüğüne sevinmişti. O kadar güzeldi ki, Barbaros Hayrettin Paşa heykeli bile ona gülümsedi. Kuçuradi, kızın etrafında dönüyordu. Teşekkür ettim. Az ötedeki otobüs durağına monte edilmiş panoda "Enver Paşa ve Sarıkamış Faciası" konulu bir konferans afişi asılıydı. Kıza elimi uzattım: "Ben, Enver Paşa." Adımı söyleyemezdim. Bir cinai şebekenin kurmaylarından olduğumu öğrendiği anda benden çığlık çığlığa kaçardı.

Gözleri, zemzem suyunda yüzen üzümler gibi parlıyordu: "Ben de Dilara Dilemma."

"Kesinlikle yalan söylüyorsunuz, saygıdeğer bayan" dedim, "o romanı ben de okudum." Ümit dolu bir yalvarışla gülümseyerek elini hafifçe çektim.

"Şebnem Şibumi." Frambuazlı dudaklarından dökülen her hece büyüleyiciydi.

Ertesi günün akşamı yine yoluna çıktım. Ona bir Pinokyo kuklası hediye ettim. Pinokyo'nun ağzına, telefon numaramın yazılı olduğu bir not sıkıştırmıştım. Yirmi gün aramadı. Beklemek neymiş ben o yirmi günde anladım. Besbelli benden, bir balinanın arılardan etkilendiği kadar etkilenmişti.

Şebnem'den Gerçek'i ve kendimle ilgili diğer kritik konuları gizledim.

Aşk, yalanlarla ilerler. Doğrular, aşkın hijyenini yok eder. En büyük yalanlarını sevgilinden esirgersen, duygularında samimi olduğunu ispat edemezsin. Kalbimize aşk oku saplandı mı, gözlerimiz "Bana karşı dürüst davranıp her şeyi berbat etme sakın" demeye başlar.

Şebnem'e "Şu bir zamanlar sevgilin olan Reha Veto var ya,

benim yanımda o, ilk banyosunu yapmış bebek kadar masum kalır; ben bir gangsterim, beş yaşında bir oğlum var, karım öldü, fakat yaşasaydı bile seninle aşna fişne fırsatını kaçırmazdım, üç yıl kadar süren evliliğimiz boyunca bir nebze herze yedim nitekim, bu arada esas ismim Hayati Tehlike, kulağa hoş geliyor değil mi, yo, kaç adam geberttiğimi hatırlamıyorum, büyük ihtimalle altı ay sonra senden sıkılacağım, babandan hiç hoşlanmadım, sana heyecan veren o romantik atraksiyonlarımın hepsini de mafyada olup bitenlerden apardım, eğer benden soğuyacak olursan çekirdek ailenizi çitlerim" desem ilişkimizin temelleri herhalde çok daha sağlam olurdu ha?

Ne tuhaf, bu söylediklerimin bile bir kısmı yalan. Hakikati ortaya sererken bile yalan söylemekten kaçınamıyorum.

Vaatte bulunurken, iltifat ederken, anılarımı anlatırken, çocuğumla / [lafın gelişi] ebeveynimle konuşurken, acılarımı paylaşırken, ikramda bulunurken, şaka yaparken, bir şey satarken / satın alırken... yalan sosu, yalan parfümü, yalan gölgesi kullanırım.

Yine de Şebnem'le birlikteyken Ümit Usta'nın programına çıkmış kızarmış tavuk kadar mutluydum.

Sık sık buluşuyorduk. Zambaklar tarafından büyütülmüştü sanki. Tırnaklarının kenarlarını yemesini gayet iyi anlıyorum. Onun kadar güzel kim olsa, tırnak, saç, dudak yerdi. Parmaklarındaki tadı, hiçbir meyvede bulamıyor olmalı. İradeyi kilit altına alan bir cazibesi vardı; yasalardaki boşluktan faydalanıyordu sanki. Hukukun üstünlüğünü aşan güzelliği sayesinde asla hapse girmeyeceği, cinayetten bile yırtacağı kesindi.

Babam, havadaki uçurtmayı nasıl satın aldı? [Gerçek Tehlike]

Aranızda telekinetik güçleri olan varsa, lütfen elimi kaldırsın.

[EMO PHILIPS]

Anaokulunun bahçesindeydik. Mavi ata binmiştim. Kuçuradi kızlarla ip atlıyordu. "Gel" dedim. Geldi. Ne dersem yapar. Ben de onun dediklerini yaparım. Kuçuradi kurbağa buldu. "Bak, kurbağa" dedi bana. "Aferin oğlum" dedim. Köpeklere "oğlum" denir. Kurbağayı cebime koydum. Zil çaldı. Okula girdik. Oyun odasında kurbağa kaçtı. Vildan öğretmen çok korktu. Sırtını duvara yapıştırdı. Ağzını kocaman açtı. Dişçiye gidince ağız öyle kocaman açılır. Bağırdı hemen. "Onu buraya kim getirdi!" dedi. Neşe bana baktı. Ben de ona baktım. Kalbi durmasın diye çok bakmadım. Vildan öğretmen seslendi. Dedi ki: "Nasrettin Beeey!" Böyle titredi. Nasrettin Bey çabuk gelemedi. En alt katta televizyon seyrediyor. Okuldaki televizyonda hep çizgi film oluyor. Kurbağa zıplıyordu. "Vırak vırak" dedi. Vildan öğretmen ağladı. Gözünden su aktı. Kurbağaya çok dikkatli baktım. Kurbağanın kalbi durdu. Kalbi durunca da ölmüş oldu. Vildan öğretmenin kalbi çok hızlı atıyordu. Korkunca kalp hızlı atar. Ben, çok dikkatli bakınca, hareketli şeyleri durdurabiliyorum. Duran şeyleri de oynatıyorum. Yani, telekinezi yeteneğim var. Nasrettin Bey geldi. Kurbağaya baktı. "Ölmüş" dedi. Vildan öğretmen gene sesli ağladı. Nasrettin Bey kurbağayı tek bacağından tuttu. Öyle gitti.

Leyla Ablaların bahçesinde balık mezarlığı var. Akvaryumdaki balıklar ölünce oraya gömüyoruz. Leyla Abla üzülüyor. Ben akvaryumda balıklar olsun istemiyorum. *Roket Ali* çizgi filminde gördüm, uçak denize düşmüştü. Akvaryuma uçak, araba, motosiklet koyalım istiyorum. O yüzden balıkları durdurdum. Hepsi öldü.

Annem de ölmüş. Beni doğururken. Onu ben öldürmedim. Annemi hiç hatırlamıyorum.

Eskiden ben küçükken Kader Abla vardı. Hep telefonla konuşuyordu. Onun da kalbini durduracaktım. Vazgeçtim. Ben şimdi beş yaşındayım.

Bir gün babamla geziyorduk. Az ağaçlı bir ormana gittik. Oraya 'koru' deniyormuş. Tepedeydi. Gökte bir uçurtma gördük. Babam dedi ki: "Uçurtma ister misin?" Ben de dedim ki: "İsterim." Babam elimi tuttu. Havadaki uçurtmanın ipine bakarak gittik. Uçurtmayı uçuran çocukları bulduk. Babam dedi ki: "Bu uçurtmayı bize satar mısınız?" Uçurtmanın sahibi olan çocuk "Olur" dedi. 2 Lira istedi. Babam 10 lira verdi. Paranın üstünü almadı. Uçurtma bizim oldu. Ben ipi aldım. Çok güzeldi. Uçurtma kırmızı-mavi-beyaz renklerdeydi. Biraz koştuk babamla. Babam da ipi tuttu. Uçurtmayı o da uçurdu. Daha sonra uçurtmanın ipi pıt diye koptu. Uçurtma havada düşüyordu. Ben uçurtmaya dikkatli baktım. Böylece onu havada hareket ettiriyordum. Babam biraz şaşırdı. Uçurtmayı benim uçurduğumu anlayamadı. Rüzgar uçuruyor sandı. Ondan sonra dedi ki: "Üzülme Gerçek, ben sana yine alırım uçurtma. Haydi gidip gazoz içelim." Ben de "Tamam" dedim, "üzülmedim ki zaten." Sonra yürüdük. Uçurtmaya dikkatli baktım yine. Uçurtma da bizimle birlikte geldi biraz. Ondan sonra ben başka tarafa bakınca uçurtma yere düştü.

Benim babam sihirbazdır. Hep kulaklarımdan oyuncak çıkarır. En çok da Sürpriz Yumurta çıkarır. Kalemleri yok eder. Babam karate biliyor. Bana da öğretiyor. Bazen beni tutup havaya kaldırıyor. Süpermen gibi uçuyorum. Anaokulunda çok oyun oynuyoruz. Babam değişik oyunlar biliyor. Bana bir çivi aldı. Kocaman, yepyeniydi. Toprak bir zemine 'V' harfi çizdi. Sonra çiviyi atıp yere sapladı. O yanınca ben aldım çiviyi. Bana çivinin nasıl atılacağını öğretti. Çivi oyunu çok güzel-

di. Fakat sonra oynayamadık. Babamı az görebiliyorum. Bana aldığı gazozların kapaklarını biriktirmemi söylemişti. Sonra gazoz kapağı oynadık babamla. O da dışarıda oynanıyor. Kapakları diziyorsun, mermeri atıyorsun. Hangi taraf 'baş' ise o tarafı vurmaya çalışıyorsun. Ben oyunlarda biraz hile yapıyorum. Dikkatle bakıp çiviyi yere saplıyorum. Mermeri 'baş'a doğru yönlendiriyorum. Babam bunları fark etmiyor. Bana hep "Aferin, çok yeteneklisin" diyor. Babamın bıyıkları var. Abidin Amca'nın bıyığı yok. Ben büyüyünce bıyığım olacak. Babamla sinemaya gidiyoruz. Tiyatroya gidiyoruz. Karagöz'e gidiyoruz. Anaokulunda çocuklar hep "Anneee" diye ağlıyor. Ben ağlarken "Babaaa" diyorum. Çünkü annem yok. Bazen de hiçbir şey demeden ağlıyorum. Babamla denize gittik. Yüzdüm denizde. Yosunlar oluyor bir de denizanası oluyor. Ben kovboy olmak istemiştim. Babam "Kızılderililer daha iyi" dedi. Ben de "Tamam" dedim. Bir de Örümcek Adam'ı çok seviyorum. Örümcek Adam, babamın arkadaşı. Bazen buluşuyorlar. Babam bana telefon ediyor. Ben de "Örümcek Adam yanında mı?" diye soruyorum. Yanındaysa, telefonu Örümcek Adam'a veriyor. Örümcek Adam beni çok seviyor. Ben de onu seviyorum ama bize gelmediği için biraz küsüyorum. O da küsmeyeyim diye bana kendi kitaplarından yolladı. Kitapları saklıyorum. Okuyamıyorum ama resimlerine bakıyorum. Babam iki tane su tabancası aldı. İçlerine su doldurduk. Ondan sonra da parka gidip oynadık ikimiz. Babama çok su sıktım. O bana çok sıkamadı. Sonra başkalarına da su sıkıp kaçtık. Babama çiçek veriyorum bazen. Birlikte Oyuncak Müzesi'ne gittik. Göztepe'de. Çok oyuncak vardı. Babam eski oyuncaklara baktı. "Ben senin kadarken şu polis arabalarıyla oynuyordum" dedi. Telli araba, mantar tabancası bir de topacı varmış. Benim uzaktan kumandalı arabalarım var. Onları yarıştırıyoruz bazen. Resim yapmayı çok seviyorum. Kuçuradi resimlerimi çok beğeniyor. Onun resmini de yap-

tım. Bakarak. "Bana benzemedi" dedi. Yine de teşekkür etti. Babam bana her akşam telefon ediyor. Fakat beni almaya yalnızca hafta sonları gelebiliyor artık. Yani cuma, cumartesi ya da pazar günü. Onu özlüyorum.

Leyla Ablaların evinde bir odam var. Canım sıkılınca eşyaların yerlerini değiştiriyorum. Aslında böyle yapmamam lazım. Doktor Neptün Petunya "Bundan kimseye bahsetme sakın" demişti. Ona söz verdim. İnsan söz verince tutar. Boğazımda bademcik yuvarlağı var. Daire şeklinde. İki tane. Onlar şişmişti. Beni Doktor Neptün Petunya'ya götürdüler. Ben doktorları severim. Neşe de büyüyünce doktor olacak. Ben komedyen olacağım. Espri yapmayı seviyorum. Size bir tane espri yapayım: "Mademki inecektin, niye çıktın ağaca / Tavuklar çiçek açmış, ellerinde poğaça!" Doktorun muayenehanesinde biraz korktum. Tahta bir çubuğu ağzıma sokup baktı. Bir tane kalemlik gibi kutu vardı. İçi boğaza bakma çubuklarıyla doluydu. Ben korkunca, ilerideki masada duran çubuklara bakıyordum. Kutu yere düştü. Çubuklar etrafa saçıldı. Doktor çubuklar düşünce beni bıraktı. Sonra ben yine çubukları yerde oynattım. İstemeden oldu. Doktor Neptün Petunya benim yaptığımı anladı. Bana dedi ki: "Gerçekçiğim, senin özel gücün var. Buna telekinezi deniyor. Bu gücünü kullanma. Bunu kimseye anlatma sakın. Aramızda sır olarak kalsın." Ben de ona dedim ki: "Örümcek Adam gibi mi?" O da bana "Evet" dedi. Ben de sevindim.

Sonra, Doktor Neptün Petunya beni görmeye geldi. Bir hafta değil, iki hafta olunca hep geliyor. Haftaların hepsi yedi gün. Baş başa kaldığımızda bana sorular soruyor. Kafama bir cihaz takıyor. Cihazdaki renkli ışıklar bazen yanıp sönüyor. Çantasını masaya boşaltıyor. Bana diyor ki: "Parfüm şişesi." Ben de parfüm şişesini uçuruyorum. "Oje" diyor. "Hayır, o ruj, oje şu" diyor. "Ben bunları istemiyorum" diyorum. "Ne istiyorsun?" diyor. Pencereden bakıyorum. Ku-

çuradi, ceviz ağacına çişini yapıyor. Ceviz ağacına dikkatli bakıyorum. Ağaç sökülüp yana düşüyor. Kuçuradi kaçıyor. Ben gülüyorum. Doktor Abla şaşırıyor. Bana bakıyor. Koşup masadan mendil alıyor. Hemen burnumu siliyor. Burnumdan kan akıyor.

Gökkuşağının üstünden geçen balon [Neptün Petunya]

Paranormal olaylara inanmak ahmaklık mıdır? Vaktiyle, BBC Radyosu'nda bir programa konuk olan Uri Geller, o esnada yemek yiyen dinleyicilerin kaşıklarını yamulttu mu? Çıktığı televizyon programlarında, izleyicilerin ekrana doğru tuttukları bozuk saatleri tamir etti mi? James Randi, Uri Geller'da, dahası hiç kimsede telekinezi yeteneği olmadığını kanıtladı mı? Bunları bilemiyorum. Fakat, Gerçek Tehlike adlı beş yaşındaki çocuğun, cisimleri uzaktan hareket ettirebildiğinden eminim. Üstelik, fiziksel gücüyle yerinden oynatamayacağı ağırlıktaki cisimleri bile, elini sürmeden kaldırabiliyor. Odasındaki gardırobu, koltukları havalandırıp taşıyor. Gözümün önünde bir ceviz ağacını kökünden söktü. Bence onsekiz yaşından küçüklerin süper güçleri olmamalı. Gelgelelim bu küçük ve uslu çocuk, kimilerinin 'beyin gücü' dediği çok özel bir yeteneğe sahip. İstese evleri çökertebilir. Arabaları savurabilir. Cisimlere uyguladığı gücü kontrol etme tekniğini geliştirirse, uçmayı da başarabilir!..

Bir gün muayenehaneme eski bir şarkıcı olan tek gözlü Leyla Kalahari, yanında küçük bir çocukla geldi. "Ateşi var" dedi. "Bir bakalım" dedim.

Çocuğu odaya aldım. Leydi Kalahari'ye dışarıda beklemesini söyledim.

"Adın ne küçük bey?"

"Gerçek."

"Soyadın?"

"Tehlike."

"Leyla Hanım'ın nesi oluyorsun?"

"Hiçbir şeyi."

"Annen?"

"Benim annem öldü."

"Ah, öyle mi? Başın sağolsun." Öksüz bir çocuğa teselli vermede herkes acizdir.

"Ne?"

"Gerçek, ağzını açar mısın canım?"

Ağız açıldı, eğildim, abeslangla içeriden yanağına bastırdım, otoskobu bademciklerine doğru tuttum. İltihaplanmışlardı.

Gerçek, ağzına tahta bir çubuğun sokulmasından hiç hoşlanmamıştı. Gözlerini arkamdaki masada bir şeye dikmişti. Neymiş diye dönüp baktım. Abeslangların bulunduğu kutu önce masadan iki karış yükseldi, 30 santimetre kadar sola doğru kayarak havada durdu ve pat diye yere düştü. Bütün abeslanglar saçılmış, benim ağzım da Gerçek'inki gibi kocaman açılmıştı.

Derhal doğruldum. "Bunu nasıl yaptın!?"

"Ben bir şey yapmadım ki?"

Muayenehanemde bir mucizeye tanık olmuştum. Hayatımda gördüğüm en etkileyici şovdu. "Peki ya baban?" diye soruverdim.

"Babam mı?"

"Evet, baban kim?"

"Babamın adı Hayati."

"Leyla Hanım senin üvey annen mi?"

"Hayır. O beni anaokuluna götürüyor, akşamları uyutuyor. Babam da cuma günleri gelip alıyor beni. Beraber eve gidiyoruz."

"Hımmm... büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

"İyi polis."

Gerçek, mavi gözlü, siyah saçlı, düğme burunlu bir çocuktu. Fazlasıyla sevimliydi. Süper güçleri olan şirin bir erkek çocuğu... Üvey annelik duygularım kabarmıştı.

Leyla Kalahari'ye yalan attım: "Ciddi bir rahatsızlığı yok. Kriptik Tonsillit..."

"Ha?"

"Bademcikleri iltihaplanmış. Iecilline enjekte ettim. Dört gün boyunca Iecilline'e devam edeceğiz. Sonra da bir hafta Pen Os süspansiyon kullanacak. Yine de emin olmak için bir hafta sonra tekrar görmeliyim."

"Anlamadım?"

"Kardit olabilir. Yani kalp iltihabı. Zayıf bir ihtimal, fakat işi şansa bırakamayız."

"Neptün Hanım, eve gelmeniz mümkün mü?"

"Maalesef. Deposilin enjeksiyonunu hastanede yapmamız gerekir. Alerjik reaksiyon gösterirse müdahale edebilmemiz için..."

Tıptan anlayamayan insanlar, doktorların sıradan davranışlarını da yorumlayamıyorlar. Doktor, virüslerin, bakterilerin adını bilir. Bambaşka bir dil konuşur. Bakarken içinizi bulandıran yaralara yağlı sıvılar döker. Onun kendi teknolojisi vardır. Milyonlarca insan, doktorlar tarafından bıçaklanmak, kesilmek için kuyruktadır. Doktor, gezegenimize astronottan daha uzaktır. Yazısı okunmaz; şifreli mesaj gibidir. Doktoru asla çözemezsin, fakat ona teslim olursun. O haplar, kapsüller, şuruplar ve bilumum ilaçlardan oluşan bir sofra kurar. Büyücüden daha sofistike, komutandan daha buyurgan, illüzyonistten daha şaşırtıcı, ruhani liderden daha inandırıcıdır. Bu yüzden doktorlar birbirleriyle evleniyorlar. Evcilik tarikatı. Fakat ben evlenemedim. Beyaz gelinlik yerine, doktor önlüğüyle yetindim.

Babam, asla çocuk sahibi olmaması gereken biriydi; ben fakültenin ikinci sınıfındayken öldü. Annem hızla yaşlandı. Ağabeyim boya fabrikası kurdu. Ben de yıllarca anneme baktım. Sonra o da öldü. Kardiyoloji hocam Yakup Kuru'ya gönlümü kaptırmıştım. Yıllar süren, çalkantılı bir hikaye. Karısı kanser olunca, Yakup beni terk etti. Sonra da rol çalar gibi alelacele karısının kollarında can verdi. Karı da herifin ardından gitti.

Durup düşündüm. Gençliğimin son günleriydi. Ot gibi yaşamıştım. Arkadaşlarla birlikte barlara takılmaya başladım. Salsa gecelerine, partilere gidiyordum. Lolitalar ve yeniyetmeler arasında kendimi berbat hissedip bol bol bira içiyordum. Sonra da bayılana kadar dans ederek kurtlarımı yerlere saçıyordum. Tek gecelik aşklar yaşadım. Bu da bünyeme ağır geliyordu. Erkekler işin kolayını bulmuştu. Vicdan azabından geçtim, en ufak bir sorumluluk almadan, cinsel kaostan çıkar sağlıyorlardı. Yaşım otuzbeşi bulmuştu. Kendimi öyle hissetmesem de, galiba biraz kartlaşıyordum. Gözlerimin etrafında olimpiyat halkaları oluşmuştu. Azı dişlerimden ikisi çürümüştü. Saçlarıma aklar düşmüştü. Bedenim diriliğini ve pürüzsüzlüğünü yitiriyordu. Kilo da almıştım. Meslekten biriyle evlenme hevesimden vazgeçtim. Lakin heyhat, treni kaçırmıştım. Elimi çabuk tutsaydım, şimdiye ortaokula giden bir çocuğum vardı. Annelik, gençlik, aile saadeti... hepsi yalan olmuştu. Kendimi uzaktan tanıyordum sanki. Umutlarım otomatik bir yavaşlıkla buharlaşmıştı. Elinde beysbol sopasıyla golf sahasında tenis oynamaya çalışan biri gibiydim. Bu da beni biraz sinirli biri yapmıştı.

Gerçek'e Deposilin diye serum fizyolojik enjekte ettim. Bacaktan. Yani vücut sıvısı. Hiçbir faydası ya da zararı yok. Gerçek'i babası getirmişti. Çocuğun eşyaları hareket ettirmesi gibi, baba da duygularımı hareket ettiriyor, nabzımı yükseltiyordu. Hayati... Onu görür görmez âşık oldum. Ne-

densiz, hareketsiz, sadece duygularda yaşanan bir mucize... Fazlasıyla yakışıklı bir adamdı. Oğluyla da iyi anlaşıyordu. Ona kartvizitimi verdim: "Çocuğun durumuyla ilgili soru sormak isterseniz beni arayın lütfen."

Üç hafta sonra iğne için yeniden getirmesi gerektiğini söyledim. Bu iğneler, Gerçek yirmiiki yaşına gelinceye dek devam edecekti.

Akşamüzeri Hayati aradı: "Doktor Neptün Petunya?"

"Evet?"

"Ben Hayati Tehlike. Gerçek'i size bir daha getirmeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü oğlumun kardit olması söz konusu değil. Ona sodyum-klorür şırıngaladığınızı gördüm."

"Haklısınız. Çocuğunuz iyi. Fakat başka bir şey var. Lütfen bana inanın."

"Neymiş?"

"Bunu yüz yüze konuşamaz mıyız?"

"Tabii ki hayır. Sizi şikayet edip doktorluktan men ettirebileceğimin farkındasınız, değil mi?"

"Kızgınlığınızı anlıyorum. Fakat düşünsenize, çocuğunuza zarar vermek istemediğim gayet açık, değil mi? Onu görmek istedim, çünkü..."

"Bu cümlenin geri kalanı doğru olsa kârlı çıkarsınız doktor hanım."

"Oğlunuz telekinezi gücüne sahip."

"Şansınızı kaybettiniz."

"Durun, kapatmayın Hayati Bey, çok ciddiyim!.."

"Sizi sonra arayacağım" dedi ve telefonu kapattı.

Yarım saat sonra tekrar aradı. Gerçek'e "Çelik kasayı taşımama yardım eder misin?" demiş. Sonra bir ucundan tutar gibi yapmış. Çocuk diğer uçtan tutmuş. Hayati hiç güç harcamadığı halde, 700 kiloluk kasa yerden kalkmış... Buluş-

tuk. Birer içki içtik. Önce Gerçek'in durumunu konuştuk, sonra ona hayatımı anlatırken buldum kendimi. Vidalarım gevşemişti. Geceyi beraber geçirdik. Gökkuşağının üzerinden geçen bir balonda gibiydim...

İki insan birbirine ne kadar yakınlaşırsa yakınlaşsın, aralarında sonsuz bir mesafe vardır.

Uyandığımda, Hayati kayıplara karışmıştı. Açık bırakılmış dizüstü bilgisayarın monitöründe iri puntolu bir not: "Güzeldi. Teşekkürler. Hoşça kal." Klavyeyi gagalayan kargadan "Gak gak" dışında ne yazması beklenir? Şımarıklık ve kibirden ibaret bu dürüstlük gösterisi bana vız gelir. Sinek, örümceğe gerilla taktiği uygulayabilir mi? "Kadın, intikam almayı kafaya koydu mu, iki mezar birden kazar" diyen Çinli her kimse, beni iyi tanıyormuş.

Yılan ile oğlağın telefon konuşması

Kim bilir, belki de sadece yanlış yollar vardır. Bununla birlikte, size uygun olan yanlış yolu bulmak gerekir yine de.
[SAMUEL BECKETT, 1906-1989]

Kül, iyi bir yakıt değildir. Duman da genellikle ısıtmaz.

Şebnem'e fazla yalan söylemiştim. Gerçek'ten bahsetmemiştim. Nadide'yi anlatmamıştım. Kız beni yorgancı sanıyordu. Gangster olduğumdan habersizdi. Babasına "17 sene" numarasını çekmiştim. Abidin Dandini'ye öyküdüğümden mi nedir? Halbuki Şebnem'le ilişkimiz ciddileşti. Evliliğin eşiğindeyiz. Şebnem'i seviyorum. Benim *tabula rasa*'mı onun öpücükleri çerçevelesin istiyorum. Hem Şebnem'in nurlu zarafeti karşısında benim müptezelliğimin zaten bir hükmü kalmıyor ki? Bal damlası tebessümünden yayılan masumiyet ışınları, beni de arındırıyor. Ağzı, kuşe kağıda basılmış bir ziyafet davetiyesi gibi parlıyor. Kahkaha-

sı dağların karını eritir. Müjde yüklü güzelliği, bilseniz, dünyayı ihya ediyor. Artık hurdalıklar beni neşelendiriyor, hamamböceklerine kanım ısınıyor, lağımların şırıltısı, fabrika bacalarından yayılan zehirli dumanlar ne tatlı...

Yine de işler haddinden fazla çatallaştı. Şebnem'in bana olan aşkı, tüm falsolarımı tartacak kadar büyük müdür?

"Sevgilim ben eli kanlı bir adamım. Bildiğin gangsterim yani. Yorgancılıkla alakam yok. Beş yaşında bir oğlum var. Kaç adam vurduğumu bilmiyorum... Sana verebileceğim tek iyi haber, karımın çocuğumu doğururken öldüğüdür."

"Neler söylüyorsun Enver?"

"Eaaa, adım Hayati, eheh?"

Yüce Rabbim, sen kurtar beni! Ben bu küçük beynimle işin içinden çıkamayacağım!

Çaresizliğin kulvarında sürünüyordum. Gönül İşleri Bakanlığı'na [GİB] müracaat etmiştim, fakat oradan da müspet cevap alamamıştım. Hükümet, aşkımı onaylamıyordu. İnanılır gibi değil! Bir devlet, vatandaşına "Sen aslında o kıza âşık değilsin" der mi, diyebilir mi? *Kur'an*'da "Kalplerde olanı yalnızca Allah bilir" [وَهُوَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ] yazmıyor muydu?

Gönül İşleri Bakanlığı'ndan mülakat için çağrıldığımda çok heyecanlanmıştım. Ankara'ya uçarak gittim. Nazi hapishanelerini andıran bakanlık binasının kalabalık koridorlarında dolaştım. Havada bürokratik bir uğultu. Geniş merdivenler, yuvarlanmak için idealdi. Kadidi çıkmış bir memure sordu: "Hangi üye ile görüşmek istersiniz?" Yeseviyye Şeyhi Mazhar Bey'i seçtim. Epey bekletildim. Yeseviyye'ye mensup amma çok insan varmış memlekette? Nihayet adım okundu, şeyhin ofisine girdim. Altmışlı yaşlardaydı. Süzgündü. Komedi filmlerindeki cenaze levazımatçılarma benziyordu. Sakalı orlondan. Elleri ipince, parmakları upuzundu. Kanlı gözlerinde müşfik bir ifade vardı: "Hoş geldiniz Hayati Bey."

"Hoş bulduk" *ey muhterem şeyh efendi hazretleri!*

Daracık oda, kızıla çalan hantal mobilyalarla döşenmişti. Şişman biri bu odadan yara almadan kurtulamazdı.

Şeyh, sözü uzatmadan önündeki antika klasörü açtı ve bir dosya kağıdından mülakat sorularını okumaya koyuldu:

"1- İnsanlık..."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Tam ağzımı aralamıştım ki, şıkları sıralamaya başladı:

"a] Bir 'takım oyunu'dur.

b] İki kişilik bir oyundur.

c] Bireysel bir oyundur."

Şebnem'i sevip sevmediğimin anlaşılmasını sağlayacak daha isabetli bir soru üretilemezdi! B şıkkını seçtim. Mazhar Bey cevabımı kağıda işaretledi ve diğer soruya geçti:

"2- Mânâ...

a] İnsan oluşun bir yan ürünüdür.

b] İlişkilerde beliren bir kazanımdır.

c] İnsanlık için bir önkoşuldur."

Bence'nin B'si.

"3- Özgür irade...

a] İnsanın, ifade ve davranışlarını şekillendirmesini mümkün kılan zihinsel ve duygusal nitelikli bir kontrol sistemidir.

b] Acizliğimizi inkar etmede kullandığımız namevcut bir destektir.

c] Toplumsal değil, özel hayatta işleyen tercih yetisidir."

Bilhassa'nın B'si.

"4- İhtimaller...
a] Her adımda çoğalır.
b] İhtimal diye bir şey yoktur.
c] Her adımda azalır."

Bilinmez'in B'si.

Yeteneğin kanıtı yalakalık, asaletin kanıtı zorbalık, nezaketin kanıtı dedikodu, üstatlığın kanıtı ise [Şeyh Mazhar örneğinde görüldüğü üzere] güvenle saçmalamak olmuş artık.

"5- Unutmak...
a] Hatırlamak bir refleks, unutmak ise bir sanattır.
b] Vicdan rahatlığı, masumiyet ve moral konforumuzu garantileyen yeteneğimizdir.
c] Hatırlamaya giden kısacık yolda, yerinde saymaktır."

Bahse girerim'in B'si.

"6- Sahtelik...
a] Yanılgı ve belirsizliğin sağladığı imkanları genişleten bir şifadır.
b] İnsanı sahicilik arayışının risklerinden koruyan aldanışların, tespit etmemizi engellediği yalan türüdür.
c] Taklit, yapaylık ve monotonluk sayesinde bile korunabileceğimiz bir beladır."

Bunaltıcı'nın B'si.

"7- Diğerkâmlık...
a] Zavallılığın kamuflajıdır.
b] Dolaylı bencilliktir.

c] Cömertliğin istikrara kavuşmasıdır."

Bitiş'in B'si.

Fark ettiğim kadarıyla Bakanlık Heyeti'ndekilerin her biri, kendi soru tekniğini uyguluyordu. Yeseviyye Şeyhi, yedi soruluk bir testle beni tanımış ve Şebnem'e katiyen layık olmadığımı anlamıştı. Evime postalanan sarı zarftan çıkan resmî mühürlü ve imzalı evrakta *"Bakanlığımız aşkınızı maalesef onaylamamıştır"* yazılıydı. Kabahat bende, sırf Şerif Bey öyle istiyor diye Gönül İşleri Bakanlığı'na hangi akla hizmet müracaat etmiştim. Ejderhanın veterinere gittiği nerede görülmüş? Her neyse. Belki de polisten hakkımda bilgi almışlardı. Bekarlığın beni hastalık saçan fahişelerin ağına düşürmesini umuyorlardı muhtemelen. [Ne de olsa 'dokunmak' *aşk'ın vücut bulması* demektir.] Yahut günün birinde benden bile daha kötü adamlar derimi yüzüp cesedimi köprüden attığında, bir kadının yasımı tutmak zorunda kalmasını uygun görmüyorlardı.

"Benim aşkım neden tescillenmiyor?" diye sormak için GİB'e telefon ettim. Fuat Atıf Tufa adında bir adamla konuştum. Boa yılanı ile oğlak arasında geçen bir konuşma tahayyül edin: Ben meledikçe o tıslıyordu. Verimsiz bir diyalogdu.

Şebnem'e olan aşkım bir yeraltı operasyonuna dönüşmüştü. Devletten izinsiz iş yapmaya alışkındım. Ziyanı yoktu. PAP üyesi Şerif Şibumi'yi etkilemenin başka bir yolunu bulacaktım.

25 Şubat geldi çattı ve Bakanlık Heyeti komple temizlendi. Televizyon haber bültenlerinde Heyet üyelerinin mozaikli cesetleri resmigeçit yapıyordu. Manyağın teki, çetesini toplayıp bakanlığı basmış ve ihtiyarları indirmişti. Üzülmedim diyemem. Tamam, Yeseviyye Şeyhi Mazhar Bey bana ayıp etmişti. Evet, Gönül İşleri Bakanlığı tam bir zırvalıktı. Doğru, Bakanlık Heyeti'ni oluşturan üyelerin büyük çoğunluğunun dinî kimliğiyle öne çıkmış kişiler olması tar-

tışma konusuydu. Bütün bunlar ipe sapa gelmez, komik bir tablo oluşturuyordu. Fakat yine de yaşlı başlı yirmiiki adamın kanlı bir hamur gibi yoğrulması içimi burkmuştu. *Kara Şimşek* [Knight Rider] yayından kaldırıldığında hissettiklerimi hissediyordum.

Bir şapkayı beğenince kafana çiviyle çakıyor musun?

Servetimin yüzde 95'ini kadınlara ve alkole harcadım.
Geri kalanını çarçur ettim.
[GEORGE BEST]

Yadigar Dragon'u zehirlediğim meşhur Beylerbeyi Sarayı'na yakın bir kafeteryanın camekanlı konsolunda Abidin Dandini'yle oturuyorduk. Kuçuradi, masanın altına kıvrılmıştı. Meyve tabağından çöplenen Dandini'nin keyfi gıcırdı: "Eskiden vişne çekirdeğini elli metre öteye fırlatabiliyordum."

"Hımmm? Dünya rekoru sende demek?" *Her ne kadar böyle bir spor dalı yoksa da!*

"Heyhat... Bu gangsterlik işi benden çok şey götürdü."

"Bir şey soracağım..."

"Medeni cesaretin beni korkutuyor." Alay ederken, homoseksüel bir karateciye benziyor.

"Özünde iyi bir adamsın..."

"Aklınca beni aşağılamaya mı çalışıyorsun pis serseri?!"

"Sence kim yapmış olabilir?"

"Neyi?"

"Bakanlık Heyeti olayını?"

"Pompurukların hali çok feciydi harbiden. Kusmukta yüzen peynire dönmüşlerdi. Büyük ihtimalle, senin durumundaki biri yapmıştır."

"Ho?"

"Şebnem'i seviyordun. Bakanlıktaki evliya cevaz vermedi. Sen de... idam edilmiş diktatörün cesedine tüküren köylü kadar öfkelendin?.."

"Bir adama kızınca neden yirmiiki kişiyi komple öldürsünler ki?"

"Bilirsin, meseleleri konuşarak halletmek iyidir, fakat ortalığı kan gölüne çevirmenin zevki de bambaşkadır."

Hava kararmıştı. İstanbul'un silueti, siyah kadife üzerine dağılmış elmasları andırıyordu. Masamızın kıyısından yelkenli gibi süzülen garson kızın otomatik gülümsemesini fırsat bilen Abidin seslendi: "Bana bir kahve! Kaynar olsun." Ben de aynısından istedim.

"Bakanlık Heyeti'ndekiler... ilim irfan sahibi, dindar adamlardı" dedim "komple cennete gitmiş olmalılar?"

Bir kaşını kaldırıp dudağını büktü: "Saf bir adam, rüyasında hükümdarın cennnete, meşhur bir şeyhin ise cehenneme gittiğini görmüş. Bu rüyayı bir dervişe anlatmış ve tabirini rica etmiş. Derviş 'Hükümdar cennete gitti, çünkü şeyhe hürmet ediyordu; şeyh cehenneme gitti, çünkü hükümdarla uzlaştı,' demiş."

Anlattığı hikaye beni uyuşturdu. Dalgınlığımın bulanık suyunda dertlerim tekrar yüzüye çıktı: "Şebnem'le asla biraraya gelemeyeceğiz... İpin ucunu kaçırdım."

"Evlenme teklif ettin mi?"

"Hayır, ama yüzük aldım." *Şu anda cebimde.*

Kuçuradi gelip aramızdaki koltuğa oturdu. Abidin Dandini'ye dikkatle bakıyordu.

"İyi yapmışsın. Bir kadına sahip olmak için, ona kendinden başka şeyler de sunmalısın... Bak, yerinde olsam asla evlenmem. Evlenmek erkeğin intiharıdır. Her kadın er ya da geç delirir. Tüm zarif kızların içinde pusuya yatmış bir şişko karı vardır. Nikah defterine imzayı attığın anda, karının metamorfozuna start vermiş olursun. Karın şişmanladıkça sesi

de gürleşir. Hayatın boyunca, işsiz kalmış bir porno aktörü gibi hissetmek istiyorsan, o ayrı." İçtenliği beni kör etmesin diye onunla göz göze gelmemeye çalışıyorum.

"Fakat Şebnem'i seviyorum. Önemli olan insanın ne hissettiği değil mi?"

"Sen ne hissedersen hisset prensesler terler, kraliçeler geğirir, manken kızlar yellenir..." Dehşet verici bir kokarca sırıtışı var suratında.

"Ne ki bu? Bana ne anlatıyorsun?" Yüzümü, ılımlı bir küçümsemeye ayarlıyorum.

"Bir katil için fazla ciddisin Hayati. Biz erkekler, hepimiz, hayat yolunda koşarken, ip atlayan cici kızlardan birinin ipine takılırız. Bu olayın büyümesine izin verme. İlle de bir aptallık yapacaksan git 'fareli kedi' denilen Çin kebabından ye. Veya hayalarını koli bandıyla sar. Köçek zombiler gibi mezarlıkta göbek atma. Aşk geçicidir, anlamıyor musun?" Garson kız kahveleri masaya kondurup ayakuçlarına basarak uzaklaşıyor.

"Tamam da bu neyi değiştirir?"

"Sınırları zorluyorsun, buna saygı duyarım... Üçüncü evlilik en iyisidir. Şebnem'le evlenirsen, geriye bir adım kalır?" Kahvesinden bir fırt çekiyor. Bir sigara yakıyor. Kuçuradi koltuktan atlayıp uzaklaşıyor.

"Sen gerçekten aşk nedir bilmiyorsun."

Gözlerini kısarak dumanı bana doğru üflüyor: "Evlilikten bahsediyorduk. Senin beynin, çekirdeğine kadar çürümüş. Hakkında çok şey bildiğin AŞK, sana yaramamış anlaşılan."

"Bunu nasıl başarıyorsun?"

"Neyi?"

"Büyük harflerle konuşmayı?"

"Saçmalamayı bırak. Bir şapkayı beğenince onu kafana çiviyle çakıyor musun?"

"Yani?"

"Evlenme."

Etrafınıza bir bakın, sizce de kıyamet kopmuyor mu?
[MURAT UYURKULAK]

Kış, bütün cephanesini gecekondulara fırlatıyordu. Laçka trafikte avarece araba kullanıyordum. Hayvanat bahçesinde kafesten kafese uçan bir kelebek kadar özgürdüm. Yollar, kaybolmuş insanlarla doludur.

Dandini'nin evlilik hakkında söyledikleri, zaten bildiğim şeylerdi. Şebnem'i etkilemek için mafya taktikleri kullanmıştım. Fakat o, kainatın anahtar deliğinden bana göz kırpan bir melek gibiydi. Arabanın CD çalarını açtım. Ümmü Gülsüm'ün [1904-1975] *Ente Ömri* şarkısı başladı. Beni bir derbederlik sardı. Şebnem'i bir bardağa doldurup içmek istiyordum.

Ya tüm hayatınızın ya da yalnızca o gününüzün içine edecek birileri mutlaka çıkar karşınıza. Yıldız Parkı'nın çevresinden dolanırken, eski model siyah bir Chevrolet'nin beni takip ettiğini ayrımsadım. Şoför koltuğunda çam yarması bir zenci oturuyordu. Böylesine kallavi biri tarafından izlenmek gururumu okşadı. Adamı tanıdım. Tam beş hafta önce, Şebnem'i evine bıraktığım gece bana saldırmıştı. Hızır Hızlı, Cengiz Cingöz ve birkaç eleman limuzinle beni almaya gelmişlerdi. Bu insan azmanı ensemi kavradığı gibi beni havaya kaldırıp limuzinin motor kapağına yapıştırmıştı. Üç gün şakaklarım zonkladıydı. Doğal olarak bizim beysbol takımından temiz bir sopa yemişti. Onun ardından yetişen cılız bir çocuk vardı. Onu da haşladık. Sonra da basıp gittik. O zaman bu iki sersemi keş yankesiciler sanmıştım. Kim olduklarını sormadım. Kavgada konuşmam. Dayak yesem bile ağzımı açmam. Çünkü, kaçacak kadar bile cesur olmayanlar konuşur. Aklınızda bulunsun. Rakibiniz çene çalıyorsa, onu pataklamanız işten değildir. Cevabınızı yumruklarla verin.

Zenci, kuyruğumdaydı. Yavaşladım. O da yavaşladı. Parkın, yüksek bahçe duvarına yanaştım. O da sağa çekti. Aynadan izliyordum. Herif öyle iriydi ki, o inerken araba az daha alabora oluyordu. İstifimi bozmadım. Gökten rendelenmiş buz yağıyordu. Zenci, ay yüzeyinde yürüyen astronot gibi ağır ağır yaklaşıyordu. Çivili tasma takan atletik bir buldoğu andırıyordu. Audi'mi halter gibi kaldırıp asfalta çalabilirdi. Bebeksi bakışları ürkütücüydü. Bir an, sıvışıp canımı kurtarmayı düşündüm. Beyaz ceketi ıslandıkça grileşiyordu. Acaba dilimizi biliyor muydu? Yanıma geldiğinde camı açtım. Kafasında ne bir yara izi ne de morluk vardı. Çabuk toparlanmıştı.

Gazap dolu sesiyle "Hayati Tehlike nasılsın?" diye hatırımı sordu.

Afrika'dan bunu sormak için mi geldin? "Benden ne istiyorsun?"

İki eliyle yakamı kavrayıp naçiz vücudumu camdan dışarı çıkardı. Ayaklarım yere değmiyordu. Godzilla diyetiyle büyümüş zenci beni silkeleyip duvara savurdu. Omurgam ve kafatasım çatırdadı. Hayatımda hiç zenci vurmamıştım. Bu sempatik zebaninin derdi neydi acaba? Duvardan aşağı kayarken gözlerime perde iniyordu. Nefesim kesilmişti. Eğer bu kazulet Kunta Kinte ikiye kadar sayabiliyorsa gebermem an meselesiydi. Yere kapaklandım. Çelikten pençelerini kürek kemiklerime geçirerek beni tekrar havaya kaldırdı. Demek ki tarzı buydu. Kurbanlarını yakalıyor ve fırlatıyor. Yoldan geçen arabalardaki insanlar, bizi görünce gazı köklüyorlardı. Beynime bir kova asit dökülmüştü sanki. Şuurumu kaybetmek üzereydim. Kemiklerimin içinde kontrolden çıkmış minik elektronik testereler uçuşuyordu. Belimdeki Colt'u [Python, 4 inç] zar zor çekip Zencinin ağzına doğrulttum. Tetiği çekebilirsem, bu mesafeden ıskalamam imkansızdı. Her biri müstakil bir hedef olabilecek dişlerini gösterdi. Tepesinden buhar-

lar yükseliyordu. Derin bir nefes aldı ve beni tekrar duvara fırlattı. Uçarken tetiği çektim. Kurşun, Zencinin alnına saplandı. Beyni balık yemi gibi saçılırken, bedeni birkaç metre öteye düştü. Ben de duvara tosladım. Genç bir kadının kullandığı, küçük, kırmızı araba ani bir frenle kayarak Zencinin tam önünde durdu. Kadının tiz çığlığı, lastiklerin ötüşüyle aynıydı. Fok misali çırpına çırpına yolun kenarındaki çamurlara bulanarak ilerledim. Sırılsıklamdım. Audi'min kapısını güçlükle açabildim. Kollarımda derman kalmamıştı. Kadın, sessiz sinema döneminden kalma bir acelecilikle otomobilinden inip cesedin etrafında dolaşmaya başladı. Tabancamı yandaki koltuğa bıraktım. Direksiyona kustum. Ve haşhaş tarlasında ilerleyen kaplumbağa mahmurluğuyla yola koyuldum. Ümmü Gülsüm, şarkıya devam ediyordu. Az önce aşk acısını anlatan melodiler, şimdi ölümden bahsediyordu.

İstikbal zamanın dışındadır

İstırabın bitişi, onu gayrimeşru kılar
ve bu yüzden ıstırabın sonu yoktur.
[JONATHAN SAFRAN FOER]

Duş aldım. [Bunu zihninizde canlandırmaya kalkmayın.] İki saat kadar kestirdim. Kabus gördüm. Ve ne gördüğümü unutarak uyandım. Komodinin üstünde, finalini merak ettiğim *Delik Deşik Bir Kefen* romanı duruyordu. Ramize Ramirez'in, kitaplarını bana yazdığını düşünmüşümdür hep. Abidin Dandini'ye telefon ettim. Ulaşılamıyordu. Evini aradım. Leyla Kalahari "Abidin dışarıda" dedi. Gerçek'i sordum. Uyuyormuş. Kadının sesi huşu doluydu. İyi akşamlar dileyip telefonu kapattım.

Sizi temin ederim, günün birinde cinayet işlerseniz, televizyonu açtığınızda ya da elinize bir gazete aldığınız-

da göreceğiniz ilk şey, kurbanınızın cesedi olacaktır. Esmer güzeli spiker "Sudan asıllı Doktor Abdülcabbar Turabi, Beşiktaş'ta yol ortasında vurularak öldürüldü" diyordu. "Sudanlı Muhalif Düşünür ve Siyasetçi Hasan Turabi, yeğenini Sudan'daki askerî yönetime bağlı ajanların katletmiş olabileceğini" söylemişti. Polis, konuyla ilgili takibata başlamıştı. Cinayeti gören bir vatandaşın ifadesine başvurulmuştu.

Doktor ha? Üstelik, Hasan Turabi'nin yeğeni! Ramize Ramirez'in de dediği gibi "Şiddet, hallettiğinden fazla sorun doğurur."

Kandan yoruldum. Adam öldürmekten bıktım. Silah taşımak istemiyorum artık. Telekinetik güçlere sahip bir oğlum, görünmez bir köpeğim ve adımı bile bilmeyen bir sevgilim var. Onları korumak için saygıdeğer bir hayat kurmalıyım. Hâlâ genç sayılırım. Şebnem'e hakikati anlatırım. O, her şeyin mantıklı bir açıklaması olmadığını bilecek kadar akıllı. Halimi anlayacaktır. Onunla hayat yollarımız hem birbirinden uzak, hem de birbirine paralel. Gerçek'e annelik yapabilir. Güçlü kız. Üstelik yüzü tarçın rengi çillerle bezeli. Belki salıiden de yorgan işine girerim. Beyni defolu tiplerden değilim. Yani çocukluğumda karıncaları filan yakmadım. Abidin'le konuşurum. "Bırakıyorum" derim. Beni kardeşi gibi seviyor, hatırımı kırmaz. O da patrona durumu iletir. Şahit mertebesindeyim gerçi. Olsun. Gammazlık etmeyeceğimi bilirler. Aksi takdirde ben de hapsi boylarım zaten. Sicilim kabarık. Işığı kılıç, karanlığı kalkan olarak kullanmaktan usandım. Doğru, olay tamamiyle müdafaayı nefsti. Abdülcabbar Turabi'yi indirmeseydim, herif beni taşa gömecekti. Ama neden? Sudanlı bir doktoru kızdıracak ne yapmıştım?..

Kafamın içindeki Hiroşima dağınıklığını toparlamaya uğraşırken telefonum çalınca az daha derimden dışarıya fırlıyordum!

"Aramışsın?"

"Konuşmamız lazım."

"Keçi Yumruğu'na gel."

"Tamam."

Meyhaneye gittiğimde Abidin Dandini taburelerden birinde oturmuş demleniyordu. Etraftaki insanların varlığını hakaret addediyordu sanki. Yanına vardığımda, barmen göz açtırmadı: "Dilinizi nemlendirecek bir şey almaz mısınız?"

"Aynısından" diyerek Dandini'nin bardağını gösterdim.

Diğer barmene seslendi: "Bir yılan kanı!"

Fikrimi değiştirmekten vazgeçerken, şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

Dandini'ye çeteden ayrılmak istediğimi söylediğimde alnını kırıştırdı: "Basmakalıp bir adam olmaya nereden heves ettin?"

"Sana bahsetmiştim: Şebnem'le yuva kuracağız..."

"Demek havlu atıyorsun?"

Yo, jübile yapıyorum. "Patronla benim için konuşabilir misin?"

"O kızla evleneceksin ve hayatınızın geri kalanı boyunca birbirinizin buruşmasını izleyeceksiniz, öyle mi?"

"Evet." *Tam olarak planım bu.*

"Bunu 'hayır' kabul ediyorum... Evlilik kafa karıştırır evlat. Özellikle de erkeğinkini."

"Aksine, zihnim gayet berrak?"

"Şimdilik... Aynı evde yaşayan iki kişi, birbirini öldürmek ister, inan bana."

"Kendi istikbalim hakkında bir karar vermem, sence münasebetsizlik mi?"

"Saçmalama. İstikbal, zamanın dışındadır... Dinle, her evli çiftte bir acı çeken, bir de canı sıkılan vardır... Amaaan, ne halin varsa gör."

İçkiden bir yudum aldım. Tadı, zehirlenmiş bir atın si-

diği gibiydi. Özümden uzaklaşmış hissederek başımı salladım: "Hem sen demez miydin 'Hayat aptalca seçimlerle ilerler' diye?"

"Doğru ama ben başka şeyler de söylüyorum."

"Ne gibi?"

"Çok sevmek, sonsuza dek kavuşamamak için en ideal yöntemdir!"

Hayvanat bahçesinde insan avı

Tanrıdan gelen işaretlere bakılırsa,
olabilecekler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.
[J.C. FRIEDRICH HÖLDERLIN, 1770-1843]

Şebnem, omzumdan akan kana parmak uçlarıyla hafifçe dokunuyor. Gözlerinden naylon ip gibi yaşlar iniyor. "Ben iyiyim, sadece sıyrık" deyip gülümsüyorum.

Galerinin kapısı, uğursuz bir gıcırtıyla aralanıyor. Maymunlarla birlikte ben de kapıdan giren tabancalı iki adama bakıyorum. Biri, gözleriyle etrafı tararken, diğeri, ona yerdeki ıslak ayak izlerimizi işaret ediyor. Maymunlar, vahşice bir işgüzarlıkla bizi gammazlıyorlar: Çığlık çığlığa zıplayıp, ellerini kafeslerden uzatarak, peşimizdekilere bulunduğumuz yeri gösteriyorlar.

Son sözlerimi söylememin vakti geçmek üzere. Şebnem'in otel sabunu gibi küçük kulağına sessizce "Seni seviyorum" derken, pırlanta yüzüğü parmağına takıyorum.

Şebnem aşk coşkusu ve ölüm korkusuyla şoklanmış halde fısıldıyor: "Sevgilim, bu adamlar bizi öldürecek!"

Son sözlerime şerh düşüyorum: "KORKMA BEN VARIM!"

Şebnem, otuzuncu kuponu da avucuma tutuşturuyor.

Adamlar, ıslak tabancalarıyla yaklaşıyor. Bu sentetik silahşorları gözüm bir yerden ısırıyor. Belki de yanılıyorum. İki-

si de içindeki hayvanla barışık görünüyor. Tek çare, belimdeki tabancayı çekeceğim. Yoksa beni de Şebnem'i de vuracaklar. Nefes nefeseyim. Nabzımı dişlerimde, tırnaklarımda duyabiliyorum.

Tam silaha davranacağım anda Kuçuradi ceketimin kolunu ısırıyor. Dişlerinin arasından "Beni takip edin!" diyor. Ölümümden önce görünmez köpeğimi gördüğüme seviniyorum. Ağacın arkasındaki duvarın dibinden öteye doğru koşmaya başlıyor. Şebnem'e sinyal veriyorum. Birlikte kalkıp Kuçuradi'nin peşinden koşuyoruz. Cüce maymunlar ispiyonluyor, hayalet köpek kurtarıyor. Kendimi ciddiye almam giderek güçleşiyor.

Adamlar bizi göremiyor fakat ayak seslerimizi duyuyorlar. Biri "Şebneeem!" diye bağırıyor. Zihnim allak bullak, gönlüm altüst oluyor. "Ateş etse daha iyiydi" diye düşünürken bocalıyorum. Ateşe başlıyorlar. Cinayet kurbanlarının yüzde 79'u, tanıdığı biri tarafından öldürülür. Bu durumda Şebnem daha büyük bir risk altında. Her şey o kadar hızlı ki, kendimi düşmekte olan bir uçakta gibi hissediyorum. Kuçuradi, dev bir kauçuk ağacının arkasında frene basıyor. Duvarın alt kenarında, dışarıya açılan dikey dikdörtgen bir delikten geçiyor. Onun ardından Şebnem'i iteliyorum. Geri dönsem, peşimizdeki şamatacı ödlekleri gebertip cüce maymunlara ikram etsem mi? Namussuz hırt, Şebnem'in adını nereden biliyordu? Bu öldüresiye yakınlığın izahı neydi? Kafamın içinde bir arı sürüsü dolaşıyordu. Hemen kaçmak ile derhal adam vurmak arasında acilen tercih yapmalıydım. Tüydüm. Dışarı çıktığımda Kuçuradi toz olmuştu. Yağlı bir kemiği hak etmişti. Ama ne yazık ki bir hayaletle ödeşmek zordur. Şebnem'in benzi solmuştu. Dehşete düşmüştü. Ona köpeğin nereye kaybolduğunu soramazdım. Fakat o bana "Çıkış yolunu nereden bildin?" diye sordu. Saçmalayarak geçiştirdim: "Tahmin ettim."

Kestirme patikalardan el ele koşarak hayvanat bahçesini terk ettik. Audi'ye atlayıp uzaklaştık.

Şebnem konuşmuyordu. Telaşı yatışmamıştı. Öldürülmekten ziyade, peşimizdeki adamlarla karşılaşmaktan korktuğunu seziyordum: "Kimdi onlar?"

"Birini tanıyorum sadece."

"Şebnem, neler oluyor anlatır mısın? Bizi neden öldürmeye kalktılar?"

Parmağındaki yüzüğe bakarak anlatmaya koyuldu: "Müntekim..."

"Ne?"

"Adı, Müntekim. Onunla geçen sene yazın tanışmıştık. Bana yakınlık gösterdi. Dengesiz biri. Yani aslında iyi sayılırdı. Bize niçin saldırdığını anlamadım."

"Soyadı ne?"

"Gıcırbey."

"Aranızda neler geçti?" *Onunla yatıyor muydun?!*

Yüzüme baktı: "Hiç. Biraz gezdik, hepsi bu."

"En son ne zaman görüştünüz?" *Bana yalan söylersen minnettar olurum.*

"Seninle ilk buluşmamızdan iki gün önce."

İki gün mü? "Kavga ederek mi ayrıldınız? Kim kimi terk etti? Bunca zaman seni hiç aramadı mı? Öyleyse niye şimdi silahla kovalıyor? Tüm bunlar hakkında bir fikrin yok mu Şebnem?"

"İnan bilmiyorum Enver."

Adım Hayati... "Nasıl bilmezsin?"

"Beni sevdiğini söylüyordu. Felçli kardeşini taklit ediyordu..."

Kendimi kaçık sanırdım. "Her neyse, devam et."

"Galiba beni bir süre takip etti. Aralık ayında bir gece evimizin bahçesine sabun gömdü."

"Sabun mu?" *Ne sabunu?*

"Bir nevi büyü yaptırmış. Sabuna kuş bacağı bağlıydı. Ödüm koptu."

"Seni etkilemek için yapabileceği başka bir şey yok muydu?"

"Namık Mıknatıs'ı bilirsin..."

"Evet de, onun bu işle ne ilgisi var?"

"Hani fuar açılışında konuşma yaparken..."

"Müntekim, Namık Mıknatıs'ın elemanı mıydı?"

"Hayır, ben... Televizyon fabrikasında çalışıyordum. İşten atılan 1100 kişiden biriydim. Çok üzülüyordum. Namık Mıknatıs'a kızgındım. Cezalandırılması gerektiğini düşünüyordum. Onu rezil eden kişi Müntekim'di."

Öyle mi?! Türkiye'nin en ünlü işadamını senin hatırın için b.k yoluna uğurladı demek? "Adama ilaç mı vermiş?"

"Bilmiyorum. Bir de Gönül İşleri Bakanlığı'na müracaat etmişti."

"Yani seni seviyordu?"

Sükutla ikrar etti.

"Aşkı onaylanmış mıydı?"

"Evet."

"Peki Müntekim denen bu psikopattan bana niye hiç söz etmedin Şebnem?" *Reha Veto vakasından farkı, devlet sırrı olması mı?*

"Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Senden bir şey gizlemiyorum Enver. Anlatılmaya değer bir yönü yoktu."

Duruma bakılırsa o seninle aynı fikirde değil. "Ne iş yapıyor bu Müntekim?"

"İntikam alıyor. Yani eğer biriyle aranda problem varsa, Müntekim'le temas kuruyorsun."

"Nerede?"

"Marketlerdeki bazı ürünlerin ambalajlarında, Müntekim'in broşürleri var. Orada belirtilen gün ve saatte, tarif edilen telefon kulübesine gidiyorsun. Müntekim seni kulü-

beden arıyor. Konuşup anlaşıyorsunuz. Sonra belli bir ücret karşılığında..."

"N'apıyor, öldürüyor mu?" *Yoksa sadece milletin ortasında aniden altına yapmasını mı sağlıyor?*

"Yo, prensip itibariyle kimseyi öldürmüyor."

"Tarzını değiştirmiş demek ki?"

Şebnem'i evine bıraktım. Ayrılırken, onu tüm kalbimle sevdiğimi, olanları dert etmemesini, mecbur kalmadıkça evden ayrılmamasını ve yakında kendi yuvamızda mutlu mesut yaşayacağımızı söyledim. Başını yukarı aşağı salladı. Kanayan sağ omzuma bakarak yüzüğünü düzeltti. Ve altdudağıma bir öpücük kondurdu. Onu öpünce ağzının iklimi değişti. Bahçe kapısından girip eve yürüyen sözlümü izledim. Bunca kargaşa ve korkuya rağmen, edasında, sözlenmemizi kutlayamamanm hüznü seçiliyordu. Şebnem'in üzüldüğünü görmek, benim üzüntümü ikiye katlamıştı. Yola koyulurken radyoyu açıyorum. Bob Dylan *What Was It You Wanted* diye şarkıya giriyor.

Yan aynada Kuçuradi arabayı kovalıyor: "Beni bekle!"

Durup içerden kapıyı açıyorum, biniyor. "Sen hiç havlamaz mısın?"

"Yooo? Ya sen?" diye ağzının payını veriyor. Sahil yolunda ilerlerken ezilmiş bir kedi görünce, hayalet dostum gözlerini sımsıkı yumup yüzünü buruşturarak başını çeviriyor.

Hayat, önleyemediğimiz felaketlerle doluydu. Müntekim denen şu hötöröf palyaço ailesinin asil üyesini ve yanındaki yılışıklık sosuna batmış gevrek mahluku avlamalıydım. Artık benim için tek yol, Şebnem'in kalbine giden yoldu.

Baharı müjdeleyen polis helikopteri

An'ın tadını çıkarıyordum. Tıpkı paraşütü açılmayan bir paraşütçünün rüzgarın tadını çıkardığı gibi.
[CALOGERO CAVATAIO, *Gülünmesi İmkansız Şakalar*]

Felaketin de bir kuralı var. Mı acaba? Esaslı bir felaket sürprize, tesadüfe, anormalliğe dayanır. Üsküdar'dan Boğaziçi Köprüsü'ne doğru giderken iki polis arabası kuyruğuma yapıştı. Gaza bastım. Sirenler ötmeye başladı. Aynadan, aynasızlara bakıyorum. Geride hızla küçülüyorlar. Bir başka polis otosu, sağ taraftan yola aniden dalarak önümü kesti. Ön kapısına tosladım. Üniformalı şoför içeride sıkışıp kaldı. Biraz geri gittim. Arabadaki diğer üç polis silah elde dışarı çıkarken, yolun solundan son sürat devam ettim. Az daha, karşıdan gelen belediye otobüsüne çarpıyordum. Frenleyen otobüs inildeyerek kaydı. Polisler ardımdan hiç durmadan ateş ettiler. Keskin virajı geçerek canımı kurtardım.

Sudanlı Abdülcabbar Turabi, intikam emekçisi Müntekim Gıcırbey ve polis amcalar... Hepsi de beni zımbalamaya çabalıyordu. Fakat neden? Masum, cici ya da sempatik değilim, kabul. Yine de bu cinai sinerji, motivasyon ve rekabete akıl erdiremiyordum. Kirli işlerden el çekmeye karar vermemi fırsat bildiler sanki. Beni cezalandırmak için, pişmanlık duymamı mı beklediler nedir?

En popüler intihar mekânı Boğaziçi Köprüsü'nde ilerlerken, baharı müjdeleyen polis helikopterine gözüm ilişti. Tam anlamıyla basiretim bağlanmıştı. Polislerin beni köprüde kolayca kıstıracağını düşünememiştim. Köprünün ortasına vardığımda, ilerideki polis barikatını fark ettim. Arabamı kenara çektim. İndim. Kuçuradi de indi. Köprünün korkuluğuna tutunduğumda, metal arkın iki tarafından da polisler silahlarını bana doğrultmuş koşuyordu. Ateş ettiler. Bir-

kaç kurşun, demirlerden sekti. İntihara yeltenen birine ateş açmak... Cidden zekice. Kuçuradi sordu: "Atlıyor muyuz?"

"Sen de mi?"

"İnişte sana fıkra anlatırım."

"Belki de polis köpeği olmalısın?" Polislerin tepemize binmesine ramak kalmıştı.

"O zaman seni ısırmam gerekir."

"Sakız ister misin?"

Ve hayalet köpeğimle birlikte Boğaziçi Köprüsü'nden uçtuk. Grand Grave'in dokuzuncu katından düşmeye, kaldığım yerden devam ediyorum. Kaderim tekrarlarla dolu. Hava soğuk. Saçlarım uçuşuyor. Rüzgar nemli bir pelerin gibi suratıma çarpıyor. Ceketimin etekleri katlanıp sırtıma yapışıyor. Birazdan balıklar gözlerimi yiyecek. Kuçuradi nedense benden daha hızlı düşüyor. Suya değmesine az kala, gerisingeri yükselerek hizama geliyor! Hızını bana ayarlıyor. Havada hazır ola geçiyorum. Birkaç kilometre öteden yaklaşan savaş gemisinin güvertesindeki minnacık askerlere gülümsüyorum. Tam şu anda fizik kanunlarında bir değişiklik olmazsa, bittim demektir. Meymenetsiz bir martı bize bakarak ötüyor. Derin bir nefes alıyorum. Tüm kaslarım gergin. Bir saniyeye amma çok olay sığıyormuş? Acaba hep böyleydi de ben mi ıskaladım? Üçgen dalgaların arasından sulara dalıyorum.

Hey, durun bir dakika! Akşam haberlerinde benden bahsedilecek! ["Mafya lideri Atom Bombacıyan'ın adamlarından biri olarak tanınan Hayati Tehlike, polis takibinden kurtulabilmek için Boğaziçi Köprüsü'nden atlayarak feci şekilde can verdi!"] Şebnem sözlüsünün kimliğini, kara haberi alırken öğrenecek! Buradan sağ çıksam bile işim yaş.

Topuklarım metal sertliğindeki su yüzeyine çarptığında çeneme ve şakaklarıma çekiçle vurulmuş gibi sarsılıyorum. Sanki Jaws dişlerini kemiklerimde biliyor. Kalbim boks eldi-

venleriyle pataklanırmışçasma eziliyor. Ciğerlerim patlamak üzere. Kulaklarından içeri katran pompalanıyor. Gözlerim yanıyor. Ecel terleri döküyorum. Etrafımda binlerce baloncuk uçuşuyor. Köprüden ateş açan polislerin otomatik tüfeklerinden yağan mermiler, suyun içinde köpük şeritleri çiziyor. Kollarımı kıpırdatamıyorum. Ellerimde görünmez bir halter tutarak dibe yollanıyorum. Kuçuradi tuzu kuru köpekbalığı neşesiyle sırıtıyor. Dipte, yüzlerce koyun iskeleti sessizce otluyor. Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ölürken insan bildiğini de unutuyor.

Keşke oğlumla daha çok vakit geçirseydim...

Acaba ruhum hâlâ bedenimde mi? Emin olamıyorum. Çünkü hafifledim. Kendimi evimde hissediyorum. Pekala, o kadar da değil. Fakat hayra yorulabilecek bir tuhaflık var. Sualtında kibrit çakılmış gibi bir aydınlık beliriyor. Yavaş yavaş yükseliyorum. Camdan bir asansörün içindeyim adeta. Başımı sudan çıkarırsam kurşunu yerim. Suda kalırsam, boğulurum. Ölüm ile ölüm arasındayım. Azrail'in iki kolu beni sarıyor. Yön duygumu kaybetmiş vaziyette Anadolu yakasına doğru yüzmeye uğraşıyorum. Tutkal kavanozundaki gece kelebeği kadar ilerleyebiliyorum. Kafanız suyun içinde olmadığı için çok şanslısınız sayın okur.

Yüzeye varınca kendimi Ohio Nehri'nde buldum. Cincinnati'de, ışıklarla bezeli Suspension Köprüsü yakınlarındaydım. Geceydi. Şehrin boy aynası nehir, altın suyu gibi parlıyordu. [Bir keresinde, Abidin Dandini'yle bu köprünün bir ucundan diğerine yürümüştük.] Mucizeler, ihtiyaçlarımızla nadiren örtüşür. Halbuki, Boğaz'dan Ohio Nehri'ne ışınlanmak, tam da ihtiyaç duyduğum türden bir mucizeydi. Kıyıya bir ulaşabilsem, İstanbul'a dönmesi kolaydı. Hıçkırık ve öksürükler eşliğinde sesli sesli nefes alıp veriyordum. Genzim yanıyordu. Uzaktan uzağa Moğollar grubunun *Yolum Seninle* şarkısı çalınıyordu. Boğaziçi Köprüsü'nden Ohio Nehri'ne at-

layıp *Yolum Seninle*'yi dinlediğime göre, dünya ile ahiret arasındaki tarafsız bölgedeydim. Fazlalıklarla dolu, eksikliklerle malul bir yerde. Muhtemelen beynimin içinde bir mermi dönüyordu veya bacaklarımdan biri kopmuştu. Boğulmuş muydum, parçalara mı ayrılmıştım yoksa hiç olmadığım kadar sağlıklı mıydım? Ağır ağır sürükleniyordum. Şarkının volümü gitgide yükseliyordu: *"Beni çağıran uçurum oldu sevdan, kaçmam / Yok saklanmam başından sonundan korur bizi zaman / Kim söylemiş son diye, olmaz diye, kanar diye... / Anlatma, anlamam / Aşk varken sözlerinde, düşlerinde; yeniden doğmak gibi nefesinle, çoğalıp sevginle / Isteme, durdurmam... / Büyüt beni gözlerinde, ellerinde; yeniden ses oldun sözlerime, gücün saklı içimde / Vursunlar, ağlamam / İster bahar, ister ayaz, yolum seninle / Duysun dünya, karşı dursun, düşsün peşime."*

Birdenbire bütün ışıklar söndü, akıntı dindi, şarkı sustu. Karanlıktan başka şey duyamıyor, sessizlikten başka şey göremiyordum. Kainat istop etmişti. Kıyametten sonraki ilk saniyedeydim.

* * *

Korlaşmış bir bisturi, karanlığı ortadan kesti. İncecik, yatay bir ışık çizgisi belirdi. Kozmosun kepengi kaldırılıyordu. Bir el, gezegeni ambalajından çıkardı. Kimmiş diye baktım. Şerif Şibumi. Nur yüzlü ihtiyar sağ elinde 14'lü Browning'iyle her an tatsızlığa neden olabilecek gibi görünüyordu.

"Dışarı" derken, tabancayı hafifçe salladı.

Varlığımı zapt eden zifiri hiçlik, meğer külüstür bir Lada'nın bagajıymış. Her tarafım ağrıyordu. Arabadan indim. Küplüce Mezarlığı'ndaydık. Epeydir buralara yolum düşmemişti. Şerif Şibumi'ye bir şey söylemedim. Mümkün mertebe mahcup bir ifade takındım.

"Yürü."

Mezar taşlarının arasından dev servilere yöneldim. Yürürken gözlerimi ovuşturdum. Ellerimi iki yanda, omuzlarımın hizasında tutuyordum. Gedikli aynasız ve emektar tabancası arkamdan geliyordu. Ürperdim. Giysilerim hâlâ ıslaktı.

"Dur." Durdum.

"Dön." Döndüm.

"Diz çök." Çöktüm. Şerif Şibumi'nin namlunun ardındaki anlam yüklü gözlerine "Biraz abartmıyor musunuz? Bu kadarına gerek yok" der gibi baktım.

"Kızımdan ne istiyorsun, Hayati Tehlike?" Sesi ürkütücüydü.

Aslında benim de soracaklarım vardı: Cincinnati'den nasıl döndüm? Beni size polisler mi hediye etti? Adımı nereden öğrendiniz?.. Merakıma gem vurup "Kızınızı seviyorum" dedim.

"Yalan söylüyorsun."

Ellerimi indirdim. Ayağa kalktım. Başımı hafifçe öne eğdim. "Söyleyeceklerimden sıkılırsanız tetiği çekin lütfen" diye lafa girdim: "Size de, Şebnem'e de yalan söyledim. Kızmakta haklısınız. Kim olduğumu bilse, kızınız benimle asla görüşmezdi. İnsan kaderini kendi yazmıyor. Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle kızınız Şebnem'i..."

Duf!

Belli ki anlattıklarımdan hoşlanmamıştı.

Fatiha ruhun gıdasıdır

Eğer kendimizi mahvetmekten vazgeçebilirsek,
başkalarını mahvetmeden durabiliriz de.
[SYLVESTER SPOILERONE, *Allame Hayduf*]

Gözlerimi açtım. Sabah ezanı okunuyordu: "Es-salâtu hayrun mine'n nevm." Müezzin es verdiğinde kuş sesleri ovala-

ra yayılıyordu. Sol kolum kanla kaplanmıştı. Omzumun tam altından vurulmuştum. Feciydi. Üstüm başım mezar çamuruna bulanmıştı. Allah'ım neler oluyor? Şerif Şibumi muhtemelen, hacdan kazandığı sevaplar sıfırlanır endişesiyle canımı bağışlamıştı.

Toprak nemli, çimenler ıslaktı. Demir bir çubuğa tutunup ayağa kalkarken, üzerinde "A. Cahit Zarifoğlu, 1940-1987, ruhuna Fatiha" yazılı bir mezar taşı gözüme çarptı. Fatiha ruhun gıdasıdır. Okudum. Ölülere verilen hediyeler bile bumerang gibidir, mutlaka geri döner.

Düşe kalka sahil yoluna indikten sonra mola verip, biblo misali zarif Hamid-i Evvel Camii'ne vardım. Şadırvanda elimi yüzümü yıkadım. İçeriden, namaz kıldıran imamın sesi geliyordu. Gömleğimi temizlemeye uğraşırken daha da berbat ettim. Başım dönüyordu. Ağzımı musluğa dayayıp biraz su içtim. Zor nefes alıyordum. Şartlar müsaitken, cemaatle birlikte ben de duaya başladım; kanlı ellerim titriyordu: "Yâ Rabbim, oğlumu bana, beni oğluma bağışla. Ey merhametli Allah'ım, günahlarımı affet. Ben kaderime çekidüzen veremiyorum. Kendi aptallığımın kurbanı oldum. Yardım et Allah'ım. Beni mermilerden korudun, boğulmaktan kurtardın, Azrail'in vazifesini ertelettin... Şeyh İbrahim Tennuri [15. yy.] 'Kalırın da hoş, lütfun da hoş...' demiş. Tamam, ben de aynısını söylüyorum. Senden gelen her şey kabulüm. Vadem dolduysa, Gerçek'im sana emanet Allah'ım. Ne dileyeceğimi bilemiyorum. Böyle dua sırasında lafı çevirir gibi oldum, fakat kalbimden geçeni biliyorsun Allah'ım. Şimdi anlıyorum ki insan daima çaresizdir. Fanilik, her türlü avantajı dışlıyor. Belki de yanılıyorumdur? Takdir senin Yâ Rabbim. Azılı bir haydut olarak geberip gitmekse, ben hazırım. Daha makbul bir final için cidden yardımın gerekiyor. Senin her şeye gücün yeter. Amin."

Yanaklarımda gözyaşlarının ılıklığını hissettim. Bunlar

kalbimdeki huşunun tecellisi miydi, yoksa kurşun yarasının kolaylaştırdığı riyakarca bir trip miydi, inanın bir fikrim yok. Bir nebze ferahlamıştım. Sahil yolunda bir taksi durdurdum. Şoföre "Arnavutköy'e çek kaptan" dedim ve ekledim: "Merak etme ağabey, param var."

Planım belliydi. Eve varınca Abidin Dandini'yi arayacaktım. Bana doktor getirecekti. Akşam da oğlumla birlikte uyuyacaktım.

Taksi şoförü orta yaşlı, düzgün sakallı bir adamdı. Şerif Şibumi'yle aynı fırında pişmişe benziyordu: "Hayırdır birader, vurulmuşsun?"

Sözlümün babasını biraz kızdırdım da. Ya da şöyle diyeyim: "Bar kavgası."

"Seni hastaneye götüreyim mi?"

"Yo, önce evime uğramalıyım. Sen hızlı sür yeter."

Daha dün polislerin kurşunlarından kaçabilmek için atladığım malum köprüden şimdi sağ salim geçiyorum ve nihayet evime ulaşıyorum. Ev ablukaya alınmamış. Bahçeindeki ceviz ağacına tünemiş karga, sniper gözleriyle beni izliyor. Sekiz haneli şifreyi tuşluyorum ve kapı açılıyor. Üçlü koltuğa uzanıyorum. Dünyanın en hafif köpeği Kuçuradi koşup kucağıma atlıyor: "Nerede kaldın sahip?"

"Kırlarda dolaştım."

Öyle açım ki sayın okur, seni bile yiyebilirim. Fakat önce telefon etmeliyim. Uzandığım yerden doğrulamıyorum. Gömleğimi aralayıp beş yıldızlı yarama bakıyorum. Kızgın saca damlamış domates sosunu andırıyor. Boğazım kupkuru. Zamanaşımına uğramış belirsizliğin ortasında mayışıyorum. Dermanım kesiliyor. Sızıyorum, uykuya dalıyorum, bayılıyorum ya da ona benzer bir şey.

Otuz yaşındaki bebek

İnsan insanı yalnızca uzaktan tanır.
[DUSTIN DISTANT, 1917-1971, *Sessizlik Stoku*]

"Merhaba delikanlı." Karşımdaki ela gözlü kadın, yıllanmış tebessümüyle üzerime eğiliyor.

Evimin salonunda, sandalyeye oturmuş vaziyetteyim. Ellerim arkadan bağlı. Ayaklarım da sandalyenin ayaklarına sıkıca sarılmış. Ağzım bantlı. Omzumdaki kurşun yarası sargıya alınmış. Acıdaki değişiklikten, kurşunun çıkarıldığını anlıyorum. Üstümde fanila, altımda eşofman. Kan ve çamurdan eser yok.

Daha önce hiç görmediğim bir kadın evime girip beni tedavi ediyor, temizliyor, giydiriyor ve sonra da paketliyor. Ama niye?

Tüm insanlık beni öldürmek ile yaşatmak arasında kararsızlığa düşmüştü sanki.

Mutfaktan bir anons yapıldı: "Uçan Kuz! Kahvaltı hazır!"

Yıldırım çarpmış bir kirpi gibi tüylerim diken diken oldu. *Anne?*

Başını hafifçe yana eğerek alnını kırıştırdı. Beni tanımıyordu. Oğlu olduğumu bilmiyordu. İyi ki ağzımı bantlamışlar. Zira ne söylemem gerektiği hakkında fikrim yok.

Sevince benzer bir hayret, itimada çalan bir kuşku, boyun eğişle akraba bir hışım ve ıstırap aromalı bir tereddüt içindeydim. Kalbimle beynim arasında bir hortum oluşmuş, bütün duygu ve düşüncelerim birbirine çarpıp dağılarak fırıl fırıl dönüyordu.

Annem kalkıp mutfağa gitti. Otuz yıl mutfakta mı saklanmıştı? Bir otuz yıl daha dönmeyecek miydi? Hayal mi, rüya mı, kabus mu görüyordum? Onunla rastlaşacağımızı düşünmüştüm. Fakat evimi basıp beni esir alacağı aklımın ucundan geçmemişti.

Acaba mutfakta kaç kişiydiler? Eve nasıl girmişlerdi? Giriş kapısını açık mı bırakmıştım? Bahçeye bakan arka kapıyı mı patlatmışlardı? Annem bana karşı kimlerle ittifak kurmuştu? Kurşunu çıkarıp yarayı sarması... Evladı olduğumu biliyordu belki? Gangster olduğumdan da haberdardı ve cinai bir tepki göstermeyeyim diye beni bağladı? Öyleyse, arkadaşlarıyla kahvaltı etmesi normal miydi? Bu ne biçim bir uzun eşek şakasıydı? Mübeccel Ecel muhtemelen deliydi. *Uçan Kız* filmini televizyonda seyretmiştim. Tam bir saçmalıktı. Benim annem son nefesinde "Ben senin annen değilim" diyen kadındı. Mübeccel Ecel yarasalara analık etsin...

Elinde çorba kasesiyle geri döndü. Beraberinde bir grup moruk odaya doluştu. Yedi kişiler. Yüz sene ayrı kaldıktan sonra biraraya gelmiş bir çete. Miodrag Djuric'in [Dado] *Büyük Bitkisel Polis* [La Grande Police Végétale, 1969] tablosunu anımsatıyorlar. Sakallı olanın belinde tabanca gözüme çarpıyor. İçlerinden birini tanıyorum! Şebnem'le ShahShops'a gittiğimiz kış gecesi, rüşvet mukabilinde bizi içeri alan adam. Kafası, insan yiyen bir hamburgere benziyor. O da beni hatırladı galiba; kızarıyor.

Uçan Kız, ağzımdaki bandı cart diye çekiyor. *Bıyığım!* Ve bir kaşık çorbayı ağzıma uzatıyor: "Çorba?"

Kaşığı, gevşeyen ağzımdan içeri daldırıyor. Kremalı mantar. Nefis. Yutuyorum.

Mübeccel Ecel ve diğerlerinin sesleri fayans döşeli bir mağarada yankılanıyor: "Yaralısın, bu iyi gelir."

"Kurşunu çıkardın, şimdi de besliyorsun, bu iş nereye varacak?"

"Bu çocuk pek belalı görünmedi gözüme?"

"Seninki de laf mı şimdi, bu haydut bir defada tam yirmiiki kişiyi vurdu!"

"Aslında sen de o heyete girebilirdin Mister Spock."

"Kızılmaske haklı, Spock diyanetli adam."

"Sen var ya Tom Braks, amma tavcı çomarsın ha! Ulan, herif hepimizi kuyruğuna bağladı, taahhütlü de belinde, beş dakkaya bu covinoyu harcayacak!"

"Sigara versene Tarzan."

"Sen de ister misin Kedi Kadın?"

"Yan cebime koy." [...]

Annem, bebeğini otuz sene gecikmeyle besliyor. Mama sandalyesindeki bebeden farkım yok. Sıcak çorbayı yudumlarken, gözlerimden otomatikman yaşlar akıyor. Neden ağladığımı çözemiyorum. Uçan Kız, hiç tanımadığı öz oğluna gösterdiği şefkatin sebebini kestiremiyor. Beni öldürmek için buradalar. Fakat o, cinayete merhamet şerbeti ekliyor. Annelik duygusu, kayısının çekirdeği gibi yuvalanmış kalbine. Birbirimize nasıl derin bakıyoruz. Baharın tüm çiçeklerinin ilahi bir müjdeyle, aynı anda açtığını düşünün. Annemin tebessümü, ışın tedavisi gibi, ruhumdaki kanserli hücreleri yeniliyor. Ona hakikati söylemeliyim. Torunundan bahsetmeliyim. Artık benimle yaşamalı. Gerçek'e bakmalı. Bu leziz çorbayı oğlum da tatmalı...

"Spock! Çorba bitti. Haydi, şu işi hallet." Annem, bir an önce öldürülmemi emrediyor. Ve elindeki boş kaseyi usulca sehpaya bırakıyor.

Sakallı amca iki adım atıyor. Tabancasını çekiyor. Herkes derin nefes alıyor. Mister Spock, silahı alnıma doğrultuyor.

O saniyede aklımdan şunlar geçiyor: "Bu moruklar niye birbirlerine Mr. Spock, Kızılmaske, Tom Braks, Kedi Kadın, Tarzan diyorlar? Hepsi, annem gibi, filmlerde mi rol almışlar? Yaşlı başlı sinema oyuncularının benimle ne alıp veremediği olur? Bakanlık Heyeti'ni katlettiğimi nereden uyduruyorlar? Gönül İşleri Bakanlığı'yla bu uyurgezer mumyaların ne ilişkisi var? Abidin, Gerçek'i gangster olarak mı yetiştirir, yoksa oğlumun temiz bir hayat yaşamasını sağlar mı? Ne yani, beni doğuran kadınla hiç tanışamayacak

mıyım? Bir grup bunak tarafından zımbalanmak karizmamı sıfırlayacak! Tamam da Bakanlık Heyeti'ni kim katletti? Polisler de benden mi şüpheleniyor? Öyle olsaydı enselemeye çalışırlardı, fakat üstüme kurşun yağdırdılar? Sudanlı Abdülcabbar Turabi de, Türk Bakanlık Heyeti'nin intikamını mı almayı deniyordu? Müntekim Gıcırbey'in tek derdi, Şebnem'i bana kaptırmamak mıydı? Şerif Şibumi, kızından uzak durmam haricinde bir şey istiyor muydu? Bunca sorunun cevabını bulmam imkansız. Belki de en iyisi ölmek?.."

"Şahadet getir." Katiller, kurbanlarını cehenneme postalayan profesyonellerdir. Benimki, cennetin kapısını tıklatmamı arzu ediyor.

Eşhedü en lâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve rasulühû.

"Şahadet getirmeyecek misin?"

"Tamam, içimden söyledim. N'apacaksan yap." Ağzım pamuk dolu sanki.

İhtiyarlar darülaceze korosu düzeninde, pür dikkat bana bakıyorlar.

Dedelerden biri "Senden sonra, yedi milyar insan, hepimiz öleceğiz, söz!" diyor.

Mr. Spock tetiği çekiyor.

Çıt!

Namevcut bir mermi alnıma değiyor. Böyledir. Boş tabanca diye bir şey yoktur. Tetiğe basıldı mı, değişikliği hissedersiniz.

Herkes oh çekiyor. Pişmanlık dolu bir sersemlik içindeler. Yaşları ilerledikçe ölüm konusunda acemilikleri artmış.

"Kurşun yok bunda?" diyerek arkasına dönüyor Mr. Spock.

"Makine bir haftadır senin g.tünde. Leblebisi var mı yok mu iskandil etmedin mi voltajı düşük gavur bozuntusu?! Hey Allah'ım! Kervan ters dönünce uyuz eşek başa geçermiş!"

Ding dong!

Kapı zili çaldı. İhtiyarlar taş kesildi. Ding dong, ding dong, ding dong...

Küfürbaz moruk alelacele ağzıma bant yapıştırıyor.

Mr. Spock ve annem kapıya yöneliyor. Kalanlar, kulak kabartıyorlar. Hallerine bakılırsa, yanlış yerde macera aradıklarını düşünüyorlar.

Gelen her kimse, anlatacak çok şeyi olan biri. Bizimkileri beş dakikadan fazla lafa tutuyor.

Ben de merak ediyorum. Bir şey sipariş etmedim. Gündelikçi cumaları gelir. Şirketten biri de olamaz; rahatsız etmekten çekinirler. Abidin Dandini evime uğramaz...

Buruşuk çiftimiz salona dönüyor. Mr. Spock küçük bir not kağıdını burnuma tutuyor: "Hayati Bey, sizinle acilen konuşmamız gerek. [...] Aziz İstanbul."

Gözlerime inanamıyorum! Hikayelerini hayranlıkla okuduğum yazar, benimle görüşmek istiyor; dahası, kapıma kadar geliyor!

Şu aşamada cumhurbaşkanından telefon bekliyorum! Hangi ara bu kadar popüler oldum ben?!

"Senin evde kurşun var mı Dracula?" diye soruyor Spock.

"Var tabii. Ben sen miyim?"

"İkimiz gidip getirsek mi?"

"Mecburen. Os.ruktan gübre olmaz."

"Ben de sizinle geliyorum" diyor Uçan Kız.

"Ben de."

"Ben de."

"Ben de."

"Ben de."

Ben de!

"Tarzan, sen burada kal."

"Niye? Kızılmaske bekçi, o kalsa ya?"

Kızılmaske razı: "Tamam, mesele yok. Ben beklerim."

Kartaloşlar cümbür cemaat yaylanıyor.

Kızılmaske'den işkilleniyorum. Başımda durmayı niçin hemen kabul etti? Bana işkence yapmak için kendince sebepleri olabilir mi?

Baş başa kaldığımız anda, bekçi mutfağa koşuyor. Nutella kavanozu ve kahvaltı bıçağıyla geri dönüyor. Koltuğa yayılıyor. Kapağı açıp, fındıklı çikolatayı bıçakla yemeye koyuluyor. Şu anda bile onun yerinde olmak istemem. Benden daha acınası görünüyor. Sinsiliği, zavallılığının içinde erimiş. Bıçağı yalarken beni kolluyor. Ağzını şapırdatarak konuşmaya başlıyor. Karşısında kimse olmadığı zamanlarda da konuşuyor mudur? Bence evet.

"Yaşlılara hiç saygın yok, değil mi?"

Bantlı ağzımın gerisinde yutkunuyorum. *Saygı... Uzmanlık alanın bu mu?*

"Bakanlık Heyeti'ndekilerle ayaküstü konuştunuz mu, yoksa adamları hemen taradınız mı?"

Bunu neden sordun?

"Adamlar korktu mu merak ediyorum."

Bilemiyorum. Onları öldürdüğümde[!] yanlarında değildim.

"Ne de olsa Heyettekilerle akran sayılırız... Acaba hangisi insanın korkularını daha iyi yatıştırır; sanat mı, din mi?"

Göründüğün kadar aptal değil misin yoksa?

"Kim bilebilir? Belki ikisi de lazımdır. Mister Spock, şu silahlı arkadaş, epeydir dine meyil verdi... Bizi tanımazsın sen. Küçüklüğünde filmlerimizi seyretmişsindir, lakin şimdi hatırlaman zor. Biz kendimiz bile oyunculuk zamanlarımızı güçbela hatırlıyoruz. Hey gidi günler..." Ağzındaki bıçağı emerken kısa bir süre hülyalara dalıyor.

Bedeninizin kırışmasının acısını benden çıkarmak için mi buradasınız?

"Fu'yu tanıyorsun."

Fu mu? Yooo, tanımıyorum?

"Heyet'i senin katlettiğini ondan öğrendik. Bizim arada

bir buluştuğumuz özel bir mekanımız var. Fu ziyaretimize geldi. Normalde hiç kimse kapımızı çalmaz. Senin ne kadar kafadan kontak bir herif olduğunu biliyoruz. Fu'nun arkadaşının sevgilisini ağına düşürmüşsün. Müntekim'i ben hiç görmedim, fakat o da çok temiz bir çocukmuş. Gönül İşleri Bakanlığı sana AŞKart vermeyince tabii küplere binmişsin. Sonra da biçareleri öldürmüşsün. Fu'nun üstüne köpeklerini salmışsın. Bununla yetinmeyip Bakanlığın Özel Kalem Müdürü'nü de temizlemişsin. Şimdi de sıra Müntekim'de, değil mi? Cinayet senin çözüm tekniğin olmuş artık. Sağlıklı düşünemiyorsun. Fakat bu defa baltayı taşa vurdun Hayati Tehlike. Karşında tam yedi tane süper kahraman var!"

Süper olduğunuzdan bir an bile kuşku duymadım, inan.

"Fu da Müntekim de çok genç. Bizim vademiz doldu. Uzatmaları oynuyoruz. İlkin, Mister Spock bizi bu işe bulaştırmak istemedi. Gel gör ki onu yalnız bırakamazdık. Anca beraber, kanca beraber. Senin icabına biz bakacağız. Böylece Fu selamete erecek. Müntekim sevdiğine kavuşacak. Sen de layığını bulacaksın. Seni cehennemde bin yıl yakmak bile sana iyilik yapmak olur gerçi. Nasıl bu kadar zalimleştin?.."

İnsanların işi birbirlerini yanlış anlamaktır, fakat siz biraz abartmışsınız sanki?

Kükrercesine geğiriyor. Bu bir işaretmiş gibi oturuşunu düzeltiyor: "Mister Spock'ın da AŞKart'ı var. Uçan Kız'a kesik."

Uçan Kız benim öz annem.

"Aslında ben de Uçan Kız'dan hoşlanıyorum. Fakat heyhat... İnsan yaşlandıkça ifade özgürlüğü kısıtlanıyor."

Geber!

Sihirli sözcüğü söylemişim gibi aniden kasılıyor. Koltuktan kalkıyor. Nefes almakta zorluk çektiği belli. Ellerini boğazına götürüyor. Nutella kavanozu ve bıçak yere düşüyor. Öne doğru eğiliyor. Sonra kalbini avuçlamaya çalışıyor. Hırıltılı sesler çıkarırken, irileşen gözleriyle bana bakıyor. Elim

kolum bağlı. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Boğuluyor mu, kalp krizi mi geçiriyor, yoksa ikisi birden mi kestiremiyorum. Kızılmaske son bir defa doğruluyor, vücudu geriye doğru bükülüyor, ardından yüzüstü devriliyor.

Eski bir aktör olması, bu teatral can çekişmeyi açıklıyor. Sahiden öldü mü diye dikkatle bakıyorum. Kuçuradi odaya dalıp Kızılmaske'yi koklayarak "Ölmüş" deyince, misafirimizin ruhunun evimizi terk ettiğine kanaat getiriyorum.

Sandalyeyi bir bacağı üzerinde çevirmeye uğraşıyorum. Döndürmeyi becerebilirsem kahvaltı bıçağına ulaşabilirim. Zar zor iki tur dönerek merhuma yaklaşıyorum. Ter içindeyim. Hızlı hızlı solumaktan, ağzımdaki kalın bant inip kalkıyor. Halının üstünde çaprazlama yatan cesede sırtım dönük. Kendimi geriye atıyorum. Güm! Başım yere çarpıyor. Ayaklarım havada. Destek noktası ölüm olan bir kaldıracım. Bağlı ellerimle Kızılmaske'nin sırtına masaj yaparak ilerliyorum. Önce kavanozu buluyorum, çikolata eriyiği parmaklarıma bulaşıyor. Geçen sene Gerçek, kakaolu fındık kreması-nı ceplerine doldurmuştu. Nihayet kahvaltı bıçağını yakalıyorum. Gevşemiş iplerin içinde avuçlarımı bakışık hale getiriyorum. Yine de sağ elimle ipi keserken, ip de gerdiğim sol bileğimi kesiyor. Kurşun yarası feci yanıyor. Kollarım acıdan uyuşuyor. Tırtıklı tarafı ikide bir düğüme takılarak elimden kayan bıçağı güçlükle tutuyorum. İpin kopması, kıtaların birbirinden ayrılması kadar uzun zaman alıyor. Ve Kızılmaske'nin fosiliyle yollarımız ayrılıyor. Ağzımdaki bandı söküyorum. Ayak bileklerimdeki düğümleri çözüyorum.

Gardırobumdan tabanca askısını alıp takıyorum. Banyo lavabosunun altında saklı yedek Colt'u, yaramın hizasındaki kılıfa sokuyorum. Fanilanın üstüne bir ceket giyip evden fırlıyorum. Kapıdan dışarıya adımımı atar atmaz bir mermi kirpiklerimi sıyırıyor!

Ciyuv!

Tamir edilirken buharlaşan gemi

Belki de kaçınılabilecek tek acı,
acıdan kaçınmaya çalışırken ortaya çıkan acıdır.
[RONALD DAVID LAING, 1927-1989, *Normallik Hastalığı*]

Atom Bombacıyan beni şirkette çalışmaya ikna edebilmek için "Bizzat beslemediğin bir şeytan, senin yolunu kesemez" demişti.

Abidin Dandini ise çeteye kabul edildiğim gün silahımı bana teslim ederken kulağıma şöyle fısıldamıştı: "Bakarsın günün birinde şeytana uyarsın? Allah, şeytanı boşuna mı yarattı sanıyorsun?"

Her okuduğunuza inanmayın sevgili okur. Keşke sizinki kadar temiz bir hayat yaşayabilseydim. Sizce, döktüğüm kanlardan oluşan gölü sağ salim geçebilecek miyim? Bu mermi sağanağını ıslanmadan atlatabilecek miyim? Selamet koçanında hâlâ bir mısır tanesi kalmış mıdır?

Öldürdüğüm insanlarla iyi arkadaş olacağımızı düşünmüşümdür hep. [Şimdiye dek yalnızca Kuçuradi'yle yakınlık kurdum, o da konuşkanlığına rağmen insan sayılmaz.]

Hiç kimse mükemmel değildir; özellikle de ben.

Aptallığın hemen hiç masrafı yok. Kendimden biliyorum. Akıllanmaksa ateş pahası.

Geleceğe bakıyorum ve ertesi günü bile göremiyorum.

Kaderimde yazılanlar ile hayatımda olup bitenlerin birbirini tutmadığını hissediyorum.

Beşizlerini emzirmeye çalışan bir loğusa kadar telaşlıyım. Tehlike çemberi daraldı. Ne yöne adım atsam, birilerinin menziline giriyorum. Takla atan bir trendeyim sanki. Bir dobermanın mama kabında yüzüyorum.

Kendi evimde kaybolmuştum. Şeytan, kuyruğuyla rastgele kimselerin zihnine benim robot resmimi çizmişti. Geçmiş günahların gölgesi uzun olur. Çünkü insanlar, cezalandırıl-

manız gerektiğini düşünmekten hoşlanır; durduk yerde tövbe etmeye kalkışırsanız, sizi derhal cezalandırırlar.

Theseus'un Gemisi paradoksunu bilirsiniz. Theseus, gemisine bakım yaptıkça, bazı tahtaları söküp yeniliyor. Yıllar geçtikçe, geminin bütün tahtaları değişiyor. Theseus, eski tahtaları çöpe atmıyor. Onlardan da yavaş yavaş bir gemi yapıyor. Eski gemi yeniden inşa edilince, ortaya iki gemi çıkıyor. Bunlardan hangisi, Theseus'un asıl gemisidir?

Dostlarımız, biz değiştikçe eski tahtalarımızı tekrar biraraya getirirler. Düşmanlarımız yeni bizi yok etmeye çalışırken, dostlarımız eski bize sımsıkı sarılırlar. Her ikisinin temel vasfı, kim isek o olmamıza asla rıza göstermemeleridir. Biz de dosta düşmana karşı aynı insanlık dışı misyonu üstleniriz.

Duyan da çok dostum var sanacak.

Her neyse. Limanlar eski ya da yeni tüm gemiler için en güvenli yerlerdir. Fakat hiçbir gemi, limanda demirlemek için yapılmamıştır.

Beni ben yapan anlaşılmazlık ve hattâ bilinmezlik icabı, tekrar dışarı çıkmalı ve kendimi kurşunların hedefi haline getirmeliyim.

Şampiyon Ninja'nın rekor denemesi

Deliler akıllılardan en az iki kat daha kurnazdır.
[AGATHA CHRISTIE, 1890-1976, *Maktulün Moronluğu*]

Kapıyı aralayınca, Dr. Neptün Petunya'yı gördüm. Susturuculu tabancasıyla çağdaş bir Bond kızı havasındaydı. Gözünü kan bürümüştü. Okşayıcı öpücüklere ateşle karşılık veriyordu. Eski sevgililerinin hepsi mezardaydı demek? Aşkından ölmeyişimi affedemiyordu.

"Hayaaatiiiiii!" Yanan bir ahırda doğurmakta olan may-

munun çığlığını düşünün. 30 km²'lik alandaki tüm camlar çatlamış olmalı.

Dr. Petunya'nın sıktığı kurşunlar, kapı tokmağından sekiyor.

Yüksek ökçeli ayakkabılarıyla yaklaşıyor: Tak, tak, tak... Cinayet gösterişçilikle bağdaşmaz oysa. "Önce kadınım, sonra katil" der gibi bir hali var. Şifa dağıtmaya adanmış Dr. Abdülcabbar Turabi'den sonra, meslektaşı Petunya da kellemi gövdemden ayırmaya çabalıyor. Kapıyı kapatıp duvara yaslanıyorum. Ayak sesleri kesiliyor. Mermiler diniyor. Balerin adımlarıyla salona geçiyorum. Üstten aralanmış pencerenin berisinde dikilip kulak kabartıyorum. "Siz gidin, biz ikimiz o namussuzu çivileriz."

Perdenin kenarından bakıyorum. Kimse görünmüyor. Yerdeki yapışık üçüz gölgede üç kafa hareket ediyor. İkisi erkek ya da kanserli.

"İzin verin kalayım, hem size yardımım dokunur."

"Hayati Tehlike'nin cehennemi boylamasını istiyor musunuz?"

"Evet!" Neptün Petunya'ya evlenme teklif etseydim, bu cümleyi aynı heyecanla söyleyecekti.

"Öyleyse bize bırakın."

"Tamam, peki. İyi şanslar."

Neptün'ün gölgesi aradan sıyrılıp kayboluyor.

Eğilerek kapıya doğru ilerleyen diğerlerini tanıyorum: Hayvanat bahçesinde Şebnem ve beni kovalayan züppe çifti. Silahları hâlâ ellerinde.

Müntekim, beni mıhlarsa Şebnem'in gönlünü kazanabileceğini mi düşünüyor? Sanmıyorum. Anlaşılan, Fu, yani Gönül İşleri Bakanlığı'nda çalışan budala, Heyet'in intikamını alacağı adresin burası olduğunu zannediyor. Bu şapşalların hesabına göre, aşkımı onaylamadıkları için Heyet üyelerini ortadan kaldırdım. Ve aşkı kabul gören Müntekim'i

de büyük ihtimalle temizleyeceğim. Dahası, aklını çeldiğim Şebnem'e de zarar vermekten geri durmayacağım. Ne de olsa hayat yolunda kan izleri bırakarak ilerlemeyi huy edinmişim? Bir ayağı çukurda süper kahramanlar da, son bir maceraya atılarak araya girdiler. Fu ve Müntekim genç yaşta hapislerde çürümesin diye cinayet işini üstlenerek bunak jesti yaptılar.

Açıkçası, her ne kadar ölmelerine üzülsem de, Bakanlık Heyeti'ni kimlerin imha ettiğiyle ilgilenmiyorum. Gelgelelim asıl katiller suçu üstüme atmayı başarmışlar. Acaba, suikastın hedefi Heyet miydi, yoksa ben mi? İkisi de mi? Cinayet, suçların en büyüğüdür. Yani zerre kadar aklı olan hiç kimse, sırf birini zan altında bırakmak için adam vurmaz. İş dünyasındaki azami fayda kuralı, mafyada da geçerlidir. O halde her şey bir yanlışlıklar zincirinden mi ibaret? Mantığın yardımı, sonuçların sebeplerini görmeme yetmiyordu.

Silahımı çektim.

Merdivenlerden tavan arasına, oradan çatıya çıktım.

Çatının bahçe tarafındaki kenarından aşağıya baktım.

Fu tabancasını Müntekim'e uzattı.

Müntekim fısıltıyla sordu: "Silahını neden bana veriyorsun?"

Fu aynen şöyle dedi: "Beni yavaşlatıyor."

Az daha kahkahayı basıyordum. Kendimi zor tuttum. Ne yani, çizgi filmlerden öğrendiği kungfu teknikleriyle mi façamı bozacak? Kendini Ninja sanan kaçığa nişan aldım. Kıçından vuruldu mu havası iner.

Tetiği çekeceğim anda başını kaldırıp gözlerime baktı! Bakışlarında metalik bir ses yankılandı: Ding! Sağ dizi ve parmak uçlarını yere değdirip füze gibi havaya fırladı. İki katlı evin çatısına kadar yükseldi. Hayretle izliyordum. Uçabilen birini ilk kez görüyordum. Müntekim iki tabancayla birden ateşe başlayınca kendimi geriye attım. Ninja bozuntusu sol

ayağının ucuyla çatının kenarına kondu. Tıngırdayan nemli kiremitleri kaydırarak gerileyip yaralı omzumu bacaya yasladım. Fu, leylek rahatlığıyla bana yaklaşıyordu. Tabancayı gövdesine doğrulttum: "Dur!"

Durdu. Daha doğrusu dondu. Nefes bile alınıyordu. Yüzünde naylon bir gülümseme vardı: Dilimizi bilmiyor ve barutun icadından habersiz gibiydi. Ben bu sopalık mahluku incelerken, Müntekim de fırsattan istifade bahçedeki merdivenle çatıya tırmanmıştı: "Gebeeeeeeer!" diye bağırarak kurşun yağdırmaya koyuldu. Kurşunlar bacanın kenarlarını parçalıyordu. Önce Fu'ya, sonra Müntekim Gıcırbey'e ateş ettim. Kafası turşu kavanozu gibi patlayan merdiven korkuluğu, birkaç kez yalpaladıktan sonra merdivenle birlikte ağır ağır arkaya devrildi.

Fu'yu maalesef ıskalamıştım. Panter gibi üzerime atladı. Bileğime vurunca tabancam uçup çanak antene düştü. Öyle sert yumruklar atıyordu ki, her defasında, başımın hâlâ yerinde oluşuna şaşıyordum. Dehşet hızlıydı. Suratım, üzerine ketçap dökülmüş kurtlu peynir kalıbına döndü. Şakaklarıma vuruyordu. Arkadaşı yamulalı henüz bir saniye olmadan intikam saldırısına başlamıştı. Müntekim'in ruhu bedeninden ayrılmadan beni nallayıp tahtalıköye dehleyecekti. Dilim, ağzının içinde şişiyordu. Beynime bir karınca sürüsü dadanmıştı. Her darbede yüzümden havai fişek gibi kan püskürüyordu. Dişetlerim ve yanaklarım ağzının içinde eziliyordu. Şapa oturmuştum. Kıpırdayamıyordum. Sol yumruğu, süngerleşmiş suratımdan kaydı ve bacayı ikiye böldü. Sanki yıllardır Fu tarafından pataklanıyordum. Onun ellerine doğmuştum ve o da beni kıyma yapıyordu. Mecalim kalmamış, takatim kesilmiş, dermanım tükenmişti. Gökte fırtınaya yakalanmış bir jetin kanadına zincirlensem ve taş yağsa ancak bu kadar olurdu. Rocky Balboa'nın ömrü boyunca yediği dayağı ben bir oturuşta yemiştim ve bu daha başlan-

gıçtı. Uğruna kasideler, mersiyeler, destanlar yazılası bir dayak. Fu'ya hayranlık duymamak mümkün değil. O, dünyanın en hızlı işkencecisi. Makineli tüfekle resim yapan bir Picasso. Şimdiye çoktan ölmem ya da komaya girmem lâzımdı. Fakat beni hayat ile ölüm arasındaki ince çizgide tutuyordu. İnfilak etmek üzereydim. Avucunun içiyle, parmaklarıyla dirsekleriyle son derece isabetli darbeler indiriyordu. Yorulmuyordu. Upuzun bir çiviyi beynimden söküp kalbime çakıyordu. Vücudum, salyangoz zamkıyla sıvanmıştı. Her şeyi siyah, beyaz ve kırmızı görüyordum. Derimi bıçak kullanmadan yüzmüştü. Tepemden akan terler, çamaşır suyu gibi, yaralarımı yakıyordu. Omuzların erimişti. Kafam büyüyordu. Beni, oyun hamuru gibi yoğuruyordu. Kemiklerim bile yumuşamıştı. Artık yumrukları hissetmez oldum. Bu cinai masaj bitip de öbür dünyaya gittiğimde Bakanlık Heyeti'ndekilerin yalvar yakar benden af dileyeceklerine, ayaklarıma kapanıp helallik isteyeceklerine bahse girerim. Öte yandan, cehennemde beni gördüğüne sevinecek çok herif var.

Beyhude yaşadım. Fukaralığın lağım deltasından, haydutluğun radyasyonlu yaylasına yükselebildim ancak. Çocukluğum çürük, gençliğim bayattı. Piyangolar, faturaları karşılamaya yetmedi. B.kla dikilen, sidikle yıkılır. Güzellik, aşk ve mutluluk ise insanı ölüme sürükler. İşte, villamın çatısmdayım, bir şampiyon üzerimde rekor denemesi yapıyor. Azrail, boks hakemi gibi 10'dan geriye sayıyor.

10: Sağ gözüm şişten kapanmış, sol gözümle çok az görebiliyorum.

9: Ciğerlerim ötmeye başladı.

8: Yığılmamı engelleyen tek şey yumruklar.

7: Kulaklarım feci çınlıyor.

6: Alt dişlerimin tümü sallanıyor.

5: Ringe fırlatılmış kanlı bir plaj havlusundan farkım yok.

4: Ayaklarımı, Fu'nun ayak bileklerinin arkasında iki yana açtım. Ve dizkapaklarını tuttum. "İteleyebilsem keşke" diye düşündüm. Enerjim sıfırlanmıştı. Sadece dilek tutar gibi öylece duruyordum.

3: Bana bir son gürlüğü mü geldi, bilemiyorum.

2: Fu sırtüstü düştü!

1: Baş aşağı sürüklendi.

0: Ve kafa üstü bahçeye çakıldı!

Ceketimin sol kolu kopmuştu. Titreye titreye sürünerek uydu antenindeki tabancamı aldım. Kenara indim. Fu ortalarda yoktu. Olsa şaşardım. Müntekim'in devrildiği tarafa seğirttim. Fu, arkadaşını kucağına yatırmıştı. Müntekim'in gözleri de ağzı da aralıktı. Kuçuradi yanlarındaydı. Bir ceset, bir hayalet ve bir yarı-canlı. Namlu'yu Fu'ya çevirdim. Bu defa bakmadı. Varlığımı hissetmişti bence. Tetiği, fiziksel ya da duygusal bir şey hissetmeksizin çektim. Kurşun, gövdesine saplanınca sarsıldı ve Müntekim'in üstüne yığıldı.

Kuçuradi, önce bana, sonra onlara ve tekrar bana bakarak fikrini beyan etti: "Sen daha berbat görünüyorsun."

Şakanın sırası değildi.

Çatıdan tavan arasına geçtim. Merdivenlerden inerken nereye dokunsam kan lekeleri bırakıyordum. Etrafa kulak kabarttım. İhtiyarlar dönmemişti. Banyo aynasında kendimi görünce irkildim. Yangında patlayan laboratuarın camından fırlamış vahşi denek hayvanına benziyorum. Korku filmi gazisi gibiyim. Tuvalet kağıdıyla yüzümü sildim. [Kağıt mendil, peçete, tuvalet kağıdı ve kağıt havlu... Hiçbirini üretiliş amacına uygun kullanamıyorum.]

Vakit kaybetmeden kaçmalıyım. Aksi takdirde başkalarını da mortlatmak zorunda kalacağım.

Garajdaki Harley Davidson'ı çalıştırdım. Safkan Amerikan düldülünün haşat jokeyi, son düzlüğe giriyor.

Yokuşu tırmanırken bir de baktım sağdaki restoranın

önünde Neptün Petunya dikiliyor. Nefret ettiğim tek seksi kadın. Bir eli çantasının içinde. Çevredekiler, birbirlerini dürterek beni gösteriyorlar. Bu kadar çok yara, bere, çürük, şişlik ve morluğu birarada görmemişler. Yaralarım ışık saçıyor. Motosikletimden daha göz alıcıyım. Neptün de afallamış vaziyette. Halbuki deliler kolay kolay şaşırmaz. Dudakları titreyerek gözyaşlarına hazırlanıyor. Gazlayıp geçiyorum. Neptün Petunya, hareketli hedefleri tutturamıyor herhalde. Yoksa şimdiye sırtıma yarım düzine delik açardı. Derken tepeyi kazasız belasız aştım. Zirveye varınca hapşırdım.

Kendi kendime sırıttım: *III. Dünya Savaşı'nın, tüm insanlık ile benim aramda geçeceği kimin aklına gelirdi?*

Abidin Dandini'nin evinden Gerçek'imi alayım. Ona sımsıkı sarılayım. İnşallah melek oğlum büyüdüğünde bana benzemez.

Sonra da Şebnem'le buluşmayı denerim. Beni idamlık bir cellat yapan ufak tefek kusurlarımı belki göz ardı eder? Şebnem... adının geçtiği her cümle nasıl da güzelleşiyor. Ona yalan söylemek, hatalarla dolu hayatımdaki en büyük hata idi.

Ben, Hayati Tehlike. Vicdan azabı dolu kabuslar ile adı konmamış hasretler arasındaki istikrarsız yolculuğum tam gaz sürüyor.

Şiddetlenen rüzgarda, yaralarım hızla kabuk bağlıyor.

At, pirenin ayağına gitmez [Abidin Dandini]

Kötüler, hiç kuşkusuz, iyilerin bilmediği bazı şeyleri anlamışlardır.
[WOODY ALLEN, *Deliliğin Defansı*]

Hayati Tehlike'nin, benim nazarımda keçi sümüğü kadar değeri yok.

Silah tutmayı ona ben öğrettim. Yıllarca beraber çalıştık.

Alıbaplık ettik. Onu ilk gördüğümde, yolu kanalizasyona düşmüş süs balığı kadar şaşkın, kör adamın kör köpeği gibi işe yaramazdı. Şimdiyse bir 'Şahit'. Tanıdığım en şanslı züppe. Denize düşse g.tüyle balık yakalar. Mars'ta yürüse yerde 100 dolar bulur.

Ben bir katilim. İnsan hayatına değer vermiyorum. Amerika gibiyim. Fakat kendimi de, işimi de ciddiye almıyorum. Yaşamak ya da ölmek umurumda değil. Adamım Kurt Vonnegut'un da dediği gibi "Dünya, uzaylıların akıl hastanesidir." Moron değilseniz, böyle bir gezegende iyi olunamayacağını bilirsiniz. Çünkü boyun eğişin ürünü olan hiçbir iyilik, ahlaki değildir. Kurallara uymak, şahsiyetsizleşmeye varır. Uygarlık disiplini denen şey, insanın olgunlaşmasını engelleyen sistemdir. Ermişler gibi metropolden kaçıp tabiatla haşır neşir olmayı özendiren bir tek reklam göremezsiniz. Teknoloji aptalların kötülük yapmasını kolaylaştırmaya adanmıştır. Eğitim, iş, aile, sağlık, iletişim, politika, güvenlik, eğlence... kısacası sistemin her ana unsuru, köleliğin şablonlarına uyarlanmış durumda. Hakikatten umudumuz kesildi. Yalnızca bir sonraki yalanı merak etmek bizi ayakta tutuyor. İnsanlar birbirlerinin dertlerini kusur sayıyor. Hayat, insanın kaybetmekte olduğu bir oyuna dönüştü. Suç, ihlal, terör, delilik ve kaçışın sunduğundan başka bir özgürlük seçeneği yok.

Suç artık cezalardan oluşan işleyişe direnmektir.

İhlal artık gayri insani sınırların dışına çıkmaktır.

Terör artık bireyin özne niteliğini açığa vurmak için yapabileceği tek eylem türüdür.

Delilik artık düşünmek, soru sormak ve en korkuncu itiraz etmektir.

Kaçış artık intihar teşebbüsü havası taşıyan bir vazgeçiş ve terk ediştir.

Tersini de düşünebilirsiniz: Küresel kötülük sisteminin bir

parçası olduğumuz için otomatikman suçluyuz. Sistemleştirilmiş ihlale angaje olmuş vaziyetteyiz. Korku düzenine itaat ettiğimiz için rehine, bu yolla düzenin ömrüne ömür kattığımız için de teröristiz. Düşünmüyoruz, çünkü deliyiz. Ve özgürlükten kaçıyoruz. Hapishanede idman yapan mahkumlarız.

Çağdaş meşruiyetin temeli, hakikat aleyhtarlığıdır. Birey ise körkütük budalalığın bedenleşmiş halidir. Lakaytlık ve münasebetsizliğimize rağmen, her nefes bizi ölüme yaklaştırıyor. Cehennemi boylamayı göze almış olmanın rahatlığıyla hareket ediyoruz.

Ben, işte bu kesin yenilgiyi neşeli hale getirmeyi umuyorum. Oyunu hızlandıracağım. Suikast, bombalama, kundaklama, soygun ve adam kaçırmalarla tansiyonu yükselteceğim. Halka silah, uyuşturucu ve sahte para dağıtacağım. Güçsüz, yoksul, anonim ve sahipsiz olmak bir imtiyaz haline gelinceye dek!

Tüm ünlülerin vurulduğunu ya da rehin alındığını düşünün.

Banka, resmî kurum, holding, borsa ve medya binalarının; alışveriş, eğlence ve iş merkezlerinin havaya uçurulduğunu hayal edin.

Fabrika ve gemiler yanıyor.

Herkes silahlı.

Okullar tatil.

Ülke deri değiştiriyor.

Ve paranın satın alamayacağı şeylerin dünyasına geri dönüyoruz.

İnanın bana, bir çivi eksik olsa bu gavur krallık yıkılır.

Kaosun fitilini ateşlemek için şebekenin başına geçmeyi bekliyordum. Atom Bombacıyan'ın dili düğümlenmişti. Veliahdı yoktu. Halihazırda işleri ben yönetiyordum. Yine de bir yetki karmaşası vardı. Yılın ilk saatlerinde kendisine sordum: "Sizden sonra baba kim olacak, düşündünüz mü?"

"He, engerek dünürü." Suratı tarihî bir mezar taşı rengindeydi.

"Sormamda sakınca yoksa, o ben miyim?"

"Yok. Nem serilsin."

"Tam anlayamadım. Ben..."

"Yok, Darwin'i yeni geçmedim."

"Peki... Hayati Tehlike mi?"

"He. Harami tetikte."

Bu cevaptan sonra, benim suratım da artık tarihî bir mezar taşı rengindeydi.

Hayati'yi ortadan kaldırmaya o anda karar verdim. Fakat bu işi dolambaçlı yoldan çözecektim. Zira, dan diye indirirsem, hem çetede huysuzluk ve çözülme baş gösterirdi, hem de varyetenin gazı kaçardı. Domino etkisi doğuracak bir plan hazırlamalıydım. Aceleye lüzum yoktu. At, pirenin ayağına gitmez. Hayati zaten her fırsatta bana koşuyordu. Plan yaptım. İntihara hazırlanan bir Japon kadar titiz çalıştım. Yedi hafta sonra, Hayati hakkında kendisinden daha çok şey biliyordum: Şebnem'e abayı yakmıştı. Kız onu Enver Paşa diye tanıyordu. Gönül İşleri Bakanlığı'na müracaat etmiş ve avucunu yalamıştı. Kıza kesik bir çocuk daha vardı: Müntekim Gıcırbey. Aşkı, GİB'den tescilliydi. Bakanlığın Basın Müşaviri Fuat Atıf Tufa, yirmi sene kadar önce arabasını sabote ettiğim Savcı Arif Tufa'nın oğluydu. Suç dünyasında rastlantılara sık rastlanır. Bakanlık Heyeti'ni temizlersem, Hayati'nin okka altına gideceği kesindi. Cengiz Cingöz'ün başkanlık ettiği bir ekibi Ankara'ya yolladım. Fuat'ı halletme işini de Turgut Rulet'e verdim. Turgut ki dişli bir tetikçidir, bir yer altı çarşısında leşi seriliydi. Çocuk çetin ceviz, demir leblebiydi. Peşine, ismiyle müsemma Nazım Izbandut'u taktım. Trenle İstanbul'a geliyordu. İşleri kızıştırmak maksadıyla, trende pataklanmasını emrettim. Herifçioğlu, Izbandut'u trenden attı! Böylece onu da avcı kadrosuna dahil ettim. Turgut'u pa-

ketleyip toprağa verdik. Operasyonu biraz daha budaklandırmak için, Ezel Zelzele denen Özel Kalem Müdürü olacak çakalı, Masum Cici adlı seyyar bir cinayet çilingirine mıhlattım. Zelzele'nin gebermesi kimseyi ırgalamadı. Şebnem'in babası Şerif Şibumi forslu bir polis eskisiydi. Fuat, katledilen Bakanlık Heyeti'nin; Müntekim, çalınan aşkının; Şerif Şibumi de kandırılan kızının intikamını almak üzere Hayati'nin tepesine üşüşecekti. Neye uğradığını anlayamayan Hayati, intikam üçgeninde sıkışacaktı. Ben de şenliğin tadını çıkaracaktım.

Ecelin kozları güçlüydü. Yola, kuvvetli ihtimaller eşliğinde çıkmıştım. Sonra intikam ateşi kontrolsüz bir yangına dönüştü. Fuat ile Müntekim eski dostmuş meğer. Kenetlendiler. Şerif Şibumi, Hayati'yi takibe koyuldu. Polisler de armut toplamıyordu.

Hayati'yi Kubilay Bukalemun benim namıma izliyordu. Medüz gölgesi gibi bir çocuk. Saçı, sakalı, bıyığı farklı kafalardan derlenmişti. Hayati'nin tabanına hangi sakızların yapıştığından beni haberdar ediyordu. Hayvanat Bahçesi'ndeki malum hücumdan sonra, Bukalemun'u azlettim.

Hayati, kana susamış yeminli centilmenler tarafından kuşatılmıştı. Cartayı çekmek üzereydi. Saniyeleri sayılıydı.

Gerçek'e Leyla bakıyor. Benimse dünya babalık sıralamasında ilk 2 milyara girmem çok zor. Yine de çocuğa ihtiyacı olan himaye ve şefkati sunmayı deneyeceğim. Böylelikle, büyüdüğünde protokol gereği öz babasının değil, benim hatalarımı tekrar edecek.

Leyla'ya niyetimi çıtlattım: "Bombacıyan'ın tahtına oturacağım" dedim. "Hayati'nin suyu ısındı" dedim. "Gerçek'in ailesi biziz" dedim. Ne de olsa Leyla, Granada Gazinosu'nda şarkı söyleyen kuğu, kanımı benzin gibi tutuşturmuştu. O benim hayatımın kadını. Evet, başka hatunlara da meyil verdim; fakat Leyla daima birinci, diğerleri hep ikincilik için yarışıyorlar.

Ne diyordum? Cesetlerle dolu bir nehirde yüzmenin tadına vardınız mı, nehir kurusa bile cesetsiz duramazsınız.

İki sakızı birbirine değdirmeden çiğnemek

Bir adam hakkında, öldüğünü bilmek yeterli olsa gerek.
[AMBROSE BIERCE, 1842-1914]

Abidin Dandini'nin Rumeli Hisarüstü'ndeki villasının önünde motosikleti durdurdum. Zile bastım. Duvarın tepesindeki kameraya el salladım. Bahçe kapısı açıldı. İçeri girdim. Motosikletten indim. Taraçaya çıktım. Tıklatmak için elimi kaldırdığım anda, Abidin Dandini kapıyı açtı. Ilık ve müstehzi bir gülüşle "Hoş geldin... biraz şey görünüyorsun..."

Sertçe sordum: "Çöp kamyonundan düşmüş gibi mi görünüyorum?"

Küstahlığımı anlamazdan geldiğini belirten bir yavaşlıkla "Yo, öyle demek istemedim Hayati. Daha ziyade, uçak kazası geçirmiş zombiye benziyorsun. İçeri buyurmaz mısın?"

"Hayır. Gerçek'i almaya geldim." Başımı kapıdan içeri uzatarak seslendim: "Gerçeeek!"

"Seni duyamaz. Arka odada oynuyor." Abidin'in suratı dokuzu çeyrek geçiyordu.

"Pekala" diyerek geniş ve uzun hole girip ta en uçtaki odaya doğru yürüdüm.

Bıçak sırtında, diken üstündeydim. Abidin Dandini her an bir kalleşlik yapabilirdi.

* * *

3 dakika önce...

* * *

Yavaşladım. Şebnem'e "Barbaros H. Paşa'nın yanında bekleyeceğim. Saat 4'te" şeklinde bir mesaj yolladım. Dünyanın bütün polislerini Beşiktaş rıhtımına yığabilirdi. Beş ay önce fotoğrafımı çektiği yere leşimi serebilirdi. Onun mandalina tozlarıyla bezeli ılık mermer yüzünü son bir kez görsem yeter. Tüm moleküllerim zaten hurdahaş. Kanunsuzluk da iç dünyamı zenginleştirmedi pek. Eşkıyanın, meleği ikna ettiği nerede görülmüş?.. Bu tür düşünceler zihnimin mikserinde karışırken cep telefonumun mesaj sinyali öttü. Telefona bakayım derken az kalsın bir cipe tosluyordum. Yan yana ilerlerken cipin şoförüyle bakıştık. Onun da yüzü yumruk izleriyle doluydu. "Lüks içinde yaşayan bir hortlak" diye düşündüm. Kim bilir o benim hakkımda ne düşündü? Telefonumdaki isimsiz mesaj şuydu: "Abidin seni öldürmeye çalışıyor. Çünkü, Bombacıyan işi sana devredecek."

* * *

"Geeerçeeek?" Koridorun sonundaki odadan herhangi bir cevap gelmiyor. Oğlumun karşısına bu halde çıkmamalıyım. Kanlı paçavralar içindeyim. Giysilerim, Hulk'ın tişörtü gibi parçalanmış. Mor gözlerim şişten kapanmış. Çocuk korkabilir. Onu sakinleştirmem gerekecek muhtemelen. Odanın kapısını açıyorum. Şaşkın bakışlı oyuncaklar haricinde kimse yok.

Geride, merdivenlerden hızla inen Gerçek'in ayak seslerini ve "Baaabaaaaa!" diye haykırışını duyuyorum.

Başımı çeviriyorum. Abidin Dandini tek eliyle Gerçek'i belinden tutup kaldırmış ve diğer eliyle de çocuğun başına nakışlı Jericho'sunu dayamış!

Donup kaldım. Dikenli tel yumağı çiğneyen bir canavar gibi sertçe yutkundum.

Hiçbir babanın görmemesi gereken bir sahneye bakıyordum. Gerçek son derece sakin. Beş yaşında olmasına rağ-

men, bir yaşındaki bebek kadar korkusuz. Halimi de yadırgamamış görünüyor.

"Çocuğu bırak!"

"Sakin ol Hayati..."

"Çocuğa zarar verirsen, bu yaptığın son hata olur."

"Ufaklıkla bir sorunum yok" tabancayı bana doğrulttu "benim işim seninle." Namluyu görünce rahatladım.

"İndir silahı. Konuşarak halledebiliriz. Ben hiçbir şey istemiyorum, biliyorsun. İşi bırakacağım zaten. İzin ver gidelim." *Bakanlık Heyeti'ni de sen katlettin değil mi? Gerçekten su katılmamış bir psikopatsın.*

"Nefes tüketerek zaman kazanamazsın Hayati. Başından beri sersemin tekiydin. Şimdi ölü bir sersem olacaksın." Abidin'in suratı, *Hürriyet* gazetesinin spor sayfası gibi karmakarışıktı.

Ona derin bir muhabbet ve hürmet beslemiştim. Oysa beni vurmak üzereydi. İnsan dostlarını seçemiyor. "Bak" deyip yırtık ceketimin yakasını araladım ve Colt'u gösterdim. "Silahımı al. Çocuğumu ver. Olanları unutalım. Sen ve ben... uyumlu bir ikiliyiz, değil mi?"

"Bu bir tuzak soru mu, yoksa çocukla mı konuşuyorsun?" Ağzından uzaylı salyası akıyordu. Tabancanın kabzasını biraz daha sıktı.

Kendimi kartalın pençesinde uçan tavşan gibi hissediyordum: "Beni vurursan, sincaba fil tasması takmış olacaksın."

"Tevazu sana hiç yakışmıyor. Sen bir dâhisin Hayati. Fakat ne yazık ki... çoğu dâhi kendini anlama yeteneğinden mahrumdur."

"Beni sen de anlamıyorsun..."

Leyla Kalahari, merdivenden inerken "Abidin yapma!" diye seslendi. Yaşlı gözleri, öfkeli ağzıyla çelişiyordu.

Abidin Dandini, Leyla Kalahari'yi gözünden vurdu! Ve namluyu tekrar hızla bana doğrulttu.

Leyla Kalahari, basamaklardan sırtüstü düştü. Abidin cidden kafayı yakmıştı. Gerçek, şaşırtıcı bir sükunetle cesede bakıyordu.

İnsan bazı şeylerin farkına ancak son nefeste varabiliyor: "Gerçek, oğlum, seni çok seviyorum." *Bağışla beni, iyi bir baba olamadım.*

"Bu son sözündü." Abidin Dandini, tetiği çekti.

Olaya bir de iyi tarafından bakmayı isterdim fakat... Jericho 941'in mermisi, saniyede 500 metre hızla alnıma yaklaşıyor!

* * *

Fanilik de, sonsuzluk da insana ağır gelir. Katlanılabilir ıstıraplar peşinde koşmamız bundandır. Aşk dediğin, gafletin renkli köpüğüdür. Asıl dert ile çektiğimiz acılar pek örtüşmez. Çocukken, iki sakızı birbirine değdirmeden çiğneyebilmek beni gururlandırırdı. Şimdiyse, ölürsem sempati toplayabileceğimi umuyorum.

Başkalarının hataları ve zaafları sayesinde başarı kazandım hep. Calvin Klein çamaşırların üstüne Gucci takım elbise giydikten sonra, cenaze levazımatçısının kefen kreasyonuna daha bir yaklaştığımı tahmin etmeliydim. Grand Grave'in dokuzuncu katından düşmekle gelen şanstan yeterince kuşkulanmadım. Hangi musluğu açsam para akıyordu. Yine de kainatın tasarımında kalbimi inciten bir şeyler vardı. Hüzün şeklinde tezahür eden bir alerjiden mustariptim.

Bir keresinde babam, yani üvey babam "Zengin ve mutlu insanlar, öldükten sonra bile altı ay gülebiliyorlar" demişti. İnanarak söylenmiş yalanlar haricinde pek az doğru var, ha?

Kainatın derinliklerinde yankılanan silah sesleri

Aşkın tanımı yoktur, ancak kanıtları vardır.
[BENEDETTO BUSCETTA, 1901-1968, *Savaşmazsam Ayıp Olur*]

Mermi, gözlerimin arasına 5 santim kala durdu. Havada dönüyordu. Gerçek'in telekinetik gücü devredeydi. Doğrusu bunu hiç beklemiyordum. Bir hamlede Colt'u çekip Abidin'i sağ yanağından vurdum. Kan dolan ağzında nar taneleri gibi parlayan dişlerini gösterip devrildi. Koşarak boynuma sarılan Gerçek'in burnu kanıyordu. Sildim. Onu kucağıma aldım. Kan tüneline dönen koridoru geçtik. Hıçkırarak ağlayan bir kadın sesi duydum. Mutfakta saklanan hizmetçi olsa gerekti. Silahı belime taktım. Kanlı elimle oğlumun başını okşadım. Ve çıktık.

Gerçek'i motosikletin önüne oturttum. Yola koyulduk. Sahile paralel sokaklardan Beşiktaş'a doğru ilerliyorduk. Saat 14:25'ti. Bir butikten giysi satın aldık. Ihlamurdere Caddesi'ndeki Küçük Hamam'a gittik. Bir güzel yıkanıp paklandık. Gözeneklerim açıldı. Tertemiz giyindik. Saçları taradık. Atatürk'ün doğduğu eve benzeyen bir kafeterya binasında sandviç yiyip meyve suyu içtik. Gerçek'e bir izahta bulunmak istiyordum fakat ne diyeceğimi bilemiyordum: "İyi misin?"

Başını evet manasında salladı.

Eşi görülmemiş bir biçimde hayatımı kurtarmıştı. Öksüz yavrum, melekler kadar güçlüydü. Şakağını öptüm.

Motosikletle meydana indik. Saat 15:57'yi gösteriyordu. 1944'ten beri ayakta bekleyen Barbaros Hayrettin Paşa ve iki levendin yanında dikildik. Ali Hadi Bara [1906-1971] ile Zühtü Müridoğlu'nun [1906-1992], bu heykelleri yontmada nasıl bir işbölümü yaptıklarını hep merak etmişimdir.

Üsküdar İskelesi'nin çaprazında bir polis arabası gözüme ilişti. Damarlarımda bir galon adrenalin dolaşıyordu. Po-

lisler, alev almış kaplanlar gibi haşmetli görünüyordu. Geri kalan herkesin sivil polis olduğundan şüpheleniyordum. Bu civarda bana güven aşılayan tek kişi, Barbaros Hayrettin Paşa'ydı. Aslında yakalanmaktan ya da öldürülmekten korkmuyordum. Şebnem'i kaybetmek istemiyordum hepsi bu. Zira insanın kaybettiği ile bulduğu şeyin aynı olması imkansızdır. Şebnem, kalbimin paslı turnikesinden geçecek miydi? Beklemek, cehennemdeki mezuniyet töreniydi. Birazdan, Beşiktaş Meydan Savaşı patlayabilir ya da Şebnem'in tasdikiyle ömrümde yeni bir sayfa açılabilirdi. Enseme dürbünlü tüfeklerin ardından bakan polislerin nazarı değebilirdi. Canıma can katılabilirdi. Prenses beni sivri topuğuyla ezebilir ya da öpücüğüyle kutsayabilirdi. Nefes alabilmek için intiharın eşiğinde durmam gerekiyordu. Gerçek'i heykel ile aramda tutuyordum. Yaylım ateşi başlarsa, mermiler ona değmesin diye. Hayat ile ölümün, aşk ile intikamın, ayrılık ile kavuşmanın kesiştiği risk noktasındaydım. Aşkı yitirme ihtimali, canımdan olma ihtimalinden daha ölümcüldü. Kainatın derinliklerinde silah sesleri ve aşk şarkıları yankılanıyordu. Güvenlik tedbir ve garantiden yalıtılmıştım. Tehlike, risk ve musibet kuşağındaydım. Bu bir hayat-memat randevusuydu. Şebnem'in gaileli gönlüne sığınıyordum. Yalanlarla lekelenmiş bozuk sicilim beni aşk oyununun dışına itiyordu. Devletin nazik reddi, Şebnem'i bana yasaklıyordu. Aşkımın en canlı kanıtları ve en belagatli şahitleri cesetlerdi. Çoktan çivisi çıkmış dünyam, yeniden sallanmaya başlamıştı. Kıyısında yaşadığım kan gölünde Şebnem'le mehtap sefası yapabilecek miydik? Karamelli dondurma rengi güvercinler, ikindi turuna çıkmıştı. Sabah yataktan kalkarken uyanmayı unutmuş kalabalık, görünmez bir süpürgeyle bir o yana bir bu yana sürükleniyordu. Ve iskeleye devrilen anonim yolcuların arasında Şebnem'i gördüm. Güneşin voltajı yükseldi. Yapraklar, deniz, arabalar, binalar parıldadı.

Meyve aromalı sevgilimin her adımı, beni şifalı bir sarhoşluğa taşıyordu. Gerçek'in elini hafifçe sıktım. Sevinçten, tüm yaraların kapanıyordu. Bahardan bir fırt çektim. Kozmostaki ahenge bedava bilet bulmuştum! Tam burada, Şebnem'e ilk yalanımı söylemiştim. Şimdi hakikatin meteor yağmuru başlayacaktı.

"Merhaba..." Gözleri deniz faciası fotoğrafı gibi hem karmaşık hem durgundu.

"Adım, Hayati Tehlike. Bu da oğlum Gerçek." Doğruyu söylerken tüm evren'in desteğini hissediyorum. Size de öyle oluyor mu? "Şebnem'e merhaba de Gerçekçiğim."

Şebnem, buğulu bir ifadeyle Gerçek'e gülümsedi: "Biz, tanışıyoruz... Leyla Kalahari'nin evinde..."

Üçümüz de şaşırmak için fazla yorgunduk. Ve konuşarak anlaşmayı imkansız kılan bir ittifak içindeydik.

Motosiklete sığıştık. Şebnem arkada, Gerçek ikimizin arasındaydı. Oğlum ile sevgilimin belime dolanan elleri beni hayata bağlıyordu.

Meçhule doğru hızla yol alırken, dünyadaki yerime ve hayattaki amacıma yaklaştığımı seziyordum. Ölüm tehlikesi, umut ekip sevinç biçmek için elverişli bir arazi değildir. Yine de şansımızı deneyecektik.

Kader'e telefon ettim: "Bir maniniz yoksa, Gerçek, ben ve bir arkadaşım ziyaretinize geleceğiz?"

"Şeref verirsiniz. İsmail çok sevinecek!"

Kader Güler-İnşallah'ın Merter'deki dairesine vardık. Kadın altı aylık hamileydi. Kocası ise doğurmak üzere gibiydi.

Kader, yüzümdeki morluklara bakarak sordu: "Hayati Bey, n'oldu size?" Kaza geçirdiğimi söyledim. Hoş geldiniz beş gittiniz derken, televizyonda haber bülteni başladı: "Ünlü gangster Abidin Dandini ve birlikte yaşadığı Leyla Kalahari, Rumeli Hisarüstü'nde öldürüldü. Dandini'yle aynı organize suç örgütüne mensup olduğu bilinen Haya-

ti Tehlike'nin Arnavutköy'deki evinde ise eski aktör Onat Kaplan ile Müntekim Gıcırbey ve Fuat Atıf Tufa'ya ait olduğu belirlenen cesetler bulundu. Fuat Atıf Tufa, heyet üyeleri katledilen Gönül İşleri Bakanlığı'nın basın müşaviriydi. Hayati Tehlike, cinayet zanlısı olarak aranıyor. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden yapılan açıklamada, önceki gün meydana gelen Abdülcabbar Turabi cinayetinin de bu yeni olaylarla ilgisi olabileceği kaydedildi." Haber metni okunurken, olay yerlerinden canlı görüntüler aktarılıyor, soğuk damgalı pula benzeyen bir fotoğrafım ekranın sağ üst köşesini süslüyordu.

Evimin önünde mahşer provası yapılıyordu.

Mikrofon uzatılan kimselerin ekranda isimleri yazıyordu. *Reyhan Horanta [Fuat Atıf Tufa'nın annesi]:* "Fuat harika bir çocuk..." İçli içli ağlayan kadın şok geçiriyordu. "Yavruma nasıl kıydılar!.."

Ruhiye Ruhan [Müntekim Gıcırbey'in ev sahibesi]: "Bunun olacağını biliyordum, fakat böyle olacağını bilmiyordum." Metanetli görünüyordu.

Recai Gıcırbey [Müntekim Gıcırbey'in babası]: "Benim oğlum sağlam pabuçtu... Katilinin derhal yakalanmasını istiyoruz." Gözlerine kan oturmuştu.

Mübeccel Ecel, Ozan Taraz, Durali Kuloğlu, Sabri Tomruk, Hediye Hüthüt, Korkut Üneli [Onat Kaplan'ın oyuncu arkadaşları]: "Kalp krizi diyorlar fakat buna inanmak zor..." Şaşkın ve üzgünler.

Şerif Şibumi [Eski Üsküdar Emniyet Müdürü]: "Yorum yok. Ben sadece inceleme için buradayım. Teşekkür ederim..."

Nanda Moyi [Fuat Atıf Tufa'nın Hint asıllı sevgilisi]: "Fuat'la görüşebilmek için Güney Afrika Cumhuriyeti'nden geldim. Öldürüldüğünü öğrenince yıkıldım. Onunla evlenecektik..." Gözyaşları, hıçkırıklar eşliğinde kesik kesik akıyordu.

Kader ve İsmail, elleri dizlerinde, taş kesilmişler; korku, çaresizlik ve sarsaklık taşan bir ifadeyle bakıyorlar.

Sesi titreyen Kader, kırık dökük gülümseyerek soruyor: "Ne içersiniz Hayati Bey? Çay, kahve? Arzu ederseniz yemek hazırlayayım?"

"Kahve" diyorum, "zahmet olmazsa..."

Ölümlü dünya şen şakrak dönüyor.

Oysa insan hayatı tek ömre sığmaz.

Ve hiçbir şey güzel bitmez.

MİSAFİR SANATÇI **ERSİN KARABULUT**

"Öldürdüğüm insanlarla iyi arkadaş olacağımızı düşünmüşümdür hep."

Dublörün Dilemması'nın yazarından komik, hızlı, şoke edici bir roman daha.

Gönül İşleri Bakanlığı'nda basın müşaviri dövüş ustası Fu.
Başkalarının intikamını alarak hayatını kazanan Gıcırbey.
Tarih öğretmeni dilber Şebnem Şibumi.
Padişah yorganları satıcısı Enver Paşa.
Dul gangster Hayati Tehlike.

Mr. Spock, Abdülcabbar, Ruhiye Hanım, papağan Huduni, cin Jajha, Atom Bombacıyan, Uçan Kız, Abidin Dandini, Leyla Kalahari ve diğerleri...

Korkma Ben Varım'ın her sayfası sürprizlerle dolu. Aşk, dostluk, intikam, yalnızlık ve şiddetin ustaca harmanlandığı roman, olağanüstü bir enerji saçıyor.

"Bu kitap karnaval sırasında başgösteren bir bombardımana benziyor."

MURAT UYURKULAK

İLETİŞİM 1427
ÇAĞDAŞ TÜRKÇE EDEBİYAT 201

ISBN-13: 978-975-05-0714-4
9 789750 507144